

# தெரல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணகுரை

K. RAMASAMY, M.A.,  
Junior Research Fellow,  
C. A. S. in Linguistics,  
Annamalai University,  
Annamalainagar-608101.



பண்டித வித்துவான்  
சைவப்பலவர் சித்தாந்த நன்மணி  
கு சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள்  
எழுதிய விளக்கவுரையுடன்



திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய  
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,  
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

1963

T 422.1302 TOL

© 1963 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS  
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

*Classical Tamil. Tolkāppiyam*  
*— Commentary*  
Ed 1 May 1963

P31,Dx1,13,1  
K3

TOLKAPPIAM COLLATHIKARAM  
ILAMBOORANAR URAI

Forms 1—15 Printed at Vinodan Press, Madras-1.  
Forms 16—23 & Title Form Printed at Appar Achakam, Madras-1.



## பதிப்புரை

உலகம் போற்றும் உயர்தனிச் செம்மொழியாய நம்மொழி யின்கண் இஞ்ஞான்று தலைசிறந்தோங்கி அருமை, பெருமை, தொன்மை, வன்மை விளக்கிநிற்கும் இலக்கண நூல் தொல்காப் பியம் ஒன்றே. பின்னொழந்தவையே நன்னூல், நேமிநாதம், நம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பருங்கலம், தண்டியலங்காரம் இன்றோன்ன இலக்கண நூல்கள் எல்லாம். தொல்காப்பியத்தின் காலம் ஆய்வுக்கெட்டாது இன்றுவரை ஆய்வாளர் திகைக்குமாறு நிற்பது அறிஞர்கண்ட வுண்மையே! அத்தகைய தொல்காப்பிய நூலுக்கு உரைகண்ட உரையாசிரியர் பலராவர். இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், பேராசிரியர், கல்லாடர் என்ற புலவோர் உரைகளே இன்று நமக்குக் காணக் கிடைத்துள்ளனவ. இவற்றுட் காலத்தான் முற்பட்டதும் மூன்றதிகாரங்கட்கும் வரைந்தவுரை நிறைந்துள்ளதும் இளம்பூரணம் ஒன்றேயாம்.

தொல்காப்பியத்திற்கு நச்சினர்க்கினியர் வகுத்த வரை எழுத்து, சொல், பொருளில் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கற்பு, பொருள் ஆகிய ஐந்தியல் இவற்றிற்கே இருப்பன காண்கின்றோம். மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மாபு என்ற நான்கியலுக்கும் நச்சினர்க்கினியர் உரை கிடைத்திலது, இந்நான்கியலுக்கும் பேராசிரியருரை கிடைத்து அக்குறையை நிரப்பி நிற்கின்றது. சொல் லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் என்ற மூவருரையும் கிடைத்துள்ளன. ஆயினும் சேனாவரையருரையே எங்குஞ் சென்றுலவும் பெருமைபுடையதாய்த் திகழ்கின்றது. கல்லாடருரை, சொல்லதிகாரத்தில் உகர நூற்பாக்கட்குமட்டும் கிடைத்து அச்சிட்டிருப்பதாக அறிகின்றோம். பேராசிரியருரை சொல்லதிகாரத்திற்குள்ளது எனத் திரு. கா. நம்பிசுவாமி முதலியா ரவர்கள் புத்தக விளம்பரத்தால் அறிகின்றோம். அவ்வுரையை இதுகாறும் புலவர்களில் எவரேனும் கண்டதாகக் கூறினாரில். பொருளதிகாரம் செய்யுளியல் நச்சினர்க்கினியர் உரையினை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் வெளியிட்டுள்ளனர். அதனைபுஞ் செப்பஞ்செய்து விளக்கங்களுடன் கழகவழி வெளியிடுவோம். தொல்காப்பியவுரைகள் எல்லாவற்றையும் எம் கழகவாயிலாக அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டும் என்பது கருத்து.

வித்துவான், புலவர் என்ற வகுப்புக்கட்குப் பல்உலைக்கழகத்தார் பாடத்திட்டம் அமைக்குங்கால் எழுத்து நச்சினர்க்கினியம், சொல்

சேனாவரையம், பொருள்முன் ஐந்தியல் நச்சினர்க்கினியம், பின் நான்கியல் பேராசிரியம் எனத் தொகுத்தமைப்பது முன்னாட் பெரும்பான்மை வழக்கமாய்க் காணப்பட்டது. இந்நாள் இளம் பூணருரையையும் எழுத்து, பொருள் அதிகாரங்கட்கு எடுத்தமைத்து வருவது கண்டாம். இனி, சொல்லிற்கும் இளம்பூணம் அமைக்கும் நோக்கம் பல்வேறுகழகத்தினர் கருத்தில் எழுவதும் இயற்கையே!

முதலில் எம்கழக வாயிலாக எழுத்ததிகாரம் நச்சினர்க்கினியம் வெளிவந்தது. அதனில் புதுமுறையாகப் புலவர் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் வரைந்த அடிக்குறிப்பும், 'பின்னிணைப்பு' ஆக 'சூற்றிய லாகரம் உயிரிதே' என்ற ஆராய்ச்சியும், இளம்பூணருரையுடன் நச்சினர்க்கினியர் மாறுபடும் இடங்களும், அதற்குரிய நூற்பாக்களும், உரையும், விளக்கமும் மேற்கோளும் தொகுத்துக்காட்டிய ஆராய்ச்சிக்குறிப்பும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

சொல்லதிகாரம் சேனாவரையமும் அம்முறையில் வெளிவந்துள்ளது. அதனில் தேவநேயப் பாவாணர் திருத்திய திருத்தங்களும், குறிப்புரைகளும் அடிக்குறிப்பாக அமைந்துள்ளன. வித்துவான் அ. பூவராகம் பிள்ளை அவர்கள் புதுமைபாக வரைந்த 'சேனாவரையம் விளக்கவுரை' பின்னிணைப்பு ஆகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது வித்துவான், புலவர் வகுப்பு மாணவர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

எழுத்ததிகாரம் இளம்பூணம், பொருளதிகாரம் இளம்பூணம் கழக வெளியிடாக முன்னரே வெளிவந்துலவுகின்றன. சொல்லதிகாரம் நச்சினர்க்கினியம் அண்மையிற் கழகவாயிலாக வெளிவந்தது. அப்பதிப்பிற் புதுமுறையாக ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் அடிக்குறிப்பு வரைந்து மேற்கோள் வந்துள்ள இடங்களும் அடிகளின் எண்களும், பாட வேறுபாடுகளும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் திருப்பணந்தான் செந்தமிழ்க் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தியவர்கள் வரைந்துதலிய உரையாராய்ச்சிக் குறிப்பும் இடதிலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

சொல்லதிகாரம் இளம்பூணம் முன்னர் எட்டுப்படிவத்தினின்று திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களால் அச்சுப்படிவமாக்கி 1924 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. பின்னர் அந்நூலை எவரும் அச்சிற்பதித்து வெளியிட்டதாக அறிந்திலம். அப்பதிப்பும் இந்நாளிற் காணக்கிடைப்பதரிதாகத் தோன்றுகிறது. எனவே அதனை வெளியிடல் தமிழகத்திற்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. எனவே அதனை வெளியிடுகின்றனம் இந்நாள். சொல்லதிகாரம் நன்மை பயக்கும் என வெளியிடுகின்றனம் இந்நாள். சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிவையாருரையும் எம் கழகவாயிலாக விளக்கங்களுடன்

வெளியிடப்பெறும். மற்றும் தொல்காப்பியவுரை எந்த கிடைப் பினும் அதனைப் பதித்த வெளியிடவேண்டும் என்பது எம் அவர். எல்லாம்வல்ல இறைவன் இனிது நிறைவேறும்படி திருவருள் புரிவன் என நம்புகின்றோம்.

இவ்வுரை நூல் ஆய்ந்து பிழைதிருத்தித் திருத்தமாகப் பதிப் பிக்கப்பட்டுள்ளது: திருப்பணந்தான் செந்தமிழ்க் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தியவர்கள் வரைந்துதலிய ஆராய்ச்சி முன்னுரை முதலிலும், அடிக்குறிப்பு ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் விளக்கவுரை இறுதியிலும் இயைத்துப் புதுமுறையாக இந்நூல் வெளியருகின்றது. இம்முறை ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன் படும் என்பது எம் கருத்து. எம் கருத்துக்கிணங்க விளக்கம் வரைந்து உதவிய அப்பேராசிரியர் அவர்கட்குக் கழகம் என்றும் நன்றி செலுத்துங் கடப்பாடுடையது.

இத்தொல்காப்பியவுரை நூல்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து நூல் நிலையங்களில் வைப்பது இலக்கணநூ ளாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்தருவதாம். உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரி, பொது நூலகம் இவற்றின் தலைவர்கள் தத்தம் நூல்களையங்கட்கு இவ்வுரைத் தொகுதியினைவாங்கி எங்கட்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருவார்களாக.

சைவசித்தாந்த தூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

## உ ள் னு றை

	பக்கம்
பதிப்புரை	5
ஆராய்ச்சி முன்னுரை	7
க. கிளவியாக்கம்	க
உ. வேற்றுமையியல்	௩௪
க. வேற்றுமை மயங்கியல்	௫௫
ச. விளிமரபு	௭௨
ஞ. பெயரியல்	௮௪
க. வினையியல்	௧00
எ. இடையியல்	௧௨௫
அ. உரியியல்	௧௪௫
க. எச்சவியல்	௧௭௩
சூத்திர முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	௨௧௫
சேனாவரையர் உரையாசிரியர் கூற்றைத் தழுவி அதனை எடுத்துக் கூறுமிடங்கள்	௨௨௧
சேனாவரையர் உரையாசிரியர் கூற்றை மறுத்துக் கூறுமிடங்கள்	௨௨௨
கச்சினர்க்கினியர் உரையாசிரியர் கூற்றைத் தழுவி அதனை எடுத்துக் கூறுமிடங்கள்	௨௩௯
கச்சினர்க்கினியர் உரையாசிரியர் கூற்றை மறுத்துக் கூறுமிடங்கள்	௨௩௭
இளம்பூரணம் விளக்கவுரை	௨௩௯

## ஆராய்ச்சி முன்னுரை

[பண்டித வித்துவான், சைவப்புலவர், சித்தாந்த நன்மணி,

கு. சுந்தரமூர்த்தி]

(தமிழ்ப் பேராசிரியர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, திருப்பனந்தாள்.)

நாயேனைத் தன்னடிகள் பாவித்த நாயகனைப்  
பேயேன துள்ளப் பிழைபோவதற்கும் பெருமையனைச்  
சீயேது மில்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளந்  
தாயான ஈசற்கே சென்றதாய் கோத்துமீ!

வாழ்க்கைக்குக் கட்டுப்பாடு இன்றியமையாததாகும். அது போல மொழிக்கு இலக்கணம் இன்றியமையாததாகும். இவ் விலக்கணத்தைப் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் பொன்னேபோல் போற்றி வளர்த்தனர். காலப்போக்கில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கும் ஓரளவு உட்பட்டுப் பண்டுதொட்டு இயங்கிவரும் தண்டமிழ் நெறியினையும் பாதுகாத்து வளர்த்தது நம் இலக்கணநூல்களே யாகும். அவ்விலக்கணநூல்களுள் காலத்தானும் சிலத்தானும் உடர்ந்து விளங்குவது நமது தொல்காப்பியமாகும். இவ்வரும் நூலுக்கு பல்வேறுரைகள் உள. அவ்வனைத்திற்கும் முதல் உரை யாய் விளங்குவது இளம்பூரணர் உரையேயாகும்.

### இளம்பூரணர்

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியதுகொண்டு ஒருசில இவரைப்பற்றி அறிதற்கு இயலாமேனும், இவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை முற்றிலும் அறிதற்கு வாய்ப்பில்லை. இந்நிலை நம் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர்கள் அனைவர்க்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் பெருங்குறையேயாகும். இளம்பூரணம் என்றசொல் இளமையிலேயே கிறைந்த அறிவு என்று பொருள்படும். எனவே இளமையிலேயே போற்றிவு படைத்தவராதல்பற்றி இவருக்கு இப்பெயர் வந்தது எனலாம். இனி இவரது பெயருடன் அடிகள் என்ற சொல்லையும் சேர்த்து இளம்பூரணவடிகள் என்றே பலரும் வழங்குவர். அடிகள் என்பதால் இவர் துறவுமேற்கொண்டவர் என்பதை அறியலாம். சிலம்பு தந்த இளங்கோவும் துறவு மேற்கொண்டவராதல்பற்றி அவரை இளங்கோவடிகள் என்றே வழங்குகிறோம். இவர் துறவு நெறியினர் என்பதை அடிகள் என்ற அடைமொழி விளக்குவதுடன் இவர்தம் உரைப்பகுதியும் அதற்கு அரணாக விளங்குகிறது. அகம் புறம் இரண்டினையும் விரித்துக்கூறும் பகுதி பொருளதிகாரமாகும். அதன் முதற்பகுதி அகத்திணையியலாகும். அதன் முதல்

தூற்பாவின் இறுதியில் இளம்பூரணர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“இந்நூலகத்து ஒருவனும் ஒருத்தியும் துகருக்காமத்திற்குக் குலனும் குணனும் செல்வமும் ஒழுக்கமும் இளமையும் அன்பும் ஒருங்கு உளவழி இன்பம் உளதாம் எனவும், கைக்கிளை ஒருதலை வேட்கை எனவும், பெருந்திணை ஒவ்வாக்கட்டமாய் இன்பம் பயத்தல் அரிது எனவும் கூறுதலான் இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணரவைத்தவாறு அறிந்துகொள்க.”

இங்ஙனம் அகவாழ்வரின் விரித்துக்கூறும் முதல் தூற்பாவின் இறுதியிலேயே காமத்துப் பயனின்மையை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் உய்த்துணர வைத்திருப்பதாய்க் கூறுவதால் இவரைத் “தூறி” என்றே துணியலாம். அன்றியும் மயிலைநாதர் இவரை ‘ஏதமில் மாதவர்’ எனக் கூறுதலானும் இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகும்.

சமயம்

என்றும் இளையனாய்ப் பேரூட் செல்வனாய் விளங்குகின்ற பெருமான் முருகனுவான். அப்பெருமானுக்கு இளம்பூரணன் என்ற பெயரும் உண்டென்பர். எனவே இவரது பெயர் முருகப் பெருமானின் பெயரேன அறியலாம். அன்றியும் பொருளியல் முதல் தூற்பாவிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அகநானூறு முதற்பாடலை எடுத்துக்காட்டுபவர், அப்பாடலுக்குச் சொல் முடிபுகாட்டு முகமாக உரையும் வருத்துப் போகின்றார். அவ்வுரையில் இறைவனது தான் கிழங்குச் சிவானுபூதி என்னுஞ் சொல்லால் குறிக்கின்றார். அன்றியும் குறுந்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடலாகிய ‘தாமரை புரையும்’ என்னும் பாடலைத் தொல்காப்பியம் உவமஇயல் 3, 6; செப்புளியல் 11, 49, 74 முதலிய தூற்பாக்களில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இவ்வாற்றான் இவரைச் சைவசமயத்தவர் எனத் துணியலாம்.

காலம்

தொல்காப்பியத்தையும் இளம்பூரணர் உரையைப் தழுவினே நன்னூல் செய்யப்பட்டது என்பது அவ்விரண்டினையும் ஒத்த நோக்குவார்க்கு நன்கு புலனாகும். இதனைப் பின்னர்உள்ள விளக்க உரையில்பெரிதும் விளக்கிக் கூறியிருப்பதால் அறியலாம். நன்னூல் ஆசிரியராகிய பவணந்தியாரின் காலம் சியகங்கனின் காலமாகும். அவன் காலம் இற்றைக்குச் சுமார் 750 ஆண்டுகட்குமுன் என்பர். எனவே இளம்பூரணர் காலம் சுமார் 800 ஆண்டுகட்குமுன் எனலாம்.

இளம்பூரணரும் உரையாசிரியரும் ஒருவரேயாவர்

தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்முதல் உரை இயற்றியவர் இளம்பூரணர். ஆதலின் அவரை உரையாசிரியர் என்றே அனைவரும் குறிப்பர். இவருக்குமுன்பு தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இருந்தது என இவர்தம் உரையிலிருந்து தெரியினும் (18, 30, 33, 38, 56, 57, 122, 130, 421, 423, 443, 455, 456 ஆம் நூற்பாக்களைக் காண்க) பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் இவரையே உரையாசிரியர் எனப் பெருமதிப்புடன் குறித்துள்ளனர் என்பதை அவரவர் உரைகளானறியலாம். அன்றியும் தொல்காப்பியத்திற்கு முழுவடிவமான உரை நம் உரையாசிரியராலேயே முதன்முதல் செய்யப்பட்டிருந்ததல் வேண்டுமென நன்கு தெரிகின்றது. ஆதலின் உரையாசிரியர் என்பாரும் இளம்பூரணரென்பாரும் ஒருவரேயாதல் நன்கு துணியப்படும்.

எனினும் சேனாவரையர் உரையாசிரியரை மறுத்த இடங்களிற் சில இப்பொழுதுள்ள இளம்பூரணருரையிற் காணப்படாமையால் இளம்பூரணர்வேறு உரையாசிரியர்வேறு எனக் கூறுவாரும் உண்டு. அது பொருந்தாது. சேனாவரையர் உரையாசிரியரை மறுத்த இடங்கள் 52 ஆகும். அவற்றுள் 17, 158, 171, 184 ஆம் நூற்பாக்கள் தவிர ஏனைய இடங்களெல்லாம் தற்பொழுதுள்ள இளம்பூரணருரையில் காணப்படுகின்றன. அன்றியும் சேனாவரையர் உரையாசிரியர் உரையைத் தழுவிச்செய்த இடங்கள் பல உள. அவையனைத்தும் தற்பொழுதுள்ள இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படுகின்றன. இதேபோன்று நச்சினர்க்கினியர் உரையாசிரியரைத் தழுவியும் மறுத்தும்செய்த உரைப்பகுதிகளெல்லாம் தற்பொழுதுள்ள இளம்பூரணர் உரையில் உள்ளன. அன்றியும் சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர், சிவஞான முனிவர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் இளம்பூரணர் என்று குறிப்பாது உரையாசிரியர் என்றே குறித்துப் போதலானும் அவ்வுரையாசிரியர் என்பார் இவ்விளம்பூரணரே ஆவர் என்பது வெள்ளிடைமடையாய் விளங்குதலானும் இளம்பூரணரும் உரையாசிரியரும் ஒருவரேயாதல் எட்டுணையும் ஐயமின்றித் துணியப்படும்.

அங்ஙனமாயின் சேனாவரையர் மறுத்த இடங்களில் சில தற்பொழுது உள்ள இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படாமையுக்குக் காரணம் என்னையெனின் கூறுதும். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இளம்பூரணர் முதலாக அதுவர் இருந்தபோதிலும் அவர்கள் காலம் சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்குப்பட்டே யாகும். சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே உரைசெய்தவர் எனினும் அவரது உரை வந்தபிறகு ஏனைய உரைகளெல்லாம் பயிற்செய்ந்து அவரது

உரையே பெருமதிப்பிற்குரியதாகிவிட்டது. “பாரில், பரித்த உரையெல்லாம் பரிமேலழகர் தெரித்த உரையாமோ” என்பது போலத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் “பாரில் பரித்த உரையெல்லாம் சேனாவரையர் உரையாமோ” என்று கூறும் அளவிற்கு அதனது மதிப்பு உயர்ந்துவிட்டது. சிவஞான முனிவர் சேனாவரையர் உரையைச் சிரமேற்கொண்டு போற்றுவதுடன் அவர் ஏனைய எழுத்து, பொருள் அதிகாரம் கட்டும் உரைசெய்திலரே என ஏங்கவும் செய்வாராயினர். இங்ஙனமாக முதலுரையாகிய இவ்வினம்பூரணருரை ஓரளவு பரிற்சியற்றுச் சிதைந்தும் வேறுபட்டும் அதன்நிலை குன்றாவதாயிற்று. காலப் போக்கில் சிற்சில நூற்பாக்களுக்கு இளம்பூரணர் உரை முற்றிலும் சிதைந்துவிடச் சேனாவரையர் உரையே இளம்பூரணர் உரையில் ஏற்றப்பட்டுவிட்டது. 159, 184ஆம் நூற்பாக்களைக் காண்க.

எனவே சேனாவரையர் மறுத்த இடங்களில் சில உரையாசிரியர் உரையில் இலவாதல் பற்றி இளம்பூரணரும் உரையாசிரியரும் வேறுவேறாவர் என்பது எட்டுணையும் பொருத்தவதன்றும்.

**இளம்பூரணர்தம் புகழ்நலம்**

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாகிய சேனாவரையரும் நச்சினர்க்கினியரும், நன்னூல் உரையாசிரியர்களாகிய சங்கரநமச் சிவாயர், சிவஞான முனிவர் போன்றாரும், ஒருசில இடங்களில் இவர் சம்கருத்தை மறுத்தபோதிலும் இவர் மாட்டுக்கொண்ட பெருமதிப்பிற்கு அளவே இல்லை. இதனை அவரவர் உரைகளால் நன்கறியலாம். தொல்காப்பியமென்னும் பெருங்கடலுள் பின்னுள்ளோர் பலரும் மூழ்கிமூழ்கிப் பல்திறமான - பல்தரமான முத்துக்குவியல்களை எடுத்துத் தந்துள்ளனர் எனினும், முதன்முதல் அப்பெருங் கடலுள் இறங்கிப் பிற்பிற உரையாசிரியர்களாகிய முத்துக் குளிப் போர்க்கெல்லாம் முன்னோடியாய் கின்ற பெருமை இளம்பூரணரையே சாரும். பல்வேறிடங்களில் இவர்தம் உரையே பின்னுள்ளோருக்கும் உரையாயினமை தொல்காப்பியஉரைகளைத் தையும் ஒத்து நோக்குவார்க்கு நன்கு கிளங்கும். உச்சிமேற்புலவர்கொன் நச்சினர்க்கினியர், சேனாவரையர் உரையாசிரியர் உரையை மறுத்த இடங்களில் பலவற்றைத் தாம் மறுத்து, உரையாசிரியர் உரையே சரியது என நிகைநாட்டியுள்ளார் என்பதை அவர் தம் உரையால் நன்கறியலாம். (1, 26, 31, 57, 61, 83 முதலிய நூற்பாக்களைக் காண்க) இத்தகைய நல்லுரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரை வெளிப்படையாக உவந்து பாராட்டிய உரையாசிரியர்களும் உளர். நன்னூலின் முதலுரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர் இவர்தம் உரையைப் பல்வேறிடங்களில் எடுத்துக் கூட்டியுள்ளார். அன்றியும் நன்னூல் பொறுதியுள்



பத்துவகை எச்சங்களுக்கும் இளம்பூரணர் கூறியவாறே வினக்கம் தந்து, 'இஃது ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உனக்கூர் கேள்வி இளம்பூரணரெனும் ஏதமின் மாதவர் ஓதிய உரை என்றுணர்க.' (நன்னூற் பொதுவியல் - 9) என உரைத்திருப்பதாலும் இவர் மாட்டு அவர் கொண்டிருக்கும் அனகிறந்த பெருமதிப்பு நன்கு விளங்கும். இலக்கணக் கொத்து ஆகிரியரும் "உளங்கூர் உரையாம் இளம்பூரணமும்" என இவரைப் பாராட்டியுள்ளார். சுருங்கக்கூறின் பின்னுள்ளோர் அனைவரும் தமக்கு முன்னோடியாக விளங்கிய இவ்வருமருத்தன்ன உரையாகிரியரை எவ்வாற்றானும் மறந்தாரில் என்றே கூறலாம்.

### இவர்தம் புலமை

பண்டைக் காலத்து நூலாசிரியர், உரையாசிரியர்களனைவரும் வடமொழி, தென்மொழி ஆகியவற்றில் நல்ல புலமைபெற்றிருந்தனர். அவர்களில் சிலர் தமது வடமொழிப்புலமையை வெளிப்படையாக நாம் உணருமாறு செய்தவர்கள். சிலர், அதனை வெளிப்படையாக நாம் அறிய இயலாதவாறு உரை செய்துள்ளார்கள். சேனாவரையர் பரிமேலழகர் போன்றார் முன்னைய வகையைச் சார்ந்தவர். இளம்பூரணர் நச்சினுர்க்கினியர் போன்றார் பின்னைய வகையைச் சார்ந்தவர். அருத்தாபத்தி, நீர்கண்டக, கடி ருத்திரத்திற்குப் பொன்முதலிய சொற்களை எடுத்தாண்டுள்ளமையானும், 'மந்திரப் பொருள்வயின் ஆஅருகவும்' என்ற பகுதிக்கு,

“ திரி திரி சவாகா கன்று கொண்டு

கறவையும் வத்திக்க சவாகா ”

என்னும் சுலோகத்தை எடுத்துக் காட்டியுள்ளமையானும், இவர்தம் வடமொழிப்புலமை விளங்கும். இவர்தம் உரையிலிருந்து பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இவருக்குள்ள புலமையை நன்கு அறியலாம். இவர் காட்டிய மேற்கோள்களைப் பின்னுள்ளோர்களும் அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

### இவரைப்பற்றிய பிறகுறிப்புகள்

இவர் வாழ்ந்த இடம், வருப்பு, பெற்றோர், இவர் செய்த பிற பணிகள் பற்றி ஒரு பழம் பாடல் உள்ளது. அது வருமாறு

“ .....

.....

.....

பாயிகுங் காப்பியச் சுவைபல உணர்க்கதம்

தோய மடுத்தோர் தோல்காப் பியனுரை

முத்திற ஓத்தீனுக் கொத்தசீர்க் காண்டிகை  
 சொன்னிலை மேற்கோள் தொகுபொருள் துணிபுடன்  
 இயல்நூற் பாமுடி பிணைத்தடி காட்டித்  
 தலைகடை கூட்டித் தந்தனன் பண்டே  
 கொங்குவேள் மாக்கதை குறிப்புரை கண்டோன்  
 தன்னறி அளவையில் நல்லுரை தேவர்  
 பன்மணிக் குறட்பா மதிப்பிடப் பொறித்தோன்  
 குணகடற் செல்வார் மணக்குடி புரியான்  
 தண்முல்லை முகையென வெண்ணூல் சூடி  
 அந்தணன் துறவோன் அருமறை உணர்ந்த  
 இளம்போதி பயந்த புனிதன்  
 இளம்பூ ரணனுரை இனிதுவாழ் கீங்கென்.”

இப்பாடலிலிருந்து பெருங்கதைக்குக் குறிப்புரையும், திருக் குறளுக்குரையும் இவர் எழுதியுள்ளார் என்று தெரிகிறது. திருக் குறளுக்கு உரை எழுதிய பதினமரூள் இவர் பெயர் கூறப்படாமையானும் ‘செல்லூர் மணக்குடி புரியான்’ என்ற தொடரே மணக்குடவர் என்று ஆகிற்று எனின் மணக்குடவர் உரைகளையும் இவர்தம் உரைகளையும் ஒருங்கமையுமாறு இல்லையாதலானும், மேற்கண்ட பாடல் கருத்திற்கு அரணாக வேறுபிற சான்றுகள் இன்மையானும், இது அத்துணைப் பொருத்தமுடையதாய்த் தோன்றவில்லை.

இனித் திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் இறையனார் களியலுக்குத் தற்பொழுது உள்ள உரை இளம்பூரணரால் செய்யப் பட்டதாகலாம் என்றும் அதற்குரிய ஏதுக்கள் இவை என்றும் கூறியுள்ளார். அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களாவன :—

(1) மாபியலுரை செய்த பேராசிரியர் இக்களியலுரை காரரைப் ‘புலவுத் தறத்த நோன்புடையராதலால் பொய் கூறார் ஆகலானும்’ எனத் தறவி என்று குறித்தற் கேற்ப இளம்பூரண வடிசையும் தறவு பூண்டவராய் இருக்கின்றார்.

(2) என்மனார் என்னும் சொல்முடிபு தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார இளம்பூரணருரையிலும் தற்பொழுதுள்ள இறையனார் களியலுரையிலும் ஒன்றாய் உள்ளமை.

(3) அடியார்க்குநல்லார் தமது உரையில் குமரியாறு கடல் கொண்ட செய்தி எற்றால் பெறுதுமெனில் நக்கீரர் உரைத்த இறையனார் அகப்பொருள் உரையானும், இளம்பூரணவடிகள் முகவுரையானும் பெறுதும் எனக் கூறியுள்ளமை.

இக் கூற்றுக்களைச் சிறிது ஆய்வாம். திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் முதலில் கூறியிருப்பது பேராசிரியர் கூற்றாகும். அப் பேராசிரியர் உரை வருமாறு: 'கடைச்சங்கத்தாருள் கனவியல் பொருள்கண்ட கணக்காயர் மகனார் நக்கீரர். இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம், என்றாரகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உரை எழுதினோரும் அதுகறிக் கரி போக்கினாரதலானும், அவர் புலவுத் தறத்த நோன்புடையவராகலான் பொய்குறாகலானும் என்பது.' இவர் கூற்றை உற்றுநோக்குமிடத்துத் தற்பொழுதுள்ள இறையனார் கனவியலுரை நக்கீரரால் இயற்றப்பட்டது என்னுங் கருத்தே அவருக்கு உடம்பாடாதல் தெரியலாம். அன்றியும் நக்கீரர் என்ற பெயரை 'அவர்' என்ற சுட்டுக் குறித்தற்கு ஏற்ற குறிப்பிருத்தலையும் காணலாம். ஆதலின் சுண்டுக் குறித்திருக்கும் அவர் என்ற சுட்டு இளம்பூரணரைக் குறிக்கும் என்று கொள்ளுதற்கில்லை அன்றியும் பிற்காலத்தார்க்கு உரையெழுதினோர் எனப்படுவாரும் இளம்பூரணர் என்றே வரைந்து சுட்டுதற்கு மில்லை. ஆதலின் இக்கூற்று அவர் கருத்திற்கு அரணு மாறில்லை.

அடுத்து என்மனார் என்பது பற்றிச் சொல்லுபு கூறியுள்ள மையைத் திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் காட்டுகின்றார்கள். தற்பொழுதுள்ள இறையனார் கனவியலுரை நடைபையும் தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர் எழுதியுள்ள உரைநடையையும் உற்று நோக்கின் இருவரும் வேறு வேறாவர் என்பது மலையிலக்காய் விளங்கும். கனவியல் என்ற சொற்கு இறையனார் கனவியல் உரையாசிரியர் விரிக்கும் உரை வேறு; இளம்பூரணர் முதலிய பிற உரையாசிரியர்கள் விரிக்கும் உரை வேறு.

அன்றியும் 'பூப்பின் புறப்பா டாறு நாளும்' என்ற இறையனார் கனவியல் நூற்பாவில் பூப்புத் தொடங்கிய பன்னிரண்டு நாளும் தலைவியைத் தலைவன் அணுகி வாழவேண்டும் என உரை கூறப்பட்டுள்ளது. அதே கருத்துடைய தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கோ இளம்பூரணர் பூப்புமுடிந்தபின் பன்னிரண்டு நாளும் தலைவன் தலைவியை அணுகி இருக்கவேண்டும் எனக் கூறியுள்ளார். பின் வந்த நம்பியகப் பொருள் ஆசிரியரும் இவர் கருத்தினையே தழுவி 'நீராடியபின் ஈராறு நாளும்' என நூற்பாவும் செய்துள்ளார். திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் நினைப்பதுபோலத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரும், இறையனார் கனவியலுரை காரரும் ஒருவரெனில் இணையபல மாகுகொளக் கூறலாம் குற்றம் தங்குமன்றோ?

ஆதலின் என்மனார் என்ற சொல் முடிபுமிட்டும் ஈருரையிலும் ஒத்துள்ளமை பற்றி ஈருரையாசிரியர்களும் ஒருவரே எனத் துணிதல் பொருத்துவதன்றும்.

மூன்றாவதாக அடியார்க்குநல்லார் நக்கிரையும் இளம்பூரணரையும் இணைத்துக் கூறியிருப்பதாகும். இறையனர் களவியல் இறைவனுலேயே இயற்றப் பட்டது என்பதும் அதற்குள்ள உரை நக்கிரளுடையதே என்பதும் பண்டை உரையாசிரியர்கள் அனைவருக்கும் ஒப்பமுடிந்த கருத்தாகும் சற்றேறத்தாழ ஒரு தூற்றாண்டுக் காலமாகவே இக்கூற்றுப் பொருத்துவதன்று என்ற கொள்கை உலகிலாவும், அதனே வலிவுடையது என நிலவி வரவும் காண்கின்றோம். பேராசிரியரும் தமதுரையில் இறையனர் களவியல் பெருமானடிகளால் செய்யப்பட்ட தென்றே குறிக்கிறார். (பெருமானடிகள் - இறையனர் - சிவபெருமான்) இவ்விதமாகப் பண்டைய உரையாசிரியர்களில் ஒருவராகிய அடியார்க்குநல்லாரின் கூற்றைக் கொண்டே தாம் கொண்ட கருத்தை நிலைநாட்டுவது பொருத்துவதன்றும். அன்றியும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரே இறையனர் களவியலுரையும் செய்திருப்பின் தொல்காப்பிய உரையில் எவ்விடத்தேனும் இறையனர் களவியலுள்ளும் கூறுவாமென்றே, அல்லது இறையனர் களவியலுரையில் தொல்காப்பியத்தள்ளும் கூறினும் என்றே எழுதியிருக்கலாம். ஓர் உரையாசிரியர் ஒன்றற்குமேற்பட்ட தூல்களுக்கு உரை எழுதியிருப்பின் இத்தகைய நிலையில் அகச்சான்று கிடைத்தல் இயல்பு என்பது நச்சினர்க்கினியர் உரையால் நாம் அறியலாம். இம்முறையில் ஈருரை யாசிரியர்களும் இவரே என்பதற்கு அவர்தம் அகச்சான்று ஏதுமில்லை. இதுபோன்றே இளம்பூரணரால் பெருங்கதைக்குக் குறிப்புரையும் திருக்குறளுக்கு உரையும் எழுதப்பட்டது என்பதும் ஆய்வுக்கு உரியதாம். எனவே இளம்பூரணரால் செய்யப்பட்டது தொல்காப்பிய உரைஒன்று மட்டுமே என்பது துணிதற்கிடனாக உள்ளது.

### உரைநலம்

இவர் தம் உரை ஒருநெறியில் இல்லாது பலவாறாக உள்ளது. என்றுதலிற்றே எனின் என்று தொடங்கிப் பல தூற்பாக்களுக்கு உரை கூறுவர்; சிலவற்றிற்கு அந்நெறியைக் கைகிடுவர். பல தூற்பாக்களுக்குக் கருத்து, பதப்பொருள், காட்டு, விளக்கம் என முறையே விரித்துச்செல்வர்; சில தூற்பாக்களுக்குக் கருத்து மட்டுமே கூறி விடுப்பதும், சில தூற்பாக்களுக்கு வரலாறு மட்டுமே காட்டி முடிப்பதும் சிலதூற்பாக்களுக்கு ஒருபகுதி விளக்கத்து ஒருபகுதிக்கு விளக்கத் தாராது வரலாறுவிடுப்பதும் உண்டு. ஒவ்வொரு தூற்பாவிிற்கும் தனித்தனியே உரைவகுத்துப் போதலே இவர் தம் இயல்பு. அங்ஙனமின்றி ஒரோவழி உரை இயைபு நோக்கி ஒன்றாக உரைக்கப்பட்டது என ஒரிரு தூற்பாக்களைக் கூட்டி உரை எழுதலும் உண்டு. இத்திறமெல்லாம் இவர் தம் உரையாலும் பின்னுள்ள விளக்க உரையாலும் நன்கறியலாம்.

1. நூலாசிரியரைப்பற்றிய குறிப்பு:

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் தாம் உணர்த்தும் இலக்கணத்தை நான்கு நெறியாக விளக்கியுள்ளார். அவை எடுத்தோத்து, இலேசு, உடம்பொடு புணர்த்துதல், புறனடை என்பன.

எடுத்தோத்து

ஒவ்வொரு செய்தியையும் தனித்தனியே எடுத்துக்கொண்டு இலக்கணம் கூறுவது எடுத்தோத்து எனப்படும்.

இலேசு :

தூற்பாக்களிலுள்ள சில சொற்களை மிகையாகக்கொண்டு அதனால் இப்பொருள் பெறப்பட்டது என்றும், உம்மையால் இப்பொருள் பெறப்பட்டது என்றும் கூறுவது இலேசு எனப்படும்.

உடம்பொடு புணர்த்துதல்

சிலசெய்திகளைத் தனித்த இலக்கணமாகக் கூறாமல் பிறசெய்திகளைச் சேர்த்துக் கூறுங்கால் அதுவே இலக்கணமென உணருமாறு அறிவிப்பது உடம்பொடு புணர்த்தல் எனப்படும்.

புறனடை :

நூலாசிரியரால் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் நூலாசிரியர் கூறிய முறையினன்றி வேறுபட வரினும், அவரால் கூறப்படாத கருத்துக்கள் உனவாயின் அவற்றையும் கொள்க எனக் கூறுவது புறனடை ஆகும்.

இந்நூல்வகை நெறியினும் ஆசிரியர் தமது நூலினை யாத்தன்னார் என்பதை நூலினைத்தும் 456 ஆம் நூற்பாவின் பாயிரத்தும் இனம்பூரணர் கூறுகின்றார்.

நூலில் கூறப்படும் இலக்கணங்கள் வழக்கிற்கு என்றோ செய்யுட்கு என்றோ விதந்து கூறினல்லது பொதுவாகக் கூறின் இவ்விரண்டிற்கு மாமென்பது இனம்பூரணர் கருத்து. இதனை 22ஆம் நூற்பாவில் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பாடபேதம்

- 1 'உருவேன மொழியினும் அஃறிணப் பிரிப்பினும்  
இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை'

என்பது கிளவியாக்கம் 24 ஆம் நூற்பாவாகும். இந்நூற்பாவை 'உருபென' மாற்றிப் பாடங்கொண்டனர் சேனாவரையரும் தெய்வச் சொல்.—உ

சிலையாரும். உருவு என்பது வடிவைக் குறிக்கும். உருபு என்பது வேற்றுமை உருபு உவமஉருபு போன்றனவற்றைக் குறிக்கும். ஈண்டு ஆசிரியரால் குறிக்கப்படுவது வடிவேயாகும். ஆதலின் உருவு என்ற பாடமே மிகச் சிறப்புடையதாகும். நச்சினர்க்கினியரும் இவரது பாடமே சிறப்புடையது என ஏற்றுள்ளமை அவரது உரையால் அறியலாம்.

### 2. 'வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்'

என்பது பிற உரையாசிரியர்களும் இனம்பூரணரும்கொண்ட பாடமாகும். எனினும் இந்நூற்பா உரையில் 'ஒருஉவினை கிளவார்' என்ற பாடமும் தந்து ஒருவும்வினை என்பது ஒருஉவினை ஆயிற்று என விளக்கியுள்ளார் உரையாசிரியர். இப்பாடமும் சிறந்தது, பிறருரையில் காணாதது. இதனது சிறப்பை விளக்கஉரையில் காண்க.

### 3. 'ஊன்துவை கறிசோறுண்டு வகுத்து தொழில்'

என்பது புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதியாகும். இதுவே இனம்பூரணர் நீக்கலாகத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள், புறநானூற்றுரையாசிரியர்கள், பிற பிற உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் கொண்ட பாடமாகும். எனினும் இனம்பூரணர்மட்டும் உண்டு என்பது சிறப்புவினை என்றும், அதனை ஊன் துவை கறிசோறு ஆகிய நான்கிற்கும் உரிய பொதுவினையாகக் கொள்ளல் தவறு என்றும், இதுனைப் பாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க என்றும் கிளவியாக்கம் 46 ஆம் நூற்பாவில் கூறியுள்ளார். இது அத்துனைப் பொருத்தம் இன்று. இதுபற்றிய ஆய்வினை விளக்கஉரையில் காண்க.

### பண்பு மேம்பாடு

ஒரு நூற்பாவிற்குத் தமது கருத்துடன் பிறர் பிறரின் கருத்துக்களாக எத்துனைத் தெரியினும் அவற்றையெல்லாம் குறித்து அவற்றைப் படிப்போரின் சிந்தனைக்கு விட்டுவிடுவது இவர் தம் பழக்கமேயன்றிப் பிற கருத்துக்களை மறுப்பதற்கு முற்படுவது இவரிடம் காணாத தொன்றாகும். சில ஐயப்பாடான கருத்துக்கள் இருப்பின் 'அவற்றை இத்துணையர் என்னும் பொருட்டுப் போலும்' என்றும், 'அதற்கு மெய்புரை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க' என்றும், 'இதுவும் மெய்புரைபோலும்' என்றும் கூறுவாரேயன்றி அனைத்தையும் தாம் தெரிந்ததாகக்கொண்டு இதுவே சிறப்புடையதெனக் காட்ட முற்படுவதில்லை.

'கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற  
வல்லதூஉம் ஐயந் தரும்'

என்ற குறன் தெற்கைய நன்குணர்ந்து கடைப்பிடித்தவர் நம் உரையாசிரியர்.

செப்பும்வினவும் வழுவாது வருமாற்றிற்கு தம் நாடு யாது என்றால் தமிழ்நாடு என எடுத்துக்காட்டுவதும், உயர்திணையில் ஆணையி மிகுசொல்லிற்கு 'இவ்வூராரெல்லாம் தைரீராடுப' என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதும் இவருரையில் காணும் புதுமையான எடுத்துக்காட்டுக்களாகும்.

தொல்காப்பியமென்னும் இருண்ட சரக்கறையுள் முதன்முதல் தமது அறிவென்னும் வினக்கேர்தி ஒல்லுமாறு ஆங்குள்ள அரதனக்குவியல்களை எடுத்துத்தந்தும் பிறர் பிறரும் அச்சரக்கறையுள் துழையவும் வாய்ப்பாக இருந்த பேரறிஞர் நம் உரையாசிரியராவர். இவர் தம் முதன்முயற்சியே சேனாவரையர் நச்சினூர்க்கினியர் போன்றோர்க்குப் பெருந்துணையாயும் வழிகாட்டியாயும் இருந்தது. இத்தகைய நல்லுரையை முதன்முதலில் வெளியிட்டு உதவியவர் திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் ஆவர். அவர்களின் முதன்முயற்சி பாராட்டுதற்குரியதாகும்.

அவ்வூராதல் இன்னும் திருத்தமாகவும் அதன் உட்பொருளைப் பிற உரைகளோடு ஒப்பிட்டு மிகவும் வாய்ப்பாக மிக மிகச் செவ்வியமுறையில் வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று நம் கழக ஆட்சியாளரும், பண்டைத் தமிழ்நூல்களில் எவையெவை யெல்லாம் மறைத்தும் அருகியும் உள்ளனவோ அவ்வந்தூல்களை எல்லாம் விரைந்து வெளிக்கொணர்ந்து தமிழ்உலகிற்குத் தந்து உதவவேண்டும் என்பதையே கடப்பாடாகக் கொண்டவர்களும், என் பேரன்பினரும் ஆன உயர்நீரு வ. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள். இறைவனின் திருவருளும் அவர்களின் திருவுள்ளமும் இப்பெரும்பணிக்கு எளிதேனைக் கருவியாகக் கொண்டது. 'ஆசைபற்றி அறையலுற் றேனரோ' என்னுமாப் போல எளியனின் ஆசையே இப்பெரும்பணியை மேற்கொள்ளக் காரணமாயிற்று.

இப்பதிப்பில், ஒவ்வொரு நூற்பாகிற்கும் அவ்வந் நூற்பா துவலும்பொருள் தலைப்பில் காட்டப்பட்டுள்ளது. நூற்பாக்களில் காணும் பாடபேதங்களும், இன்றியமையாத மேற்கோள் பகுதிகளும், உரையில் கிடுபட்டனவாயும் சிதைபட்டனவாயும் உள்ள பகுதிகளும் அடிக்குறிப்பில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நூலோடு ஒப்பு நோக்குதற்கு வேறுபிற பதிப்புக்களோ, ஏடுகளோ கிடைக்காமையால் முன்னுள்ள உரையைப் பெரிதும் மாற்றாது பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. திருத்தமோ, மாற்றமோ வேண்டுமென்று தெரிந்ததை, 'இப்படியிருப்பின் நன்று' எனக் குறித்துக்காட்டப்பட்

டுள்ளதேயன்றி, அம்மாற்றத்தை யேற்று உரையில் கொணர முற்படவில்லை. உரையில் கொண்டு வருமானவுக்கு ஏற்புடையதாகத் தெரிந்தவற்றை ஒரோவழி யேற்றுச் செம்மை செய்யப்பட்டும் உள்ளது. இந்நூலின் பிற்பகுதியில் உள்ள விளக்கவுரை, இளம் பூரணர் உரையை விவரிக்கொள்ளவும், இதனோடொத்த பிற உரையாசிரியர்கள் உரைகளை இவ்வுரையோடு ஒப்பிட்டு மகிழவும் வாய்ப்பாக இருக்குமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்குச் சேனாவரையர் உரையே இதுகாறும் பரிசீலப்பட்டு, முதல் உரையாகிய இவ்வுரை ஒதுக்கப்பட்டு வந்துவிட, இவ்வுரைதானும் சிதைந்தும், மறைந்தும் வருவதாயிற்று. இங்ஙனம் வந்ததற்குக் காரணம் சேனாவரையர் உரை எழுந்தது மட்டுமன்று; இவ்வுரை தக்கமுறையில் பதிப்பிக்கப்படாமையும் ஒரு காரணமாகும். இக்குறை, இப்பொழுது நமது கழகவழி நீக்கி நிறைவு பெறுகின்றது. இது தமிழ்மக்களது நற்றவப் பயனை ஆகும்.

இந்நூல் இத்துணைச் சீரிதாக வெளிவருதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் முன்பு குறித்துள்ள என் பேரன்பினர் திருவாளர். வி. சுப்பையாபிள்ளை அவர்களேயாவர். அவர்களின் அளவிறந்த ஆர்வத்தை இவ்வேட்டில் எழுத இயலாது. அவர்களுக்கு என் அன்புகலந்த நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

இந்நூல் வெளிவருங்கால் உடனிருந்து உதவியவர்கள் என் ஆசிரியப்பெருந்தகையாம் திருவாளர் K. M. வேங்கடராமையா M. A., B. O. L. அவர்கள் ஆவர். அவர்களுக்கும் மாணவ அன்பர்களாகிய திரு. அ. மா. விசுவநாதன், திரு. கை. சுப்பிரமணியம், திரு. க. வடிவேலன் ஆகியோர்க்கும் எனது நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

ஒன்றற்கும் பற்றாத என்னை இவ்வரும் பெரும்பணியில் ஈடுபடுத்தி ஆட்கொண்டருளுகின்ற திருவருளை வந்தித்து வணங்குகின்றேன்.



# தெரால்கார்பீயம்

## சொல்லதிகாரம்

### இளம்பூரண நூரை

க. இளவியாக்கம்

திணையிரண்டு எனல்

- க. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே  
அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே  
சூயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே.

என்பது குத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் சொல்லிலக்கணம் உணர்த்தினமை காரணத்தாற் சொல்லதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. சொல் என்பது எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஓசை. அதிகாரம் என்பது முறைமை.

மற்று, அச் சொல் எனைத்து வகையான் உணர்த்தினானோவெனின், எட்டு வகைப்பட்ட இலக்கணத்தான் உணர்த்தினான் என்க. அவையாவன : இரண்டு திணை வகுத்து, அத்திணைக்கண் ஐந்து பால் வகுத்து, எழுவகை வழுவகுத்து, எட்டு வேற்றுமை வகுத்து, அறுவகை ஒட்டு வகுத்து, மூன்று இடம் வகுத்து, மூன்று காலம் வகுத்து. இரண்டு இடத்தான் ஆராய்தல்.

இரண்டு திணையாவன : உயர்திணையும், அஃறிணையும்.

ஐந்து பாலாவன : ஒருவன், ஒருத்தி, பலர், ஒன்று, பல என்பன.

எழுவகை வழுவாவன : திணைவழு, பால்வழு, இடவழு, காலவழு, செப்புவழு, வினாவழு, மரபுவழு என்பன.

எட்டு வேற்றுமையாவன : பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கன், விளி என்பன .

அறுவகை ஒட்டாவன : வேற்றுமைத்தொகை, உவமைத்தொகை, வினையின்றொகை, பண்பின்றொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித் தொகை என்பன.

மூன்று இடமாவன - தன்மை, முன்விடை, படர்க்கை என்பன.

மூன்று காலமாவன : இறந்தகாலம், மிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்பன.

இரண்டு இடமாவன : வழக்கிடம், செய்யுளிடம் என்பன.

இனி, இவ்வதிகாரத்து முதற்கணுத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், வினவிகள் பொருண்மே லாமாறு உணர்த்தினமையின் வினவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்து; என்னை? ஒருவன் மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலர்மேலாமாறிது, ஒன்றன் மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வழவாமாறிது, வழவமைதியாமாறிது எனப் பொருள்கண்மேல் ஆமாறு உணர்த்தினமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று.

இவ்வோத்தின் தலைக்கட்டிடந்த குத்திரம் என்றுதவீற்றோவெனின், சொல்லும் பொருளும் வரையறுத்து உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் கூட்டு என்பது - உயர்திணை யென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் மக்களென்று கூட்டப் படும் பொருளை யென்றவாறு; அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிற என்பது - அஃறிணை யென்று சொல்லுவார் ஆசிரியர் மக்களல்லாத பிறபொருளை யென்றவாறு; ஆயிருதிணையின் இசைக்குமன் சொல்லே என்பது அவ்விருதிணையையும் இசைக்குஞ் சொல் என்றவாறு.

எனவே, உயர்திணைச் சொல்லும், உயர்திணைப் பொருளும், அஃறிணைச் சொல்லும், அஃறிணைப் பொருளும் எனச் சொல்லும் பொருளும் அடங்கின.

உலகத்தின் மக்கள் என்ற பொருளை உயர்திணை யென்றது கூறுபாடினமையின். அஃறிணை கூறுபாடுடைமையின், 'அஃறிணை யென்மனார் அவரல' என்னது, 'பிற' என்றான்; அவை, உயிருடையனவும் உயிரில் ளனவும் என இரண்டு கூற்றன என்றற்கு. அவற்றது கூறுபாடெல்லாம் அறிந்துகொள்க.

மற்று, உயர் என்னுஞ் சொல் முன்னர்த் திணை என்னுஞ் சொல் வந்து இயைந்தவாறியாதோவெனின், ஒரு சொல் முன் ஒரு சொல் வருங்கால், தொகைகில வகையான் வருதலும், எண்ணுகிலவகையான் வருதலும், பயனில வகையான் வருதலும் என மூன்று வகையான் அடங்கும். அவற்றுள், தொகைகில வகையான் வந்தது யாண்க்கோடு என்பது, எண்ணுகிலவகையான் வந்தது நிலனும் நீரும் என்பது, பயனில வகையான் வந்தது சாத்தன் உண்டான் என்பது. அவற்றுள் இஃது உயர்திணையென இறந்தகாலத்தொக்க வினைத்தொகை.

இனி, என்மனார் என்பது, என்ப என்னும் முற்றுச் சொல்லைக் \*குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல் (தொல். சொல். எச்ச. எ) என்பதனாற் பகரல் குறைத்து, விரிக்கும்வழி விரித்தல் (தொல். சொல். எச்ச. எ) என்பதனால் மன்றும் ஆறும் என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்தான். என்மனார் ஆசிரியர் என்று முடியுதற்பாற்று, <sup>2</sup>முற்றுச்சொல் எச்சப்பெயர் என்பவாகலின். இது செய்யுளைக்கித் தொகுத்துக் கூறினான் என்பது.

இனி, மக்கட் சுட்டே யென்பது, மக்கள் என்று வரைந்து சுட்டுதற்குக் காரணமாயிவ தன்மை யென்னும் ஒருவன். இனி, மக்கள் எனினுஞ் சுட்டு எனினும் அவரையே சொல்லியவா நென்ப ஒரு திறத்தார். சுட்டென்பது கருத்து; அக்கருதற்பா டுடைமையிற் சுட்டெனவும்படும் மக்கள் என்பது. இனிச் சுட்டே யென்புழி ஏகாரம் சற்றைசை ஏகாரம்.

அகிறிணையென்பது அக்திணை யென்றவாறு. அல்லதும் அதுவே, திணையும் அதவே. மேற்சொல்லப்பட்ட உயர்திணை யல்லாத திணை அகிறிணை யெனக் கொள்க. ஈண்டும் என்மனார் என்பதற்கு மேற் சொல்லியவாறே சொல்லுக.

இனி, அவர் என்னுஞ் சொல்லின் முன்னர் அல்ல என்னுஞ் சொல் வந்து இயைந்தவா நியாதோவெனின், அவரின்கல் என்பான் அவரல்ல என்றான், ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளைன்பது. இனி, அல்ல பிற என்பது, அல்லவும் பிறவும் என உம்மைத்தொகை யென்றதும் ஒன்று.

இனி, அல் வுயர்திணை யல்லன வெல்லாம் அல் வுயர்திணைபோல ஓரினத்த அல்ல; தத்தம் வகையால் வேறுபட்டன உயிருடையனவும் உயிரில்லனவும் என்பது. ஏகாரம் சற்றைசையேகாரம்.

ஆயிரு திணையி னிசைக்கும் என்புழி, ஆயிரு திணையையும் என ஐகார வேற்றுமை விரித்துரைக்க. இன் சாரியை. இசைக்கும் என்பது செய்யும் என்றும் பெயரெச்சம். மன் என்பது இடைச்சொல். ஏகாரம் சற்றைசையேகாரம்.

(க)

உயர்திணைப்பால் மூன்று என்றல்

- உ. ஆடே வறிசொல் மகடே வறிசொல்  
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லோடு சிவனி  
அம்முப் பாற்சொல் னுயர்திணை யவ்வே.

இச்சூத்திரம் என்னுதனற்றோ எனின், மேல் திணைகூறு செய்தனைத் திணையுட் பால்கூறு செய்தல் நுதலிற்று.

பாடம்: \*குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல்

1. முற்றுச்சொல் பெயரைக் கொண்டு முடியுமாகலின் அதனை எச்சப் பெயர் என்றுச். சொல் சடக ஆம் நூற்பாவில் தெய்வச்சிவியாரும் இங்ஙனமே உரைத்தமை காண்க.

உரை: ஆடுஉவினை யறியுஞ் சொல்லும், மகடுஉவினை யறியுஞ் சொல்லும் பல்லோர் அறியுஞ் சொல்லொடு பொருந்தி அம் மூப் பாலை யறிவிக்குஞ் சொல் உயர்தினை யுடையன எ - று.

ஆடுஉ என்றது ஆண்மகனை; மகடுஉ என்றது பெண்மகனை; பல்லோர் என்றது அவர்தொக்க பன்மையை.

இனி, அப்பொருள் மூன்று கூறுபடவே, அவற்றை யுணர்த்துஞ் சொல் மூன்று கூறுபடும் என்பது. இது தந்திரவுத்தி வகைமை கூறல். (உ)

அஃறிணைப்பால் இரண்டு எனல்

க. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்  
ருயிகு பாற்சொ லஃறிணை யவ்வே.

இக்குத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், மேல் அஃறிணை யென்றார், அதனை யினைத்துப் பால்படும் என்று அது படும் பாலை விரித்துணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: ஒன்று, பல என்னும் இருபாலையும் உணர்த்துஞ் சொல் அஃறிணையுடையன எ - று. (க)

பேடியும் தெய்வமும் உயர்திணையுள் அடங்குமாறு

ச. பெண்மை சுட்டிய வுயர்திணை மருங்கின்  
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்  
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்  
இவ்வேன வறியுமந் தந்தமக் கிலவே  
உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரித் திசைக்கும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், ஐயமறுத்தல் துதலிற்று.

உரை: பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின் என்பதனை மொழிமாற்றி, உயர்திணை மருங்கின் பெண்மைசுட்டிய எனக் கொள்க. தெய்வஞ்சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும் என்பது - தெய்வத்தைச் சுட்டிய பெயர்ப் பொருளும் என்றவாறு; இனிப் பெயர்நிலைக்கிளவி யென்பதற்கு ஒருவன் சொல்லுவது; பெயர் என்பதனை ஆகுபெயரார் பொருளாக்கி, பொருண்மேல் நிலைபெற்ற கிளவி யென்னும்; இவ்வேன அறியும் அந்தந் தமக்கிலவே என்பது - தம்மை வேறுபாலறிய நிற்கும் சுற்றெழுத்தினை யில என்றவாறு; உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரித்து இசைக்கும் என்பது - உயர்திணை மருங்கின் மூப்பாலினையும் புலப்படுக்கும் எழுத்தினைத் தமக்கு சுருக இசைக்கும் எ - று.

(வரலாறு.) பேடி வந்தான், பேடி வந்தான், பேடியர் வந்தார் எனவும்; வாசுதேவன் வந்தான், திருவனான் வந்தான், மூப்பத்து மூவரும் வந்தார் எனவும் வரும்.

இவ்வென அறியும் அந்தர் தமக்கிலவே என்னும் இலேனினால், நரகன் வந்தான், நரகி வந்தான், நரகர் வந்தார் என்பன கொள்க. (ச)

உயர்திணை ஆண்பால் ஈறு

௫. எஃகா னொற்றே யாகே வறிசொல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின், ஆடுஉ அறிதற்கு ஈற்றெழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: எஃகானாகிய பொற்று ஆடுஉ வினை பறிவார்க்குக் கருவியாஞ் சொல் எ - று.

(வ - று.) உண்டான் என்னும் இறந்தகாலத்தானும், உண்ணுநின்றான் என்னும் நிகழ்காலத்தானும், உண்பான் என்னும் எதிர்காலத்தானும்; கரியன், செய்யன் என்னும் வினைக்குறிப்பினனும், இவ்வனம் னகர விறுதியாய் பாடர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணை யாண்பால் உணர்த்தப்படும்.

படர்க்கையிடம் என்பது முன்னர்<sup>1</sup> வினையிலுட் பெறுதும். வினை யென்பது, 'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பா லறிய' (தொல். சொல். னெவி. 10) என்னும் சூத்திரத்தாற் பெறுதும். உண்டான் என்ற விடத்து னாகெழுத்து உளவேயாயினும், னகரத்தை ஆடுஉவறியுஞ் சொல்லென்றார், அதன்கட் டலிணைமே கோக்கி. ஏகாரம் பிரிவின. (இ)

உயர்திணைப் பெண்பால் ஈறு

௬. எஃகா னொற்றே மகடே வறிசொல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின், மகடே அறிதற்கு ஈற்றெழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: எஃகானாகிய பொற்று மகடேவினை பறிவார்க்குக் கருவியாஞ் சொல், எ - று.

(வ - று.) உண்டான், உண்ணுநின்றான், உண்பான் எனவும்; கரியன், செய்யன் எனவும் வரும் வினையானும் வினைக் குறிப்பானும் மகடேவை விளக்கியவாறாக. (ஈ)

உயர்திணைப் பஃப்பால் ஈறு

௭. ரஃகா னொற்றும் பகர விறுதியும்  
மாணைக் கிளவி யுளப்பட மூன்றும்  
கேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இக் குத்திரம் என்றுதலிற்றோ எனின், பல்லோரை யறியுஞ் சொற்கு ஈழம் எழுத்து உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

உரை : ஈகாணும் அதுவே ஒற்றும் அதுவே; பகரமும் அதுவே, இறுதியும் அதுவே; மர்ணாக்கினவி யுளப்பட மூன்றும் என்பது - மார் என்னுஞ் சொல் அகப்பட மூன்றும் என்றவாறு; கோத்தோன்றும் என்பது - கிரம்பத் தோன்றும் என்றவாறு; பல சறி சொல்லே என்பது - பலரை யறிதற்குக் கருவியாஞ் சொல், எ - று.

'கோத் தோன்றும் பலரறி சொற்கு' என்பாள், உருபு தொகுத்துச், 'சொல்லே' யென்றான் என்பது. ஏகாரம் சற்றை யேகாரம்.

(ஊ - று.) உண்டார், உன்னுளின் றார், உன்பார் எனவும்; கரிபர், செய்பர் எனவும் ரகர இறுதியாகி கின்ற படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல் லால் உயர்திணைப் பன்மைய்பால் உணர்த்தப்படும்.

இனி, உன்ப, தின்ப என எதிர்காலத்துப் பகரவெறி முற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைய்பால் உணர்த்தப்படும்.

அத்தார் கொண்மார் வத்தார், பூக்குழா மேல்கிணை வக்க விலினாத தித னை மார் இறுதியாக கின்ற எதிர்காலத்துப் படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைய்பால் உணர்த்தப்படும். (எ)

அஃறிணை ஒன்றன்பால் = று

அ. ஒன்றறி கிளவி த ற ட லூர்த்த  
குன்றிய லுக்காத் திறதி யாகும்.

இக் குத்திரம் என்றுதலிற்றோ எனின், அஃறிணை யொருமைய்பாற்றூர்ப் எழுத்து உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

உரை : ஒன்றினை யறியிக்குஞ் சொல் த, ற, டக்கினை யூர்த்த குற்றியலாகாத்து ஈழாகும், எ - று.

(ஊ - று.) உண்டது, உன்னுளில் றது, உன்பது எனவும்; கரிபது, செய்பது எனவும் வினைபாலும் வினைக்குறிப்பாலும் தகரமூர்த்த குற்று கரத்தால் அஃறிணை யொருமைய்பால் வினங்கும்.

உறிற்று, தாறிற்று எனவும்; கோடின்று, குணம்பின்று எனவும் வரும் நகரம்.

குண்டுக்கட்டு, குறுத்தாட்டு என வரும் டகரம்.

(அ)

அஃறிணைப் பலவின்பால் = று

க. அ ஆ வளன வகுஉம் இறுதி  
அப்பான் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

இக் குத்திரம் என்றுதலிற்றோ எனின்; அஃறிணைப் பன்மைய்பாற் கு ஈழமாறு உணர்த்துதல் ஐதலிற்று.

உரை : அ, ஆ, வ என்று சொல்லப்படுகிற இறுதிகளையுடைய அக் கூற்று மூன்று சொல்லும் பலவற்றை யறிபுஞ்சொல், எ - ிது.

(வ - று.) அகாரம் - உண்டன, உண்ணுநின்றன, உன்பன எனவும்; கரிய, செய்ய எனவும் வரும்.

ஆகாரம், உண்ணு. தின்னு எனவரும்; இது மூன்று காலத்தையும் எதிர்மறுக்கும் எதிர்மறைக்கண் அல்லது பால் விளங்கி நில்லா.

வகாரம்— உண்குவ, தின்னுவ என எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

‘வருஉம் இறுதியப்பால் மூன்று’ என்பது இறுதியையுடைய அக் கூற்று மூன்று என்றவாறு. (க)

மேல் கூறப்பட்ட ஈறுகள் வினைக்கண் வந்து பால் விளக்கும் என்றல்

க௦. இருதினை மருங்கின் ஐம்பா லறிய  
சுற்றுநின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்  
தோற்றக் தாமே வினையொடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என்றுதவிரே எனின், மேல் பாதுணர்த்தப்பட்ட எழுத்து இனைத்து என்பதாஉம், அவை வினைக்கணின்று உணர்த்தும் என்பதாஉம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : இரு திணையிடத்து ஐந்து பாசையும் அறிய இறுதிக் கண் தின்று உணர்த்தும் பதினோரெழுத்தும் வினையொடு வந்து புலப்படும், எ - று.

‘வினையொடு வருமே’ என்று பெயர்க்கண் திரியவும் நிற்கும், திரியாமையும் நிற்கு மாகலான் என்பது. உண்டான் என்றக்கால் திரிவிடைய. கொற்றன் என்பது இருதினை யொருமைப் பாற்கும் ஏற்கும் என்பது.

மற்றுப் பதினோரெழுத்தும் என்றது என்னை? னக்கொன்றும், னக்கொன்றும், ரக்கொன்றும், குற்றுகரமும், அவ்வும் ஆவும் என அவை ஆரெழுத்தான் அடங்கும் பிறவெனின், அடங்கும்; அடங்குமே யெனினும், ஈண்டுப் பதினொன்றென்று வேண்டினார். என்னை? பளிங்கு செம்பஞ்சி யடுத்தாற் செம்பளிங்கு எனப்படும்; கரும்பஞ்சி யடுத்தாற் கரும்பளிங்கு எனப்படும்; அதுபோலச் சார்க்கு, வக்தவற்றது வேற்றுமைபற்றி வேறு பெயர் கொள்ளப்பட்டது என்பது. (க௦)

பாலறி நினவிகள் மயங்கல் கூடா எனல்

கக. வினையிற் றேன்றும் பாலறி கிளவியும்  
பெயரிற் றேன்றும் பாலறி கிளவியும்  
மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

இச் சூத்திரம் என்றுதலிற்றோ எனின், வழக்காத்தல் றுதலிற்று. வழக் காக்குமிடத்து வழுவநிக என்று காத்தலும், வழிஇ யமைக என்று காத்த லும் என <sup>1</sup>இரண்டு: அவற்றுள் இது வழுவநிக என்று காத்தது.

**உரை:** வினையிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும் என்பது - வினையிற் பாலறியப்படும் பொருளும் என்றவாறு; ஈண்டுப் பொருளைக் கிளவி யென்றசொன வுணர்க. பெயரிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும் என்பது-பெயரினாற் பாலறியப்படும் பொருளும் என்றவாறு; தம் மரபினவே என்பது - தத்தம் இலக்கணத்தனவே யாகும், எ - று.

அவைதம் மரபினுள் வருமாறு: உண்டான் அவன், உண்டான் அவன், உண்டார் அவர், உண்டது அது, உண்டன அவை என இவை வினைநின்று பெயர்மேல் தத்தம் மரபினுள் வந்தன. இனிப் பெயரை முன் னீறிஇ வினையைப் பிள்ளே கொணர்க்கு காட்டினும் அமையும்.

இனி, 'மயக்கல் கூடா' எனவே, மயக்கமும் உண்டு என்பது சொல்லப்பட்டதாம்.

அம் மயக்கம் எழுவகைப்படும்: திணை மயக்கம், பால் மயக்கம், இட மயக்கம், கால மயக்கம், மரபு மயக்கம், செப்பு மயக்கம், வினா மயக்கம் என. மயக்கம் எனினும் வழு எனினும் ஒக்கும்.

அவை வருமாறு: அவன் வந்தன, அவன் வந்தது; அவன் வந்தன, அவன் வந்தது; அவர் வந்தன, அவர் வந்தது. இவை உயர்திணை அஃறிணைமேற் சென்று வழிஇயின.

இனி, அஃறிணை உயர்திணைமேற் சென்று வழிஇயின வருமாறு: அது வந்தான், அது வந்தான், அது வந்தார் எனவும்; அவை வந்தான், அவை வந்தான், அவை வந்தார் எனவும் வரும். இவை பன்னிரண்டும் திணைவழுவ.

இனி, பால் வழுவ வருமாறு: அவன் வந்தான், அவன் வந்தார், அவன் வந்தான், அவன் வந்தார் என இவை உயர்திணைப் பால் வழுவ. அது வந்தன, அவை வந்தது என இவை அஃறிணைப்பால் வழுவ. இவை யெல்லாம் பெயர் நின்று வினைமேல் வழிஇய. இவ்வாறு வினை நின்று பெயர்மேல் வழிஇயன வினைமுன் னீறிஇப் பெயர் பின்தத்து கூட்டி யுரைத்துக் கொள்க.

இச் சூத்திரம் பொருண்மேன் மயக்கநிக என்னுதலான், அவற்றுக் கட் கிடத்த எல்லா மயக்கமும் வேண்டினமை கூறினனும் என்பது. அவை திணை பற்றியும் பால் பற்றியுமன்றி வருமாறிலும்.

செப்பு வழுவ, வினா வழுவ முன்னர்ச் சொல்லுதலும்; ஒழிந்தது ஈண்டுக் காட்டுதலும்.

இட வழுவ வருமாறு: உண்டேன் நீ, உண்டேன் அவன், உண்டாய் யான், உண்டாய் அவன், உண்டான் யான், உண்டான் நீ என இவை.

1. இரண்டு 'வகைப்படும்':—என்றிருப்பின் நன்று.



இனி, கால வழுஉ வருமாறு : செத்தானைச் சாம் என்றலும், குளம் நீர் புகுந்து நிறையும் என்றபாவதனை நிறைந்தது என்றலுமாம்.

இனி, மரபு வழுஉ வருமாறு : மேய்த்தல் ஒப்புமையான், யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்றும், ஆடு மேய்ப்பானைப் பாகன் என்றும் சொல்லுதல். (௧௧)

ஆண்மை விட்டு அல்லது அயாசுவ பெண்பால் எனல்

௧௨. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி  
ஆண்மை யறிசொற் காகிட னின்றே.

இச்சூத்திரம் என்றுதலிற்றே எனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆண்மையிற் திரிந்து பெண்மைகோக்கி நின்ற பெயர்ப் பொருள் ஆண்மகனை யறிவிக்கும் ஈற்றெழுத்தினுற் சொலற் பாட்டிற்கு ஏலாது என்றவாறு. ஒழிந்த இரண்டு பெயர்க்கும் ஒக்கும் என்பதாம்.

‘ஆடுகளிந்தே’ என்பதனாற் சிறுபான்மை, ‘பேடி வந்தான்’ எனவும் ஆண்பாற்கும் ஏற்கும். (௧௨)

விடையும் வினாவும் அமையும் வகை

௧௩. செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்.

இச் சூத்திரம் என்றுதலிற்றே எனின், செப்பு ஏழுவும் வினா ஏழுவும் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஒம்பல் என்பது - செப்பினையும் வினாவினையும் இழுக்குதலைப் போற்றுக, எ - று.

அவை ஏழுவாது வருமாறு : ‘நுக்காடியாது?’ என்றல், ‘தமிழ் காடு’ என்றல்.

இச் செப்புத்தான் ஆறு வகைப்படும். வினாவெதிர் வினாதலும், ஏவுதலும், மறுத்தலும், உற்றது உரைத்தலும், உறுவது கூறலும், உடம்படுதலும் என.

அவற்றுள் மறுத்தலும், உடம்படுதலுமே சுண்டுச் செப்பிலக்கண மாவன : ஒழிந்தனவற்றை<sup>1</sup> முன்னமைத்துக் கூறுக என்றவாறு.

1. வினாவெதிர் வினாதல் ‘வினாவும் செப்பே வினாவெதிர் வரினே’ என்னும் 14-ஆம் நூற்பாவானும், உற்றது உரைத்தல், உறுவது கூறல், ஏவல் ஆகிய மூன்றினையும் ‘செப்பே வழியினும் வரைநிலை யின்’ 3-ற, அப் பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான’ என்னும் 15-ஆம் நூற்பாவானும் அமைத்துக் கூறப்படும்.

வினா ஐந்து வகைப்படும் : அறியான் வினாதல், அறியொப்புக் காண்டல், ஐயமறுத்தல், <sup>1</sup>அவனறிவு தான் கேட்டல், மெய்யவற்றுக் காட்டல் என.

அவை வழுவாமற் சொல்லுக எனவே வழுவதலும் உண்டென்பதாம்.

அவை வருமாறு : 'கருவுர்க்கு வழியெது?' என்றற்குப், 'பருநால் பன்னிரு தொடி' என்பது செப்பு வழுவ. ஒரு விரல் காட்டி, 'கெடிதோ? குறிதோ?' என்பது வினா வழுவ. இதுவும் சொற்றொகை புணர்த்திய வாறு. (கஉ)

வினாவெதிர் வினாதலும் செப்பின் பார்ப்பதும் எனல்

கச. வினாவுஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே.

இச் சூத்திரம் என்றுதலிறீறே எனின், வினாவும் இதையாகும் ஒரோவழி யென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : வினாவுஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே என்பது - வினாவும் இதையாகும் அதற்கு இறைபட வரின, எ - று.

<sup>2</sup>அது வினாவெதிர் வினாதல் என்னும் குற்றப்படாததன் கருத்து.

(வ - று.) சாத்தா வுண்ணையா? என்று வினாவினாற்கு உடல் படுதல், மறுத்தல் என்றிரண்டினும் ஒன்று ஏற்றற்பாலது. உண்ணேனோ? என்று வினாவினாள்வினா உண்ப லென்னும் பொருள்ப்பட்டமையின் வினாத் தானுஞ் செப்பு ஆயிற்று. (கச)

செப்பு பிறவாறு வழுவி வரினும் அமையும் எனல்

கரு. செப்பே வழிஇயினும் வரைநிலை யின்றே

அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

இச் சூத்திரம் என்றுதலிறீறே எனின், இதுவும் <sup>3</sup>அவ்வழி யமையுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : செப்பே வழிஇயினும் வரைநிலை யின்றே என்பது - செப்புத்தான் வழிஇயினவிடத்தும் வரைந்த மாற்றப்படாது என்ற வாறு; ஏகாரம் பிரிகிலை பேகாரம். வழிஇயினும் என்ற உம்மை சிறப்பும்மை. எனவே, வினா வழிஇயினவிடத்து அமையாது என்பது. அப் பொருள் புணர்ந்த கிளவியான என்பது - அப் பொருட்டு இயைபு படவரின, எ - று.

1. அவனறிவு தான் காண்டல் என்பதே இனம்பூரணர் கருத்தாகச் சேனாவரையர் குறிப்பர். நச்சினார்க்கினியரும் இங்ஙனமே கூறுவர்.

2. இவ் வாக்கியம் பிழைபட உள்ளது. வினாவெதிர் வினாதல் எனினும் குற்றமில்லை; அதுவும் செப்பின் பார்ப்பதெனின் என்பது கருத் தாகக் கொள்க.

3. அவ்வழி என்றிருப்பின் நன்று. அவ்வழி - செப்பு வழி.

அவ்வாறு வழிஇ யமையுஞ் செப்பாவன : உற்றது உரைத்தலும் உறுவது கூறலும், ஏவுதலும் என இவை.

அவற்றுள், உற்றது உரைத்தல் என்பது : 'சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ?' எனின், 'கால் முன் குத்திற்று; தலை கோகின்றது' என்பது. இனி உறுவது கூறல் என்பது : 'சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ?' எனின், 'கடமுடையார் வளைப்பர்; பகைவர் எறிவர்' என்பது. இனி, ஏவுதல் என்பது : 'சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ?' எனின், 'ஓ செல்' என்பது.

இவை மூன்றும் வழிஇ யமையன; வழுஉலேயெனினும் அப் பொருள் பட வந்தமையின் அமைக என்பது, 'மற்றுள்ளனவும் மேலேயடங்கின. (.)'

சீனைமுதற் கிளவிக்கண் செப்பும் வினாவும் அமையுமாறு

கக. செப்பினும் வினாவினும் சீனைமுதற் கிளவிக்கப் பொருள் ஆகும் உறழ்துணைப் பொருளே.

இச் சூத்திரம் எடுத்துதலிற்றோ எனின், செப்புவானோடு வினாவுவானிடக்கிடத்தோடு இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : செப்பினும் வினாவினும் என்பது - செப்புமிடத்தும் வினாவுமிடத்தும் என்றவாறு; சீனைமுதற் கிளவிக்கு என்பது - சீனைக் கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் என்றவாறு; அப் பொருளாகும் உறழ்துணைப் பொருளே என்பது - முதலொடு முதலே பொருடக சீனையொடு சீனையே பொருடக, எ - று.

(எ - று.) 'கொற்றன் மயிர் நல்லவோ? சாத்தன் மயிர் நல்லவோ?' என்று வினாவினவிடத்து, 'கொற்றன் மயிரிற் சாத்தன் மயிர் நல்ல; சாத்தன் மயிரிற் கொற்றன் மயிர் நல்ல' என்றிடுக்க. இது சீனையொடு சீனை பொரீஇயினவாறு.

இனி, 'கொற்றன் நல்லனோ? சாத்தன் நல்லனோ?' என்று \*கூறிய விடத்து, 'கொற்றனிற சாத்தன் நல்லன்; சாத்தனிற கொற்றன் நல்லன்' என்றிடுக்க. இது முதலொடு முதல் பொரீஇயினவாறு.

'அப் பொருளாகும்' என்ற னாதலான், அவ்வச் சீனைக்கு அவ்வச் சீனையே பொருடக' என்பது. இது முதற்கும் ஒக்கும்.

இனி, சீனைமுதற் கூறிய முறையேயன்றிக் கூற்றினான் முதலுஞ் சீனையும் உறழ்த்து வருவனவும் உன, குண மருங்குபற்றி.

(எ - று.) 'இம் மகள் கண் நல்லவோ? இக் கயல் நல்லவோ?' என்பன போலவன.

1. மற்றுள்ளன :—வினாவெதிர் வினாதல், மறுத்தல், உடம்படுதல் என்பன. வினாவெதிர் வினாதல் சென்ற தூற்பாவிலும், ஏனைய இரண்டும் அதற்கு முன்னைய தூற்பாவிலும் அடங்கின.

2. வினாவிய இடத்து என்றிருப்பின் நன்று.

இனி, அப் பொருளாகும் உறழ்பொருள் என அமையும். துணை யென்பது மிகையெனில், <sup>1</sup>துணைக்கும் என்பது உவமித்தல்; அல்லுவமத்துக் கண்ணும் அவ்வினப் பொருளையாக என்பது.

உவமம் காது வகைப்படும்: வினை, பயன், மெய், உரு என. 'புனி பாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தான்' என்பது வினையுவமம். 'மழைபோலும் வண் கை' என்பது பயனுவமம். 'துடிபோலும் நடு' என்பது மெய்யுவமம். 'பொன்போலும் மேனி' என்பது உருவுவமம்.

இன்னும், 'துணை' யென்றதனால் என்னுமிடத்தும் இனமொத்தனவே யென்னுக, முத்தும் மணியும் பொன்னும் என. (கஉ)

தகுதியும் வழக்கும் அமையுமாறு

கஎ. தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வொழுகும்  
பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே.

இச் சூத்திரம் என்றுதலிற்றே எனின், இதுவும் வழிஇயமையுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: தகுதிபற்றியும் வழக்குப்பற்றியும் பொருந்தி நடக்கும் இலக்கணத்திற் பக்கச் சொற் கடியப்படா, எ - று.

தகுதியென்பது மூன்று வகைப்படும். மங்கல மரபினுற் கூறுதலும், இடக்கரடக்கிக் கூறுதலும், குழுவின் வந்த குறியிலை வழக்கும் என.

செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்றலும், சுடுகாட்டை நன்காடு என்றலும் மங்கல மரபினுற் கூறுதல்.

இடக்கரடக்கிக் கூறுதல் வருமாறு: கண் கழிஇ வருதும், கண் குறியரா யிருந்தாச், பொறை யுயிர்த்தாச் எனவும் வரும்.

இனி, குழுவின் வந்த குறியிலை வழக்கு: பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறி என்றும், வண்ணக்கர் காணத்தை நீலம் என்றும் வரும்.

வழக்காறு இரு வகைப்படும்: இலக்கண வழக்கும், இலக்கணத் தொடு பொருத்தின மருஉ வழக்கும் என.

இம்முன் என்பதனை முன்றில் என்று தலைதடுமாறச் சொல்லுதல் இலக்கணத்தொடு பொருத்திய மருஉ வழக்கு.<sup>1</sup>

இனி, சோழனுடு என்பதனைச் சோனாடு என்பது மருஉ வழக்கு.<sup>2</sup>

வழக்காறு இத்துணை யென்பதில்கை, சிதைத்தும் சிதையாறும் பொருத்தி நடப்பன வெல்லாம் அவை யெனப்படும் என்றலும் ஒன்று. (கஎ)

1. துணை என்பது என்றிருப்பின் நன்று.

2. இதற்குரிய இலக்கணம் எழுத்ததிகாரம் 355, 483ஆம் நூற் பாக்களால் கூறப்படுகின்றது.

3. இது இலக்கணத்தொடு பொருத்தாத மருஉ.

**யாக்கம்**

செரஸ்ஸதிகாரம் இளம்பூரணம்

西曆

இனச் சுட்டில்லாப் பண்பு கொள்பெயர் செய்யுட்கே  
வரும் எனல்

கடி. இனச்சுட்டி டில்லாப் பண்ணுகோள் பெயர்க்கோடை  
வழக்கா நல்ல செய்யு ளாநே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், செய்யுட்காவதோர் கூறுதல் நுதலிற்று.

உறு: தமக்கு இனஞ்சட்டாவாகிப் பண்புகொண்டு தீன்ற பெயர்ச் சொற்களவை வழக்கினது நெறியல்லன, செய்யுட்கு நெறி, எ - று.

(வ - து.) 'மாக்கட னிவர் தெழுதரு செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ' (புறம்.4) எனவும், 'வெண்கோட்டியாளை சேனை படியும்' எனவும் வரும்.

‘வழிகாறல்ல’ என்ற விதப்பினான், ‘வட வேங்கடம் தென்குமரி’ என்பன கொள்க. இதுவும் ஒருசார் ஆஸிரியன் உரை.

இனி, ஒருவன் சொல்லுவது: 'வழக்காறில்' என்பதனை, 'வழக்காறில் அல்ல' என ஐந்தா முறையிற் கூறித்து, 'அல்ல' என்பதனைப் பெயர்ப்படுத்துக் கூறும்; கூறவே, வழக்கிற்கும் இனமில் பண்புகொள் பெயர்கள் உள் என்பது போத்ததாம்.

(வ - று.) பெருங் கொற்றன், பெருங் கூத்தன் என்பன போலவன, வழக்கெடப் பண்புப் பெயர் வரும்கால் குணமின்றி விழுமிதாகச் சொல்வது தற்கு வந்து நிற்கும். (கடி)

இயற்கைப் பேரூட்கள் கூறப்படும் மரபு

கக. இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், உலகத்துப் பொருளெல்லாம் இருவகைப்படும், இயற்கைப் பொருளும் செயற்கைப் பொருளும் என; ஆய்நான், இயற்கைப் பொருண்மேற் சொல் சிகழற்பாலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: உலகத்து இயல்பாகி வராரகின்ற பொருளைச் சொல்லு  
மிடத்து இத் தன்மைய என்று சொல்லுக, எ - று.

(வ - று.) நிலம் வலிது; நீர் தண்ணிது என வரும்.

(五九)

செயற்கைப் பொருட்கள் கூறப்படும் மரபு

உர. செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமோடு கூறல்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், செயற்கைப் பொருண்மேற் சொல்  
நிகழ்ப்பாலவரமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

\*'வெண்கோட் டியாணை சேரண்ப் பாடியும்'—கல்லாடர் உரை.  
'வெண்கோட் டியாணை சேரண படியும்' (குறள் - 75)

உரை : செயற்கையினையு பொருள்களையெல்லாம் ஆக்கம் கொடுத்துச் சொல்லுக, எ - று.

(வ - று.) மயிர் கல்ல ஆயின; மயிர் கல்ல ஆயின என வரும்.

ஆயின என்பது ஆக்கம்.

(௨௦)

மேலதற்கோர் புறனடை

௨௧. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேலதற்கோர் புறனடை புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அவ் வாக்கந்தனைச் சொல்லுமிடத்துக் காரணம் முன் வைத்துச் சொல்லுக, எ - று.

(வ - று.) 'கடுவும் கைபிழி யெண்ணையும் பெற்றமையான் மயிர் கல்ல ஆயின' என வரும். (௨௧)

எய்தியது விலக்கல்

௨௨. ஆக்கக் கிளவி காரணம் இன்றியும்

போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆக்கக் கிளவி காரணமின்றியுஞ் சொல்லப்படும் வழக்கினுள், எ - று.

போக்கு என்பது குற்றம்.

(வ - று.) மயிர் கல்ல ஆயின.

உம்மை எதிர்மறை.

மற்று, வானா தோதுஞ் சூத்திரமெல்லாம் வழக்கே கோக்கும், செய்யுட் காயிற் கிளந்தே யோதும்; அதனால்,

'வழக்கினுள்' என வேண்டா; அம் மிகுதியான் ஆக்கமும் காரணமும் இன்றி வருதலும், காரணம் கொடுத்து ஆக்கமின்றி வருதலும் என இரண்டுங் கொள்ளப்படும்.

(வ - று.) 'பைங்கூற் கல்ல' எனவும், 'எருப்பெய்து இனங்களை கட்டு நீர் கால்யாத்தமையாற் பைங்கூற் கல்ல' எனவும் வரும். (௨௨)

உயர்திணைப்பால் ஐயத்தின்கண் சொல் நிகழுமாறு

௨௩. பான்மயக் குற்ற வையக் கிளவி

தானறி பொருள்வயிற் பன்மை கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், உயர்திணைப் பால் ஐயத்துக்கட் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : திணை யறிந்து பால் ஐயந் தோன்றிய வதனை அத் திணைப் பன்மைமேல் வைத்துச் சொல்லுக எ - று.

(வ - று.) 'ஒருவன் கொல்லோ, ஒருத்தி கொல்லோ தோன்று வின்றா' என வரும். (உஉ)

திணை ஐயத்தின்கண் ணும் அஃறிணைப்பால் ஐயத்தின்கண் ணும் சொல் நிகழுமாறு

உச. உருவேன மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்  
இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், திணை ஐயத்துக்கண்ணும், அஃறிணைப் பால் ஐயத்துக்கண்ணும் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : திணையையம் தோன்றினவழி ஒரு வடிவு சொல்லக் கருகிலும், அஃறிணையை ஒன்று பல என்று பிரித்துச் சொல்லி னும் மேலெடுத்த போலப் பொதுவினானே சொல்லுக எ - று.

(வ - று.) 'குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ தோன்றுகின்ற உரு' என வரும் : இது திணை ஐயம்.

'ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய்யுக்க பெற்றம்' எனவரும் : இஃது அஃறிணைப் பால் ஐயம்.

உரு எனவே திணையையம் என்பதோர் ஒப்பிற் பெற்றும். பால் ஐயமாயின் தத்தம் பகுதியொடு முடியும் என்பது. (உச)

ஐயப்பட்ட பொருள் துணித்தவழிச் சொல் நிகழுமாறு

உடு. தன்மை சுட்டலு முரித்தேன மொழிப  
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், ஐயப்பட்ட அப்பொருளைத் துணித்தவழிச் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அன்மைத் தன்மையைச் சொல்லுதலும் உரித்து, ஐயத்திற்கு வேறாய்த் துணிப்பொருளிடத்து எ - று.

ஒருத்தி யெனத் துணித்தவழி, 'ஒருவனல்லன் ஒருத்தி' எனவரும் : ஒருவன் எனத் துணித்தவழி, 'ஒருத்தியல்லன் ஒருவன்' என வரும். இஃது உயர்திணைப் பாடையத்துக்கண் துணிபு தோன்றினவழிச் சொல் நிகழுமாறு. மற்றையனவும் அன்ன.

இனி, ஒருவன், 'வேறிடம்' என்பதனைத் 'துணியப்படும் பொருட்கு வேறாகி நிற்கும் பொருள்' என்னும். அவன் உதாரணங் காட்டுமாறு : 'குற்றிகொல்லோ? மகன்கொல்லோ?' என ஐயமுற்றான், மகன் என்று துணியின், 'குற்றியன்று மகன்' எனவும், குற்றி என்று துணியின், 'மகன் அல்லன் குற்றி' எனவும் வரும், என்னும்.

இனி, அல்லாத தன்மையையுடையது துணியப்படும் பொருளன்றே, அதனால், அதன்கண்ணே அன்மையை வைத்துச் சொல்லுப என்ப, முன்னையுதாரணக் காட்டுவார். 'குற்றியல்வன் மகன்' என்புழிக் 'குற்றியின் அல்லன்' என்று, ஐந்தன் உருபு விரித்து உரைக்க. (உடு)

வண்ணச்சினைச் சொல்

உசு. அடைசினை முதலென முறைமூன்று மயங்காமை  
நடைபெற்றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இச் சூத்திரம் என்றுதவிர்த்தே எனின், இதுவும் ஒரு சொல்லுதல் வன்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அடை, சினை, முதல் எனப்பட்ட மூன்றும் முறை மயங்காது வருவன வண்ணச் சினைச்சொல் எ - று.

அடை என்பது ஒரு பொருளது குணம்.

சினை என்பது உறுப்பு.

முதல் என்பது அவ்வுறுப்பினை யுடையது.

(வ - று.) பெருத்தலைச் சாத்தன், செங்கால் காரை எனவரும்.

அடை சினை முதல் என வருஉ மூன்றும் - என்னது, முறை என்ற தனால் இருகுணம் அடுக்கி முதலொடு வருதலும், இருகுணம் அடுக்கிச் சினையொடு வருதலும் கொள்க.

'முதலொடு குணமிரண் டடுக்குதல் வழக்கியல்  
சினையொ டடுக்கல் செய்யு ளாதே'

என்பது புறச் சூத்திரம்<sup>1</sup>.

உதாரணம் - இளம் பெருங் கூத்தன் என வரும் வழக்கினுள்.

'சிறுபைத் தூவிச் செங்காற் பேடை' (அகம் ௫௭) என வரும் செய்யுட்கள்.

'இளம் பெருங் கூத்தன்'† என்றக்கால், இளமை பெருமையை நோக்கி நின்றதன்று, கூத்தன் என்னும் பெயரையே நோக்கி நின்றதென வுணர்க. 'நடைபெற்று இயலும்' எனல் வேண்டா எனின், நடை என்பது வழக்கு, வழக்கினுள் மயங்காது வரும் என்பதாம்; என்னவே, செய்யுளுள் மயங்க வரும் என்பதாம்.

(வ - று.) \*பெருத்தோட் சிறுமருங்குற் பேரமாக்கட் பேதை\* எனவரும். (உசு)

பாடம் : †யாப்பருங்கல விருத்தி யுரை மேற்கோள்.

1. பரிமாணச் சூத்திரம். 2. நுகர்ப்பிற்.



பால் திணை வழுவுமைதி

உஎ. ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்  
ஒன்றினைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்  
வழக்கி னாகிய வுயர்சொற் கிளவி  
இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், வழிஇ யமைபுமாறு உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை : உயர்திணைபொருவரைப் பன்மையாற் சொல்லுதலும், அஃறிணை ஒன்றினைப் பன்மையாற் சொல்லுதலும் வழக்கினகத்து உயர்த்துச் சொல்லப்படும்; இலக்கண முறைமையாற் சொல்லு மிடத்து நெறியல்ல எ - று.

ஒருவனையும், 'தாம் வந்தார்' என்ப, ஒன்றினையும், 'தாம் வந்தனர்' என்ப.

மற்று, 'இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல' எனல் வேண்டா வாம். அங்ஙனம் வேண்டாது கூறியவதனால் உயர்திணையை அஃறிணை யை உயர்திணை போலச் சொல்லுதலும் கொள்க.

(வ - று.) 'என் பாவை வந்தது, போயிற்று' என ஒருத்தியையும், 'என் அன்னை வந்தான், போயினான்' என ஓர் ஆயினையும், காதன் மிகுதி யான் இவ்வாறு கூறுக எனக் கொள்க.

இனி, 'வழக்கினாகிய' என்றதனான், 'கன்னி யெயில், கன்னி ஞாழல்' என்பன கொள்க. (உஎ)

இடம் உணர்த்தும் சொற்கள்

\* உஅ. செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கோடையினும்  
நிலைபெறத் தோன்று மங்காற் சொல்லுந்  
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும்  
அம்மு விடத்து முரிய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின்; இட வழக்காத்தல் றுதலிற்று.

உரை : செல்லும், வரும், தரும், கொடுக்கும் என நிலை பெற்றுப் புலப்பட்டு நின்ற இந் நான்கு சொல்லும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூன்றிடத்திற்கும் உரிய எ - று.

அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(உஅ)

\* உஅ, உக, உஃ ஆகிய மூன்று தூற்பாவையும் ஒன்றாகியுரைப்பச் தெய்வச்சிலையார்.

தொ.—2

தன்மை முன்னிலைக்குரிய சொற்கள்

உக. அவற்றின்,

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்

தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : தரும், வரும், என்னுஞ் சொல் தன்மைக்கும், முன்னிலைக்கும் உரியவாம்; படர்க்கைக்கு ஆகா எ - று.

(வ - று.) எனக்குத் தருங்காணம், எனக்கு வருங்காணம்; தினக்குத் தருங்காணம், தினக்கு வருங்காணம் என வரும். (உக)

படர்க்கைக்குரிய சொற்கள்

உ௦. ஏனை யிரண்டும் ஏனை யிடத்த.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதற்குமில் எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : செல்லும், கொடுக்கும் என ஒழிந்து நின்ற இரண்டும் படர்க்கைக்காம்; தன்மைக்கும், முன்னிலைக்கும் ஆகா எ - று.

(வ - று.) அவற்குச் செல்லுங்காணம், அவற்குக் கொடுக்குங் காணம் என வரும்.

இனிச், செலவும் கொடையும் தரவும் வரவும் என்று சூத்திரம் செய்யற்பாலான் எற்றுக்கு, செல்லுங் காணம், கொடுக்குங் காணம் என்பன இரண்டும் படர்க்கைக்குரிய; தரும், வரும் என்பன இரண்டுத் தன்மைக்கும் முன்னிலைக்கும் உரிய; ஆகலான், அவ்வாறு கூறுது மயக்கங் கூறியவதனான், செல்லும் என்னும் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனை வரும் என்னும் சொல்லானும் சொல்லுப; கொடுக்கும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனைத் தரும் என்னும் சொல்லினனும் சொல்லுப என்றிலைக் குறித்தற்கு, என்க.

(வ - று.) 'தாண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது' (அகம் உக) எனவும்,

'புனறகு பசங்காய் தின்ற' (குறுக். உகஉ)

எனவும் வரும்.

இனி, இச்சூத்திரம் கொடுத்தல் கோடற் பொருண்மை முன்றிடத்துஞ் சொல் சிகழாமாறு கூறியது என்பாரும் உளர். (உ௦)

யாது எவன் என்னும் சொற்கள் அமையும் வகை.

உக. யாதேவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்

அறியாப் பொருள்வயிற் செறியத் தோன்றும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், அறியாத பொருளை அறியுங்காற் சொல்பாலவாறு இது என்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : யாது, எவன் என்ற இரண்டு சொல்லும் தன்னால் அறியப்படாத பொருட்கண் கினுவாய்த் தோன்றும் எ - று.

(வ - நு.) நக் காடி யாது? இப் பண்டி யுள்ளது எவன்? என வரும்.

செறிய என்பது யாப்புறுத்தல். இஃது யாப்புறுத் தோன்றும் என்ப, பிற யாப்புறும் றோன்றுவனவும் உள என்பதாகும்.

(வ - நு.) யாவன், யாவன், யாவர், யாது, யாவை என்பன.

இவை ஐத்து பாலும் அறியலுற்று வாரா : வினா மாத்திரத்திற்கு\*  
வரும். (கக)

அவற்றுள் யாது என்னும் சொல்

கஉ. அவற்றுள்,

யாதென வருஉம் வினாவின் கிளவி

அறிந்த பொருள்வயின் ஐயக் தீர்த்துத்

தெரிந்த கிளவி யாதலு முரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இறத்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : அவற்றுள், யாது என்பது தன்னால் அறியப்பட்ட பொருட்கண் ஐயப்பட்டதனைத் தெளிதற்குச் சொல்லவும் பெறும் எ - று.

(வ - நு.) நம் எருது ஐத்தனுள் யாது கெட்டது? என வரும்.

உம்மை எதிர்மறை.

மற்று, இதுவும் அறியாப் பொருளாதல் ஓக்கும் பிறவேனின், முன் யாதும் உணராததன்கட் சொல்லினான் : அது முற்கூத்திரத்தோடு இதனிடை வேற்றுமை. முன்னர்ச் சூத்திரம், 'எவன் யாது' என்று கூறற் பாலன், எற்றுக்கு, யாது எவன் எனக் கூறினான் என்னின், 'யாது' என்பதனைப் பின்னரும் இங்குக் கொணர்ந்து ஆராய்தலின் என்க, அவ்வாறு கூறுது குறிப்புக்கொண்டதனான், 'நமருள் யாவர் போயினார்' 'அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது?' என்பன கொள்க. (கஉ)

கிண முதற்சொல் அமையும் வகை

கக. இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு  
வினைப்படு தோகையி னும்மை வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், வரையறைப் பொருட்கண் சொல் றிகழமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று; மரபு வழக் காத்தது எனினும் அமையும்.

உரை : இத்துணை என்று வரையறுக்கப்பட்ட கிணக்கினவிக் கும் முதற் கிணவிக்கும் வினைப்படுத்துச் சொல்லுமிடத்து இறுதி உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக எ - று.

பாடம் : \* வினாவு மாத்திரத்திற்கு வந்த சூத்திரம்.

(வ - நு.) நம்பி கண்ணிரண்டும் நொந்தன; நங்கை முலையிரண்டும் வீங்கின என வரும்.

கிளைக்கினவி உம்மை கொடாவிடிற் பிறக்கண்ணும் முலையும் உளவாவன செலுமாகலாவி, உம்மையன்றிக் கூறுதல் மரபன்று.

இனி, முதற்கிளவி வருமாறு : \*தமிழ் நாட்டு மூலவந்தும் வந்தார்' எனவரும்.

'இருதினை மருங்கின் ஐம்பாலும் அறிய'—என்னது. 'இருதினை மருங்கில் ஐம்பால் அறிய' (தொல். சொல். கிளவி ௧௦) என்று குத்திரஞ் செய்தானுலாசிரியனேனும், செய்யுட்கண் உம்மையின்றி வருதற்கு உடம் போடு புணர்த்தான் என்றலும் ஒன்று. இனிச் குத்திரத்திற் கினைமுதற் கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினுள் உம்மையின்றி வருவனவும் உள என்பது பற்றி, உம்மையைத் தொகுத்துக் கூறினான் என்பாரும் உளர். (௩௩)

இல்லாமைக்குரிய சொல் அமையும் வகை

௩௪. மன்னாப் பொருளு மன்ன வியற்றே.

இச் குத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், இதுவும் மரபு வழக்காதல் நுதலிற்று.

உரை : மன்னாப் பொருள் என்பது \* இல்லாப் பொருள் என்ப; அதுகையும் சொல்லுமிடத்து உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக எ - று.

(வ - நு.) 'பவனக்கோட்டு நீலயானை சாதவாகனன் கோயிலுள்ளும் இல்லை' எனவரும்.

உம்மை பெறுத லொப்புமை நோக்கியே, முதற் குத்திரத்தொடு மாட்டெறிந்ததெனக் கொள்க. (௩௪)

இதுவுமது

௩௫. எப்பொரு ளாயினும் அல்ல தில்லெனின்

அப்பொரு ளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்.

இச் குத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், மறித்துச் சொற் பல்காமைத் தொகுத்திதற்கும் இலக்கணம் இல்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும், தன்னுழையுள்ள தல்லதனை இல்லை யெனதுறுமே பெனின், அவன்கூறிய பொருளல்லாத பிறிது பொருள் கூறி, இல்லை என்க எ - று.

தன்னுழை உள்ளதன் உண்மை கூறி, இல்லை என்க என்பது கருத்து.

(வ - நு.) 'பயறுளவோ வணிகர்?' என்றால், 'உழுத்தல்லதில்லை' என்க, தன்னுழை யவை உளவாயின்.

இதன் கருத்து, அவன் வினாவப்பட்ட பொருட்கு இனமாய பிறிது பொருளை கூறுக என்பது.

இச் குத்திரம், 'செப்பும் வினாவும்', (தொல், சொல். கிளவி: 18) என்பதனுள் அடங்காதாயிற்று, அவன் வினாவிற்குச் செவ்வனிறையாக வன்றிப் பிறிதுமொன்று கொணர்க்கு இறுத்தமையின். (௩௫)

மேலதற்கோர் புறனடை

கசு. அப்பொருள் கூழிற் சுட்டிக் கூறல்.

இச் குத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஓர் இறுத்தல் வகைமை யுணர்த்துதல் னுதலிற்று : மேலதற்கு ஓர் புறனடையும் என்பது.

உரை : அவன் வினாவின அப் பொருளையே சொல்லுதுமே யெனிற் சுட்டிக் கூறுக ள - று.

(வ - று.) இவையல்லது பயறில்லை, இப் பயறல்லது இல்லை எனவரும். (கசு)

பொருளொடு புணராத சுட்டுப் பெயரும் பொருளையே குறிக்கும்

கசு. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்

பொருள்வேறு படாஅ தொன்று கும்மே.

இச் குத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஒரு சொல்லுதல் வகைமை யுணர்த்துதல் னுதலிற்று. மேலதற்கோர் புறனடை எனவு மாம்.

உரை : பொருளொடு புணராது நின்ற சுட்டுப் பெயராமே யெனினும், அப் பொருட்கு இயைபுபட வருமேயெனின் அமைபும் ள - று.

(வ - று.) 'இவை யல்லது பயறில்லை' என்புழிப் 'பயற' என்னுஞ் சொல்லாற் பயன் உணரப்பட்டது : 'அல்லது' என்னுஞ் சொல்லே எதிர்மறுத்து நின்றது. 'இல்லை' யென்னும் சொல்லால் இன்மை உணரப்பட்டது

இனி, இவை என்னும் சொல் பொருளின்றும், அஃது என் செய்யும் என்றார்க்கு, அதுவும் பயற்றினையே சுட்டிற்றுகலான், அமைக என்பது கருத்து.

இஃது, ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காதவாறு. (கசு)

இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் ஒருங்கு வருவழி வரும் முறைமை

கசு. இயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்  
வினைக்கொருங் கியலுங் காலங் தோன்றின்  
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்  
இயற்பெயர் வழிய வேன்மனார் புலவர்.

இச் குத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஒரு பொருண்மேல் இரு பெயர் வழக்காததல் னுதலிற்று.

உரை : இயற்பெயர் என்பன இரண்டு திணைக்கும் உரிய பெயர் : சுட்டுப்பெயர் - மூன்று சுட்டு முதலாக வரும் பெயர் :

அவ்விரண்டும் வினைக்கண் ஒருங்கு நடப்ப தோர் காலத் தோன்றுமே பெனின், இயற்பெயர் முன்கூறிச் சுட்டுப் பெயர்தனைப் பின் வைத்துக் கூறுக எ - று.

(வ - று.) 'கொற்றன் வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க' எனவரும்.

மற்றுச், 'சுட்டுப் பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்' எனவே, இயற்பெயர்வழியே கிளப்ப என்பது முடிந்தது.

பின்னை, 'இயற்பெயர் வழிய' எனல் வேண்டா : அதனால், உயர் திணைப் பெயர்வழியும், அஃறிணைப் பெயர்வழியும் வைத்துக் கூறுக அச் சுட்டுப் பெயர்களை என்றதாம்.

(வ - று.) 'நம்பி வந்தான், அவற்குச் சோறிடுக' 'எருது வந்தது, அதற்குப் புல்லுக் கொடுக்க' எனவரும்.

இனி, 'வினைக்கியலுங் காலத் தோன்றின்' என அமையும், 'ஒருங்கு' என்ற யிகையதனால், அகர, இகரச் சுட்டே கொள்க.

இனி, 'வினைக்கொருங் கியலுங் காலத் தோன்றிற் சுட்டே கிளக்க' என்பதனால், பெயர்க்கு யாது முன் கூறினும் அமைக என்பதாம்.

(வ - று.) சாத்தன் அவன், அவன் சாத்தன் எனவரும்.

இனி, ஒருவன், 'இயற்பெயர்' எனவே, உலகத்து இயன்று வரும் பெயர் எல்லாம் அடங்கும் என்ப.

(உஅ)

அவ்விருபெயரும் செய்யுளில் வருமாறு

உக. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இஃது எய்தியது விலக்குதல் துதலிற்று.

உஊ : செய்யுளகத்தாமே பெனிற் சுட்டுப் பெயர் முன் சொல்லி, இயற்பெயர் பின் வைத்துக் கூறினும் அமையும் எ - று.

(வ - று.)

'அவனண்கு நோய்செய்தா னுயிழாய் பேவன்  
விறன்யிகுதாரச் சேந்தன்பேர் வாழ்த்தி—முகனமர்  
தன்னை யலர்கடப்பக் தாரணியி லென்னைகொல்  
பின்னை யதன்கண் வினைவு'

எனவரும். இதனால், 'அவன்' என்பது சுட்டு, 'சேந்தன்' என்பது இயற்பெயர்.

(உக)

சுட்டுமுதலாகிய காரணச்சொல்

உ௦. சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியுஞ்  
சுட்டுப்பெய ரியற்கையிற் செறியத் தோன்றும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : மேற் சுட்டுப்பெயர் இயற்பெயரின் வழியே கிளக்க எனப்பட்டது போலச், சுட்டு முதலாகிய காரணப் பெயரையும் இயற்பெயர்க்கு வழியே வைத்துச் சொல்லுக எ - று.

(வ - று.) 'சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன், அதனால், தன் ஆசிரியன் உவக்கும்; தந்தையுவக்கும்' எனவரும்.

அதிகாரத்தான், வழிக்கிணத்தல். 'வினைக்கொருங்கு இயலும்', (தொல், சொல், கிளவி. உஅ) வழிக் கொள்க.

எழுதுமாறு என்பது வினை. முதற் சூத்திரம் பொருள்வழி வந்தது; இது பொருளது குணத்துவழி வந்தது. (சு)

இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் ஒருங்குவருவழி

சக. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்

இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஒரு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் ஒருவற்கு உளவாயின், அவ்விடத்து அவனைப் பெயர்கொடுக்கும்கால், அவன் சிறப்புப் பெயரை முன்கூறி, இயற்பெயரைப் பின் கூறுக எ - று.

(வ - று.) ஏனாதி கல்லுதடன் ; சோழன் கலங்கில்லி என வரும்.

\*உம்மையாற் பிறப்பினாகிய பெயர்க்கும், தொழிலினாகிய பெயர்க்கும், கல்வியினாகிய பெயர்க்கும் இயற்பெயர்களை வழியே வைத்துச் சொல்லுக.

†(வ - று.) பார்ப்பான் கண்ணன் ; வண்ணான் சாத்தன் என வரும், \*கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (சக)

சிறப்புப்பெயர் என்பன சிறப்புடைய மன்னராற் பெறுவன.

ஒருபொருட் பல்பெயர்க்கு உரிய மரபு

சஉ. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி

தொழில்வேறு கிளப்பி னென்றிட னிலவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒரு பொருண்மேற் பல பெயர் வழக்காத்தல் நுதலிற்று ; மரவுவழிக் காத்தது உமாம்.

பாடம் : \*உம்மையால் உறுப்பினாகிய பெயர்க்கும் கல்வியினாகிய பெயர்க்கும் கொள்க. †உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

1. இத்தூற்பாவையும் இவ்வுரையையும் தழுவினே நன்னூலாரும் நினைநிலம் சாதி குடியே உடைமை குணம் தொழில் கல்வி சிறப்பாம் பெயரொடு, இயற்பெயர் ஏற்றிடிப் பின்வரல் சிறப்பே, (பொது. சஉ) என்றார்.

2. தெய்வப்புவன் திருவள்ளுவன் என்பது இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

உரை: ஒருபொருளைக் கருதி வேறு வேறு பெயர் வருமெனின், அப்பெயர் வேறு வேறு தொழில்கோடற்கு வரும் பெயரெல்லாஞ் சொல்லிய பின்னைத் தொழில் கொடுக்க, அங்ஙனம் கொடுப்ப வந்த பெயரெல்லாம் அதற்கு ஒன்றும்; அல்லாக்கால் அதற்கு ஒன்றிடனில் எ - று.

(வ - து.) 'ஆசிரியன், பேருர்கிழான், செயிற்றியன், இளங்கண்ணன், சாத்தன் வந்தான்' எனவரும்.

மற்று, 'எந்தை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைத்தன் வருக' எனவும் ஒருபொருட்கு ஒன்றுமாவெனின், அதனை, 'ஞாபகங்கூறல்' (தொல், பொருள், மரபியல், ௧௧௦) என்னும் உத்திவகையான் உணர்க; என்னை தொழில் வேறு இளப்பின் ஒன்றிடனிலவே' என்றார். அத்தொழில் வேறு இளத்தலுள் இருவகைப்படும். பெயர்தொறும் ஒரு தொழில் இளத்தலும், வேறு இளத்தலும் ஆம். அதனால் இச் சூத்திரத்துப் பெயர்தொறும் வேறாய்த் தொழில் இளத்தலித், 'தொழில் வேறு இளப்பின் ஒன்றிடனில்' என்றது.

அங்ஙனம் ஞாபகத்தாற் கொள்வதனையும் ஒரு பொருட்கு ஒன்றுமென்று, மற்று வரும் பெயரெல்லாஞ் சொல்லிப் பின்னைத் தொழில் இளப்பதனை எடுத்தோத்திறுத் கூறி, அவ்வப் பெயர்தொறும் ஒரு தொழில் இளப்பதனை உத்திவகையாற் கொண்டது என்னையெனின்; - 'எந்தை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைத்தன் வருக' என்ற விடத்து, ஒரு பொருண்மேலும் சிற்கும் மற்றையதாயின் ஒரு பொருட்கே திரிபுபடாது ஒன்றும். அதனால், அதனை எடுத்தோத்திறுனும், இதனை யுத்திவகையானும் கொண்டான் என்பது. (௪௨)

எண்ணின்கண் வரும் தினை வழுவமைதி

௪௩. தன்மைச் சொல்லே யுற்றினைக் கிளவியென்  
றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இது தினை வழுவமை யுணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: தன்மைச் சொல்லும் அுற்றினைச் சொல்லும் அவை எண்ணுமிடத்து விராஅப் வரப் பெறும் எனக் கொள்க எ - று.

'தன்மைச் சொல்' எனவே, உயர்தினைச் சொல் எனப் பெறும்.

(வ - து.) 'யானும் என் எஃகமுஞ் சாறும்' என வரும்.

'மருங்கு' என்ற மிகையான், 'நீயும் நின் படைக்கலமுஞ் சாறீர்' 'அவனும் தன் படைக்கலமுஞ் சாறும்' எனவும் வருதல்கொள்க (௪௩)

ஒருவர் என்னும் சொல்லின் மரபு

௪௪. ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல்  
ஒருமைக் கல்ல தெண்ணுமுறை கில்லாது.



இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மரபுவழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: ஒருமை எண்ணின் பொதுப் பிரிபாற் சொல் என்பது #ஓர் எண்ணுய், இரண்டு பாத்கும் பொதுவாய், ஒருவன் ஒருத்தி எனப் பிரித்து நின்று, பால் வேறுபடுவதாயிற்று; அஃது யாதோ வெனின், ஒருவர் என்பது. அஃது இருபாத்கும் பொதுவாய் நிற்பினும், ஒருவர் இருவர் என்று எண்ணும்பொழுதாயின் ஒரு பாத்கே உரித்தாம் எ - று.

அப் பொதுமையிற் பிரித்த பாத் சொல் ஒருவன் ஒருத்தி என்பது: அவை தத்தம் ஒருமை விளங்கி நிற்குக் துணை யல்லது அப்பால்மேல் எண்ணுமுறை யோடா என்பது.

இனி, எண்ணுதல் களைந்து, ஒருவர் என்றக்கால் இருபாலையும் தழீஇ நிற்கும்; இதுவும் ஒருசார் ஆசிரியர் உரைப்ப.

இனி, ஒருமை எண்ணின் பொது என்ப ஒருவர் என்பது. (சச)

வியங்கோள் அமையும் வகை

சரு. வியங்கோ ளெண்ணுப்பெயர் திணைவிரவு வரையார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் திணை வழக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: வியங்கோளுடைய எண்ணுப் பெயர் திணை விரவுதல் கடியப்படா எ - று.

(வ - று.) 'ஆவும் ஆயனும் செல்க' என வரும். இஃது இனமல் லதனோடு எண்ணினமையின் வழவாயிற்று. இனி, 'ஆவும் ஆயனும் செல்க' என்றவிடத்துச் 'செல்க' என்னும் வியங்கோள்வினை இருதிணைக் கும் முடிபு ஏற்றமையின் திணைவழவமைதியாம்.\*

மற்று, இன்ன என் என்பது சூத்திரத்துப் பெற்றிலாமையின் 'உய்த்துணரவைத்தல்' என்னும் உத்திவகையால், உம்மை யெண்ணும் எனவெள்ளெண்ணும் எனக் கொள்க. என்னை, இவ்விரண்டெண்ணும் தொகை பெற்றும் பெருதும் முடியும்; மற்றை யெண்ணுக்க் கொல்லாம் தொகை பெற்றே முடியும்: ஈண்டுத் தொகை பெறும் என்னினார் கூறிற்றினர், திணைவழவம் ஆகலான் என்பது. (சதி)

வேறு வினைப் பொதுச்சொல்

சசு. வேறுவினைப் பொதுச்சொல்லோருவினை கிளவார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் மரபு வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

பாடம்: \*அமைதியாமாயிற்றுமென்க. †ஒருஉவினை.

உரை: வேறு வேறு வினைபையுடையவாய் நின்ற சொற்களை ஒரு வினையாற் சொல்லற்க என்பது; எனவே, பொது வினையாற் கிளக்க என்பதாம்.

இனி, ஒருவும் வினை என்பது ஒருவினை என்றாயிற்று என்றதும் ஒன்று; ஒருஉதல் என்பது நீங்குதல்.

அவை; அடிசில், அணிகலம், இயமரம் என்பன; அவற்றைப் பொது வினையாற் கூறுமாறு:

அடிசில் அயின்றார், அணிகலம் அணிந்தார், இயமரம் இயம்பினார் என்றுத் தொடக்கத்தன கொள்க.

மற்று,

‘ஊன்றுவை கறிசோ றுண்டு வருந்தும்’ (புறநா. ௧௪) என வந்ததால் எனின், அது பாட மறித்து நிருத்திக்கொள்க. (சக)

இதுவுமது

சஎ. எண்ணுங் காலு மதுவதன் மரபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் மரபு வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: வேறு வேறு வினைபையுடைய சொற்களை யெண்ணுங் காலும் பொதுவினையாற் சொல்லுப எ - று.

(வ - று.) ‘யாமுங் குழலும் பறையும் இயம்பினார்’ எனவரும். (சஎ)

இரட்டைக் கிளவி அமையும் வகை

சஅ. இரட்டைக் கிளவி<sup>1</sup> யிரட்டுப்பிரிக் திசையா.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், இதுவும் மரபு வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இரட்டித்துச் சொல்லும் சொற்கள் அவ்விரட்டுதலிற் பிரித்துச் சொல்லப்படா எ - று.

(வ - று.) சுருகருத்தது, சுறுகறுத்தது, கறுகறுத்தது என, இசையுங் குறிப்பும் பண்பும் பற்றி வரும். (சஅ)

ஒரு பெயர்ப் பொதுச் சொல் அமையும் வகை

சக. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ லுள்பொரு ளொழியத் தேரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும்<sup>2</sup> உயர்திணை மருங்கினு மஃறிணை மருங்கினும்.

1. இரட்டிக் பிரித்திசையா என்பது பிறவுரையாளிரியர்கள் கொண்ட பாடம்.

2. இவ்வரியை அடுத்த நூற்பாவின் முதலடியாகக் கொள்வச் செய்க்கியவர்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், இதுவும் மரபு வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : ஒரு பெயர்ப்பட நின்ற பொதுச் சொற்களைச் சொல்லுங்கால் ஆண்டுள்ள பொருள் எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லாது, தெரிபு வேறுகிளந்து தலைமையானும் பன்மையானும் கூறுக, இரு திணைக்கண்ணும் எ - று.

(வ - று.) சேரி என்பது பவர் இருப்பதுமன் : ஆயினும், ஆண்டுச் சில பார்ப்பனக் குடி உளவேல், அதனைப் பார்ப்பனச் சேரி என்பது : இஃது உயர்திணைக்கண் தலைமை பற்றி வந்தது.

அத் திணைக்கண் பன்மைபற்றி வருமாறு :

எயின நாடு, குற்றினை நாடு என வரும்.

இனி, அஃறிணைக்கண் தலைமைபற்றி வருமாறு :

கழுகத்தோட்டம் என வரும் ; மற்றைய பொருள் பயின்று, கழுகு ஒன்றிரண்டு உண்மை நோக்கிச் சொன்னுந்ரல் தலைமையாம். இனிக் கழுகு ஆண்டு கெடுங்கி மற்றைய சிலவாதல் கண்டு சொன்னுந்ரல் அதுவே பன்மையாத் பெற்ற பெயர்.

ஒடுவங்காடு, காரைக்காடு, என்பன பன்மையாத் பெற்ற பெயர். (சக)

ஒன்றொழி பொதுச் சொல்

நா. பெயரினுந் தொழிலினும் பிரிபுவை யெல்லா  
மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், இதுவும் மரபு வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : மேளின்ற அதிகாரத்தால் உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினனும் தொழிலினனும் பிரிந்து வருமவை யெல்லாம் மயங்குதற்குச் செல்லா ; வழக்கு வழிப்பட்டன ஆகலான் என்பது, எ - று.

அவைதாம் பெண்ணொழி மிகுசொல்லும், ஆனொழி மிகுசொல்லும் என இருவகைப்படும்.

(வ - று.) உயர்திணைக்கண் பெயரிற் பிரித்த பெண்ணொழி மிகுசொல் வருமாறு : 'வடுகரசர் ஆயிரவர் மக்களை யுடையர்' என வரும்.

அத் திணைக்கண் பெயரிற் பிரித்த ஆனொழி மிகுசொல் வருமாறு : 'பெருந்தேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிற்ண் நால்வர் மக்கள் உனர்' என வரும்.

இனி, அத் திணைக்கண் தொழிலிற் பிரித்த பெண்ணொழி மிகுசொல் வருமாறு : 'அரசர் ஆயிர மக்களோடு தாவடி போயினர்' என வரும்.

அத் திணைக்கண் தொழிலிற் பிரித்த ஆனொழி மிகுசொல் வருமாறு :  
'இன்று இவ்வுரெல்லோம் தைநீர் ஆடுப' எனவரும்.

இனி, அகிலிணைக்கண் வருமாறு : 'நம்மரசன் ஆயிரம் யாளை  
யுடையன்' என வரும்.

இஃது அத் திணையிற் பெயரிற் பிரித்த பெண்ணொழி மிகுசொல் :

'நம்பி நூறு எருமை யுடையன்' எனவரும்; இஃது அத் திணையிற்  
பெயரிற் பிரித்த ஆனொழி மிகு சொல்.

இனி, அத் திணைக்கண் தொழிலிற் பிரித்து வருமாறு : 'இன்று இவ்  
வூர்ப் பெற்ற மெல்லாம் உழவொழிந்தன' எனவரும்; இஃது அத் திணைக்  
கண் தொழிலிற் பிரித்த பெண்ணொழி மிகுசொல்.

'இன்று இவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாம் அறங் கறக்கும்' எனவரும்;  
இஃது அத் திணைக்கண் தொழிலிற் பிரித்த ஆனொழி மிகுசொல்.

இனி, 'எல்லாம்' என்றதனால், ஆனொழி மிகுசொல்லும், பெண்  
னொழி மிகுசொல்லும் அன்றிச் சிறப்புப்பற்றி நிற்பனவும், பொதுவாய்  
நிற்பனவும், மிகுதி வகையான் நிற்பனவும் கொள்க. அவை வருமாறு :

'அரசர் பெருந் தெரு' என்பது சிறப்புப்பற்றி வந்தது.

'ஆ திண்டு குற்றி', 'ஆனதர்' என்பன பொதுவாய் நிற்பன.

இனி, மிகுதி வகையாற் சொல்லுவன வருமாறு : 'இவர் பெரிதுங்  
கால்கொண் டோடுப' 'இவர் பெரிதுஞ் சேறுண்ப' எனவரும் உயர்  
திணைக்கண்.

இனி, அகிலிணைக்கண், 'இவ்வெருது புற்றின்னும்' எனவரும்.

இவையெல்லாம் மிகுதி வகையான் விளக்கினவாறு. (இஃ)

திணைவிராய் எண்ணப்பட்ட பெயர்கள் முடிபுகொள்ளுமாறு

இக. பலவாய் னாறு மெண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்

அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இது திணைவழி அமைபுமாறு  
சூதுதல் துதலிற்று.

உரை : பலவிடத்தினானும் உணர்திணையும் அஃறிணையும்  
விரகி எண்ணப்படும் பொருள் அஃறிணை முடிபினவாம் செய்யு  
ளாகத்து எ - று.

வரலாறு :

'வடுக ரருவாளர் வான்கரு நாடர்

சடுகாடு பேயெருமை யென்றிவை யாறும்

குறுகா ரறிவுடை யோர்'

என வரும்.

இனிப், 'பலவயினனும் அகிறினை முடிபின செய்யுளுள்ளே' எனவே, லிலவயினன் அகிறினை விரவாது உயர்நினைபான் எண்ணி, அகிறினை முடிபிற்றாகலும் உண்டு செய்யுளாகத்து என்றவாரும்.

அது வருமாறு :

'பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்  
நக்கான் கல்வது குடியு மில்லை' (புற. உ.உ.இ)

எனவரும்.

(இக).

பலபொரு ளொருசொல் இருவகைய எனல்

இஉ. வினைவேறு படுஉம் பலபொரு ளொருசொல்  
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்  
ருயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், பல பொருள் ஒரு சொல்லின் வகைமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: கிணையான் வேறுபடும் பலபொருள் ஒரு சொல்லும், கிணையான் வேறுபடாத பல பொருள் ஒரு சொல்லும் என அவ் விரண்டு வகைப்படும் பல பொருள் ஒரு சொல் எ - று.

மற்றொரு பிரதியிற் கண்ட உரை :

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒரு சொல்லான் வரும் பல்பொருள் வகை கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பல்பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல், கிணை வேறு படுகின்ற பல்பொருள் ஒரு சொல் என, கிணை வேறுபடாஅப் பல் பொருள் ஒரு சொல் என இரு வகைப்படும் எ - று.

பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லினைப் பிறவகைப்படுத்திப் பகுத் தல் ஒல்லுமெனினும் வேறுபடுத்திக் கோடற்கண் வினையே சிறப்புடைமை யின் இங்ஙனம் வகுத்தோதினார். (இஉ).

அவற்றுள், வினை வேறுபடும் பல பொருளொரு சொல்

இஉ. வினைவேறு படுஉம் பலபொரு ளொருசொல்  
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும்  
தேறத் தோன்றும் பொருள்தேரி நிலையே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வினை வேறுபடுஉம் பல்பொருளா மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முற்படப் பகுத்தோ திபவற்றுள், கிணை வேறுபடுஉம் பலபொரு ளொருசொல்லை அறிவுமிடத்து, வேறுபடு வினையினனும் இனத்தினனும் சார்பினனும் அறிப்பப்படும் எ - று.

வேறுபடு வினையான் அறிய வருமாறு.

மாதனிர்ந்தது, மாபூத்தது, மாகாய்த்தது எனவரும் இவ்வினை மர  
மாவிற் கல்வது வாராது, பிறவும் அன்ன.

‘மாவும் மருதும் ஒங்கின’ என்பது, இனத்தான் மாமரம் என  
விளங்கும்.

‘மாவும் மரையும் புலம்படர்ந்தன’ என்றால், விலங்கு மா என்பது  
அறியப்படும்.

இனிச் சார்பினால் அறியவருமாறு: விற்பற்றி நின்று, ‘கோல் தா’  
என்றால், கணைக்கோலின்மேல் நிற்கும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான்,  
குதிரைமேலிருந்து, ‘கோல் தா’ என்றால் மத்திகைக் கோலாம் ஆகலா  
னும், சுள்ளற்கோலாம் ஆகலானும் செல்லும்; அதற்குச் சார்பு அதுவாக  
லான், பிறவும் அன்ன. (இங்.)

மேலதற்கோர் புறனடை

இச. <sup>1</sup> ஒன்றுவினை மருங்கி னென்றித் தோன்றும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், அம்முன்று வகையான் உணர்த்த  
வாறு போலாது, உணராமை நிற்குமாறுடைத்து இச்சொல் என்பது  
உணர்த்ததல் நுதலிற்று.

உரை: ஒன்று வினை என்பது - பொது வினை; பொது வினை  
யாயிற் பகுதியுணராமற் றோன்றும் எ - று.

அது வருமாறு: ‘மா வீழ்த்தது’ என்றவிடத்து, இன்னமா  
என்பது உணர்த்தல் ஆகாது: பொதுவாய் நிற்கும். (இச)

வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒருசொல்

இரு. வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல்  
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வினை வேறுபடாஅப் பலபொருள்  
ஆமாறு உணர்த்ததல் நுதலிற்று.

உரை: வினை வேறுபடாஅப் பல பொருள் ஒரு சொல்லை  
ஆராயுமிடத்து இன்னதென்று அறிவக் கிளந்தே சொல்லாக எ - று.

(வ - து.) ‘ஆன் கன்று நீருட்டுக்’ என வரும்.

வினைதல் என்பது ஆராய்தல்.

<sup>2</sup> ஆராயுமிடத்து: கிளந்து கூறுக எனவே, ஆராய்ச்சியில்லாத இடய  
தாயிற் கிளவாதே கூற அமையும் என்பதே அமையும். ஆராய்ச்சியுடைத்  
திலம் என்பது எருதிலம்; யாதோ வெனின்,

1- இதனை அடுத்த நூற்பாவின் முதல் அடியாகக் கொண்டு ஒரே  
நூற்பாவாகக் கொள்வர் சேனாவரையர்.

2. இப்பகுதி பிழைபட உள்ளது. விளக்கம் விளக்கவுரையிற் காண்க.

‘கன்று நீருட்டுக்’ என்றவிடத்து, ஆன் கன்றும், எருமைக் கன்றும், பூங்கன்றும் எனப் பலவும் ஆங்கு உளவாயின், அவன் சொன்ன கன்று நிற்பப், பிறிதொரு கன்று நீருட்டல் வழுவாம். அதனான், இன்னுழி இன்னகன்று என்று கிளவித்து சொல்லுக; அல்லாக்கால், இன்ன கன்று என்று கிளவாதே சொல்ல அமையும். மேற்குத்திரத்தின் துணியும் இதுவே.

வேறுபடு வினையும் இளமும் சார்பும் வேண்டாமை<sup>1</sup> உணர்புழியாயின் அவையின்றியும் அமையும் என்பது. (இஇ)

பொருள் கூறுதற்கண் வரும் மரபு

சூச. குறித்தோன் கூற்றற் தெரித்துமொழி கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், மரபு வழக்காததல் துதலிற்று.

உரை : தான் ஒரு பொருளைச் சொல்லக்கருதுமேல், அதனை இற்றென்று தெரித்துச் சொல்லுக ள - று.

(வ - று.) உலற்றற் நிறயின்றிப் பயின்றார் ஒரு சான்றார் மயிர் நீட்டி உலறிநின்றாரைக் கண்டு, ஒருவன், எம்பெருமான் உலறிநின்றிரால் என்றக்கால், யானாதே உலறினேன் என்னற்க, இது காரணத்தால் உலறினேன் என்க; இது தனக்கு உற்றதுரைத்தது. பிறவும் அன்ன.

இது செப்பு வழுவற்க என்று காத்தவாறு என்ப ஒரு திறத்தார்.

இனித் தெரித்துச் சொல்லாக்கால் வழுவையாயினும் அமைக எனக் காத்தவாறு.

இனி, ஒரு கருத்து : உலகினான் ஒப்பமுடிந்த பொருளை ஒருவன் ஒவ்வாமை சொல்லுமே எனின், இது காரணத்தின் ஒவ்வாமை நோக்கிச் சொல்லினன் என்று தெரித்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

‘பல்லோர்தோ டோய்ந்து வருதலாற் \*பூம்பொய்கை  
நல்வய லுரலின் றூர்புலாஅல்—புல்வெருக்க  
மாசின் மணிப்பூணெம் மைத்தன் மலைத்தமையாற்  
காதற்றாய் காறு மெமக்கு.’

என வரும்.

(இஉ)

உயர்திணைப் பெயர்களிற் சில அக்திணை முடிபுகோடல்

சூச. குடிமை யான்மை யிளமை மூப்பே

அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே

பெண்மை யரசே மகவே குழவி

தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி

காதல் சிறப்பே சேற்ற்சொல் விறற்சொலென்

பாடம் : \*பாய்புனல்.

1. உரை இயலுமாயின் என்பது பொருள்.

ருவறு மூன்றும் உளப்படத் தொகைஇ  
அன்ன பிறவும் அவற்றோடு சிவணி  
மூன்னத்தி னுணருங் கிளவி யெல்லாம்  
உயர்திணை மருங்கின் நிலையின வாயினும்  
அஃறிணை மருங்கிற் கிளத்தாங் கியலும்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், திணை வழக்காத்தல் துதலிற்று.

உரை : குடிமை பாண்மை தொடக்கத்தனவும், பிறவும் அந்  
நிகரண எல்லாம் உயர்திணையல்லவும், உயர்திணைப் பொருளைச்  
சார்ந்து நிகழ்நுணைங்களும், உயர்திணைப் பொருளைப் பற்றுக்  
கோடாக நிகழ்தலின், உயர்திணையைப்போல வழங்கல் வேண்டுமே  
யெனினும், அஃறிணையைச் சொல்லியாங்குச் சொல்லுக ள - று.

(வ - று.)

அவர்க்குக் குடிமை நன்று :	...	...	குடிமை.
அவர்க்கு ஆண்மை நன்று :	...	...	ஆண்மை.
அவர்க்கு இளமை நன்று :	...	...	இளமை.
அவர்க்கு மூப்பு நன்று :	...	...	மூப்பு.
அவர்க்கு அடிமை நன்று :	...	...	அடிமை.
அரசு வன்மை நன்று :	...	...	வன்மை.
விருந்து வந்தது :	...	...	விருந்து.
அக்குழு நன்று :	...	...	குழுஉ.
பெண்மை அடங்கிற்று :	...	...	பெண்மை.
அரசு நிலைத்தது :	...	...	அரசு.
மகவு நலிந்தது :	...	...	மகவு.
குழவி யழுத்தது :	...	...	குழவி.

என வரும்.

அலி வந்தது—இது தன்மை திரிபெயர்.  
குருடு வந்தது—இஃது உறுப்பின் கிளவி.

‘என் காதல் பொலிவாயிற்று’  
‘என் யானை வந்தது’

இவை முறையே காதலும் சிறப்பும் கெழீஇ வந்தன. காதல் கிள்ளி  
யிணையும், யானை மகவிணையும் பற்றி வந்தன.

<sup>2</sup>கெழீஇயிலி வந்தது—இது செறற்சொல்.

விற்றற்சொல் விற்றல் யுணர்த்துதல் : அது,

1. கெழீஇயிலி—பிறரோடு தொடர்பில்லாதவன்.



‘பெருவிறல் வந்தது’

என வரும்.

பேடி வந்தது, குரிசில் வந்தது

என்னுந் தொடக்கத்தனவும் அறிந்துகொள்க.

இதவும் ஒருசார் ஆசிரியன் உரைப்பது :

இனிக் குடிமை யான்மை என்றித்தொடக்கத்தன ஒருவன், ஒருத்தி, பலர் என்னும் மூன்று பாற்கும் பொதுவாய்ப் பின் முடியுங்கால் அஃறிணை முடிபிற்குக் என்பது. வன்மை என்பது மூன்று பாற்கும் பொதுவாய் நிற்பது யாண்டுப் பெறுதுமே எனின், வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க.

(இள)

இதுவுமது

௫௮. காலம் உலக முயிரே யுடம்பே  
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்  
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வகுஉம்  
ஆய் ரைந்தோடு பிறவு மன்ன  
ஆவயின் வகுஉங் கிளவி யெல்லாம்  
பால்பிரிந் திசையா யுயர்தினை மேன.

இச் சூத்திரம் என் றதனிற்றோ எனின், இதுவும் உயர்தினையான் முடியாது, அஃறிணையான் முடியும் என்பது உணர்த்துதல் றதலிற்று.

உரை : காலம், உலகம் என்றித் தொடக்கத்தனவும் உயர் தினை பெயரினும் உயர்தினைப் பால் பிரிந்து இசையா ; அஃறிணை யான் இசைக்கும் எ - று.

(வ - று.)

இவற்குக் காலம் ஆயிற்று :	...	...	காலம்.
உலகம் பசித்தது :	...	...	உலகம்.
உயிர் போயிற்று :	...	...	உயிர்.
உடம்பு நன்று :	...	...	உடம்பு.
* இவற்குத் தெய்வம் ஆயிற்று :	...	...	தெய்வம்.
இவ் வினை நன்று :	...	...	வினை.
இவனைப் பூதம் புடைத்தது :	...	...	பூதம்.
ஞாயிறு எழுந்தது :	...	...	ஞாயிறு.
திங்கள் எழுந்தது :	...	...	திங்கள்.
சொல் நன்று :	...	...	சொல்.

என வரும்.

\* ‘இவற்குப் பால் ஆயிற்று’ எனவுமாம்.  
தொ.—8

'பிறவும்' என்றதனும், 'கெவ்வி எழுத்தது, செவ்வாய் எழுத்தது' என்பன கொள்க.

இச் சூத்திரம் தெய்வஞ் சுட்டிய பொருள் அகீறினையான் முடிபேற்றல் கூறினார் என்ப ஒரு திறத்தார். அற்றன்று, ஈண்டுத் தெய்வமும் உள, மக்களும் உளர்.

இனி, மேற் சூத்திரம், 'முன்னத்தான் உணரப்படும்' என்றவாறு கூறினார், இச் சூத்திரம் உயர்நிலைப்பொருளே அகீறின முடிபு ஏற்பன வற்றிற்குக் கூறினார் என்பது.

உலகம் என்பது உலகத்தார் மேற்று; உடம்பு என்பது உடம்புடையார் மேற்று என்பது. (இஅ)

குடிமை ஆண்மை என்பனவற்றிற்குப் புறனடை

இசு. நின்றும் கிசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், 'குடிமையான்மை' (கிளவி-இஅ) என்பதற்குப் புறனடை கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : இச் சொல்லப்பட்டவையிற்றுக்கு நின்றோங்கு இசைத்தல் இயல்பின்று என்பது.

எனவே, மேற் சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டனவற்றுக்கு நின்றோங்கு இசைத்தல் இயல்புமாம் என்பது.

(வ - நு.) குடிமை நல்லன், வேந்து செங்கோலன் எனவரும். (இக)

'காலம் உலகம்' என்பனவற்றிற்குப் புறனடை

கஃ. <sup>1</sup>இசைத்தலும் உரிய வேறிடத் தான.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது, 'காலம் உலகம்' (கிளவி-இக) என்பதற்குப் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : வேறிடம் என்பது வேறு வாய்பாடு; வேறு வாய்பாட்டார் சொல்ல இசைக்கும், ஒதிய வாய்பாட்டார் சொல்ல இசையாது என்பது.

(வ - நு.) காலன் கொண்டான், உலகத்தார் பரித்தார் எனவரும். (கஃ)

எடுத்த மொழி இனம் செப்பும் என்றல்

கக. எடுத்த மொழியினஞ் செப்பவ் முரித்தே

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், 'இனச் சுட்டியல்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை' (கிளவி-கக) என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. 'வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்கும் தய்த்தல் அரிது' என்ற திருக்குறளில் இக் துற்பாவின் மேற்கோளாக எடுத்தானுவர் பரிமேலழகர்.

உரை : மேற் 'பண்புகொள் பெயர்க் கொடை' (இளவி-  
கடி.) வழக்கினுள் இனம்பெற்றே நிற்க என்றான், இனி இனமின்றி  
யும் நிற்கும் வழக்கினுள் என்றவாறு.

(வ - நு.) பெருங் கொற்றன், பெருஞ் சாத்தன் எனவரும்.

அற்றன்று, அவையும் ஆண்டே யடங்கும்; மற்றென்னை கருதியது  
எனின், இஃது அருத்தாபத்தி பெற்றது என்க.

'வித்த மொழியினம் வேறுஞ் செப்பும்' .

என்பது பரிமாண சூத்திரம். இதுவும் அப்பொருட்டு.

(வ - நு.) 'மேலிச்சேரிக் கோழி அலைத்தது' என, 'மேழிச்சேரிக்  
கோழி அலைப்புண்டமை' சொல்லாமையே முடித்ததாம்; 'குடங் கொன்  
டான் வீழ்த்தால்' என்றவழிக் குடம் வீழ்த்தமை சொல்லாமையே  
முடித்ததாம். இந்நிகரன இனஞ் செப்பின.

<sup>1</sup>'செப்பலும் உரித்து' எனவே செப்பாதன, 'ஆ வாழ்க, அத்தனர்  
வாழ்க' என்றவழி, ஒழித்தனவும், ஒழித்தாரும் சாக என்றவாறு அன்று  
என்பதாம். (கக)

பன்மை சுட்டிய பெயர்கள் முடியுமாறு

கஉ. கண்ணுக் தோளும் முலையும் பிறவும்  
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி  
பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே  
தம்வினைக் கியனு மெழுத்தலங் கடையே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், திணைவழிக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : கண்ணும் தோளும் முலையும் பிறவும் பன்மைப்  
பாலாற் கூறுதல் கடப்பாடில, தம் வினைக்கியலும் எழுத்தல்லாத  
கிடத்து எ - று.

(வ - நு.) கண் நல்லன், தோன் நல்லன், முலை நல்லன் எனவரும்.

'பிறவும்' என்றதனால், புருவம் நல்லன், காது நல்லன் என்பன போல்  
வன கொள்க.

இனி, ஒருமை சுட்டிய சினைக்கிளவி ஒருமை கூறும் கடப்பாடில்லன்.  
அவற்றிற்கு ஒத்து என்னை பிறவெனின், மேற், <sup>2</sup>'கால மலகம்'

1. இப்பகுதி பிழைபட உள்ளது. விவரம் விளக்க வுரையிற் காண்க.

2. 'குடிமை ஆண்மை என்பது முதல்' என்றிருப்பின் நன்று.

(இளவி-இஅ) என்று திணைவழக்காத்து வாராநின்ற அதிகாரத்திடையே 'எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே' (இளவி-௪௧) என்னும் குத்திரத்தை இடனன்றி வைத்தார்; அது நிலமாகத் தந்து உரைத்த வற்றையும் கொள்க என்பது.

(வ - து.) மூக்கு நல்லன், கொப்பூழ் நல்லன் எனவரும். (௪௨)

முதலாவது இளவியாக்கம்

முற்றிற்று

## உ. வேற்றுமையியல்

வேற்றுமை இத்தனை என்பது

கூ. 1. வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப.

என்பது குத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், வேற்றுமை எனப்பட்ட சிலபொருள் உணர்த்தினமையின், வேற்றுமையியல் என்னும் பெயர்த்து. மேல் ஒத்தினுள் நால்வகைப்பட்ட சொற்களையும் பொருள்கள்மேலாமாறு கூறிப் போக்தான்; அவற்றுள் முதலது பெயர்ச்சொல்; அதனது இலக்கணம் உணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டான். இது மேலோத்தினொடு இயைபு. எங்ஙனம் உணர்த்தினோடு எனின், பயனிலை செப்பலும், உருபேற்றலும், காலத்தோன்றலுமையும் பெயரது இலக்கணம் என உணர்த்தினுள் என்பது.

மற்று, இத் தலைக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், தன்னால் உணர்த்தப்படும் பொருளை இணத்து என்று வரையறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: வேற்றுமை என்று சொல்லப்படுவன எழுவகைய எ - று.

இவ்வேற்றுமைகள் பொருள்களை வேற்றுமை செய்யுமாறு, அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் குத்திரத்தான் அறிக. (க)

### வேற்றுமை எட்டென்பது

கச. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், ஒழித்த வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: விளிகொள்வதன்கண் விளியோடு எட்டு வகைப்படும் எ - று.

வேற்றுமை விளிகொள்வது என்பது பெயரதன்கண் விளி என்ற வாயு. விளித்தல் என்பது "கூறுதல்".

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒத்த சிறப்பின்கலான் வேறு போக்து கூறினார் என்பது. என்னை ஒவ்வாவாறு எனின், இதனை ஏற்கும் பெயரும் ஏவாப்பெயரும் உள் என்க. அஃதாமாறு விளிமரபினிற் கூறுதும். (உ)

1. இதனையும் அடுத்த நூற்பாவிலையும் இணத்து ஒரே நூற்பா வாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிலையார்.

2. கூவுதல் என்றிருப்பின் நன்று. கூவுதல் - அழைத்தல்.

வேற்றுமையின் பெயரும் முறையும்

௬௫. அவைதாம்

பெயர் ஐ ஒடு கு

இன் அது கண் விளி என்னும் ஈற்ற.

இச்சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், வேற்றுமைகளின் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: அப்பெயரே பெயர், அம்முறையே முறை; ஈற்ற என் பது இன் விளிவேற்றுமை ஈறுகவுடைய என்றவாறு. அவைதாம் என்பது மேற் சொல்லப்பட்டன எ - று. (௩)

எழுவாய் வேற்றுமை

௬௬. அவற்றள்,

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று கிலையே.

இச்சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே முதற்கண் கின்ற பெயர் வேற்றுமை உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: எழுவாய் வேற்றுமைப்பெயர் முதல் வேற்றுமைப் பெயர் என்றவாறு. இனித் 'தோன்றுகிலை' என்றதனால், மேற் சூத்திரத்துக் கூறப்படும் அறுவகைப் பயனிலையும் தோன்ற நிற்கும் பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையாவது என்றவாறும்.

என்னை, 'ஆயன் சாத்தன் வந்தான்' என்புழி, ஆயன் என்பதூஉம் பெயர், சாத்தன் என்பதூஉம் பெயர்; ஆயினும், இரண்டிற்கும் இரண்டு பயனிலை தோன்ற நிலையமையாத் சாத்தன் என்பதூஉம் வந்தான் என்பதூஉம் ஆயன் என்பதற்கே பயனிலை; அதனால் 'சாத்தன் என்பது ஆண்டு எழுவாய் வேற்றுமையாயிற்று என்பது.

இனி, பெயரை எழுவாய் வேற்றுமை யென்றும் - விளிவேற்றுமை யென்றும் உரைத்திரல். இரண்டனுக்கும் தம்முன் வேற்றுமை யென்னே னில், ஈறு திரியாது உருபேற்றல் எழுவாய் வேற்றுமையது இலக்கணம்; ஈறு திரிந்து உருபேற்றல் விளிவேற்றுமைய நிலக்கணம் என்பது அறிக. (௪)

எழுவாய் பயனிலை ஏற்குமாறு

௬௭. பொருண்மை சுட்டல் வியங்கோள வருதல்  
வினைகிலை உரைத்தல் வினாவிற் கேற்றல்  
பண்புகோள வருதல் பெயர்கோள வருதலென்  
றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே.

1. ஆயன் என்றிருத்தல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட எழுவாய் வேற்றுமை என்பது இவ் வறுவகைப்பட்ட பயனிலையும் ஏற்பது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

‘ஆ உண்டு’ என்பது பொருண்மை கூட்டல்.

‘ஆ செல்க’ என்பது வியங்கோள வருதல்.

‘ஆ கிடந்தது’ என்பது வினைநிலை யுரைத்தல்.

‘ஆ எவன்?’ என்பது வினாவிற் கேற்றல்.

‘ஆ கரிது’ என்பது பண்புகோள வருதல்.

‘ஆ பல’ என்பது பெயர்கோள வருதல்.

இவை எல்லாம் பெயர்வேற்றுமைப் பொருள் என்பது.

‘அன்றி அனைத்தும்’ என்பது அத்துணைப் பொருள் எல்லாம் என்றவாறு. (௩)

தொகைப் பெயரும் பயனிலை கொள்ளுமாறு

௬.௮. பெயரின் ஆசிய தொகையுமா ருளவே  
அவ்வும் உரிய அப்பா லான.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், தொகைச்சொல்லும் பயனிலை ஏற்கும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடு பிழையாது வரும் எ - று.

(வ - று.)

யானைக் கோடு உண்டு

யானைக் கோடு செல்க

யானைக் கோடு வீழ்த்தது

யானைக் கோடு யாது

யானைக் கோடு வெளிது

யானைக் கோடு பத்து

எனவரும். பிறவுமன்ன.

இனி ஒரு கருத்து—‘பெயரினாகிய தொகையுமா ருளவே’ என்பது, பெயரும் பெயருந்தொக்க தொகையும் என்றவாறு. உம்மையால் வினையும் பெயருத் தொக்க தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடு பிழையாது வரும் என்று கொள்க. (௪)

அது, ‘கொல் யானை’ என்பது.

பெயர்கள் அனைத்தும் பயனிலைகொண்டுவரும் என்றல்

௬.௯. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி  
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தேன்ப.

இச்சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இதுவும் எழுவாய் வேற்றுமைக் காவதோர் திறமுணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப்பட நிற்றற்றன்மையில் திரியாமை அதற்குச் செவ்விது என்ப; பிரிது அதற்குச் செவ்வித தாகாமையும் உடையது எ - று.

யாதோ எனின், உருபேற்றலும் பெயர்திலக்கணம். அவ்வுரு பேற்றலை உடையதாகாது என லுமாம்.

<sup>1</sup>ஒரோ பெயரென்பது என்னை? நீயிச் என்பது பெயர்; பெயராயினும், நீயிரை என்று உருபேறாது.<sup>2</sup> பிறவும் அன்ன. (எ)

உருபு நிற்கும் இடம்

எ0. கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியா  
தீறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய என்ப.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், உருபேற்றலும் பெயர்திலக்கண மும் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: மேல் அவைதாம், ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என் றோதிய முறையாற் கிடந்த உருபு முறைமையின் திரியாதே பெயரது ஈற்றுக்கண் வந்து ஈநிற்கும் இயல்பினைபுடைய எ - று.

(வ - று.) சாத்தனை, சாத்தனோடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்த னது, சாத்தன்கண் எனவரும்.

'நிலைதிரியாது' என்றது, இவை இடைச்சொல்லாகலால், தம்மீறு திரிதல் என்னும் இலக்கணமுடைய சொல்லோ எனின், அவை இல என்றற்குக் கூறினான் என்பது. அன்றியும் முன்னர் வேற்றுமை மயந் கியதுள்,

'கு - ஐ ஆன் என வருஉம் இறுதி  
அவ்வோடு சிவனும்' (வேற். மயந். - உடு)

என்று செய்யுட்கண் திரிபு கூறுப வாகலானும் அது சொல்லினார் என்பது. (அ)

பாடம்: \* நிற்றல் இயல்பு.

1. ஒரோ பெயர்—ஒரு சில பெயர்.

2. அவ்வாய் என்பது பெயர்; பெயராயினும் அவ்வாயை என்று உருபு ஏறாது. இவ்வாக்கியமும் ஈண்டிருக்கவேண்டுமெனச் சேனாவரையர் உரையால் தெரிகின்றது. ஈச்சினுர்த்தியியரும் 'அவ்வாய்க்கொண்டான்' என உதாரணங் காட்டுவர்.



**பெயர்க்கோர் இலக்கணம்**

எக. பெயர்நிலைக் கிளவி காலத் தோன்ற  
தொழில்நிலை ஒட்டும் ஒன்றலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின், இதுவும் அது, பெயர்க்கண்ணே  
இடந்தோர் இலக்கணம் றதலிற்றுகலி.

உரை : பெயர்ச் சொல் காலத் தோன்று ; தொழிற் பெய  
ராயிற் காலம் தோன்றும் எ - று.

(வ - று.) சாத்தன் என்பது காலத்தோன்றாது, உண்டான் என்பது  
காலத்தோன்றிற்று. மற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாங் காலத்தோன்றும்.

அற்றன்று, பெயர்ச்சொல் காலத் தோன்றா எனவே, தொழிற் பெயர்  
காலத் தோன்றதனும் தோன்றாமையும் உடைய என்பதாம்.

இனி ஒரு கருத்து : தொழில் நிலைப் பெயர்ச்சொல் காலத்தோன்றா,  
காலம் ஒட்டுத் தொழிற்பெயர் அல்லாதவிடத்து என்றவாறு.

காலத்தோன்றாதன : உண்டல், தின்றல் என்பன; இவை அத்  
தொழின்மேல் நின்ற பெயர். இளிக் காலம் ஒட்டும் தொழிற்பெய ராவன:  
உண்டான், தின்றான் என்பன; இவை அத் தொழில் செய்யான்மேல் நின்ற  
பெயர். (க)

**இரண்டாவது இப் பொருட்கண் வரும் என்பதும்  
பொருள் வேறுபாடும்**

எஉ. 1 இரண்டா குவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி  
எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்  
பவ்விகு முதலின் தோன்றும் அதுவே  
காப்பின் ஒப்பின் ஊர்தியின் இழையின்  
ஒப்பின் புகழின் பழியின் என்று  
பெறலின் இழலின் காதலின் வெகுளியின்  
சேறலின் உலத்தலின் கற்பின் என்று  
அறுத்தலின் குறைத்தலின் தோகுத்தலின் பிரித்தலின்  
நிறுத்தலின் அளவின் எண்ணின் என்று  
ஆக்கலின் சார்தலின் சேலவின் கன்றலின்  
நோக்கலின் அஞ்சலின் சிதைப்பின் என்று  
அன்ன பிறவும் அம்முதற் பொருள்  
என்ன கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

1. ஏனைய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் முன்னைய நான்கு வரிகளை  
ஒரு நூற்பாகவும், பின்னைய வரிகளை வேறொரு நூற்பாகவும் கொள்வர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின், இஃது இரண்டாம் வேற்றுமை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இரண்டாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது ஐ என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல் ; அது யாண்டு வரினும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என அவ் விரண்டையும் தனக்குத் தோற்று நிலமாக உடைத்து எ - று.

அவ்விரண்டும் ரிமித்தமாகத் தோன்றும் எனினும் அமையும்.

'மரத்தைக் குறைத்தான்' என்பது வினைபற்றி வந்தது.

'குழையை யுடையன்' என்பது வினைக்குறிப்புப் பற்றி வந்தது.

'அதுவே' என்பது அவ் விரண்டாம் வேற்றுமை தானே என்று தெரித்தவாறு.

இனி, அவ் வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அது வருமாற்றுக்கு உதாரணப் பகுதி காட்டுதும் :

ஊரைக் காக்கும், கிளியை ஒப்பும், யானையை யூரும், எயிலை யிழைக்கும், தாயை ஒக்கும். ஊரைப் புரளும், நாட்டைப் பழிக்கும்.

என்று என்பது என் இடைச்சொல்.

ஊரைப் பெறும், ஊரை யிழக்கும், மனைவியைக் காதலிக்கும், படையை வெளுக்கும், ஊரைச் செறும், தாயை உவக்கும், நாலைக் கற்கும்.

ஞானை யறுக்கும், மரத்தைக் குறைக்கும், கெல்லைத் தொகுக்கும், வேலியைப் பிரிக்கும், பொன்னை நிறுக்கும், அரிசியை அளக்கும், <sup>1</sup>அடைக் காயை என்னும், ஊரை யாக்கும், வாய்க்காலைச் சாரும், நெறியைச் செல்லும், குதினைக் கன்றும், செய்வை நோக்கும், கள்ளரை யஞ்சும், நாட்டைச் சிதைக்கும் எனவரும்.

என்று என்பன என் இடைச் சொற்கள்.

சுண்டு நின்று 'இன்' கனெல்லாஞ் சாரியை ஆயின.

'பிறவும்' என்றது இவையல்லவ பிறவும் என்றவாறு.

வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருவனவெல்லாம் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்.

அவை : விரலை முடக்கும், நாவிரை வளைக்கும் என்பன போல்வன வினை.

ஊரை யின்புடையான் என்பது போல்வன வினைக்குறிப்பு.

'அம் முதற்பொருள் என்ன னெவியும் அதன்பால் என்மனுர்' என்பது-அவ் வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருவனவெல்லாம் முதலாய் வருஉம் எவ்வகைப்பட்ட சொல்லும் இவ்விரண்டாம் வேற்றுமைக் கூற்றன என்ப என்றவாறு.

(சு0)

1. அடைக்காய் - பாக்கு. 'அம்மென் நிரையலொடு அடைக்காய் சுத்த' (சிலப். ௧௧ - ௫௫) என்றவிடத்தும் இப் பொருளாதலறிக.

மூன்றாவது இப் பொருட் டான் வருமென்பதும்  
அதனை முடிக்கவரும் பொருள் வேறுபாடும்

எக. <sup>1</sup> மூன்றாவதே

ஒவேனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி  
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே  
அதனின் இயற் றதற்றகு கிளவி  
அதன்வினைப் பதே லதனின் ஆதல்  
அதனிற் கோடல் அதனோடு மயங்கல்  
அதனோ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி  
அதனோ டியைந்த வேறவினைக் கிளவி  
அதனோ டியைந்த ஒப்ப லொப்புரை  
இன்னான் ஏது நங்கென வருதல்  
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இக்குத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், முறையானே மூன்றாம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் முதலிற்று.

உரை: மூன்றாம் என்னு முறைமைக்கண்ணது ஒடு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; அது வினை முதலும் கருவியும் என இரண்டினையும் தனக்குப் பொருளாக உடையது என - று.

(வ - று.) 'நாயாற் கோடப்பட்டான்' என்பது வினை முதல்பற்றி வந்தது. 'வேலால் எறிந்தான்' என்பது கருவிப்பற்றி வந்தது.

இனி, அவ் வினைமுதலும் கருவியும் பற்றி வருமாற்றை விரிக்கின்றார் : அதனினியறல்,

'தச்சன் செய்த <sup>2</sup>சிறுமா வையம்' [குறுத்தொகை-௧௧.]

இது தச்சனாற் செய்யப்பட்டது என்பதாம்.

அதற்றகு கிளவி :

'வாயாற்றக்கது <sup>3</sup>வாய்ச்சி' என்பது.

அதன் வினைப்படுதல் :

'நாயாற் கோடப்பட்டான்' என்பது.

1. இந் நூற்பாவில் முதல் மூன்று வரிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும் பின்னைப் வரிகளை வேறொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் பிற வுரையாசிரி யர்கள்.

2. சிறுமா வையம் - தேர். 3. வாய்ச்சி - சொல்.

-அதனினுதல் :

'வாணிகத்தானுயினுன்' என்பது.

-அதனிற் கோடல் :

<sup>1</sup> 'காணத்தாற் கொண்ட அரிசி' என்பது.

-அதனொடு மயங்கல் :

'எள்ளொடு விராஅய அரிசி' என்பது.

-அதனொடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி :

'சாத்தனொடு வந்தான் கொற்றன்' என்பது.

-அதனொடியைந்த வேறுவினைக் கிளவி :

'மலையொடு பொருத மாஅல் யாண்' என்பது.

-அதனொடியைந்த வொப்பல் ஒப்புரை :

'முத்தொடு முழாக் கோத்து' என்பது.

-ஒவ்வாததனை ஒப்பித்தல் ஒப்பவொப்புரை.

இன்னுள் என்முழியும் ஏதுவின்கண்ணும் வரும் மூன்றும் வேற்றுமை. இன்னுள் என்பது, 'கண்ணுற்' கொத்தை, காவான் முடவன்' என்பன.

ஏது என்பது, 'முயற்சியாற் பிறத்தலான் சொல்லு நீலயாது' என்பது.

அன்ன பிறவும் என்றதனால், பிறவுற் வருவன எல்லாம் கொள்க. (கக)

நான்காவது இப்பொருட்கு வருமென்பதும் அதனை முடிக்கும் பொருள் வேறுபாடும்

எச. <sup>3</sup> நான்கா குவதே

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

எப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளும் அதுவே

அதற்குவினை யுடைமையின் அதற்குடம் படுதலின்

அதற்குப்படு பொருளி னதுவாகு கிளவியின்

அதற்சியாப் புடைமையின் அதற்பொருட் டாதலின்

ஈட்பிற் பகையிற் காதலிற் சிறப்பினென்

றப்பொருட் கிளவியு மதன்பால என்மனார்.

1. காணம் - பொன். 'கையில் ஒன்றும் காணமில்லைக் கழைடி தொழுது உய்யினல்லால்' (சுந்தர-தேவா) என்றவிடத்தும் இப் பொருட் டாதலறிக.

2. கொத்தை - குருடு. 'குற்றமொன்றும் செய்ததில்லை கொத்தையாக் கினீர்' (சுந்தர - தேவா) என்புழியும் இப்பொருட்டாதலறிக.

3. இந்நூற்பாவில் முதல் மூன்று வரிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும், பின்னைய வரிகளை வேறொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் பிறவுரை யாசிரியர்கள்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், முறையானே நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண்ணது கு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி; சுவதோர் பொருளை ஏற்க நிற்கும் அதுவே என்பது.

(வ - நு.) 'சாத்தற்குச் சோறு' என வரும்.

'எப்பொரு ளாயினும்' என்றார், மூன்றிடத்துப் பன்மை கோக்கி.

அதற்கு வினையுடைமை :

'கரும்பிற்கு வேலி' என்பது.

அதற்குடம்படுதல் :

'சாத்தற்கு மகனாடம்பட்டார் சான்றோர்' என்பது.

அதற்குப் படுபொருள் :

'சாத்தற்குப் படுபொருள் கொற்றன்' என்பது.

அதுவாகு கிளவி :

'கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்' என்பது.

அதற்கியாப்புடைமை :

'கைக்குயாப் புடையது கடகம்' என்பது.

அதற் பொருட்டாதல் :

'கூழக்குக் குற்றேவல் செய்யும்' என்பது.

நட்பு :

'நாய்க்கு நட்புடையன்' என்பது.

பகை :

'மக்கட்குப் பகை பாம்பு' என்பது.

காதல் :

'நாய்க்குக் காதலன்' என்பது.

சிறப்பு :

'வடுகரசர்க்குச் சிறத்தார் சோழியவரசர்' என்பது.

'அப்பொருட் கிளவி' என்பது, ஈண்டு ஏற்ற பொருளல்லனவும் வேற்றுமைக்கு உரிமை காட்டுவான் சொல்லினான் என்பது. ஏற்ற பொருண்மை விதத்து கூறினார் என்பது சிறப்புநோக்கி.

பிறவும் அதன்பால ஆவன :

'பண்ணுக்குத் தக்கது பாடல் ;' - 'பூவிற்குத் தக்கது வண்டு' என்பன போல்வன.

இன்னெல்லாஞ் சாரியை.

(கஉ)

ஐந்தாவது இப்பொருட்கள் வரும் என்பதும் அதனை முடிக்கும் பொருள் வேறுபாடும்

எரு. <sup>1</sup> ஐந்தா குவதே

இன்னப பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி  
இதனின் இற்றிது என்னும் அதுவே  
வண்ணம் வடிவே அளவே கவையே  
தண்மை வெண்மை அச்சம் என்று  
நண்மை தீமை சிறுமை பெருமை  
வன்மை மென்மை கடுமை என்று  
முதுமை இளமை சிறத்தல் இழித்தல்  
புதுமை பழமை ஆக்கம் என்று  
இன்மை உடைமை காற்றிக் தீர்தல்  
பண்மை சின்மை பற்று விதேலென்  
றன்ன பிறவும் அதன்பால என்மொரு.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், முறையானே ஐந்தாம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஐந்தாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது இன் என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி ; இப்பொருளின் இத்தன்மைத்து இப்பொருள் என்பதனைப் பயப்பவரும் அது எ - று.

(வ - று.) 'காக்கையிற் கரிது கனம்பழம்' என வரும்.

இதனின் என்பது காக்கையின் என்பது; இற்று என்பது கரிது என்பது; இது என்பது கனம்பழம் என்பது. எனவே, பொருட்பொருளைத் தனக்குப் பொருளாக உடைத்து என்றவாறு.

ஐந்தாம் வேற்றுமை நான்கு பொருள் உடைத்து, பொருட்பொருளும் நீக்கமும் எல்லையும் ஏதுவும் என.

அவற்றுள், பொருட்பொருளை எடுத்துக் கூறினார் சிறப்புடைமை யின், ஒழிந்தனவற்றைப் போக்கிச் சொல்லுதல்.

1. இந்தாற்பாசில் முதல் மூன்று வரிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும், பின்னைய வரிகளை வேறொரு நூற்பாகவும் கொள்வர் பிறவுரையாசிரியர்கள்.

வண்ணம் :

‘காக்கையிற் கரிது களம்பழம்’ என்பது.

வடிவு :

‘இதனின் வட்டம் இது’ என்பது.

அளவு :

‘இதனின் கெடிது இது’ என்பது.

சுவை :

‘இதனின் தீவிது இது’ என்பது.

தன்மை :

‘இதனின் தண்ணிது இது’ என்பது.

வெய்மை :

‘இதனின் வெய்யது இது’ என்பது.

அச்சம் :

‘கள்ளரின் அஞ்சும்’ என்பது.

‘என்ற’ என்பது எண்ணுடைச் சொல்.

தன்மை :

‘இதனின் நன்று இது’ என்பது.

நீமை :

‘இதனின் நீது இது’ என்பது.

சிறுமை :

‘இதனிற் சிறிது இது’ என்பது.

பெருமை :

‘இதனிற் பெரிது இது’ என்பது.

வன்மை :

‘இதனின் வலிது இது’ என்பது.

மென்மை :

‘இதனின் மெலிது இது’ என்பது.

கடுமை :

‘இதனின் கடிது இது’ என்பது.

‘என்ற’ என்பது எண்ணுடைச் சொல்.

1. இது ஏதுவிற்கண் வந்தது.

முதுமை :

‘இவனின் மூத்தான் இவன்’ என்பது.

இளமை :

‘இவனின் இளையான் இவன்’ என்பது.

சிறத்தல் :

‘இவனின் சிறத்தான் இவன்’ என்பது.

இழித்தல் :

‘இவனின் இழிந்தான் இவன்’ என்பது.

புதுமை :

‘இவனின் புதியன் இவன்’ என்பது.

பழமை :

‘இவனின் பழையன் இவன்’ என்பது.

ஆக்கம் :

‘இவனின் ஆயினான் இவன்’ என்பது.

‘என்றான் என்பது என்னிடையே சொல்.

இன்மை :

‘இவனின் இவன் இவன்’ என்பது.

உடைமை :

‘இவனின் உடையன் இவன்’ என்பது.

நாற்றம் :

‘இதனின் நாறும் இது’ என்பது.

இவையெல்லாம் பொருட்பொருள்.

தீர்தல் :

‘ஊரின் தீர்த்தான்’ என்பது ; இது நீக்கம்.

பன்மை :

‘இவரின் பலர் இவர்’ என்பது.

சின்மை :

‘இவரின் சிலர் இவர்’ என்பது.

இவையும் பொருட்பொருள்.

பற்றுவிடுதல் :

‘ஊரின் பற்றுவிட்டான்’. இதுவும் நீக்கம் என்பது.

1. இது ஏதுவின் கண்வந்தது.



‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனால் எல்லைப் பொருளும், ஏதாவும், கொள்க.

எல்லை :

‘கருவூரின் கிழக்கு’

‘மருவூரின் மேற்கு’ என்பன.

ஏது :

‘முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒளி நிலையாது’ என்பது. (கக.)

ஆகுவது இப்பொருட்களாவரும் என்பதும், அதனை முடிக்கும் பொருள் வேறுபாடும்

எசு. சூறு குவதே

அது வேணப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி  
தன்னினும் பிறிதினும் இதன திதுவேனும்  
அன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே  
இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையிற் கீழ்மையிற்  
செயற்கையின் முதுமையின் வினையின் என்று  
கருவியின் துணையிற் கலத்தின் முதலின்  
ஒருவழி யுறுப்பிற் குழுவின் என்று  
தேரிந்துமொழிச் செய்தியி னிலையின் வாழ்ச்சியின்  
திரிந்து வேறு படுஉம் பிறவு மன்ன  
கூறிய மருங்கின் தோன்றுங் கிளவி  
யாறன் பால என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின். முறையானே ஆறும் வேற்றுமை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : ஆறும் எண்ணுமுறைமைக்கண்ணது அது என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; தன்னொடு தொடர்த்ததோர் பொருளையும் தன்னின் வேறுபடோர் பொருளையும் இதனது இது என்று கிழமை செப்பிநிறல் ஆறும் வேற்றுமையது இலக்கணம். எ - று.

அதுவே என்பது அப்பொருளை விரிப்பான் தெரித்தவாறு.

‘இதனது இது’ என்னும் கிளவிக் கிழமைத்து என்னது, ‘அன்ன’ என்றதனால், இதற்குப் பிறிதுமொரு பொருள் உண்டு என்க. அஃது யாதோவெனின், அவன அவன என்னும் ஈற்றகரம். தன்னினும் என்

1. இந்நூற்பாவில் முன்னைய நான்கு வரிகளை ஒரு நூற்பாவாகவும், பின்னைய வரிகளை வேறொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் பிறவுரை யாசிரியர்கள்.

தொ.—4

புழித் தற்கிழமை ஐத்து வகைப்படும்; ஒன்று பல குழீஇய தற்கிழமையும், வேறு பல குழீஇய தற்கிழமையும், <sup>1</sup>ஒன்றியற் கிழமையும், உறுப்பின் கிழமையும், <sup>2</sup>மெய்திரிந்தாய கிழமையும் என.

ஒன்று பலகுழீஇய தற்கிழமையது :

‘எட் குப்பை’ என்பது.

வேறு பலகுழீஇய தற்கிழமையது :

‘படையது குழாம்’ என்பது.

ஒன்றியற் கிழமையது :

‘நிலத்தினது அகலம்’ என்பது.

உறுப்பின் கிழமையது :

‘யாணயது கோடு’ என்பது.

மெய்திரிந்தாய கிழமையது :

‘என்னினது சாந்து’ என்பது.

பிறிதின் கிழமை இது போலப் பகுதிப்படாது.

இனி, அவ்விரண்டு கிழமையும் ஒட்டுமூன்று காட்டுதும்.

இயற்கை :

‘சாத்தன தியற்கை’ என்பது.

உடைமை :

‘சாத்தன துடைமை’ என்பது.

முறைமை :

‘ஆவினது கன்று’ என்பது.

கிழமை :

‘சாத்தனது கிழமை’ என்பது.

செயற்கை :

‘சாத்தனது செயற்கை’ என்பது.

முதுமை :

‘அவனது முதுமை’ என்பது.

1. ஒன்றியற்கிழமை - ஒரு பொருளின் பண்புணர்த்திவருவது. இதனைப் பண்புத் தற்கிழமை என்பர்.

2. மெய்திரிந்தாயது - ஒன்று திரிந்து ஒன்றாய் பொருளைக் குறிக்கும்.

வினை :

‘அவனது வினை’ என்பது.

கருவி :

‘சாத்தனது வான்’ என்பது.

துணை :

‘அவனது துணை’ என்பது.

கலம் :

‘சாத்தனது கலம்’ என்பது.

கலம் என்பது ‘ஒற்றிக் கலத்தை.

முதல் :

‘சாத்தனது முதல்’ என்பது.

‘ஒருவழி யுறுப்பு :

‘யானையது கோடு’ என்பது.

குழுவு :

‘படையது குழுவு’ என்பது.

‘தெரிந்து மொழிச்செய்தி :

‘கபிலரது பாட்டு’ என்பது.

நிலை :

‘சாத்தனது நிலை’ என்பது.

வாழ்ச்சி :

‘சாத்தனது வாழ்ச்சி’ என்பது.

திரிந்து வேறுபட்டது :

‘என்வினது சாந்து’ என்பது.

‘சாத்தனது சொல்’ என்பதும் அது.

பிறவும் என்பது புறனடை.

1. ஒற்றிக்கலம்—போக்ஷிய பத்திரம்.

2. ஒருவழி உறுப்பு—ஒரு பொருளின் ஏகதேசத்தை உணர்த்துவது. ஏகதேசம்—ஒரு வழி. முதலொடு சிணையடுத்துவருவது என்பர் தெய்வச் சிவியார்.

3. தெரிந்து மொழிச்செய்தி—தெரிந்து மொழியால் செய்யப் படுவது.



கூறிய மருங்கிற் றேனும் கிணியி ஆறன்பால என்பது இருகிழமை யும்பற்றி வருவனவும் பிறவும் அதன்பால என்றவாறு. (48)

ஏழாவது இப் பொருட்கண் வரும் என்பதும்  
அதனுருபின் பாகுபாடும்

என. <sup>1</sup> ஏழாகுவதே  
கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி  
வினைசெய் இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின்  
அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே  
கண்கால் புறமகம் உள்ளுறை கீழ்மேல்  
பின்சார் அயல்புடை தேவகை எஞ்அ  
முன்இடை கடைதலை வலம்இடம் எஞ்அ  
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், முறையானே ஏழாம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது கண் என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல், வினைசெய் இடமும் நிலமும் காலமும் என்ற மூன்று பொருட்கண்ணும் வரும் அது எ - று.

வினைசெய்யிடம் :

<sup>2</sup> 'தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான்' என்பது.

நிலம் :

'மாடத்துக்கண் இருந்தான்' என்பது.

காலம் :

'மாரியுள் வந்தான்' என்பது.

இனி, அவ் வேற்றுமையுருபு பலவாகலின், அவற்றை விரிக்கின்றார். அவை வருமாறு :

ஊர்க்கண்ணிருந்தான், ஊர்க்காலிருந்தான், ஊர்ப்புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், ஊருளிருந்தான், சான்றோருழைச் சென்றான், மாடத் தின்பிழிருந்தான், மாடத்தின்மேலிருந்தான், ஏர்ப்பின் சென்றான், 'கூட்டுச்சா ரோடும்,' ஊரயலிருந்தான், ஊர்ப்புடை யிருந்தான்.

1. இக் நூற்பாவில் முன்னைய நான்கு வரிகளையும் ஒரு நூற்பாவாகவும், பின்னைய வரிகளை வேறொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் பிற வுரை யாளிரியர்கள்.

2. தட்டுப்புடை - கெல் கொழிக்குமிடம். ஒருவகை விளையாட்டு என்பதற்கும் உளர்.

தேவகை என்பது திசைக்கூற்று : அது, 'வடக்கன் வேங்கடம், தெற்கன் குமரி' என வரும்.

எனா என்பது இடைச்சொல்.

தேர்மன் சென்றுன், சான்றோரிடை யிருந்தான். கோயிற்கடைச் சென்றுன், தந்தைதலைச் சென்றுன், கைவலத்து உள்ளது கொடுக்கும், கையிடத்திருந்தான் எனவும் வரும்.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனால் 'கிழவோ டேத்து' என்னுந் தொடக் கத்தன கொள்க. (கக)

வேற்றுமையுருபுகள் தொக்கும் வரும் என்றல்

எ.அ. வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை  
சற்றுநின் றியலுந் தொகைவயின் பிரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வேற்றுமைக்கெல்லாம் கிடந்த தோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அக் கூறிய வேற்றுமைகள் தொக்கு முடியவும் வேண் டும்; அத் தொக்க வேற்றுமையுருபு விரியுங்கால் பாண்டு நின்ற புலப்படுமோ வெனின், மொழியிற்றுக்கண்ணே புலப்படும் எ - று.

மற்று, 'ஈறு பெயர்க்காகும்' [வேற்றுமை - அ]

என்புழி விளங்காதோவெனின், விளங்காது; ஆண்டு, அது, உருபு பெயர திறநி வந்து நிற்கும் என்றார்; அங்ஙனம் நின்ற உருபு தொகும். தொகுத் தல் என்பது புலப்படாமை யன்றே; மற்று அது பின்பு புலப்படுங்கால் தான் நின்ற ஈற்றே புலப்படும் என்பது சொல்லவேண்டும் என்பது. (க௯)

அவ்வுருபு விரியுங்கால் படும் வேறுபாடு

எ.க. பல்லா ருகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கும்  
எல்லாச் சொல்லும் உரிய என்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் வேற்றுமைக்கண்ணே கிடந்ததோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உருபு தொக்கும் விரிந்தும் நிற்கும் என்றார், அவ் வுருபேயும் அன்று, ஆண்டுப் பிற சொற்களும் உன, அவ் வுருபே

1. இறை-அகப்-குத்-அ. கிழவோன் தேஎத்து - தலைவிமாட்டு.

2. இதனையும் அடுத்த நூற்பாவினையும் சேர்த்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் பிற வுரையாசிரியர்கள்.

போல வந்து ஒட்ட நிற்பன; அவையெல்லாம் அவ் வருபேபோல ஆண்டே தொகுத்தலும் விரித்தலும் உடையன எ - று.

குதிரைத் தேர் என்பது, குதிரையாற் பூட்டப்பட்ட தேர்; ஆன் என்பது ஆண்டு உருபு; பூட்டப்பட்டது என ஆண்டு உருபல்லது. ஆண்டு உருபு தொக்கு நின்றன்கே நிற்கவும் அமையும், விரித்துக் காட்டவும் அமையும் என்பது.

‘பல் ஆறுகப் பொருள் புணர்ந்து இசைக்கும்’ என்பது, பலவாற் றுறும் பொருள் ஏற்ப வந்து ஒட்டுவன என்றவாறு. (கள)

இரண்டாவது வேற்றுமையியல்

முற்றிற்று

## ௩. வேற்றுமை மயங்கியல்

இரண்டாவது ஏழாவதோடு மயங்குதல்

அ. கரும மல்லாச் சார்பென் கிளவிக்  
குரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

என்பது குத்திரம்.

இங் வேர்த்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், வேற்றுமை தமிழின் மயங்கினமை உணர்த்தினமையின், வேற்றுமை மயங்கியல் என்னும் பெயர்த்து.

இத் தலைச் குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இரண்டாவதனோடு ஏழாவது மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இரண்டாவது கருமச்சார்பும் கருமமல்லாச் சார்பும் என இரு பொருள் உடைத்து : <sup>1</sup> துணைச் சார்த்தான் என்பது, கருமச் சார்பாவது; அதனையுநர் சாகுமாதலால். இனி, அரசரைச் சார்த்தான் என்பது கருமமில் சார்பு. அக் கருமமில் சார்ச்சிப் பொருண்மைக்கண் ஏழாவது வருதல் உரிமை யுடைத்து என்பது.

வரலாறு : அரசரைச் சார்த்தான் என்புழி அரசர்கட் சார்த்தான் என்பதும் ஆக என்பது. (க)

### இதுவும் அது

அக. சினை நிலைக்கிளவிக் கையும் கண்ணும்  
வினைநிலை ஒக்கும் என்மனார் புலவர்.

இச் குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் இரண்டாவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கமே கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : சினைப்பொருட்டு இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமையவாம் எ - று.

(வ - று.) கண்ணைக் குத்தினார், கண்ணுட் குத்தினார் என வரும்.()

### இதுவும் அது

அ. கன்றலுஞ் செலவும் ஒன்றுமார் வினையே.

இச் குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் அவ் விரண்டன் மயக்கமே யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : கன்றல் செலவு என்னும் பொருட்டு இரண்டாவதும் ஏழாவதும் தொழிலான் ஒக்கும் எ - று.

1. துணைச் சார்த்தான் என்பது கருமச்சார்பு என்றிருப்பின் கன்று.

(வ - று.) குறினைக் கன்றினான், குறின்கட் கன்றினான்; நெறியைச் சென்றான், நெறிக்கட் சென்றான் எனவரும். (௩)

முதல்கினைப் பெயர்களில் வரும் உருபுகள்

அ௩. <sup>1</sup>முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை  
முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், 'சினையிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்' (சூத்தி. ௨) என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முதலும் சினையும் தொடருங்கால் முதற்பொருட்கண் ஆளுவது வருமேயெனின், சினைப்பொருட்கு இரண்டாவது வருக எ - று.

(வ - று.) 'யானையது கோட்டைக் குறைத்தான்' என வரும். (௪)

இதுவும் அது

அ௪. முதன்முன் ஐவரின் கண்ணென் வேற்றுமை  
சினைமுன் வருதல் தெள்ளி தென்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் அதற்கே புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முதற்பொருட்கு இரண்டாவது வருமேயெனின், சினைப்பொருட்கண் ஏழாவது வருதல் தெளிவுடைத்து எ - று.

(வ - று.) 'யானையைக் கோட்டுக்கட் குறைத்தான்' என வரும்.

'தெள்ளிது' என்றதனால், 'யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்' எனலுமாம். (௫)

முதலும் சினையும் சொல்லுவான் குறிப்பினவாதல்

அ௫. முதலும் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ  
ஙவலுங் காலிச் சொற்குறிப் பினவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: <sup>1</sup>இதுதான் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்த இடத்துச் சினையான் முதலுமாம் எ - று.

(வ - று.) கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான்; கோட்டை நுனிக் கண் குறைத்தான்; கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான், எனச் சொல்லு

1. இதனையும் அடுத்த (அ௪) நூற்பாவினையும் ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிபியார்.

1. இவ்வுரை போத்த கருத்தாகவே உள்ளது. தெளிவான உரை விளக்கவுரையிற் காண்க.



வான் குறிப்பொடு படுத்தஇடத்துச் சினைதான் முதலுமாயிற்று. முதல் சினையாவது வந்தவழிக் கண்டுக்கொள்க. (௭)

பிண்டப்பொருளும் அவ்விடைக்கணம் பெறல்

அசு. பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் தீரியா  
பண்டியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை: பிண்டப் பெயரும் அதுவே; தெரியில் அப்பொருளின் வேறு பிண்டம் ஒன்றில்லை என விலக்கப்பட்டுக் கிடத்தது. வழங்குமாற்றால் உண்டு போலுமாம் என்பது பிண்டப் பெயர் எ - று.

உறுப்பின் கிழமை ஒழித்து ஒழித்த தற்சிழமையி னாயிற்று.

(வ - று.) <sup>1</sup>எட்குப்பை, நெற்குப்பை என்றும், என்னின் வேறு குப்பை, கால்லின் வேறு குப்பை என்பதொன்றில்லை. <sup>2</sup>எட்சாத்து, <sup>3</sup>கோட்டுநூறு என்பனவும் அவை (௭)

ஒடு உருபு உயர்பொருளுணர்த்தும் பெயர்வழி வருதல்

அசு. ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருட்கண்ணதோர் சொல்வன்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருள் விரிப்புழி, 'அதனொடையந்த ஒருவினைக் கிளவி' (வேற்றுமை - ௧௧) என்றான். அஃதாவது, ஒருவினையினுழை ஒடுக்கொடுத்துச் சொல்லுக என்றவாறு; ஆகலான் இவ்வாறு இச்சொல்லினான் இயைபுடைத்தாய் ஒருவினை கொண்டு வருங்கால் அவ்வொடு உயர்வுபற்றிவரும் எ - று.

(வ - று.) <sup>1</sup>'அரசனெடு வந்தார் சேவகர்' எனவரும்.

மற்று, 'நாயொடு நம்பி வந்தான்' என இழிவுபற்றி வருமால் எனின், உயர்வுதாம் பல: குலத்தால் உயர்தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால் உயர்தலும். உபகாரத்தால் உயர்தலும் என; அவ்விழிந்தவழி ஒடு வைத்துச் சொல்லியது அந்நிலைக்கண் அது சிறப்புடைத்தாகலின் என்பது. (௮)

1. எட்குப்பை - என்னது தொகுதி. 2. எட்சாத்து - என் துறையல். 3. கோட்டு நூறு - சங்குசட்டகண்ணம்பு 4. 'அரசனெடு சேவகர் வந்தார்' என்றிருப்பின் நன்று.

மூன்றினும் ஐந்தினும் ஏதுப்பொருள் வருமெனல்

அ.அ. மூன்றனும் ஐந்தனும் தோன்றக் கூறிய  
ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக் கிளவி  
நோக்கோர் அனைய என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மூன்றாவதும் ஐந்தாவதும் ஏதுப் பொருட்டு ஒத்த கிழமைய என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: மூன்றும் வேற்றுமையானும், ஐந்தாம் வேற்றுமை யானும் எடுத்தோதப்பட்ட ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுப் பொருண்மை ஆராயுங்கால் ஒருதன்மைய எ - று.

(வ - நு.) வாணிகத்தான் ஆயினான்; வாணிகத்தின் ஆயினான் என வரும். (உ)

நோக்கல் நோக்கத்திற்கு ஏதுப்பொருளும்.  
செயப்படு பொருளும் உரிமை ஆதல்

அ.க. இரண்டன் மருங்கின் நோக்கல் நோக்கமல்  
விரண்டன் மருங்கின் ஏதுவு மாமும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் மேற் சூத்திரத்திற்குரிய முடிவே சார்த்தது என்றவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இரண்டாம் வேற்றுமை, நோக்கிய நோக்கமும், நோக்கல் நோக்கமும் என இரண்டு பொருளும் உடைத்து. மேற்றான், 'நோக்கலின்' (வேற்றுமை - ௧௦) என்றான்; என்புழி, 'நோக்கலின்' எனவே அலங்காரம் நோக்கமும் அடங்கின எ - று.

நோக்கிய நோக்கம் என்பது பொறியான் நோக்குதல்: அது <sup>1</sup>பூண் நோக்கினான் எனவரும்.

<sup>2</sup>'நோக்கல் நோக்கம்' என்பது.

'வானோக்கி வாமும்'

(குறள். செங்கோ - ௨)

என்பது. இது கண்ணன் நோக்கியது அன்மையில் நோக்கு அந்நோக்கம் ஆயிற்று. அப் பொருண்மைக்கண்ணாயின் முன்னர்ச் சொல்லிய <sup>3</sup>இரண்டு வேற்றுமைப் பொருளும் ஆம் என்றவாறு.

1. பூண் - அணி.

2. நோக்கல் நோக்கம் என்பது மனத்தால் நோக்குதல்: அது 'வானோக்கி வாமும்' என வரும் என்றிருப்பின் நன்று.

3. மூன்றும் வேற்றுமையும் ஐந்தாம் வேற்றுமையும்.

(வ - நு.) 'வானோக்கி வாழும்'

[குறள். சென்கோ-உ]

என்றக்கால், வாண நோக்கி வாழும் என்பது; இனி, வானானுய உபகாரம் நோக்கி வாழும் என்பது; வானானுய உபகாரம் நோக்கி வாழும் என்பது உமாம். (க0)

ஆளுவதன் பொருளில் வரும் உயர்திணைத் தொகையில்  
நான்கன் உருபு விரிதல்

சு0. <sup>1</sup> அதுவேன் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகையின்  
அதுவேன் உருபுக்கெடக் குகரம் வருமே.

இக் குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஆளுவது நான்காவதனொடு  
மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மேல், 'இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையின்'  
[வேற்றுமை-14] என, ஆளுவதனை முறைமைப் பொருட்டு உரித்  
தென்று ஒதினான்; அம் முறைமைப் பொருள் உயர்திணைக்காயின்  
அது என் உருபு கெடக் குகரம் வரும் எ - று.

(வ - நு.) நம்பிக்கு மகன் என வரும், நம்பியது மகன் என்புழி  
இழுக்குள்ளது கண்டு, அது காத்தவாறு. (க1)

தடுமாறு பொருளில் இரண்டாவதும் மூன்றாவதும்  
மயங்குமாறு

கசு. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு மூன்றும்  
கடிவரை இலவே பொருள்வயி னுன.

இக் குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இரண்டாவதும் மூன்றாவதும்  
மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு இரண்டாம் வேற்றுமைப்  
பொருளும் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளும் ஒக்கும் எ - று.

(வ - நு.) புலி கொல் யானை என்பது. அது விரிப்புழிப், புலியைக்  
கொன்ற யானை — புலி கொல் யானை; புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை —  
புலி கொல் யானை; என இரண்டிற்கும் ஒக்கும்.

தடுமாறுதல் என்பது இரண்டிற்கு உரித்தாய்ச் சென்று வருதல்.  
ஈண்டுக் கோறல் தொழில் இரண்டிற்கும் ஒக்கும். (க2).

மேதைற்கோர் புறனடை

கஉ. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பணுவலின்  
வேற்றுமை தெரிப உணரு மோரே.

1. இக் நூற்பா முதல் கசு ஆம் நூற்பா வரை தெய்வச்சிவையார்  
உரையில் சிறிது முன் பின்னாக மாறிக் கிடக்கின்றன.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேல் எடுத்தோதப்பட்ட தமையு தொழிற்பெயரை உணரும் ஆறு இது என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : புலி கொல் யாளை என்பது; அத் தொகைக்கு யாளை என்பது வீற்றது. அவ் வீற்றுப் பெயர் முன்னர்ப் பொருளறிய வருஞ் சொல், 'மெய்பறி பணுவல்' என்பதனான், அவ் விரண்டன் வேற்றுமையும் தெரியப்படும் எ - று.

(வ - று.) புலி கொல் யாளைக்கொடு வந்தது எனின், புலியாற் கொல்லப்பட்டது யாளை என விளங்கும்.

இனிப், புலிகொல் யாளை ஒடுகின்றது எனின், புலியைக் கொன்றது யாளை என விளங்கும்.

இனி, ஈற்றுப் பெயர் முன்னர்ப் பொருளறிய வந்த சொல்லான் அவ் வேற்றுமை தெரிய எனவே, பொருளறிய வாராத சொல்லான் அவ் வேற்றுமை தெரியலாகா என்பதாம்.

(வ - று.) புலி கொல் யாளை கிடந்தது, தோன்றும் என்பது. (கஉ)

ஓம்படைப் பொருளில் இரண்டாவதும் மூன்றாவதும்  
மயங்கல்

கஉ. ஓம்படைக் கிளவிக் கையும் ஆணும்  
தாம்பிரி விலவே <sup>1</sup>தொகைவரு காலை.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் அவற்றுக்கண்ணே ஆவதோர் முறைமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஓம்படைப் பொருட்கு ஐயும் ஆணும் ஒத்த கிழமைய  
எ - று.

ஓம்படுத்தல் என்பது போற்றுதல். 'தொகைவரு காலை' என்பது, தொகையி னிலக்கண்ணே இம் மயக்கம் ஆவது என்றவாறு.

(வ - று.) <sup>2</sup>'புலி போற்றிவா வாழியைய' என்புழிப் புலியைப் போற்றிவா என்றும், புலியினான் ஆய ஏதம் போற்றிவா என்றும் ஆக என்பது.

'தொகைவரு காலை' என்பதனை யாண்டும் ஒட்டிக்கொள்க  
என்பது. (கச)

வாழ்ச்சிக் கிழமையில் ஆருவதும் ஏழாவதும் மயங்கல்

கச. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக்  
கேழும் ஆதும் உறையிலத் தான.

1. தொகைவருகாலை என்பது நச்சினுக்கினிவர் பாடம்.

2. ஏனைய உரைகளில் 'புலி போற்றி வா' என்ற தொடர் மட்டுமே உள்ளது. போற்றுதல் - பாதுகாத்தல்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஆரூவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கம் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆரூவதனோடு எடுத்தோதப்பட்ட வாழ்ச்சிப் பொருட்டு ஏழாவதும் ஆம் <sup>1</sup>உறையும் நிலமாகலான் எ - று.

(வ - று.) காட்டது யானை என்புழிக், காட்டுள் யானை என்றுமாக என்பது. (கடு)

கொடைப் பொருளில் நான்காவதும் ஆரூவதும் மயங்கல்

சுரு. குத்தோக வடுஉங் கொடையெதிர் கிளவி  
அப்பொருள் ஆறற் குரித்தும் ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நான்காவதன் பொருள் ஆரூவதற்குச் செல்லுமாறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

உரை : நான்காம் வேற்றுமை தொக்குக் கொடை யெதிர்த்து நின்றவழி ஆரூவது சொல்லவும் அமைபும் எ - று.

(வ - று.) நாகர்பலி என்பது ஆண்டு நாகர்க்குப் பலி என நான்காவது தொக்கு நின்றது; அக் நிலைக்கண் நாகரது பலி என ஆரூவதும் ஆக என்றவாறு.

கொடை எதிர்தல் என்பது — <sup>2</sup>விழும்பு முடையாரை நுதலியக்காற் கொண்டுவைத்து விரும்பிக் கொடுத்தல். நாகர்பலி என்பது அவர்க்குத் திரிபில்லாமையினான் நாகரது பலி என உடைமைக்கிழமை செப்பலாயிற்று என்பது கருத்து. (கக)

அச்சப்பொருளில் ஐந்தாவதும் இரண்டாவதும் மயங்கல்

சு.க. அச்சக் கிளவிக் கைக்கும் இரண்டும்  
எச்சம் இவவே பொருள்வயி னுன.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஐந்தாவதனோடு இரண்டாவதன் மயக்கம் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அச்சப் பொருண்மைக்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையும் இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமைய எ - று.

(வ - று.) புலியின் அஞ்சும், புலியை அஞ்சும் என வரும்.

புலியை அஞ்சும் என்புழிப் புலி காரணமாக அஞ்சும் என மாறு கொள்க. (கௌ)

1. உறையும் நிலம் - வாழும் இடம்.

2. தனக்குச் சில பயன்கென்று உத்தேசித்த தேவதையை அழைத்து ஆவாணம் செய்து அதற்குப் பலி கொடுத்தல் என விளக்கம் காண்பர் திரு. பி. சா. சு. அவர்கள்.

வேற்றுமை மயக்கம் வழக்கெற் பிழையாமை

கஉ. அன்ன பிறவுந் தோன்னேறி பிழையா  
தருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி  
இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை எல்லாந்  
தீசிபிடன் இலவே தெரியு மோர்க்கே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், சொல்லப்பட்ட மயக்கத்திற்குப் புறனடை யுணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உரை : அவை போல்வனவும் பிறவும் மேற்கொண்டு அடிப் பட வழங்கும் வழக்கொடு மலையாது உருபும் பொருளும் தம்முள் ஒன்றனோடொன்று தடுமாறி அவ் விரண்டிடத்தும் நிலைபெற்ற வேறுபாடு வரு என்ன கணியப்பட்டா ஆராயுமிடத்து எ - று.

‘உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி’ என்பது, யாண்டு உருபு சென்றது ஆண்டுப் பொருள் சென்றது எனப்படும்; யாண்டுப் பொருள் சென்றது ஆண்டு உருபு சென்றது எனப்படும் என்பது. ‘பிறவும்’ என்ற தனால், முறைக் குத்துக் குத்தினார் என்புழி, முறையீற் குத்தினார் என்றும், முறையார் குத்தினார் என்றும், ‘கடவொடு காடொட்டாது’ என்புழிக், ‘கடலைக் காடொட்டாது’ என்றும் வருவன கொள்க. (கஅ)

பல உருபு தொடர்ந்து அடுக்கியவழிப் படுவதோர்  
இலக்கணம்

கஅ. உருபுதொடர்க் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி  
ஒருசொல் நடைய பொருள்செல் மருங்கே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், பல உருபு தொடர்ந்து அடுக்கி நின்றவழிப் படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உரை : பல உருபு தொடர்ந்து அடுக்கி நின்ற இடத்து இறுதியுருபு முடிந்த முடிவே ஒழிந்தனவற்றிற்கும் முடிபாக எ - று.

(வ - று.) யானையது கோட்டை னுடக்கண் குறைத்தான் என வரும்.

இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும் குறைத்தான் என்னும் ஒரு வினையானே முடிந்தவாறறிக.

‘தினியில் கிளியைக் கடியும்’ என்பதும் அது.

(கஉ)

வேற்றுமையுருபு விரிந்து நிற்கும் இடம்

கஉ. இறுதியும் இடையும் எல்லா உருபும்  
தேறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், உருபு நிற்கும் இடவேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இறுதி : கடந்தான் நிலத்தை; வந்தான் சாத்தனோடு; கொடுத்தான் சாத்தற்கு; வலியான் சாத்தனின்; ஆடை சாத்தனது; இருந்தான் குன்றத் துக்கன்; எனவரும்.

இனி, இடை வருமாறு : நிலத்தைக் கடந்தான்; சாத்தனோடு வந்தான்; சாத்தற்குக் கொடுக்கும்; சாத்தனின் வலியன்; சாத்தனது ஆடை; குன்றத்துக்கன் இருந்தான்; என வரும்.

இனி, நெறிபடுத்துதல் என்பது வழக்குப்படுத்தல்; வழக்குப்படு வழியே அவை நிலையுடைத்தாவது; அல்லாத வழி அவை நிலை என்பது. அவ்வழிக் கொண்டான் என்பழி அவ்வழிக்கட் கொண்டான் என வேண்டுவது என்றவாறு. பிறவும் அன்ன. (௨௦)

ஆறனுருபிலக்கணமும் எல்லா உருபிற்கும்  
பொது இலக்கணமும்

௧௦௦. பிரிதுபிரி தேற்றலும் உருபுதொக வருதலும்  
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கேன்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் அவ் வேற்றுமை மயக் கத்துட் புறத்துப்படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஓர் உருபு ஓர் உருபினை யேற்றலும், உருபுகள் புலப் படாது நின்றலும் இலக்கணத்துப் பட்டன எ - று.

பிரிதுபிரிதேற்றல் என்பது, ஆறும் வேற்றுமை உருபுகளால்வாத உருபுகளை ஏற்பது.

அது வருமாறு : சாத்தனனை, சாத்தனதனோடு என ஆறுவது ஒழித்து, ஏழாவதன்காறும் ஒட்டுக.

இனி, உருபு தொக வருதல் : நிலத்தைக் கடந்தான் என்பழி, வேற்றுமையுருபு தொக்கு, நிலங்கடந்தான் என வரும்.

இறுதிக்கண், 'கடந்தான் நிலத்தை' என்பழிக், 'கடந்தான் நிலம்' என வரும். மற்றையனவும் அவ்வாறே தொகும் என்பது. (௨௧)

எய்தியது விலக்கியது

௧௦௧. ஐயும் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின்  
மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதி யான.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேல் உருபுகள் தொக வருவன என்றான், அத் தொக வருவனவற்றது நிலைமை ஒவ்வாதது கண்டு அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளும், ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளும் <sup>1</sup> அல்லாதவழி இறுதிக்கண் தொகவாரா எ - று.

அது சொல்லவே, மற்றைய உருபெல்லாம் இறுதிக்கண் விரித்தே வருகுவ என்பதாம்.

(வ - று.) கடந்தான் நிலம், கடந்தான் நிலத்தை ; இருந்தான் குன்றத்து, இருந்தான் குன்றத்துக்கண் ; எனத் தொக்கும் விரித்தும் வந்த வரறு.

வந்தான் சாத்தனோடு என்பது வந்தான் சாத்தன் என ஒடு தொகு நிலப்படுங்கொலோ எனின், படாது என்பது. மற்றையனவும் அன்ன. (உஉ)

உருபுகள் தம் பொருள் அன்றி மயங்குமாறு

க௦உ. <sup>2</sup>யாதன் உருபின் கூறிற் றுயினும்

பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், உருபுகள் ஒரோவழித் தத்தம் பொருண்மையின்றியும் மயங்குதற்குரிய என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : யாதானும் ஓர் உருபிற் கூறப்பட்டதே ஒரு சொல் லெனினும், கூறிய அவ் வருபின் பொருள் படுங்கொல்லோ எனின், படாது என்பது. அக் கூறப்படாத பிற உருபு உளவன்றே அவற் றதுமாகும். அச் சொல் அவற்றுப் பொருள்படச் சொல்லின் எ - று.

வரலாறு :

‘கிணையரி காணற் கிழங்குமணற் கேற்ற

முனையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்’ (அகம்-உகஉ)

என்னும் பாட்டினான், ‘மணற்கேற்ற’ என காண்காவதன் உருபு வந்த தேனும், மணலான் சன்ற என ஏழாவதன் உருபே கொள்க, அதற்கேற்ற பொருட்டாகலின்.

இது, வழக்கினுள் ஒன்றன் பொருண்மைக்கட் பிறிதோர் உருபு பொருளொடுபடாது சென்று நிற்ப வழங்குதலும் உண்மை கண்டு அது காத்தவாறு. (உஉ)

எதிர்மறைக் கண்ணும் வேற்றுமைப் பொருள் திரியாமை

க௦க. எதிர்மறுத்து மொழியினும் தத்த மரபின்

பொருள்நிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

1. அல்லாத வழி - அல்லாத உருபுகள்.

2. இந் தூற்பாவினை கண்ணாலாச் அப்படியே கொண்டெடுத்து மொழித்துள்ளார். (கண். - பெயரி - ௭0)



இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வேற்றுமையுருபுகள் தம்பொருள் மாறுபட நின்றழியும் தம்பொருள் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : <sup>1</sup>எதிர் மறுத்துச் <sup>2</sup>சொல்லிற்றுழியும் தம் பொருண்மை மாபு திரியா எ - று.

(வ - று.) மரத்தைக் குறையான் என்புழி, இரண்டாவதன் பின் அப் பொருள் இல்லைமன்; இல்லையெனினும் அப் பொருட்டாக என்பது.

பிற வேற்றுமைப் பொருள்களையும் இவ்வாறே எதிர்மறுத்து ஒட்டிக் கொள்க. (உச)

உருபுகளுட் சில செய்யுளுள் திரியும் எனல்

௧௦௪. கு ஐ ஆன் என வகுஉம் இறுதி

அவ்வொடுஞ் சிவனுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், அவ்வுருபுகள் ஒருசார் செய்யுளுள் திரிபுபட நின்றல் கண்டு, அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : கு ஐ ஆன் என வருஉம் மூன்றுருபின்; இறுதியுஞ் செய்யுளுள் அகர ஈராக நிற்கும் எ - று.

வரவாறு முன்னர்ச் சூத்திரத்துட் காட்டுதல்.

(௨௫)

எய்தியது விலக்கல்

௧௦௫. அவற்றுள்,

அனைப் பிறத்தல் அஃறிணை மருங்கில்

குவ்வும் ஐயும் இல்லென மொழிப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : அவற்றுள் குவ்வும் ஐயும் அஃறிணைக்கண் அகர வினாகல் எய்தா எ - று.

மற்றை ஆன் உருபாயின் அஃறிணைக்கண் னும் உயர்நினைக்கண் னும் எய்தும் என்பது.

இனி, உயர்நினைக்கண் குவ்வும் ஐயும் வருமாறு :

'கடிநில யின்றே யாசிரியர்க்கு' எனற்பாலது, 'ஆசிரியர்க்க' (தொல். எழுத்து. புள்ளிமயங்-௨௪) என்றாயிற்று.

'காவ லோனைக் களிறஞ் சும்மே' எனற்பாலது, 'காவலோனக் களிறஞ்சுமமே' என்றாயிற்று.

1. 'வேற்றுமையுருபுகளை' என்னும் எழுவாயினைத் தலைப்பெய்து வாசித்துக் கொள்க. இன்றேல் வாக்கியம் எழுவாயின்றி நின்ற வற்று கிறது.

2. சொல்லிற்றுழியும் - சொல்லிய வழியும்.

தொ.—5

இனி, ஆன் இருநிலைக்கண் னும் வருமாறு :

‘புள்ளினுன்’

‘புலவரான்’

என இருவழியும் கண்டுகொள்க.

(௨௧)

நான்காவது ஏனையருபுகளின் பொருளொடு மயங்கல்  
க௦௪. இதன திதுவிற் நென்னுங் கிளவியும்  
அதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னுணும்  
அதனாற் செயற்படற் கோத்த கிளவியும்  
முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவியும்  
பால்வரை கிளவியும் பண்பின் ஆக்கமுங்  
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்  
பற்றுவிடு கிளவியும் தீர்ந்துமொழிக் கிளவியும்  
அன்ன பிறவும் நான்க னுருபின்  
தோன்னேறி மரபின தோன்ற லாதே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், நான்காமவேற்றுமை ஏனைய  
வேற்றுமைக்கண் எல்லாஞ் சென்று மயங்குமாறு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உரை : இதனது இதுவிற்பு என்பது — யானையது கோடு  
கூறிது என்புழி, ஆண்டு நான்காவது சென்று, யானைக்குக் கோடு  
கூறிது என்றாக என்பது எ - று.

அதனைக் கொள்ளும் பொருள் என்பது—இவனைக் கொள்ளும்  
இவ்வணி என்புழி, இவட்டுக் கொள்ளும் இவ்வணி என்றாக என்பது ;

அதனாற் செயற்படற்கொத்த கிளவி என்பது—வாயான் தக்கது  
வாய்ச்சி என்புழி, வாய்க்குத் தக்கது வாய்ச்சி என்றாக என்பது ;

முறைக்கொண்டெழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவி என்பது—ஆவினது  
கன்று என்புழி, ஆவிற்குக் கன்று என்றாக என்பது ;

<sup>1</sup>பால்வரை கிளவி என்பது—கருவூரின் கிழக்கு என்புழிக், கருவூர்க்  
க்கு கிழக்கு என்றாக என்பது ;

பண்பின் ஆக்கம் என்பது—சாத்தனின் கெடியன் என்புழிச், சாத்  
தற்கு கெடியன் என்றாக என்பது ;

காலத்தின் அறியுங் கிளவி என்பது—மாரியுன் வந்தான் என்புழி,  
மாரிக்கு வந்தான் என்றாக என்பது ;

பற்றுவிடு கிளவி என்பது—ஊரீற் பற்றுவிட்டான் என்புழி, ஊர்க்  
குப் பற்றுவிட்டான் என்றாக என்பது ;

தீர்த்து மொழிக் கினவி என்பது—ஊரீற் தீர்த்தான் என்புழி, ஊர்க்குத் தீர்த்தான் என்றாக என்பது;

அன்ன பிறவும் என்றதனும்—ஊரீற் சேயன், ஊர்க்குச் சேயன் என்றாக என்பதும், உறையூரீற் பெரிது கருவுர் என்புழி, உறையூர்க்குப் பெரிது கருவுர் என்றாக என்பதும், பிறவும் இவ்வாறாக வருவன கொள்க.

இவையெல்லாம் நான்கனுருபின் தோன்றுதன் மேற்கொண்டு அடிப் பட்டு வந்த வழக்கு என்றவாறு. (௨௭)

மற்றை உருபுகளும் தம்முன் மயங்குமாறு

௧௦௭. ஏனை யுருபும் அன்ன மரபின்

1 மானம் இலவே சொல்முறை யான.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் மயக்கமே உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : நான்காம் வேற்றுமை உருபல்லன பிறவும் ஒன்றன் பொருண்மைக்கன் அது சென்றும்ருச் செல்வன உளவேல் குற்ற மில்லை ஈ - று.

(வ - று.) வழக்குப் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க.

(௨௮)

வினைச்சொல் இலக்கணம்

௧௦௮. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே

நிலனே காலம் கருவி என்று

இன்னதற் கீதுபய னாக என்னும்

அன்ன மரபின் இரண்டொடுக் தொகைஇ

சூயெட் டென்ப தொழில்முத னிலையே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வினைச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இவ் வெட்டொடுக் தோன்றிிற்கும் வினைச்சொல் ஈ - று.

(வ - று.) வினைத்தான் என்ற சொல்லாலே அவ்வெட்டும் பெறும் என்பது.

பெறுமாறு : வினைத்தான் என்ற வினை விளங்கிற்று ; அதனாக வினைத்தற்றொழின்மை விளங்கும்.

செய்வது என்பது—செய்தான் ஒருவன் என்பது விளங்கும்.

1. மானம் - குற்றம் என்றே உரை கொண்டனர் அனைவரும். ஆனால், 'ஆனம்' என்ற சொல்லிதே குற்றம் என்ற பொருள் உண்டு என்றும், எனவே 'மானம்' என்பது 'ஆனம்' என்றிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுவர் திரு. பி. சா. சு. அவர்கள்.

செயப்படு பொருள் என்பது—குடம் தொடக்கத்தன என்பது விளங்கும்.

நிலம் என்பது—ஒரிடத்திருத்த தென்பது விளங்கும்.

காலம் என்பது—இரவானும் பகலானும் என்பது விளங்கும்.

கருவி என்பது—கோலும் திரிகையும் என இத்தொடக்கத்தன விளங்கும்.

இன்னதற்கு என்பது—நடுவற்கு என்பது விளங்கும்.

இது பயன் என்பது—அறமானும் பொருளானும் ஒரோவொன்று பயக்கும் என்பது விளங்கும்.

இஃது அவ் வெட்டிலக்கணமும் தோன்ற சிற்குமாறு; பிறவும் அன்ன. (உ௬)

மேலதற்கோர் புறனடை

௧௦௬. அவைதாம்,

வழக்கியல் மருங்கின் குன்றுவ குன்றும்.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட வினைத்திறம் படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்ட எட்டும் உடன் விளங்காது குறைய திற்பனவும் உள வழக்கினுள் வினைச்சொற்கள் எ - று.

(வ - று.) கொடியாடிற்று என்புழிச், செயப்படு பொருளும் இன்னார்க்கு என்பதும் இன்னது பயக்கும் என்பதும் இஃது. பிறவும் அன்ன. (௧௦)

ஆகுபெயரின் இயல்பு

௧௧௦. முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியும்

சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்

பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும்

இயன்றது மொழிதலும் இருபெய ரோட்டும்

வினைமுதல் உரைக்குங் கிளவியோடு தோகைஇ

<sup>1</sup> அனைமா பினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், ஆகுபெயர் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவித் தொடக்கத்தன ஏழு கூறிய பின்னை அனைமாரினவே என்றார், அவ் விலக்கணத்தன அவை எ - று.

1. 'அனைமார பினவே' என்பது பிற உரையாசிரியர்கள் கொண்ட பாடம்.

முதலிற் கூறுஞ் சீனையறி கிளவி என்பது — முதலாற் சீனையைச் சொல்லுதல் என்றவாறு.

அது, தெற்கு நின்றான்; கடுத் திங்குன் என வரும்.

சீனையிற் கூறும் முதலறி கிளவி என்பது — சீனையின் பெயர்கூற முதல் விளங்குவது என்றவாறு.

அது, இலைகட்டு வாமும்; பூகட்டு வாமும் என வரும்.

பிறந்தவழிக் கூறல் என்பது — ஓரிடல் கூற அங்விடத்தாயின பொருண்மையி னிற்றல் என்றவாறு.

அது, குழிப்பாடி என வரும்.

பண்புகொள் பெயர் என்பது — ஒரு குணங்கூற அக் குணமடைந்த பொருள் விளங்கிநிற்றல்;

அது வருமாறு: நீலம் என்பதோர் பண்பு; அப்பண்புச் சொல் அப் பண்பினை மடைந்த ஆடையானும் பிறவாற்றினும் விளங்கும் என்பது.

இயன்றது மொழிதல் என்பது — இயன்றது என்பது செய்கை; அச் செய்கை சொல்ல அச் செய்கை நிகழ்ச்சியினுய வேறுபாடும் அப் பெயர்த்தாய் விளங்கும். அது வருமாறு: ஏறு, குத்து என, எறியவும் குத்தவுமாயின அத் தொடக்கத்தன விளங்கி நிற்கும் என்பது.

இருபெய ரொட்டு என்பது — இரண்டு பெயர் ஒட்டி நிற்பது: அது சொல்லப் பிறிதுபொருள் விளங்கும். அது வருமாறு: பொற்றொடி என்பது, இருபெயர் நின்ற ஒட்டிற்று; அது சொல்லப் பொற்றொடி தொடட்டனை விளக்கும் என்பது.

வினைமுதலுரைக்குங் கிளவி என்பது — வினைசெய்தான் பெயர் சொல்ல. அவன் செய்பொருளை யறிய நின்றல் என்றவாறு. அது, தொல்காப்பியம், கபிலம் என்பன.

ஆகுபெயர் என்ற பொருண்மை யென்னைபெனின், <sup>1</sup>ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்காய் நின்றல் என்றவாறு. (௧௧௧)

ஆகுபெயர் இலக்கணம் இருவகைய எனல்

௧௧௧. அவைதாம்,

தத்தம் பொருள்வயின் தம்மொடு சிவனலும்

ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்

அப்பண் பின்வே நுவலுங் காலை.

1. "ஒன்றன் பெயரான் அதற்கியை பிறிதைத் தொன்முறை யுரைப்பன ஆகுபெயரே" என்ற (பெயரி - 33) கன்னுலும் இக் கருத்தினையே முகந்து நின்றல் காண்க. ஆகுபெயர் எழுவாய் வேற்றுமை மயக்கமாதலால் இவ்வியலில் கூறப்பட்டது என்ற வாக்கியமும் சண்டிருக்க வேண்டுமெனச் சேனாவரையர் உரையால் தெரிகின்றது.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஆகுபெயர்க்கண்ணே யாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அவ் வாகுபெயர்கள் முதற்கண் ஆங்காலம், அம் முதற்கே யன்றி அம் முதலொடு தொடர்த்த பொருள்மேல் கிற்றாலும், முதற்கு எவ்விதையு மில்லாதனமேல் கிற்றாலும் என இரண்டிலக்கணம் உடைய எ - று.

தத்தம் பொருண்மைவிற் றம்மொடு சிவணல் — தெங்கு கடு என்னுக் தொடக்கத்தன : தெங்கு என்றவிடத்து தெங்கின்காய் எனல் கொள்க; கடுவும் அன்னதே.

ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டல்-நீலம் என்றது நீலமுண்ட ஆடையெனின், அவ்விடத்து நீலத்திற்கு எவ்விதையுமின்றி கின்றது ஆடை என்க. பிறவும் அன்ன.

இங்ஙனம் தத்தம் பொருட்கு இயைந்தவனவற்று மேலனவும், இயையாதவற்று மேலனவும் என இருவகையவாய் கிற்கும் அவ் வாகு பெயர்கள் என்றவாறு. (கஉ.)

ஆகுபெயரும் வேற்றுமை ஏற்கும் எனல்

ககஉ. <sup>1</sup>வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் ஆகுபெயர்க்கண்ணே கிடந்தோர் பகுதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஆகுபெயர்க்கு ஆவதோர் வேறுபாடு தெரிந்துணர்க. ஆவதோர் வேறுபாடு என்னெனின், தொல்காப்பியனாற் சொல்லப்பட்டது தொன் காப்பியம் என ஈறு திரிந்தது. அன்றியும், 'வேற்றுமை மருங்கில் போற்றல் வேண்டும்' என்றல் அவ் வாகுபெய ரெல்லாம் வேற்றுமை யொடு தொடர்த்த மருங்கினைப் போற்றியதிக என்றவாறு.

யாதோ எனின், தெங்கினதுகாய் தெங்கு என ஆளுவது தொடர்க் தது. நீலத்தையுடைய ஆடை நீலம் என இரண்டாவது தொடர்க்த்து- பிறவும் இவ்வாறே தொடர்க்தவாறு போற்றியதிக என்றவாறு.

இனி, அல்லது உம் ஆகுபெயர்கள் தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணிந் என்றும், ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டின என்றும் போற்றி உணர்க என்றவாறு (ககஉ.)

அளவும் நிறையும் ஆகுபெயர் எனல்

ககக. அளவும் நிறையும் அவற்றொடு கொள்வழி

உளவேன மொழிப உணர்ந்திசி னோரே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், அளவும் நிறையும் ஆகுபெயராவன உள என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. இனம்பூரணரும் கச்சினுச்சிவியரும் இதனைத் தனி நூற்பாவாகக் கொள்ள, தெய்வச்சிவியாரும், சேனாவரையரும் இதற்கு முன்னுள்ள நூற்பாவொடு இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொண்டனர்.

உரை : அளவும் கிறையும் ஆகுபெயர் ஆயினவனவு மேற் கூறியபோல எ - று.

(வ - று.) காழி, உழக்கு என அனக்கப்படும் பொருளையும்; தொடி, துலாம் என நிறுக்கப்படும் பொருளையும் என்பது. பிறவும் அன்ன. (கூச)

ஆகுபெயர்க்குப் புறனடை

ககச. கிளந்த அல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இஃது ஆகுபெயர்க்குப் புறனடை கூறுதல் றுதலிற்று.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்டனவன்றி வரும் ஆகுபெயரும் உள ; அவற்றையும் சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தான் உணர்ந்து கொள்க எ - று.

அவை வருமாறு : யாழ் கேட்டான் ; குழல் கேட்டான் என்ப, அவற்றினையு ஓசை கேட்டாரை.

பசுப் போல்வாளைப் பசு என்ப; பாவை போல்வாளைப் பாவை என்ப.

இனி, எண்ணிற் கேதுவாயெ இடங்களையும் ஒன்று, பத்து, நூறு என்ப. இனி, 'எழுத்து' [தொல். எழுத்து. நான்மரபு - 1] என்பதும் அது. பிறவும் அன்ன.

இலிக், கிளந்தவல்ல பிற என்னுது. வேறு என்றதனால், ஆகு பெயர்கள் ஈறு திரியும் என்பது காட்டுக. (கூடு)

மூன்றாவது வேற் றுமை மயங்கியல்

முற்றிற்று

## சு. வினி மரபு

வினியின் பொது இலக்கணம்

ககடு. வினியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரோடு  
தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய என்ப.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வாத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், வினி வேற்றுமையது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின், வினிமரபு என்னும் பெயர்த்து.

இனி, இத் தலைச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வினிவேற்றுமை யது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : வினி என்பன தம்மை ஏற்கும் பொருளோடு வாய் புறத் தோன்றும் தன்மைய, எ - று.

தன்மைய என்னும், வினி பெயரோடு கொள்ளும் என்பதூஉம், கொள்ளுங்கால் ஏற்கும் என்பதூஉம் சொல்லப்பட்டதாம்.

'தெளியத் தோன்றும்' என்றது, வினியை வேற்றுமை அன்றென் பாரும் உளர், அது மறந்து வேற்றுமையே எனற்கு என்பது.

'எனப்படுப' என்று பன்மை கூறினார், ஈறு திரிதல், ஈற்றயல் நீடல், பிரிதுவந்தடைதல், இயல்பாதல் என நான்கு பகுதியவாகலான் என்பது.

இஃது அப்பெயர்களைக் கூறுவல் எனல்

ககசு. அவ்வே

இவ்வென அறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேற் சொல்லப்பட்டனவற்றை இனிச் சொல்லுப என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அவை, இவைபென அறிதற்கு வழக்குப்பெற இனிச் சொல்லப்படும், எ - று.

(உ)

உயர்திணையில் வினியேற்கும் உயிர்துகள்

ககசு. <sup>1</sup> அவைதாம்,

இ உ ஐ ஓ என்னு மிறுதி

அப்பால் நான்கே உயர்திணை மருங்கின்

மெய்ப்பொருள் சுட்டிய வினிகொள் பெயரே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், வினி என்பன தாம் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. 'அவற்றுள்' என்பது தெய்வச்சிவையர் பாடம்.



உரை : உயிரொழுத்தினுள் உயர்திணைப் பெயர்க்கு விளியேற்  
கும் எழுத்தாவன இவை, எ - று.

‘உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் கட்டிய’—எனவே, மந்தைத்  
திணைக்கண் னும் உன, சிறு வரவின எனக் கொள்க.

அவை வருமாறு : ‘குறையறப் பூத்த கொடி மூல்லாய்’ என்புழி,  
மூல்லை - மூல்லாய் எனவும்,

‘செங்கால் நாராய்’ என்புழி, செங்கால் நாரை செங்கால் நாராய்  
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (உ)

இகர ஈகார ஈறுகள் விளி ஏற்குமாறு

ககஅ. அவற்றன்,

இ ஈ யாகும் ஐ ஆய் ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின்; இகர ஈகாரங்கள் விளியேற்கு  
மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

நம்பி - நம்பீ என, இ - ஈயாய் விளியேற்றது.

நங்கை - நங்காய் என, ஐ - ஆயாய் விளியேற்றது. இங்ஙனமாதல்,  
‘ஈறு திரிதல்’. (ச)

ஒவும் உவ்வும் விளியேற்குமாறு

ககக. 1 ஒவும் உவ்வும் ஏயொடு சிவணும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒகார ஈறும் உகர ஈறும் விளி  
யேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

கோ - கோவே என, ஒகார ஈறு ஏகாரமொடு சிவணிற்று.

வேந்து - வேந்தே என, உகரம் ஏயொடு சிவணிற்று.

இம் முடிபு, ‘பிரிது வந்தடைதல்’ ஆம். (ஊ)

மேற்கூறிய உகரம் குற்றியலுகரம் எனல்

கஉ௦. உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஐயமறுத்தல் நுதலிற்று; மேலதற்  
கோர் புறனடையெனினும் அமையும்.

உரை : கூறப்பட்ட நான்கினுள், உகரம் குற்றியலுகரம்  
என்பது அறியாது நின்றவழி, முற்றுக்காம் அன்று; குற்றுகரம்  
என்பது கருத்து, எ - று. (க)

எனை உயிர் உயர்திணையில் விளி ஏவாமை

கஉ௧. எனை உயிரே உயர்திணை மருங்கின்

தாம்விளி கொள்ளா என்மனார் புலவர்.

1. இதனையும் அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பா  
வாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிவயார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று; ஐயமறுத்தது எனினும் அகமையும்.

உரை : சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரெழுத்துமல்லால் மற்றையன உயர்திணைக்கண் வினியேலா, எ - று.

மற்று, கொவ்வன இவை யெனவே, ஒழிந்தன கொன்னா என்பது யாவே உணரேனோ, இது சொல்லவேண்டியது என்னையெனின், ஏனை உயிர் உயர்திணைக்கண் வினிகொன்னா என, இன்னும் மேற்சொல்லப்பட்டன மேல் ஓதியவாறன்றிப் பிறவாற்றினும் வினியேற்கும் என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது என்றவாறு.

கண் - கணியே என, இகர ஈறு ஈகாரப் பேறின்றி ஏகாரமும் பெற்று வினியேற்கும் என்பது. (எ)

இகர ஈற்று அளபெடைப் பெயர் விளி ஏற்குமாறு

கஉஉ. அளபெடை மிகு உம் இகர இறுபெயர்  
இயற்கைய சூகுஞ் செயற்கைய என்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது விவக்கம் நுதலிற்று.

உரை : அளபெடை இகரம் ஈறுவின் இயல்பாயே விளி ஏற்கும் எ - று.

(வ - று.) <sup>1</sup>தொழிஇ என வரும். பெயர்நிலையும் விளிநிலையும் அதுவே நிற்குமாறு.

'இனிச் செயற்கைய' என்றதனால், இரண்டு மூன்று மாத்திரைபெற எழுதுவாரும், <sup>2</sup>ஐந்து மாத்திரைபெற எழுதுவாரும் என இருதிறத்தார் ஆசிரியர் என உணர்க. (அ)

முறைப் பெயரின் ஐயிற் றுவாகவும் வருதல்

கஉக. முறைப்பெயர் மருங்கின் ஐயென் இறுதி  
ஆவோடு வருதற் குரியவும் உளவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இஃது இறந்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : <sup>3</sup>மேல் ஐ ஆய் ஆகும் என்றார்; இனி, முறைப் பெயர்க்கண்ணுயின் ஐஈறு ஆவோடு வருவனவும் உள எ - று.

(வ - று.) அன்னை - அன்னா என்றும், அத்தை - அத்தா என்றும் ஆக என்பது. (க)

1. தொழிஇ - பணிப்பெண்.

2. நான்கு மாத்திரையும் ஐந்து மாத்திரையும் பெறும் என்பர் சேனாவரையரும் கச்சினூர்க்கெனியரும்.

3. 118ஆம் நூற்பா.

**அண்மை விளி இயல்பாதல்**

கஉச. அண்மைச் சொல்லே இயற்கை ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் இறந்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : அணியாரைக் கூவுமிடத்து அவை இயல்பேயாய் விளியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) நம்பி வாழி, நங்கை வாழி, வேந்து வாழி என வரும். (40)

**உயர்திணையில் விளியேற்கும் புள்ளியிறுகள்**

கஉரு. ன ர ல ள என்னும் அந்நான் கேண்ப

புள்ளி இறுதி விளிகொள் பெயரே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், உயர்திணைக்கட் புள்ளியிறு விளியேற்பன இவை யென உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு முன்னர்க் காட்டுதும். (41)

**புள்ளிசற்றுள் விளி ஏனாதன**

கஉச. ஏனைப் புள்ளி ஈறுவிளி கொள்ளா.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று ; ஐயமறுத்தது எனினும் அமையும்.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்ட நான்கல்லாப் புள்ளியிறு விளியேலா உயர்திணைக்கண் எ - று.

மற்று, ஆவனகூற அமையாதோ வெனின், 'ஏனைப் புள்ளியிறு விளி கொள்ளா' என, இன்னும் மேற்கூறிய புள்ளியிறு அவ்வாறன்றிப் பிறவாறு விளியேற்றலுடைய என்றற்குக் கூறினார் என்பது.

(வ - று.) பெண்டிச் - பெண்டிரே எனவும், தம்முன் - தம்முனே எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. ஏனைப் புள்ளியும் ஆவதுண்டு.

'வினங்குமுணிக்கு கொடும்புண் ஆய்' என்பதும் (புறம் ௧௬௦) பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (42)

**னகர ஈறு விளி ஏற்குமாறு**

கஉஎ. அன்னென் இறுதி ஆவா கும்மே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே னகரவிறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அன் என்னும் பெயரிறுதி ஆவாய் விளியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) சோழன் - சோழா, சேர்ப்பன் - சேர்ப்பா எனவரும்.

னகர ஈறு அண்மை விளியில் அகரம் ஆதல்

௧௨௮. அண்மைச் சொல்லிற் ககரமும் ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : அணியாரைக் கூவுமிடத்து அன் ஈறு திரிந்து அகரமாயும் விளியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) ஊரன் - ஊர, சேர்ப்பன் - சேர்ப்ப என வரும். (௧௪)

ஆன் இறுதி இயல்பாதல்

௧௨௯. ஆனென் இறுதி இயற்கை ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் னகரவிறு விளியேற்கு மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆன் என் னகரவிறு இயல்பாய் விளியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) சேரமான், மலையமான் என <sup>1</sup>இருநிலைமைக்கண்ணும் அதுவே நிற்குமாறு என்பது. (௧௫)

ஆன் ஈற்று வினையாலணையும் பெயர் வினி ஏற்குமாறு

௧௩௦. தொழிலிற் கூறும் ஆனென் இறுதி

ஆயா கும்மே விளிவயி னுன.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : ஆன் என் இறுதி தொழிற் பெயராயின் ஆயாய் விளியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) உண்டான் - உண்டாய் என வரும்.

இனி, 'விளிவயினுன' என்றதனுள், வாயிலான் - வாயிலாய், பூயினான் - பூயினாய் என, இவ்வாறு பெயரினாகிய பெயரும் ஆயாய் விளியேற்கும் என்பாரும் உளர். (௧௬)

ஆன் ஈற்றுப் பண்புப் பெயர் வினி ஏற்குமாறு

௧௩௧. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : அவ்வான் இறுதி பண்புகொள் பெயராயின் ஆயாய் விளியேற்கும் எ - று.

1. இருநிலைமை - விளியேற்கும் நிலை, விளியேலா நிலை.

(வ - நு.) கரியான் - கரியாய், செய்யான் - செய்யாய் என வரும்.  
பிறவும் அன்ன. (க௭)

ஆன்சற்று அளபெடைப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு

ககஉ. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், னகரவீற்று அளபெடைக்குரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : னகரவீறுதி அளபெடைப்பெயரும் மேல் இகரவீற்று அளபெடை யேற்றவாறு ஏற்க எ - று.

(வ - நு.) அழாஅன், புழாஅன் என வரும். (க௮)

னகர சற்றுமுறைப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு

ககஉ. முறைப்பெயர்க் கிளவி ஏயோடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இறத்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை : னகரவீற்று முறைப் பெயராமே பெனின் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க எ - று.

(வ - நு.) மகன் - மகனே, மருமகன் - மருமகனே என வரும்.

மற்று இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம் பிறவெனின், உரிய வாயினும் முன்னர், 'யன்னப்பிய நெறிய விளிக்குந் காலை' (விளிமரபு-கக) என்னும் மாட்டேறு செல்லாமைபரன் னகரவீற்று ஒற்றுமை பற்றி வைத்துணர்த்தினர் என்பது. (க௯)

னகர சற்றுள் விளி ஏலாதன

ககச. தாளேன் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்

யாளேன் பெயரும் வினாவின் பெயரும்

அன்றி அனைத்தும் விளிகோள் இலவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், னகரவீற்றுள் விளியேலாதன இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அவைதாம், தான் அவன் இவன் உவன் யான் யாவன் என்பன இவ்வாறுபெயரும் மேல் எவ் விளியும் ஏலா எ - று. (௨௦)

ரகர சற்றுப் பெயர் விளி ஏற்குமாறு

ககடு. ஆரும் அருவும் ஈரோடு சிவணும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே ரகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. 122ஆம் நூற்பா. எனவே இப்பாகவே விளியேற்கும் என்பது கருத்து.

உரை : ஆர் என்னும் ஈறும் அர் என்னும் ஈறும் திரிந்து ஈர் ஆகும் எ - று.

(வ - று.) பார்ப்பார் - பார்ப்பீர், கூத்தர் - கூத்தீர் எனவரும். (உக)

ரகர ஈற்று வினையாலணையும்பெயர் வினி ஏற்குமாறு

ககக. தொழிற்பெயர் ஆயின் ஏகாரம் வருதலும்

வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி போரே.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை : ரகரவீறு தொழிற்பெய ராமேயெனின் மேல் எய்திய - ஈறே யன்றி, அதனோடு ஏகாரம்பற்றி, யேற்க எ - று.

(வ - று.) உண்டார் - உண்டரே, சான்றார் - சான்றீரே எனவரும்.

‘வழுக்கின்று’ என்பதனால், நம்பியார் - நம்பியீரே, கணியார் - கணியீரே என்பன போல்வன கொள்க. (உஉ)

ரகர ஈற்றுப் பண்புகொள் பெயர் வினி ஏற்குமாறு

ககஉ. பண்புகொள் பெயரும் அதனோர் அற்றே.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இதுவும் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுதல் றுதலிற்று.

உரை : பண்புகொள வந்த, ஆர் ஈற்றோடு ஏகாரம் பெற்று வினியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) செய்யார் - செய்வீரே எனவரும். (உஉ)

ரகர ஈற்று அளபெடைப் பெயர் வினி ஏற்குமாறு

ககஅ. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், ரகரவீற்று அளபெடைக்குரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை : ரகரவீற்று அளபெடைப் பெயர் இகரவீற்று அளபெடைப் பெயர்போல் வினி யேற்கும், இயல்பாய் எ - று.

(வ - று.) மகாஅர், சிறுஅர் எனவரும். (உச)

ரகர ஈற்றுள் வினி ஏலாத பெயர்கள்

ககக. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளங் தன்ன.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், எய்தியது விவக்குதல் றுதலிற்று.

உரை : <sup>1</sup>மேல் னகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயர் வினி பேலா என்றான்; அவையேபோல ரகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயரும் வினியேலா என மாட்டெறித்தவாறு.

அவையாவன : அவர், இவர், உவர் என்பன.

(௨௮)

இதுவுமது

௧௪௦. நும்மின் திரிபெயர் வினாவின் பெயரென்  
நம்முறை இரண்டும் அவற்றியல் பியலும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேல் எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

உரை : நும்மின் திரிபெயர் - நீயிர் என்பது, வினாவின் திரிபெயர் - யாவர் என்பது, இவை பிரண்டு பெயரும் வினியேலா எ - று.

மற்று, இச் சது வினியேற்கும் என்றதின்மையின், நும்மின் திரிபெயர் வினியேலாது என்று விலக்கியது என்னை யெனின், அற்றன்று : பெண்டிர் - பெண்டிரே என, இச் சதும் வினியேற்கும் என்ற<sup>2</sup> மேல் இலெனினான் எய்துவித்துப் போந்தாமாகவின் விலக்க வேண்டும் என்பது.

(௨௯)

லகார னகார சற்றும் பெயர்கள் வினி ஏற்குமாறு

௧௪௧. எஞ்சிய இரண்டின் இறுதிப் பெயரே  
நின்ற சற்றயல் நீட்டம் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், <sup>3</sup>மேல் நிறுத்த முறையானே ஒழித்த இரண்டு புன்னியீறும் வினியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஒழித்து நின்ற புன்னிகளை யீறுகவுடைய, தம் இறுதி யெழுத்தின் அயலெழுத்து நீண்டு வினியேற்க எ - று.

(வ - று.) குரிசில் - குரிசில்; தேன்றல் - தேன்றல்; மக்கள் - மக்கள் எனவரும்

(௩௦)

இதுவுமது

௧௪௨. அயல்கெடி நாயின் இயற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

உரை : அயலிரண்டு சதும், சற்றெழுத்தின் அயலெழுத்து நீண்டு நிற்கின், இயற்கையாய் வினியேற்கும் எ - று.

1. 134ஆம் நூற்பா.

2. 126ஆம் நூற்பா.

3. 125ஆம் நூற்பா.

(வ - று.) பெண்பால், ஆண்பால் ; எம்மாள், கோமான், கடியாள், பெரியாள் எனவரும். (௨௮)

னகர ஈற்று வினைப்பெயரும் பண்புகொள் பெயரும் ஆய்ஆதம்

௧௪௩. வினையினும் பண்பினும்

நினையத் தோன்றும் ஆளென் இறுதி

ஆயா கும்மே விளிவயி னுன.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : ஆன் என்னிறுதி வினைப்பெயரும் பண்புப் பெயரும் ஆயின் ஆயாய் விளியேற்கும் எ - று.

(வ - று.) உண்டான் - உண்டாய் எனவும் ; கரியான் - கரியாய் எனவும் வரும். (௨௯)

னகர ஈற்று முறைப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு

௧௪௪. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெயர் இயல.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

உரை : மேல் னகரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்றது ; இதுவும் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க எ - று.

மகன் - மகளே, மருமகன் - மருமகளே எனவரும்.

மற்று, இவை இருதிணைக்கும் உரிய பெயர் பிறவெனின், முன்னர் (சூ. ௧௩) விடுத்தாங்கே விடுக்க. (௩௦)

னகர ஈற்றுப் பெயருள் விளி ஏலாதன

௧௪௫. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரும்

முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

உரை : மேல் னகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயரும் வினாவின் பெயரும் விளியேலா என்றார் ; அவையோல இவையும் விளியேலா என்பது உணர்த்துதல் ஆயிற்று.

அவையாவன : அவன், இவன், உவன் ; யாவன் என்பன. (௩௧)

ன ஈற்று அளபெடைப் பெயர் விளி ஏற்குமாறு

௧௪௬. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், லகர னகர ஈற்று அளபெடைக்கு உரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.



உரை : 'மாட்டேற்று'வகையான், உயர்திணை னகர ஈற்று அனபெடை விளியேற்றவாதே இவையும் விளியேற்க என்பது உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு :

'மாஅலின் னிறம்போன் மழையினுள் பட்டதே  
கோழன் குகக்கோடு கொண்டு.'

என்பதனால், மாஅல், என விளியிலைக் கண்ணும் மீளாங்கே நிற்கும் என்பது. (கஉ)

விரவுப்பெயர் விளி ஏற்றுமாறு

கசஎ. கிளந்த இறுதி அஃறிணை விரவுப்பெயர்  
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

இச் சூத்திரம் என் றுகலிற்றே எனின், அஃறிணை விரவுப் பெயர்க்குரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : கிளந்த இறுதியாவன - உயிரீறு நான்கும் புள்ளியீறு நான்குமாயவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃறிணைக்கண் வரும் விரவுப்பெயர், மேற்கூறிய நெறியான் விளியேற்கும், எ - று.

(வ - று.) சாத்தி - சாத்தி, பூண்டு - பூண்டே, தந்தை - தந்தாய் எனவும்; சாத்தன் - சாத்தா, கூந்தல் - கூந்தல், மகள் - மகளே எனவும் வரும்.

ஓசைகளும், சகர சறுமாய் வருவன விரவுப் பெயர் உளவேற்கண்டுமொள்க. பிறவும் அன்ன. (கஉ)

அஃறிணைப்பெயர் விளி ஏற்றுமாறு

கசஅ. புள்ளியும் உயிரும் இறுதி யாகிய  
அஃறிணை மருங்கின் எல்லாப் பெயரும்  
விளியிலை பெறாஉங் காலந் தோன்றின்  
தேளியிலை யுடைய ஏகாரம் வரலே.

இச் சூத்திரம் என் றுகலிற்றே எனின், புள்ளியீறும் உயிரீறுமாகிய அஃறிணைப் பெயர்க்கு உரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : புள்ளியீறும் உயிரீறும் ஆகிய அஃறிணைப் பெயரெல்லாம் விளிகொள்ளுங் காலத்தோன்றின் ஏகாரம் பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய, எ - று.

(வ - று.) மரம் - மரமே, அணில் - அணிலே, நரி - நரியே, புலி - புலியே என வரும்.

1. 132ஆம் நூற்பா. எனவே அனபெடைக்கண் இவையும் இயல்பாய் விளியேற்கும் என்பதாம்.

தொ.-8

\*தெளிவியுடைய' என்று விதந்து ஒதினமையான், ஏகாரம் ஒழியச் சிறுபான்மை இயல்பாய் விளியேற்பனவும் உன.

(வ - று.) <sup>1</sup> 'வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சம்' எனவும், <sup>2</sup> 'கருங் கால் வெண்குருகு' எனவும், 'நெடுவெண்மதி' எனவும், 'காட்டுச் சாரோடு' குறுமுயால்' எனவும், <sup>3</sup> 'ஒன்றிவி நாராய்' எனவும் வரும். (௩௪)

விளியேற்கும் பெயர்கள் சேய்மையில் அளபிறத்தொலித்தல்

கசக. உளவெனப் பட்ட எல்லாப் பெயரும்

<sup>4</sup> அளபிறக் தனவே விளிக்குங் காவீச்

சேய்மையின் இசைக்கும் வழக்கத் தான.

\*இச் சூத்திரம், உயர்ந்தினைக் கண்ணும் அகீந்தினைக் கண்ணும் விளி யேற் பனவாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாப் பெயரும் விளிக்குமிடத்துத் தத்தம் மாத்திரையின் இறத்து இசைத்தனவாம், சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும் வழக் கத்தின்கண் என்றவாறு.

(வ - று.) நம்பி, சாத்தா என வரும்.

'அளபெடை மிகுஉம்' (கு. அ.) என்றமையின், அளபெடைப் பெயர் ஒழித்துக் கொள்க. (௩௫)

அம்ம என்னும் இடைச்சொல் விளி ஏற்குமாறு

க௫௦. அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்

அம்முறைப் பெயரோடு சிலனா தாயினும்

விளியோடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இச் சூத்திரம், அம்ம என்னும் அசைச் சொல்லினது நீட்டம் விளிகொள் ளும் பெயரோடு தோன்றாது, இடைச் சொல்லோடு தோன்றிற்றாயினும் விளியாகக் கொள்வர் தெளியோர் என்றவாறு.

(வ - று.) அம்மா சாத்தா என்பது.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும், அம்ம என்பதும் அவ் வெதிர்முகமே சூறித்து நின்றவின் விளியாகக் கொள்ளப்படும் என்பார், 'விளியோடு கொள்ப' என்றார். (௩௬)

பாடம்: \*இச் சூத்திரமுகல் மேல்வருஞ் சூத்திரங்கள் சிலவற்றிற் குக் கருத்துரை காணப்படவில்லை.

1. அகம் - கக. 2. நற் - ஓச.

3. 'ஒன்றிவி நாராயின் சேவலும் நீயுமாய், வண்டுதும் பூங்கானல் வைகலும் சென்றிரால்' என்பதொரு பாடற் பகுதி நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையிற் காணப்படுகின்றது.

4. 'அளபிறத்தனவே' என்பது தெய்வச்சிலையார் பாடம்.

உயர்நிலைப் பெயருள் விளி ஏ லாதன

கடுக. தகடு எயென அவைமுத லாகித்  
தன்மை குறித்த னளரவேன் இறுதியும்  
அன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே  
இன்மை வேண்டும் விளியொடு கொளவே.

இச் சூத்திரம், த, ந, நு என்னும் உயிர்மெய்யையும், எ என்னும் உயிரையும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது மிகுமைப் பொருண்மையைக் குறித்து நின்ற, ன, ன, ன என்னும் மூன்று புள்ளியையும் இறுதியாகவுடைய சொற்றும், அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயர்ச்சொல்லும் வருமாயின் விளியொடு பொருத்துதல் இவ் என்றவாறு.

(வ - று.) தமன் - தமன் - தமர்; நமன் - நமன், நமர்; நுமன் - நுமன் - நுமர்; எமன் - எமன் - எமர்; தம்மான் - நம்மான் - தம்மார்; நம்மான் - நம்மான் - நம்மார்; நும்மான் - நும்மான் - நும்மார்; எம்மான் - எம்மான் - எம்மார் எனவரும்.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனால், மற்றையான் - மற்றையான் - மற்றையார் எனவும் வருவன கொண்க. (உள)

நான்காவது விளிமரபு முற்றிற்று

## ௫. பெயரியல்

**நால்வகைச் சொற்கும் பொது இலக்கணம்**

கடுஉ. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

என்பது குத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், பெயர்ச்சொல் உணர்த்து கின்ற ராகனின். இது பெயரியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

உரை: எல்லாச் சொல்லும் - பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் ஆகிய எல்லாச் சொல்லும், பொருள் குறித்தனவே - பொருள் குறியாத நிலை, எ - று. (க)

**சொல் தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்தல்**

கடுகூ. பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும் சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்.

உரை: தன்னின் வேறுகிய பொருள் தெரியப்படுதலும், பொருள் அறியப்படாது சொல் தன்னையறியப்படுதலும் ஆகிய இரண்டும் சொல்லான் ஆம் என்று சொல்லுவார் புலவர், எ - று.

(வ - று.) சாத்தன்; வந்தான்; பண்டு காடுமன்; உறுகால் (நற்றிணை-௩௦௦) என்பனவற்றூற் பொருள் உணர்த்தப்பட்டவாறு.

‘நீயென்கினனி’ (தொல். சொல். பெயரியல்-௬௫)

‘செய்தெ னெச்சம்’ (தொல். சொல். வினையியல்-௪௨)

‘தஞ்சக் கினயி’ (தொல். சொல். இடையியல்-௧௮)

‘கடியென் கினனி’ (தொல். சொல். உரியியல்-௮௫)

என்பனவற்றால் பொருள் உணரப்படாது, அச் சொற்குமே உணரப்பட்ட வாறு கண்டுகொள்க. (உ)

**சொல் இருவகையால் பொருளுணர்த்தல்**

கடுச. தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பின் தோன்றலும் இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

உரை: 1. மேற் கூறப்பட்ட பொருண்மை தெரிதல், சொன் மாத் திரத்தால் விளங்கி கிற்றலும், சொன்மாத் திரத்தாற் றோன்

1. மேல் கூறப்பட்ட சொற்கள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பொருளுணர்த்தும் என்பது இந்தாற்பாவின் கருத்து. ‘வெளிப்படைய குறிப்பின் விளிப்பது சொல்லே’ என்ற நன்னூலும் காண்க.

குது சொல்லொடு கூறிக் குறிப்பாற் றோன்றலும் என இரண்டு கூற்றையுடையது, எ - று.

(வ - று.) அவன், இவன், உவன் - வத்தான், சென்றுன் என்புழிப், பொருள்தெரிபு வேறுவேறென.

'ஒருவர் வத்தார்' என்புழி, ஆன்பால் பெண்பால் என்பதூஉம், உன்னுளேன்று கற்கறித்து, 'நன்கட்டாய்' என்புழித், 'நீங்கட்டாய்' என்பதூஉம் குறிப்பிற்றேற்றின. பிறவும் அன்ன. (உ)

சொற்கள் இத்துணைய என்றல்

கடுரு. சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென் றுயிரண் டென்ப அறித்திசி னோரே.

உரை: சொல்லாவன, பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் என இரண்டென்று சொல்லுவர் அறிவோர், எ - று.

பெயர்ச்சொற்கு இலக்கணம் வேற்றுமை ஒத்தினுட் கூறினார்; வினைச் சொற்கு இலக்கணம் வினையினுட் கூறுப; பிறசொல்லும் உனவாயினும். இவற்றது சிறப்பு நோக்கிப், 'பெயரே வினையென் றுயிரண்டு' என்றார். (ச)

இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும்

கடுச. இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும் அவற்றவழி மருங்கின் தோன்று மென்ப.

உரை: இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து தோன்றும், எ - று.

சார்ந்து தோன்றும் எனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை பெறப்படும். வழக்குப் பயிற்சி நோக்கி இடைச்சொல் முற்கூறினார். (இ)

பெயர்ச் சொற்கள்

கடுஎ. அவற்றன், பெயரெனப் படுபவை தேரியுங் காலை உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும் ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையும் அம்மு உருபின் தோன்றல் ஆறே.

உரை: மேற்கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று சொல்லப் படுவன, உயர்திணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், அஃறிணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், இரண்டு திணைக்கும் ஒத்த உரிமைய

1. 'அம்மு வருவின்' - என்பது கச்சினூர்க்கிளியர் பாடம். அதாவே சிறப்புடைத்து.

வாய் வருவனவும் என மூன்று வேறு வாய்பாட்டான் வகுத்துத்  
தோன்றும் நெறிக்கண், எ - று. (க)

பெயர்கள், வினைகள் போல ஈற்றினைக்கொண்டு பால் உணர்தல்  
ஆகா எனல்

கடுஅ. <sup>1</sup> இருதினைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கும்  
உரியவை உரிய பெயர்வயி னுன.

உரை : இருதினைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவியாதற்குப் பெய  
ருள் உரியன உரியவாம், எ - று.

(வ - று.) அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என னகர ஈறு ஆடுஉ  
விற்கும் மகடுஉவிற்கும், அஃறிணை யான்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும்,  
அவன், மகன், மகள் என னகர ஈறு மகடுஉவிற்கும் பல்வேரர்க்கும்,  
அஃறிணைப் பெண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும், பெண்டாட்டி, நம்பி  
எனவும், ஆடுஉ, மகடுஉ எனவும் வரும் இகரவீறும் உகரவீறும் இரு  
பாற்கும் உரியவாய் வருதலானும், வினைச்சொற்போல இன்ன ஈறு இன்ன  
பாற்கு உரித்து என்பப் பெயர்ச்சொல் ஈறுபற்றி யுணர்த்தவாகாமையின்,  
“உரியவை யுரிய” என்றார். பிறவும் அன்ன. (எ)

உயர்தினைப் பெயர்கள்

கடுக. அவ்வழி

அவனிவன் உவனென வகுஉம் பெயரும்  
அவளிவள் உவளென வகுஉம் பெயரும்  
அவரிவர் உவரென வகுஉம் பெயரும்  
யான்யாம் நாமென வகுஉம் பெயரும்  
யாவன் யாவள் யாவர் என்னும்  
ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னென்தும்  
பாலறி வந்த உயர்தினைப் பெயரே.

உரை : மூவீற்றதாக மேற் சொல்லப்பட்ட பெயருள், அவன்  
என்பது முதலாக யாவர் என்பது ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட பதினைந்  
தும் பால்கிளங்கிற்கும் உயர்தினைப்பெயர், எ - று. (அ)

உயர்தினைப் பெயர்கள்

கசு0. ஆண்மை அடுத்த மகனென் கிளவியும்  
பெண்மை அடுத்த மகளென் கிளவியும்  
பெண்மை அடுத்த இகர இறுதியும்

1. இத்தூற்பாவில் காணப்படும் உரையனைத்தும் சேனாவரையர்  
உரையேயாகும். இளம்பூரணர் கருத்து வேறாகும். அதனை விளக்கவுரை  
யிற் காண்க. என்னும் இத்தூற்பாவிற்குரிய தலைப்பு இவ்வரைக்கு  
ஏற்பவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நம்புந்நு வகுஉம் இகரவை காரமும்  
முறைமை சுட்டா மகனும் மகளும்  
மாந்தர் மக்கள் என்னும் பெயரும்  
ஆடே மகடே ஆயிரு கிளவியும்  
சுட்டுமுத லாகிய அன்னும் ஆனும்  
அவைமுத லாகிய <sup>1</sup>பெண்டென் கிளவியும்  
ஒப்போடு வகுஉம் கிளவியோடு தோகைஇ  
அப்பதி னைக்கும் அவற்றோர் அன்ன.

உரை: இப்பெயர் பதினைத்தும் மேற் கூறப்பட்டன போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம், எ - று.

ஆண்மகன் என்பதும் பெண்மான் என்பதும், பெண்டாட்டி என்பதும் நம்பி என்பதும் நங்கை என்பதும், முறைமைப் பெயரல்லாத மகன் மகள் என்பனவும், மாந்தர் மக்கள் என்பனவும், ஆடு உ மகடு உ என்பனவும், சுட்டு முதலாயின ஆய்வானன் இவ்வானன் உய்வானன் என்பனவும், அம்மாட்டான் இம்மாட்டான் உம்மாட்டான் என்பனவும், சுட்டு முதலாகிய அப்பெண்டு இப்பெண்டு உப்பெண்டு என்பனவும், போன்னன்னன், போன்னன்னர் என வரும் உவமங்களிலும் உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு. (சு)

#### இதுவுமது

கசுக. எல்லாரும் என்னும் பெயர்கிலைக் கிளவியும்  
எல்லீரும் என்னும் பெயர்கிலைக் கிளவியும்  
பெண்மை அடுத்த மகனென் கிளவியும்  
அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.

உரை: எல்லாரும் எனவும் எல்லீரும் எனவும் பெண்மகன் எனவும் வரும் மூன்றாம் மேற்கூறப்பட்டன போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம், எ - று.

புறத்துப்போய் வினையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்பாலாரைப், 'பெண்மகன்' என்று வழங்குப. பிறவும் அன்ன. (சு)

#### இதுவுமது

கசுக. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே  
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகோள் பெயரே  
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே  
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே

1. 'பெண்டன் கிளவி' என்றும் பாடம் எனச் சேனாவரையர் உரையால் தெரிகின்றது.

பல்லோர்க் குறித்த நினைநிலைப் பெயரே  
கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயரே  
இன்றிவ ரென்னும் எண்ணியற் பெயரோ  
டன்றி அனைத்தும் அவற்றியல் பினவே.

உரை : நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் மேலான  
போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம், எ - று.

நிலப்பெயர்—அருவானன், சோழியன் என்பன.

குடிப்பெயர்—மகியமான், சேரமான் என்பன.

குழுவின பெயர்—அகையத்தார், <sup>1</sup> அத்திகோசத்தார் என்பன.

வினைப்பெயர்—தச்சன், கொல்லன் என்பன.

உடைப் பெயர்—<sup>2</sup> அம்பர் கிழான், பேரூர் கிழான் என்பன ;  
வெற்பன், சேர்ப்பன் என்பனவும் அவை.

பண்புகொள் பெயர்—கரியான், செய்யான் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயர் — தந்தையர், தாயர்  
என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த நினைநிலைப் பெயர்—பெருங்காண், பெருக்  
தோள் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த நினைநிலைப் பெயர்—பார்ப்பார், அரசர்,  
வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவர் என்பன.

‘பல்லோர்க் குறித்த’ என்று விசேடித்தலான், இம் மூவகைப்  
பெயருள் ஒருமைப் பெயர் இரண்டு திணைக்கும் உரியவாம்.

கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர்—பட்டி புத்திரர், சங்கிராமத்  
தார் என்பன.

இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர்—ஒருவர், இருவர், மூவர்,  
மூப்பத்து மூவர் என்பன.

‘இன்றிவர்’ என்பது, ‘இத் துணியர்’ என்னும் பொருட்டுப்  
போதும். (கக)

உயர்திணைப் பெயர்க்குப் புறனடை

ககக. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கின்  
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த  
என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

1. யாணமேலெற்றும் கிதிக்குவையினைபுடையர் என்பது பொருள்.

2. அம்பர், பேரூர் என்பன ஊரின் பெயர்கள்.



உரை : மேற் சொல்லப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும் உயர்திணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த எல்லாப் பெயரும் உயர்திணைப் பெயராம், எ - று.

அன்ன பிறவும் ஆவன : <sup>1</sup>ஏனாதி, காவிதி, எட்டி, வாயிலான், பூயிலான், வண்ணத்தான், கண்ணத்தான், பிறன், பிறன், பிறர், மற்றையான், மற்றையான், மற்றையார் என னுந் தொடக்கத்தன. (கஉ)

அஃறிணைப் பெயர்கள்

ககச. அதுஇதுஉதுவேன வகுஉம் பெயரும்  
அவைமுத லாகிய ஆய்தப் பெயரும்  
அவைவிவை உவையென வகுஉம் பெயரும்  
அவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்  
யாதுயா யாவை என்னும் பெயரும்  
ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்  
பாலறி வந்த அஃறிணைப் பெயரே.

உரை : கிறுத்த முறையானே உயர்திணைப் பெயர் உணர்த்தி, அஃறிணைப் பெயர் உணர்த்துகின்றார், எ - று.

அது, இது, உது என வகுந் சுட்டுமுதற்பெயரும், அச் சுட்டுப் பெயர்க்கு முதலாகிய சுட்டு முதலாக ஆய்தத்தொடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என வரும் பெயரும், அவை, இவை, உவை என வரும் பெயரும், சுட்டு முதலாக அய், இய், உய் என வரும் வகர சற்றுப் பெயரும், யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயரும் என அப் பதினைத்தும் பால்வினங்க வரும் அஃறிணைப் பெயராம் என்றவாறு.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவை முதலாகிய வகர சற்றுப் பெயரும் அவையல்லது இன்மையின் இவ்வாறு கூறினார். (கக.)

இதுவுமது

ககரு. பல்ல பலசில என்னும் பெயரும்  
உள்ள இல்ல என்னும் பெயரும்  
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகொள் பெயரும்  
இனைத்தெனக் கிளக்கும் எண்ணுக்குறிப் பெயரும்  
ஒப்பி னாகிய பெயர்நிலை உளப்பட  
அப்பால் ஒன்பதும் அவற்றோர் அன்ன.

உரை : பல்ல என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட ஒன்பது பெயரும் மேற்கூறிய அஃறிணைப் பெயர்போலப் பாதுணர்த்தி கிற்கும், எ - று.

1. ஏனாதி, காவிதி, எட்டி, என்பன அக்காலத்து ஒருவரைப் பாராட்டு முகமாகக் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்புப் பெயர்களாகும்.

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல என்னும் ஐந்தும் தம்மை யுணர்ந்தி  
நின்றன.

வினைப்பெயர்க் கிளவி யாவது : வருவ, செல்வ என்பன.

பண்புகொள் பெயர் : கரியது, கரிய என்பன.

எண்ணுக்குறிப் பெயர் : ஒன்று, பத்து என்பன.

ஒப்பினுரிய பெயர் : பொன்னன்னது, பொன்னன்ன என்பன. ( )

அஃறிணை இயற்பெயர்

௧௬௬. கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே

கோள்வழி உடைய பலஅறி சொற்கே.

உறு : கள் என்னும் ஈற்றோடு பொருந்தும் அஃறிணை இயற்  
பெயராவன : ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெல்கு, பலா, மலை,  
கடல் என்னுந் தொடக்கத்தன. இச் சாதிப்பெயர் ஒருமைக்கும்  
பன்மைக்கும் பொதுவாய் நின்றனின், இயற்பெயர் என்றார். இவை,  
கள் என்னும் ஈற்றவாய் ஆக்கள், குதிரைசன் என நின்றவழிப்  
பன்மை விளக்கனின் பலவறிசொல்லாயினவாறு கண்டுகொள்க,  
எ - று.

(௧௬)

அஃறிணைப் பெயர்க்குப் புறனடை

௧௬௭. அன்ன பிறவும் அஃறிணை மருங்கின்  
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த  
என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

உறு : மேற்கூறப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும்  
அஃறிணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையும் ஆகிய பால் விளக்க வந்த  
எல்லாப் பெயரும் அத்திணைக்கு உரிய, எ - று.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனாற் பெறுவன : பிறிது, பிற, மற்றையது,  
மற்றையவை, பல்லவை, சிலவவை, உள்ளது, இல்லது, உள்ளன, இல்லன  
என்னுந் தொடக்கத்தன.

(௧௭)

அஃறிணை இயற்பெயர் பால் உணர்த்துமாறு

௧௬௮. தெரிகிலை யுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்  
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே.

உறு : கள்ளொடு சிவணாத அஃறிணை இயற்பெயர் ஒருமை  
யும் பன்மையும் விளக்குகிலையுடைய, அதற்கேற்ற வினையொடு  
தொடர்ந்தவழி எ - று

ஆ வந்தது - ஆ வந்தன : குதிரை வந்தது - குதிரை வந்தன என,  
ஏற்ற வினையாற் பால் விளங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

(௧௮)

**விரவுப்பெயர் பால் தெரிய நிற்முமாறு**

௧௧௧௬. இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன உரிமையின்  
திரிபுவேறு படுஉம் எல்லாப் பெயரும்  
நினையுங் காலைத் தத்த மரபின்  
வினையோ டல்லது பால்தேரி பிலவே.

உரை : இருதிணைச் சொல்லாதற்கும் ஒத்த உரிமைய  
வாதலின் உயர்திணைக்கட் சென்றுழி உயர்திணைப் பெயராயும்,  
அஃறிணைக்கட் சென்றுழி அஃறிணைப் பெயராயும் வேறுபடு  
பெயரெல்லாம் ஆராயுங்கால் தத்தம் மரபின் வினையொடு  
இயைந்தல்லது திணைவிளங்கி நில்லா எ - று.

(வ - று.) சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது; முடவன் வந்தான்,  
முடவன் வந்தது எனக்கொள்க. (௧௧)

**விரவுப்பெயர் விரவுவினையானும் திணையறியப்படல்**

௧௧௧௭. நிகழுஉ ின்ற <sup>1</sup>பால்வரை கிளவியின்  
உயர்திணை ஒருமை தோன்றலும் உரித்தே  
அன்ன மரபின் வினைவயி னுன.

உரை : நிகழ்காலம் பற்றிவரும் பால்வரை கிளவியால் உயர்  
திணை ஒருமைப்பால் தோன்றுதலும் உரித்து, அவ் வொருமைப்  
பால் தோன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து எ - று.

‘பால்வரை கிளவி’ என்பது, செய்யும் என்னும் முற்றுச் சொல்லை.

சாத்தன் யாழ் எழுஉம், சாத்தி சாந்து அரைக்கும் என்றவழி, யாழ்  
எழுத்தும், சாந்து அரைத்தலும் அஃறிணைக்கு ஏலாத, ஒருவற்கும் ஒருத்  
திக்கும் ஏற்றவின், உயர்திணை ஒருமைப்பால் விளங்கியவாறு கண்டு  
கொள்க. ‘நிகழுஉநின்ற’ என்பது, நிகழாநின்ற என்றவாறு. (௧௧)

**விரவுப்பெயர்க்குப் பெயரும், முறையும், தொகையும்**

௧௧௧௮. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே  
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே  
எல்லா நீயிர் கீயெனக் கிளங்கு  
சொல்லிய அல்ல பிறவும் ஆஅங்கு  
அன்னவை தோன்றின் அவற்றொடுங் கொளலே.

1. ‘பலர்வரை கிளவி’ எனப்படங்கொள்வர் செனுவரையரும்  
தெய்வச்சிவையாரும். அதுவே சிறந்த பாடம் ஆகும். பலர்வரை கிளவி -  
பலர்பாலை வரைந்து உணர்த்தும் சொல் எனவே பலர்பாற்கண் வாராத  
சொல் என்பது கருத்து. இதனை 222ஆம் நூற்பாவால் கங்குணரலாம்.

இதுகாறும் விரவுப் பெயர் பால்தெரிய நிற்குமாறு உணர்த்தி, இனி, அவைதம்மை யுணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார்.

உரை: இயற்பெயர் முதலாக நீ என்பது ஈராக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டனவும் அன்னபிறவும் ஆண்டுவருமாயிற் சொல்லப்பட்டவற்றோடு கூட்டுக, எ - று.

(வ - று.) இயற்பெய ராவன - சாத்தன், கொற்றன் என்னும் இரண்டு பெயர்.

சினைப்பெய ராவன - பெருங்காலன், முடவன் என்பன.

சினைமுதற்பெய ராவன - சீத்தலைச் சாத்தன், <sup>1</sup>கொடும்புறமருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்த்து வரும் முதற்பெயர்.

முறைப்பெய ராவன - தத்தை, தாய் என முறை பற்றி முறை யுடைய பொருண்மேல் வருவன.

அல்லன ஐத்தும் தம்மை உணர்த்தி நின்றன வாதலின் தாம் என்பது முதலாகிய சொல்லேயாம்.

<sup>2</sup>அன்ன பிறவும் என்பதனாக மக, குழவி என்பனவும் கொண்க.

‘குழவியு மகவு மாயிரன் டல்லன

மீழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே’ (தொல் - மரபியல் - உஉ)

என்று உயர்திணைக்கும் எய்துவித்தார்.

(உ0)

விரவுப்பெயரின் பாகுபாடு

கஉஉ. அவற்றுள்,

நான்கே இயற்பெயர் நான்கே சினைப்பெயர்  
நான்கென மொழிமொழி சினைமுதற் பெயரே  
முறைப்பெயர்க் கிளவி இரண்டா கும்மே  
ஏனைப் பெயரே தத்தம் மரபின.

உரை: மேற்கூறிய விரவுப்பெயருள் இயற்பெயரும் சினைப் பெயரும் சினைமுதற் பெயரும் ஒரோவொன்று நான்காம்; முறைப் பெயர் இரண்டாம்; ஒழிந்த ஐந்து பெயரும் தத்தம் இலக்கணத் தனவாம், எ - று.

தத்தம் இலக்கணம் என்றது, அவை ஒரொன்றாகி நிற்கும் என்ற வாரும். தனிப்பெயர் ஐத்தும் விரவுப் பெயர் பதினான்கும் ஆக விரவுப் பெயர் பத்தொன்பது என்றவாரும்.

(உச)

1. கொடும்புறமருதி - வளைந்த முதுகிண்புடைய மருதி. மருதி என்பது இகரவிருதி பெண்பாற் பெயர். கொடும்புறம் சினை. மருதி முதல் எனவே சினைமுதற் பெயராயிற்று.

2. இவ்வுரைப் பகுதி சேனாவரையர் உரைக்கே பொருத்தம் உடைய தாரும். இதுபற்றிய கருத்தினை விளக்கவுரையிற் காண்க.

இயற்பெயர் தான்கின் பெயரும் முறையும்

கஎக. அவைதாம்,  
பெண்மை இயற்பெயர் ஆண்மை இயற்பெயர்  
பன்மை இயற்பெயர் ஒருமைஇயற் பெயரென்று  
அந்நான் கேன்ப இயற்பெயர் நிலையே. (உஉ)

சினைப்பெயர் தான்கின் பெயரும் முறையும்

கஎச. பெண்மைச் சினைப்பெயர் ஆண்மைச் சினைப்பெயர்  
பன்மைச் சினைப்பெயர் ஒருமைச்சினைப் பெயரென்று  
அந்நான் கேன்ப சினைப்பெயர் நிலையே. (உக)

சினைமுதற்பெயர் தான்கின் பெயரும் முறையும்

கஎடு. பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே  
ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே  
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே  
ஒருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்று  
அந்நான் கேன்ப சினைமுதற் பெயரே. (உச)

முறைப்பெயர் தான்கின் பெயரும் முறையும்

கஎசு. பெண்மை முறைப்பெயர் ஆண்மைமுறைப் பெயரென்று  
ஆயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே.

இவை இயற்பெயர் முதலாகிய நான்கள் விரி பதினான்கும் இது என  
உணர்த்தியவாறு.

இவற்றுக்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (உஊ)

பெண்மை சுட்டிய பெயர்

கஎஎ. பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்  
ஒன்றற்கும் ஒருத்திக்கும் ஒன்றிய நிலையே.

மேற் கூறிய பதினான்கு பெயரும் இருகிணையும் பற்றிப் பால்  
உணர்த்தமாறு உணர்த்தய எடுத்துக் கொண்டார்.

அவை பெண்மைப்பெயர் நான்கும், ஆண்மைப்பெயர் நான்கும்,  
பன்மைப்பெயர் மூன்றும் ஒருமைப்பெயர் மூன்றும் ஆம்.

உஊ : பெண்மைபற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அஃறிணைப்  
பெண் ஒன்றற்கும் உயர்திணை ஒருத்திக்கும் உரிய, எ - று.

அந் நான்கும் ஆவன : பெண்மை இயற்பெயரும், பெண்மைச் சினைப்  
பெயரும், பெண்மைச் சினைமுதற்பெயரும், பெண்மை முறைப்பெயரும்  
என்பன.

(வ - நு.) சாத்தி வந்தது, சாத்தி வந்தான் எனவும்; முடத்தி வந்தது, முடத்தி வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றி வந்தது, முடக்கொற்றி வந்தான் எனவும்; தாய் வந்தது, தாய் வந்தான் எனவும் அவ்வம் முறையானே அகீறினைப் பெண் ஒன்றற்கும், உயர்தினைப் பெயர் ஒருத்திக்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (உச)

ஆண்மை சுட்டிய பெயர்

கஎஅ. ஆண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்  
ஒன்றற்கும் ஒருவற்கும் ஒன்றிய நிலையே.

இதுவும் மேற் குத்திரத்தோடு இயைபு.

1உரை : ஆண்மைபற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அகீறினை ஆண் ஒன்றற்கும், உயர்தினை ஒருவனுக்கும் உரிய, எ - நு.

ஆண்மைபற்றி வரும் நான்கு பெயராவன : ஆண்மை இயற்பெயரும், ஆண்மைச் சினைப்பெயரும், ஆண்மைச் சினைமுதற் பெயரும், ஆண்மை முறைப் பெயரும் என்பன.

(வ - நு.) சாத்தன் வந்தது, சாத்தன் வந்தான் எனவும்; முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந்தான் எனவும்; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் எனவும் அவை முறையானே அகீறினை ஒன்றற்கும், உயர்தினை ஆண்பாற்றும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (உஎ)

பன்மை சுட்டிய பெயர்

கஎக. பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்  
ஒன்றே பலவே ஒருவர் என்னும்  
என்றிப் பார்த்தும் ஓரன் னவ்வே.

உரை : பன்மை சுட்டிய மூன்று பெயரும், அகீறினை ஒரு மையும், அத்தினைப் பன்மையும், உயர்தினை ஒருமையும் எனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பார்த்தும் உரிய, எ - நு.

அவையாவன : பன்மை யியற்பெயர், பன்மைச் சினைப்பெயர், பன்மைச் சினைமுதற் பெயர் என்பனவாம்.

(வ - நு.) யாண வந்தது - யாண வந்தன, யாண வந்தான் - யாண வந்தான் எனவும்; நெடுங்கழுத்தல் வந்தது - நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந்தான் - நெடுங்கழுத்தல் வந்தான் எனவும்; பெருங்கால் யாண வந்தது - பெருங்கால் யாண வந்தன, பெருங்கால் யாண வந்தான், பெருங்கால் யாண வந்தான் எனவும் முறையானே அகீறினை ஒருமைக்கும், அத்தினைப் பன்மைக்கும், உயர்தினை ஒருமைக்கும் உரிய வாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (உஅ)

1. இப்பகுதி முன்னைய பதிப்புக்களில் இல்லையெனும் இருந்து விடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிதலின் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

**ஒருமை சுட்டிய பெயர்**

கஅ௦. ஒருமை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்  
ஒன்றற்கும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றிய நிலையே.

உரை: ஒருமை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும் அஃறிணை ஒருமைக்கும், உயர்திணை ஒருமைக்கும் உரிய, எ - று.

அம் மூன்றுமாவன: ஒருமையியற்பெயர், ஒருமைச் சினைப்பெயர், ஒருமைச் சினைமுதற்பெயருமாம்.

(வ - று.) கோதை வந்தது<sup>1</sup> கோதை வந்தான், கோதை வந்தான் எனவும்; செவியினி வந்தது, செவியினி வந்தான், செவியினி வந்தான் எனவும்; கொடும்புற மருதி வந்தது, கொடும்புற மருதி வந்தான், கொடும்புற மருதி வந்தான் எனவும்; முறையே அஃறிணை ஒருமைக்கும், உயர்திணை ஒருமைக்கும் உரியவாறு வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (௨௧)

**தாம் என்னும் வீரவுப்பெயர்**

கஅ௧. தாம்என் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெவின், 'தத்தம் மரபின' [தொல். பெயரியல் - ௨௪.] எனப்பட்ட பெயர் இருபாற்றும் உரியவாறு வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: தாம் என்னும் பெயர்இரு திணைக்கும் பன்மைப் பாற்கு உரித்து, எ - று.

தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும். (௨௦)

**தான் என்னும் வீரவுப்பெயர்**

கஅ௨. தான்என் கிளவி ஒருமைக் குறித்தே.

உரை: தான் என்னும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும் ஒருமைப்பாற்கு உரித்து, எ - று.

(வ - று.) தான் வந்தான், தான் வந்தான், தான் வந்தது என வரும். (௨௧)

**எல்லாம் என்னும் வீரவுப்பெயர்**

கஅ௩. <sup>1</sup>எல்லாம் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

<sup>2</sup>பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

உரை: எல்லாம் என்னும் பெயர் இரண்டு திணைக்கண்ணும் பன்மை குறித்து வரும், எ - று.

1. 183, 184 ஆகிய இரு நூற்பாக்களையும் இணைத்து ஒரே நூற்பா வாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிவையார்.

2. பல்வழி என்பது பன்மையிடம் என்று பொருள்படும்.

வழி என்பது இடம்.

(வ - று.) எல்லாம் வந்தேம். எல்லாம் வந்தீர், எல்லாம் வந்தார், எல்லாம் வந்தன என வரும். (௩௨)

எல்லாம் என்பது உயர்திணையில் பெரும்பான்மை தன்மைப் பன்மையில் வரும்

கஅச. தன்னுள் உறுத்த பன்மைக் கல்லது  
உயர்திணை மருங்கின் ஆக்கம் இல்லை.

<sup>1</sup>உரை: எல்லாம் என்னும் சொல் உயர்திணைக்கு ஆங்கால் தன்மைப்பன்மைக்கல்லது முன்னிலைப் பன்மைக்கும் படர்க்கைப் பன்மைக்கும் ஆகாது, எ - று.

‘ஆக்கமில்லை’ எனவே சிறுபான்மை வரப்பெறும். (௩௩)

நீயிர், நீ என்பன திணை உணர்த்தாமை

கஅடு. நீயிர் நீயென வகுஉங் கிளவி  
<sup>2</sup>பால்தேரி பிலவே உடன்மொழிப் பொருள.

உரை: நீயிர் நீ என்னும் இரண்டு பெயர்ச்சொல்லும் திணைப் பகுதி தெரிய தில்லா; இரு திணையும் உடன்றோன்றும் பொருள, எ - று.

நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய் என இரு திணைக்கும் பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க. (௩௪)

நீ என்பது ஒருமைக்குரியது

கஅச. <sup>3</sup>அவற்றிள்,  
நீயென் கிளவி ஒருமைக் குறித்தே.

உரை: மேற் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெயருள் நீ என்னும் பெயர் ஒருமைக்கு உரித்து, எ - று.

ஒருமையாவது: ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்பனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய ஒருமை.

நீ வந்தாய் எனக் கண்டுகொள்க. (௩௫)

1. இவ்வுரை சேனாவரையர் உரையேயாகும். இளம்பூரணர் உரை வேறு. அதனை விளக்கவுரையில் காண்க.

2. சண்டுப் ‘பால்’ என்றது திணையைக் குறிக்கும்.

3. 186, 187 ஆகிய இரு நூற்பாக்களையும் இணைத்து ஒரே நூற்பா வாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிவியார்.



நீயிர் என்பது பன்மைக்குரியது

௧௮௭. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

உரை : நீயிர் என்னும் பெயர் பன்மைக்கு உரித்து, எ - று.

பன்மையாவது : பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் பொதுவாகிய பன்மை. நீயிர் வந்தீர் எனக் கண்டு கொள்க. (௧௮)

ஒருவர் என்பது உயரீருபாற்கும் பொது

௧௮௮. ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

இருபாற்கும் உரித்தே தெரியுங் காலை.

உரை : ஒருவர் என்னும் பெயர்ச்சொல் உயர்திணைப் பாதுள் ஒருபால் விளக்கா ; ஒருவன், ஒருத்தி என்னும் இருபாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும், எ - று.

(வ - று.) ஒருவர் வந்தார் என்பது, பொதுவாய் நீன்றவாறு கண்டுகொள்க.

இருபாற்கும் உரித்து என்னும் உம்மை முற்றும்மை. (௧௮)

ஒருவர் என்பது பன்மை வினை கொள்ளல்

௧௮௯. தன்மை சுட்டின் பன்மைக் கேற்கும்.

உரை : ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பு கருதின் அஃது ஒருமைப் பெயராயினும் பல்லோரையுஞ் சொல்லொடு தொடர் தற்கு ஏற்கும், எ - று.

(வ - று.) ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர் என வரும். (௧௮)

மேற்கூறிய மூன்றின் பால் தெரியுமாறு

௧௯௦. இன்ன பெயரே இவையெனல் வேண்டின் முன்னம் சேர்த்தி முறையின் உணர்தல்.

உரை : நீயிர் நீ ஒருவர் என்பனவற்றை இன்னபாற் பெய ரென்று அறியவாறின் சொல்லுவான் குறிப்பொடுங் கூட்டி முறையால் உணர்க, எ - று.

(வ - று.) ஒரு சாத்தன், ஒருவனுளும் ஒருத்தியானும் பலரானும் ஒன்றானும் பலவானும் தன்னுழைச் சென்றவழி, 'நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர்' என்னுமன்றே : ஆண்டு அது கேட்டான், இவன் இன்னபால் கருதிக் கூறினான் என்பது உணரும். இனி,

'ஒருவ ரொருவரைச் சார்ந்தொழுக லாற்றின்' (நாலடி - ௨௦௧)

என்பது சொல்லுவான் ஆரே உருமை குறித்தான் என்பது விளங்கும்.

ஏகாரம் தேற்றேகாரம். 'முறையி னுணர்தல்' என்பது பாது காவல். (௧௯)

பெண்மகன் என்னும் பெயர் பெண்பாற்குரிய  
வினைகொளல்

ககக. மகடே மருங்கின் பால்திரி கிளவி  
மகடே இயற்கை தொழில்வயி னான.

இச்சூத்திரம் என் துதலியவாரே எனின், இனி ஒருசார் உயர்திணைப்  
பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

உரை : மகடேப் பொருண்மைக்கண் <sup>1</sup>பால்திரித்து வரும்  
பெண்மகன் என்னும் பெயர் வினைகொள்ளுமிடத்து மகடேனிற்  
குரிய வினைகொள்ளும், எ - று.

(வ - று.) பெண்மகன் வந்தான் எனவரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடுஉவினை கொள்ளுமோ, \*றுபற்றி ஆடுஉ  
வினை கொள்ளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு ஐயம் அகற்றியது. (௪௦)

ஆகார \*று செய்யுளில் ஓகாரம் ஆதல்

ககஉ. ஆடு ஆகும் பெயருமா ருளவே  
ஆயிடன் அறிதல் செய்யுள் உள்ளே.

உரை : ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயருமுள, அத்  
திரியும் இடமறிக் செய்யுளுள்ளே, எ - று.

வரலாறு :

‘வில்லோள் காவன கழலே தொடியோன்  
மெல்லடி மெலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்  
யார்கொல் லவியர் தாமே’

[குறுந்தொகை - ௭]

என வரும்.

(௪௧)

விரவுப்பெயர் செய்யுளுள் வருமுறைமை

ககக. இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுள் கிளக்கும்  
இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா  
நிலத்துவழி மருங்கில் தோன்ற லான.

உரை : செய்யுளுள் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்படும் இரு  
திணைக்குமுரிய விரவுப்பெயர்கள், உயர்திணை யுணர்த்தா, அவ்வந்  
நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளாய் வழங்கப்பட்டு வருதலான்,  
எ - று.

1. ‘பெண்மகன்’ என்பது ஆடுஉவிற்குரிய னகர வொற்றினைப்  
பெற்றும், மகடேப் பொருளில் வருதலின் பால் திரித்துவரும் பெய  
ராயிற்று. இதனையே ‘பெண்மை யடுத்த மகன் என் கிளவி’ எனக் குறித்  
தார் முன்னும்.

வரலாறு :

‘கடுவன் முதுமகள் கல்லா மூலற்கு  
வதுவை வந்த வன்பறழ்க் குமரி’

என்புழிக், கடுவன் முதுமகள் குமரி என, அஃறிணைப் பொருளவாயல்லது நிலத்துவழிமருங்கின் தோன்றாமையின் உயர்திணை சுட்டாதவாறு கண்டு கொள்க. நிலமான, முய்கை குறியூசி மருதம் கெய்தல் என்பன. (௪௨)

எய்தியது விலக்கல்

௧௧௪. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

உரை : கருப்பொருள் உணர்த்தும் விரவுப்பெயர் உயர்திணை சுட்டாது, அஃறிணை சுட்டுவது அவ்வத்திணைக்குரியவாய் வழங்கப் பட்டு வரும் பெயரல்லாத விடத்து, எ - று.

எனவே, திணைக்குரியவாய் வழங்கப்பட்டு வரும் பெயர் இரு திணையுஞ் சுட்டி வரும் என்பதாம்.

(வ - று.) காளை விடலை என்பன உயர்திணையினும் அஃறிணை யினும் வருமாதலின் விரவுப் பெயராயிற்று. பிறவுமன்ன. (௪௩)

ஐந்தாவது பெயரியல் முற்றிற்று.

## சு. வினையியல்

**வினைச்சொற்குப் பொது இலக்கணம்**

ககடு. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது  
வினையுங் காலிக் காலமொடு தோன்றும்.

என்பது குத்திரம்.

என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறையானே வினைச்சொல்  
ஆமாறு உணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார், அதனும் இங் வேதத்து  
வினையியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

உரை : வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமையொடு  
பொருந்தாது, ஆராயிற் காலத்தொடு புலப்படும், எ - று.

சுண்டு வேற்றுமை என்பது உருபை.

(வ - று.) உண்டான், கரியன் என வேற்றுமை கொள்ளாது  
காலமொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. (க)

**காலம் மூன்று**

ககசு. காலங் தாமே மூன்றென மொழிப.

உரை : மேல் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம் மூன்று  
என்று சொல்லுவர் புலவர், எ - று. (உ)

**காலத்தின் பெயரும், முறையும், தொகையும்**

கக௭. இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்று  
அம்மூக் காலமும் குறிப்போடும் கொள்ளும்  
மெய்க்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே.

உரை : இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்று சொல்லப்படும்  
மூன்று காலமும் குறிப்புவினையொடும் பொருந்தும் மெய்க்நிலை  
யுடைய, வினைச்சொல்லானவை தோன்றுகெறிக்கண், எ - று.

எனவே, காலம் மூன்றாவன இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்பது உம்,  
வெளிப்படக் காலம் வினங்காதன குறிப்புவினை யென்பது உம் பெற்றும்.

(வ - று.) உண்டான், உண்ணா நின்றான், உன்பான் எனவரும்.

இறப்பாவது, தொழில்து கழிவு ; நிகழ்வாவது, தொழில் தொடங்கப்  
பட்டு முற்றுப் பெருத நிலைமை ; எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை. (உ)

வினைச்சொற்களின் பாகுபாடு

க௧௮. குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்  
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்  
உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்  
ஆயிடு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்  
அம்மு வருபின் தோன்ற லாரே.

உரை : குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணும் தொழிற் பொருண்  
மைக்கண்ணும் தோன்றிக் காலத்தொடு வருஉம் எல்லாச் சொல்  
லும் உயர்திணைக்குரியனவும், அஃறிணைக்குரியனவும், இரண்டு  
திணைக்கும் ஒப்ப உரியனவும் என மூன்று கூற்றனவாம் தோன்று  
நெறிக்கண் எ - று. (ச)

உயர்திணைத் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று

க௧௯. <sup>1</sup>அவைதாம்,

அம் ஆம் எம் ஏம் என்னும் கிளவியும்  
உம்மொடு வருஉம் கடதற என்னும்  
அக்காற் கிளவியொ டாயெண் கிளவியும்  
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறையானே உயர்திணை  
வினையுணர்த்துகின்றார் ; அவைதாம் இருவகைய, தன்மை வினையும்  
படர்க்கை வினையும் என. தன்மை வினையும் இருவகைத்து, பன்மைத்  
தன்மையும், ஒருமைத் தன்மைபுமென; இச்சூத்திரத்தாற் பன்மைத் தன்மை  
உணர்த்துகின்றார்.

உரை : மேல் மூன்றுவகை எனப்பட்ட வினைச்சொற்றும்,  
அம்-ஆம், எம்-ஏம் என்னும் ஈற்றவாகிய சொல்லும், உம்மொடு  
வருஉம் க-ட-த-ற வாகிய கும்மும், டும்மும், தும்மும், றும்மும்  
என்னும் ஈற்றவாகிய சொல்லும் என அவ்வெட்டும் பன்மையுணர்த்  
தூந் தன்மைச்சொல்லாம், எ - று.

<sup>2</sup>(அம், ஆம் என்பன மூன்னின்றாரை யுணப்படுக்கும், தமராயவழி  
படர்க்கையாரையும் உணப்படுக்கும். எம், ஏம் என்பன படர்க்கையாரை  
உணப்படுக்கும். உம்மொடு வருஉம் க-ட-த-ற அவ்விருவரையும்  
ஒருங்கு உணப்படுத்தலும் தனித்து உணப்படுத்தலும் உரிய.)

1. 'அவைதாம்' என்னும் சொல் தெய்வச்சிலையார் உரையில் இல்லை.

2. பிறைக்குறியிலிருப்பன இவ்வியல் கஉஆம் நூற்பாவில் கூறவ  
தாக உரையாசிரியரே இத்தூற்பாவின் இறுதியில் கூறுதலின் இப்பகுதி  
சுண்டிருத்தற் றியைபிழை. இப்பகுதி சேனாவரையத்தில் அப்படியே  
உள்ளது.

அம் - ஆம், எம் - ஏம் என்பன மூன்று காவழம் பற்றி வரும்.

உம்மொடு வருஉங் க - ட - த - ற எதிர்காலம்பற்றி வரும்.

வரலாறு :

அம்—உண்டனம், உண்ணுநின்றனம், உன்குவம் எனவும் ;

ஆம்—உண்டாம், உண்ணுநின்றும், உன்பாம் எனவும் ;

எம்—உண்டனெம், உண்ணுநின்றனெம், உன்குவெம் எனவும் ;

ஏம்—உண்டேம், உண்ணுநின்றேம், உன்பேம் எனவும் வரும்.

உம்மொடு வருஉங் கடதற—உன்கும், உண்டும், வருதும், சேறும் எனவும்; உரினாதும், திருமுதும் என ஏற்றவழி உகரம் பெற்றும் வரும். இவை நான்கும் எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

உம்மை யடைந்து வந்த க - ட - த - றக்கள், 'உம்மொடு வருஉம் க! - ட - த - ற' ஆயின. இக் காட்டிய எட்டு வினைச்சொல்லும் உயர் திணைப் பன்மை வினைச்சொல்லு யுணர்த்துத் தன்மைச் சொல் என்றவாறு.

இவை தன்னொடு முன்னின்றனையும் உளப்படுத்தும், படர்க்கையாகியும் உளப்படுத்தும், அவ்விருவரையும் உளப்படுத்து மேற்பது,

'அவற்றுள், பன்மை யுரைக்கும் தன்மைக் கிளவி'  
(தொல். சொல். வினையியல்-கஉ.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லுதல்.

(6)

தன்மை ஒருமை வினைமுற்று

உ00. கடதற என்னும்

அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமொடு

என் ஏன் அல்லென வருஉம் ஏழும்

<sup>1</sup>தன்வினை உரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், மேல் உளப்பாட்டுத் தன்மை கூறினார்; இது, தனித்தன்மை வினைச்சொல் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

<sup>2</sup>உரை : க, ட, த, ற ஊர்ந்த குன்றியலுக்காமாகி கு, டு, து, று என்னும் நான்கு ஈற்றவாகிய சொல்லும்; என், ஏன், அல் என்னும் ஈற்றவாகிய சொல்லும் என அவ்வேழம் ஒருமையுணர்த்தும் தன்மைச் சொல்லாம், எ - று.

1. தன் வினை—பிறரை உளப்படுத்தாது தனித்து வரும் வினை. அஃதாவது தன்மை ஒருமை வினை என்பது.

2. இவ்வுரைப்பகுதி முன்னைய பதிப்புக்களில் இவ்வினையையும் இருந்து விடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிதலின் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப் பட்டது.

க - ட - த - ற என்னும் அக் கான்கு ஊர்த்த குற்றியலுகரம் என்னுள் அவையிற்றின் ஈறு பற்றி. அவை வருமாறு: உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு என வரும்.

என், என் என்பன மூன்று காவமும் பற்றி வரும். அவை உண்டனென், உண்ணுநின்றனென், உண்குவென் எனவும்; உண்டேன், உண்ணுநின்றேன், உண்குவேன் எனவும் வரும்.

அல்—உண்பல், தின்பல் என எதிர்காலம் பற்றி வரும். இப்பொழுது அதனை உண்பன், தின்பன் என அன் ஈறுக வழங்குப என்ப. (ச)

‘செய்து’ என்னும் வாய்பாட்டுவினை முற்றுவினைகொண்டு முடிதல்

உ௦௧. அவற்றன்

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும்

அவ்வியல் திரியா தேன்மனார் புலவர்.

உரை : அவ்வேழனுட் செய்து என்னும் சொல்வினைகொண்டு முடியினும் அமைபும், எ - று.

(வ - று.) உண்கு வந்தேன் என வரும்.

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும் அமைக எனவே செய்கும் என்னும் கிளவியும் வினையொடு முடியினும் அமைக என்பது போர்த்ததாம்.

(வ - று.) உண்கும் வந்தேன் என வரும்.

இனி அவை முடியினும் அமையும் எனவே, பெயர்கொண்டு முடிதலே வலியுடைத்து என்பது போர்த்ததாம்.

அவை : உண்கு யான், உண்கும் யாம் என வரும்.

‘அவ்வியல் திரியா’ என்பது அவையும் முற்றுச்சொல் இயல்பிற் திரியா என்றவாறு. (எ)

உயர்திணைப்படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்று

உ௦௨. அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கும்

ஒருவர் மருங்கின் படர்க்கைச் சொல்லே.

இக்குத்திரம் எந்துதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைத் தன்மைச்சொல் உணர்த்தி, அத்திணைப் படர்க்கைவினைச் சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அன் என்பதனைத் தொடக்கமாக வுடைய நான்கு ஈற்றுச் சொல்லும் உயர்திணைக்கண் ஒருமைப்பாளை உணர்த்தும் படர்க்கை வினைச்சொல், எ - று.

அவை வருமாறு :

அன் - உண்டனன், உண்ணுநின்றனன், உண்குவன் எனவரும்.

ஆன் - உண்டான், உண்ணுநின்றான், உண்பான் எனவரும்.

அன் - உண்டனன், உண்ணுநின்றனன், உண்குவன் எனவரும்.

ஆன் - உண்டான், உண்ணுநின்றான், உண்பான் எனவரும். (அ)

உயர்திணைப்படர்க்கைப் பன்மை வினைமுற்று

உ௦௬. அர் ஆர் பளன வருஉம் முன்றும்  
பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைப்படர்க்கைப் பன்மை வினைச்சொல் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அம் மூவகைச் சொல்லும் பலராய் புறத்தாரை யுணர்த்துஞ் சொல், எ - று.

வரலாறு :

அர் - உண்டனர், உண்ணுநின்றனர், உண்குவர் எனவரும்.

ஆர் - உண்டார், உண்ணுநின்றார், உண்பார் எனவரும்.

ப - உண்ப, நின்ப என எதிர்காலங்கொண்டு வரும். (க)

மார் என்பது வினையொடு முடிதல்

உ௦௭. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை  
காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப.

உரை : மார் என்பதூஉம் உயர்திணைப் படர்க்கைப் பன்மை வினைக்கு உரித்து ; அது பின்னை முடிபுங்காலை வினைச்சொல்லொடு முடிதல் உடைத்து, எ - று.

(வ - று.) ஆர்த்தார் கொண்மார் வந்தார் எனவரும்.

இது முற்றுச்சொல் லாகலான் வினைச்சொல்லொடு முடிதல் வேற்றுமை கண்டு அகிதுணர்த்தியவா நென்பது. (க௦)

உயர்திணை வினைமுற்றின் தொகை

உ௦௮. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த  
அந்நா லென்தும் முன்றுதலை யிட்ட  
முன்னுறக் கிளந்த உயர்திணை யவ்வே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், மேல் விரித்தவற்றையெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. புறத்தார் - படர்க்கையார்.

2. காலக் கிளவி - காலத்தை யுணர்த்தும் வினைச்சொல். 'மார்வினை யொடு முடிமே' என்ற கன்னுளும் காண்க.



உரை : பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் தோன்ற நின்ற இருபத்து மூன்றுமே உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் உரிய என வரை யறுத்தவாறு.

அது, 'விரித்துத் தொகுத்தல்' என்னும் தூற்புணர்ப்புப்பட வைத்தவாறு. (கக)

உளப்பாட்டுத் தன்மை வினைமுற்றின் திரிபு

உரு. அவற்றுள்,

பன்மை உரைக்குத் தன்மைக் கிளவி

எண்ணியல் மருங்கில் திரிபவை உளவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அத்தொகுக்கப்பட்டனவற்றுள் ஒருசாரவற்றது வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : பன்மைத் தன்மைச் சொற்கள் ஆராயுமிடத்து அவை திரிபுடைய, எ - று.

யாதோ திரிபு எனின், அம் ஆம் என்னும் இரண்டும் தன்னொடு முன்னின்றினை உளப்படுக்கும்.

எம் ஏம் என்பன இரண்டும் தன்னொடு படர்க்கையாளை உளப்படுக் கும்.

உம்மொடு வருஉம் கடதறக்கள் முன்னின்றியும் படர்க்கையாளை யும் உளப்படுக்கும் என்பது.

இவ்வுளப்படுதற்குத் திரியுந் திரிபு அவையுடைய; வழுஉத் திரிபன்று ஈண்டுக் கருதியது என்பது. (கஉ)

யார் என்னும் குறிப்புமுற்று உயர்திணை முப்பாற்கும் உரித்தாதல்

உரு. யாஅர் என்னும் வினாவின் கிளவி

அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கும் உரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் பொதுவாகியதோர் வினைக்குறிப்புச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : யார் என்னும் வினாவின்பாற்றாய் வருகின்ற சொல் உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் உரித்து, எ - று.

(வ - று.) யார் அவன், யார் அவன், யார் அவர் எனவரும்.

மற்றிது வினைக்குறிப்பே வெனின், முன்னர்,

'அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானும்'

(தொல் - சொல். உரு)

1. வினாவின்பாற்றாய் - வினாவின் பகுதியாய். அஃதாவது வினாப் பொருளில் வருவதாய் என்று பொருள்படும்.

என்று உயர்திணைக்குறிப்பு ஒதுவழியே வைக்க எனின், உயர்திணை முப்பாற்றும் தன் ஈறு திரியாது நிறநற் சிறப்புநோக்கி ஈண்டு வைத்துணர்த்தினார் என்பது. (க௭)

ஆன், ஆள், ஆர் ஈற்று ஆ செய்யுளுள் ஓ ஆதல்

உ௦௮. பாலறி மரபின் அம்மூவீற்றும்

ஆஓ ஆகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைப்பாற்குப் படுவதோர் செய்யுள்முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பாலறி மரபின் அம்மூவீற்றும் என்பன - மேல் உணர்த்திப்போந்த னஃகான் ஒற்றும், னஃகான் ஒற்றும், ஈஃகான் ஒற்றும் ஆயின அவை மூன்று <sup>1</sup>ஈற்றுக்கண்ணும் தின்ற ஆகாரம் ஓகாரமாம் செய்யுளுள், எ - று.

(வ - று.) 'வினவிநிற் றந்தான்' என்பது, 'வினவி நிறந்தோன்' (அகம் - ச௮) எனவும்,

'நகஉப் பெயர்க்தான்' என்பது, 'நகஉப் பெயர்க்தோள்' (அகம் - உ௪௮) எனவும்,

'சென்ற ரன்பினர்' என்பது, 'சென்றோ ரன்பின்' (அகம் - கூ) எனவும் வரும்.

செய்யுளுள் எங்கும் ஆ ஓவாகாது. ஆவாகக் கொள்ளாதவிடத்தா யின் ஓவாகத் திரியது, அல்லாக்கால் வேண்டா என்பது. (க௮)

ஆய் என்னும் ஈற்று ஆவும் செய்யுளுள் ஓ ஆதல்

உ௦௯. ஆய்என் கிளவியும் அவற்றோடு கொள்ளும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஆ ஓவாகல் ஒப்புமை கண்டு <sup>2</sup>விரவுவினைச் சொல் ஈறு செய்யுளுட் டிரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஆய் என்னும் சொல்லின் ஆகாரமும் ஓவாகும் செய்யுளுள், எ - று.

(வ - று.) 'வந்தாய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' என்பது, 'வந் தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' (அகம் - ௮௦) எனவரும். (க௯)

1. ஈற்றுக்கண் - ஈற்றயற்கண்.

2. விரவுவினைச் சொல் - முன்னிலை வினைச்சொல்.

## உயர்திணைக் குறிப்பு வினைமுற்று

உக௦. <sup>1</sup>அதுச்சொல் வேற்றுமை உடைமை யானும்  
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானும்  
ஒப்பி னானும் பண்பி னானுமென்று  
அப்பாற் காலங் குறிப்போடு தோன்றும்  
அன்மையின் இன்மையின் உண்மையின் வன்மையின்  
அன்ன பிறவுங் குறிப்போடு கொள்ளும்  
என்ன கிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், நிறுத்த முறையானே  
உயர்திணைக்குரிய வினைக்குறிப்புச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அதுச்சொல் வேற்றுமை - ஆறாம் வேற்றுமை,  
அதன் பொருள் பல - அவற்றுள் அங்ஙனமுடைமைப் பொருள்பற்றி  
உயர்திணை வினைக்குறிப்புச்சொல் பிறக்கும், எ - று.

இங்குக் கூறப்பட்ட எட்டுப் பொருண்மையும் பற்றித் தோள்  
நுங்கால் வினைக்குறிப்புச் சொல்லோடு தோன்றும் என்றவாறு.

(வ - று.) உடையன், உடையன், உடையர் எனவரும்.

கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினானும் பற்றிப் பிறத்தன :

நிலத்தன், நிலத்தன், நிலத்தர் என்பன.

உவமைப் பொருள் பற்றிப் பிறத்தன :

பொன்னன்னன், பொன்னன்னன், பொன்னன்னர் என்பன.

பண்புபற்றி வத்தன :

கரியன், கரியன், கரியர் என்பன.

அப்பாற் காலங் குறிப்போடு தோன்றும் என்பது - அக்கூறப்பட்ட  
சொல் குறிப்பாய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

அன்மை : அல்லன், அல்லன், அல்லர் என்பன.

இன்மை : இல்லன், இல்லன், இல்லர் என்பன.

உண்மை : உளன், உளன், உளர் என்பன.

வன்மை : வல்லன், வல்லன், வல்லர் என்பன.

இனிப், 'பிறவும்' என்றதனான்,

நல்லன் நல்லன் நல்லர் எனவும்,

தியன் தியன் தியர் எனவும்,

1. இந் நூற்பாவில் பின்னைய மூன்று வரிகளை மட்டும் வேறொரு  
நூற்பாவாகக் கொள்வர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கிணியார், தெய்வச்  
சிலையார் ஆகியோர்.

மூவாட்டையான், காலாட்டையான், ஏழாட்டையான் என்பனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் கொள்க.

சண்டுக் காட்டினவெல்லாம் படர்க்கை வினைக்குறிப்புச் சொல். இனி, சண்டு எடுத்தோத்தினனும் கூறிய பொருளைப்பற்றித் தன்மை வினைக்குறிப்புச் சொல் வருமாறு ஒட்டிக்கொள்க.

தன்மை வினைக்குறிப்புச் சொல் உடையென், உடையேம்; உடையாம் என வரும். பிறவும் அன்ன. (கச)

உயர்திணைக் குறிப்பு வினைமுற்று ஈறு

உகக. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த  
அன்ன மரபின் குறிப்போடு வருஉங்  
காலக் கிளவி உயர்திணை மருங்கின்  
மேலைக் கிளவியோடு வேறுபா டிலவே.

உரை: பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் ஆகிய பெண் ஆண் என்று வேறுபாடு தோன்ற வந்த வினைக்குறிப்புச் சொற்களெல்லாம் 1 மேற்சொல்லிப்போந்த இருபத்து மூன்று வினைச்சொற்கு ஈறாய் எழுத்துக்களினுள்ளானவே தமக்கும் ஈறாவன, பிறிதில்லை எ - று.

'அன்ன மரபின்' என்றதனால், சண்டு உயர்திணைக்கு ஓதிய பொருள் பற்றி அகிரினை வினைக்குறிப்புக் தோன்றும் என்று கொள்க.

(வ - று.) 'வடாது வேங்கடம் தெனது குமரி' என்புழி, வடாது தெனது என்பன; இது வினைக்குறிப்புப் பெயர். பிறவும் அன்ன. (கா)

அகிரினைப் பன்மைத் தெரிநிலை வினைமுற்று

உகஉ. அஆ வளன வருஉம் இறுதி  
அப்பால் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

இக்குத்திரம் என் றதவற்றோ மெனின், அகிரினைப்பாற்ற உரிய வினைச்சொல் உணர்த்துதல், றுதவற்று.

அ - உண்டன, உண்ணுநின்றன, உன்பன எனவரும்.

ஆ - உண்ண, தின்னு என வரும்.

வ - உண்குவ, தின்குவ என வரும்.

வருஉம் இறுதி அப்பான் மூன்று என்பது - இறுதி இயையுடைய அப்பான் மூன்று என்றவாறு.

1. மேற்சொல்லிப் போக்த இருபத்து மூன்று ஈறுகளாவன :—  
அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், ப, மார், அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும், கு, டு, து, று, என், ஏன், அல் என்பன. இவற்றுள் குறிப்பு வினைக்கும் ஏற்பன அம் ஆம் எம் ஏம் என் ஏன் என்னும் தன்மை ஈறு ஆறும், அன் ஆன் அள் ஆள் அர் ஆர் என்னும் படர்க்கையிற் ஆறாமும்.

இவை மூன்றமே அஃறிணைப் பன்மைப்படர்க்கை வினைச்சொற்கு ஈரூம் எழுத்துக்கள் என்றவாறு. (௧௮)

அஃறிணை ஒருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்று

உக௩. ஒன்றன் படர்க்கை <sup>1</sup>தடற ஊர்ந்த  
குன்றிய வுகரத் திறதி யாகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அஃறிணை ஒருமைப்பாற்று உரிய வினைச்சொல் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஒன்றனை யறியும் படர்க்கை வினைச்சொல்லாவன த - ட - நக்களை ஊர்ந்த குன்றியவுகர ஈற்றுச்சொல், எ - று.

(வ - று.) உண்டது, உண்ணுகின்றது, உன்பது எனவும்;

கூயிற்று, தாயிற்று எனவும்;

குண்டுகட்டு, குறுந்தாட்டு எனவும் வரும்.

இனி, கிளவியாக்கத்துப் பாலுணர்ந்தும் எழுத்துக்களைப் படர்க்கை வினைச்சொல் ஈற்றவாகக் காட்டியது இவ்வோத்தினுட் கூறப்பட்ட இலக்கணம் வலித்தாயிற்று என்பது. (௧௯)

அஃறிணை வினைமுற்றின் தொகை

உக௪. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த  
அம்மு விரண்டும் அஃறிணை யவ்வே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், விரித்தது தொகுத்தவாறு நுதலிற்று.

உரை: பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் அறிய வந்த அவ்வாறு ஈற்றுச் சொற்களும் அஃறிணைக்கு உரிய வினைச் சொல் எ - று. (௨௦)

எவன் என்பது அஃறிணை இருபாற்கும் உரித்தெனல்

உக௫. அத்திணை மருங்கின் இருபாற் கிளவிக்கும்  
ஒக்கும் என்ப எவன்என் வினாவே.

உரை: அஃறிணை இருபாற்கும் பொதுவேயாகி நிற்கும், எவன் என்னும் வினாவினை புணரகின்ற வினைக்குறிப்புச்சொல் எ - று.

1. பிற உரையாளியர்கள் அனைவரும் 'தறட' என்றே பாடங் கொண்டனர். இளம்பூரணர் 'தடற' எனப் பாடங்கொண்டிருப்பினும், அவர் தரும் உதாரணங்களின் முறைவையினை நோக்க 'தறட' என்பதற்கேற்பவே உள்ளது.

(வ - று.) எவன் அது, எவன் அவை என வரும்; பெயருமாம் படுத்துச் சொல்லின். (உச)

அஃறிணைக் குறிப்பு வினைமுற்று

உகச. <sup>1</sup> இன்றில உடைய என்னுங் கிளவியும்  
அன்றடைத் தல்ல என்னுங் கிளவியும்  
பண்புகொள் கிளவியும் உளஎன் கிளவியும்  
பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவியும்  
ஒப்பொடு வருஉங் கிளவியொடு தொகைஇ  
அப்பாற் பத்துங் குறிப்பொடு கொள்ளும்  
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த  
அன்ன மரபின் குறிப்பொடு வருஉங்  
காலக் கிளவி அஃறிணை மருங்கின்  
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், அஃறிணைவினைக் குறிப்பு உணர்த் ததல் நுதலிற்று.

<sup>2</sup> உரை: சொல்லப்பட்ட பத்துப் பொருண்மைக்கண்ணும் அஃறிணை வினைக்குறிப்புப் பிறக்கும் எ - று.

இன்று என்பது—கோடின்று, செவியின்று என வரும்.

இல என்பது—கோடில, செவியில என வரும்.

உடைய என்பது—கோடுடைய, செவியுடைய என வரும்.

அன்று என்பது—நாயன்று, கரியன்று என வரும்.

உடைத்து என்பது—கோடுடைத்து, செவியுடைத்து என வரும்.

அல்ல என்பது—உழுத்தல்ல, பயறல்ல என வரும்.

பண்புகொள் கிளவி—கரியது, கரிய என வரும்.

உளவென் கிளவி—உழுத்துள, பயறுள என வரும்.

பண்பினாகிய சினைமுதற் கிளவி—குறுங்கோட்டது, குறுங்கோட்டன என வரும்.

ஒப்பொடு வருஉங் கிளவி—பொன்னன்னது, பொன்னன்ன என வரும்.

1. இக் நூற்பாவில் பின்னைய நான்கு வரிகளையும் சேர்த்து வேறொரு நூற்பாவாகக் கொள்வர் சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், தெய்வச்சிவையர் ஆகியோர். அதுவே பொருத்தமுடையது.

2. இவ்விடத்து முன்னைய ஆறு வரிகளுக்கே உரை கூறப்பட்டுள்ளது.

இக் கூறப்பட்ட பத்துப் பொருண்மைக்கண்ணும் வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் தொள்ளப்படும் என்றவாறு.

<sup>1</sup>பன்மைப்பாடும் ஒருமைப்பாடும் தோன்றிவிற்கும் இலக்கண முடைய வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் மேற்கூறப்பட்ட <sup>2</sup>அஃறிணை வினைச் சொற்கு ஈரூய்வின்று பாதுணர்த்தும் எழுத்துக்களின் உள்வனவே தமக்கும் ஈரூவன, பிரிதில என்றவாறு. (உஉ)

விரவுவினையின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

உகஎ. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி  
இன்மை செப்பல் வேறென் கிளவி  
செய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த என்னும்  
அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவியும்  
<sup>3</sup>பிரிவுவேறு படுஉஞ் செய்திய வாசி  
இருதிணைச் சொற்குமோர் அன்ன உரிமைய.

இச்சூத்திரம் எடுத்துதவிறோ வெனின், இருதிணைக்கும் உரிய வினைச் சொற்களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முன்னிலை என்பது—முன்னின்றான் தொழின்மை கூறுவது; <sup>4</sup>வியங்கோள் என்பது—எவரிற்பது; வினையெஞ்சு கிளவி என்பது—வினைச்சொல்லை ஒழிபாகி நிற்பது; இன்மை செப்பல் என்பது—இல்லை யென்பது; ஒழிந்தன அவ்வாய்பாடே.

அவற்றுள், செய்ம்மன என்பது இப்பொழுது வழக்கறிது.

பிரிவு வேறுபடுஉஞ் செய்தியவாய் என்பது—உயர்திணைக்கண் வரின் உயர்திணைக்கே உரிய என்றும், அஃறிணைக்கண் வரின் அஃறிணைக்கே உரிய என்றும் பிரித்துச் செய்யப்படும் என்றவாறு. (உஉ.)

1. இப்பகுதி பின்னைய நான்கு வரிகளுக்கும் உரையாம்.

2. அஃறிணை வினைச்சொற்கு ஈரூவனவற்றுள் அஃறிணை வினைக் குறிப்பிற்கும் ஏற்பன. து, று, று, அ என்ற நான்காம்.

3. 'பிரிவு வேறுபடுஉம்' என்பது சேனாவரையரும் தெய்வச் சிலையாரும் கொண்ட பாடம். 'பிரிவு வேறுபடுஉம்' என்பது நச்சினுர்க்கினியர் கொண்ட பாடம். 'இருதிணைக்கும் பொதுவாம் தன்மையினின்றும் பிரித்து ஒருகால் உயர்திணைக்குரியதாயும் ஒருகால் அஃறிணைக்குரியதாயும் வரும்' என்பது இத்தொடருக்குப் பொருளாம். எனவே இனம்பூரணர் கொண்ட பாடமே சிறப்புடைத்தாம்.

4. வியங்கோள்: வியம் - ஏவல். கோள் - கொளவருவது. வியல் கொண்டான், கங்குல் கணகடர் 'கால்சீயா முன்' (சிலம்பு) என்றவிடத் தும் இப்பொருளாதல் அறிக.

முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று

உகஅ. அவற்றள்,

முன்னிலைக் கிளவி

இஹ ஆயென வருஉம் மூன்றும்

ஒப்பத் தோன்றும் <sup>1</sup> ஒருவற்கும் ஒன்றற்கும்.

இக்குத்திரம் என்றுதலிற்றே வெனின், முன்னிலை யொருமைச் சொற்கள் இருத்திக்கும் உரியவாமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : முன்னிலைக் கிளவிகளில் இ, ஐ, ஆய் என்னும் மூன்று திறத்தனவும் இரண்டுதினை யொருமைப்பான் மூன்றற்கும் ஒப்ப வுரியவாம், எ - று.

உயர்தினை ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும், அஃறினை யொருமைப் பாற்கும் என்பது.

(வ - று.) உண்டி, தின்றி என இறத்த காலத்திற்கே பொருத்த மடைத்தாய் இகரம் வரும்.

இனி, ஐ வருமாறு—உண்டனை, உண்ணாவின்றனை, உண்குவை என மூன்று காலமும் வரும்.

ஆய்—உண்டாய், உண்ணாவின்றாய், உண்பாய் என மூன்று காலமும் வரும்.

இனி, ஒரு காலத்திற்கே யேற்கும் இகரம் முற்கூறினமையின் உன், தின், கிட, கட, வா, போ என்னுந் தொடக்கத்தனவும் கொள்க. (உச)

முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று

உகக. இரார் மின்னென வருஉம் மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்

சொல்லோ ரீனைய என்மொர் புலவர்.

இக்குத்திரம் என் துதலிற்றே வெனின், முன்னிலைப் பன்மை வினைச் சொல் இவை யென்று உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : இக்கூறப்பட்ட மூன்றும் பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் ஒப்ப வுரியவாள் சொல் எ - று.

இர்—உண்டனர், உண்ணாவின்றனர், உண்குவிர் எனவும்;

ரார்—உண்டர், உண்ணாவின்றர், உண்பர் எனவும் வரும். இவை மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

மின்—உன்மின், தின்மின் என எதிர்காலம்பற்றி வரும். (உடு)

1. 'ஒருவர்க்கும்' என்பது பிற உரையாசிரியர்கள் கொண்ட பாடம். ஒருவர் என்பது ஆண், பெண் என்ற இருபாற்கும் உரியது ஆதலின் இப் பாடமே சிறந்தது.



முன்னிலை ஒழிந்த ஏனைவினைகள்

உஉ௦. <sup>1</sup> எஞ்சிய கிளவி இடத்தோடு சிவணி  
ஐம்பாற்கும் உரிய தோன்ற லாறே.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்துவின்றவற்றைத்  
தொகுத்து உரியவாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: அவற்றுள், முன்னிலைக்கு உரியவாகக் கூறப்பட்ட  
வற்றை ஒழித்து<sup>2</sup> ஒழிந்தவெல்லாம் மூன்றிடத்தும் கின்று இரு  
தினை ஐம்பாற்கும் உரிய, எ - று.

<sup>3</sup> அவை வருமாறு:

இன்மை செய்பல்: யானிலை, நீயிலை, அவனிலை, அவளிலை,  
அவரிலை, அதுவிலை, அவையிலை என வரும்.

வேறு என்னுவி: யான்வேறு, நீவேறு, அவன்வேறு, அவன்வேறு,  
அவர்வேறு, அதுவேறு, அவைவேறு என வரும்.

செய்ம்மன: யான் செய்ம்மன, நீ செய்ம்மன, அவன் செய்ம்மன,  
அவன் செய்ம்மன, அவர் செய்ம்மன, அவை செய்ம்மன என வரும். (உஉ)

வியங்கோள் முற்று, தன்மை முன்னிலையில் வாராது என்பது

உஉ௧. அவற்றுள்,

முன்னிலை தன்மை சூய் ரிடத்தோடும்  
மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்குதல் துதலிற்று.

உரை: முன்னிலை, தன்மை இரண்டிடத்துஞ் செல்வனவாகிய  
வியங்கோள்வினைச்சொல் சிறு வரவின, எ - று.

(ய - று.) நீர் செல்க, நீ செல்க, யான் செல்க என வரும்.

இனி, அவன் செல்க, அவன் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க.  
அவை செல்க என்பன பெருவரவினவாம்.

1. 'எஞ்சிய கிளவி' எனப் பொதுவாகையால் கூறினோரோடும், வியங்  
கோள், வினையெச்சம், செய்யும், செய்த என்பனவற்றைப் பின்னர் வரும்  
சிறப்புச் சூத்திரங்களாற் கூறுதலின் ஏனைய மூன்றற்குமே சண்டு  
உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

2. ஒழிந்த: வியங்கோள், வினையெச்சம், இல்லை, வேறு,  
செய்ம்மன, செய்யும், செய்த என்பன.

3. இப்பகுதி முன்னைய பதிப்பில் 222ஆம் தாற்பாவிற்குநிலையில்  
இருந்தது. எனினும் சண்டிருத்தலே தக்கது ஆதலின் இங்குச் சேர்க்கப்  
பட்டுள்ளது.

தொ.—8

செய்யும் என்னும் முற்று, பொருத்தாத இடம்

உஉஉ. <sup>1</sup>பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை  
யவ்வயின் முன்றம் கிகழங் காலத்துச்  
செய்யு மென்னுங் கிளவியோடு கொள்ளா.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியது விவக்குதல்  
துதலிற்று.

உரை: செய்யும் என்னுஞ் சொல், உயர்நிலைப் பல்லோர்  
படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையுங்கொண்டு முடிதல் இல்லை,  
எ - று.

எனவே, ஒருவன்படர்க்கை, ஒருத்திபடர்க்கை, ஒன்றன்படர்க்கை,  
பலவற்றுப்படர்க்கை என நான்குமே அரிது உரித்தாவது என்றவாறு.

(உ - ள்.) அவன் உன்னும், அவள் உன்னும், அது உன்னும்,  
அவை உன்னும்.

இவ்வாறு விவக்கப்பட்ட வியங்கோட் சொல்லும், செய்யும் என்னும்  
முற்றுச்சொல்லும் ஒழித்தொழிந்தனவெல்லாம் இருநிலை ஐம்பாறகும்  
முன்றிடத்திற்கும் உரிய; அன்னதாதல் வழக்கினகத்துக் கண்டு  
கொள்க. (உஅ)

வினையெச்சங்களின் வாய்பாடு

உஉஉ. செய்கு செய்யுச் செய்பு செய்தேனச்  
செய்யியர் செய்பிய செயின்செடச் செயற்கென  
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

இதுவும் அது

உஉஉ. பின்முன் கால்கடை வழியிடத் தென்னும்  
அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய  
என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பினவே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், வினையெச்சங்களைப்  
பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று. இவ்விரண்டு  
சூத்திரமும் உடன் எழுதப்பட்டது உரையிையபு கோக்கி.

உரை: செய்து, செய்யு என்பன முதலாக ஒன்பதும், பின்  
முன் எனனுந் தொடக்கத்தன ஆறும், ஆக இவை பதினைக்தும்  
வினையெச்ச வினைச்சொல், எ - று.

1. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையில் செல்லாதாகும் செய்யு  
மென் முற்றே (வினை - உக) என்ற நன்னூற் சூத்திரம் இதனை ஒட்டி  
எழுத்ததாகும்.

வினையை ஒழிபாக வீற்றவின் வினையெச்சம் எனப்பட்டது.

இனி, 'என்ன வினையும்' என்றதனால், உன்பான் வந்தான், உன்பாக்கு வந்தான் எனப் பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க.

செய்தெனெச்சம் முன்வைத்தார் இறந்த காலத்ததாதலானும் பல வீற்றதாகலானும் என்பது. (உக, உஉ)

வினைமுதல் வினைகொண்டு முடியும் வினையெச்சம்

உஉடு. அவற்றன்,

முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், முதற்கணித்த முன்றெச்சத்திற்கும் முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: அம்முதற்கண் நின்ற மூன்றும் <sup>1</sup> அவ்வினை யாக்கி அம் முதல்கொண்டு முடியும், எ - று.

(உ - று.) உழுது வந்தான், உண்ணா வந்தான், நகுபு வந்தான் எனத் தத்தம் வினை முதல் கொண்டு முடிந்தவாறு.

உண்ணா வந்தான் என்பது இப்பொழுது வழக்கினுள் உண்ணா வந்தான் என நடக்கும். (உக)

மேலே கூறிய மூன்றுக்கும் முடிபு வேற்றுமை

உஉக. அம்முக் கீளவியும் சினைவினை தோன்றின்  
சினையொடு முடிபா முதலொடு முடியினும்  
வினையோ ரினைய வேன்மனா புலவா.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அம் மூன்றன்றிறத்துப் படுவதே; இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அவை மூன்றும் ஏற்ற வினைமுதலானே முடிபு மேனப்பட்டன; சினைப்பொருளது வினையெச்சமாய்க் காலச் சினைச்சொற் பொருணிதப, அச்சினைப் பொருளது முதல்கொண்டு முடியினும் அமையும் எ - று.

(உ - று.) கையிற்று வீழ்த்தான், கையிறு வீழ்த்தான், கையிறபு வீழ்த்தான் எனவரும்.

<sup>2</sup> 'முதலொடு முடியினும்' என்ற உம்மை சிறப்பும்மை; அதனும் சினையொடு முடிதலே வலியுடைத்து என்பது உமாம்.

அது. கையிற்று வீழ்த்தது, கையிறு வீழ்த்தது, கையிறபு வீழ்த்தது எனவரும். (உஉ)

1. அவ்வினையாக்கிய அவ்வினை முதல்கொண்டு முடியும் என்பது கருத்து.

ஒழிந்த வினையெச்சங்கள் இருவினையும் கொண்டு முடியும் என்பது

உஉஎ. ஏனை எச்சம் வினைமுத லானும்  
ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்  
தாமியல் மருங்கின் முடியும் என்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்து நின்ற வினையெச்சத் திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஆக்கூறப்பட்ட மூன்றுமன்றி, ஒழிந்து நின்ற வினை யெச்சமாயினவெல்லாம், அம்மூன்று போலத் தம் தம் வினைமுதல் கொண்டு முடிதலும் அவ்விடத்தின் வந்து பொருந்திய பிறவினை யான் முடிதலும் உடைய, எ - று.

இனி, அவை வினைமுதலானே முடியுமாறு: மறை பெய்தென வளம் பெற்றது; மறை பெய்யப் பயிர் எழுந்தது என வரும். பிறவும் அன்ன.

இனி ஆன்வந்து இயையும் வினைநிலையான் முடிவன வருமாறு: மறை பெய்தென வலகமாரீர்த்தது, மரங் குழைந்தது எனவரும். பிறவும் அன்ன.

இனித், 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனால், 'உழுது வருதல், உழுது வந்தென்' என வினையெச்சம் தொழிற்பெயரொடு முடிதலும் முடிபு என்று கொள்க.

மற்று, ஏனையெச்சம் கொடாதே ஈண்டு இலக காட்டுவதெனின், 'தானியன் மருங்கின்' என்னது. 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனால், அது முதலிலே 'மூன்றெச்சங்களும் தொழிற்பெயரொடு முடிதலும் முடிபு என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. (உஉ.)

வினையெச்சங்கள் அடுக்கியபோது முடியுமாறு

உஉஅ. பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி  
சொன்முறை முடியாது அடுக்கு வரினும்  
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் அவ்வெச்சங்கள் திறத்தே படுவதொரு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: பல எச்சம் உடனடுக்கிவந்து பின் இறுதிக்கண் ஒன் றற்கேற்ற முடிபு ஏற்றக்கால் அதனால் அவ்வெச்சமெல்லாம் முடிந்த பொருளவாகி முடிபு கொள்ளும், எ - று.

1. ஆன் - அவ்விடம்.

2. இவை செய்தெனெச்சத்திற்குரியன.

3. மூன்றெச்சங்கள்: செய்து, செய்யு, செய்பு என்பன.

(௮ - ௩.) உழுது உண்டு தின்றோடிப் பாடி வந்தான் என வரும். இஃது ஒரீனத்து எச்சம் பல அடுக்கி வந்தது. அவற்றுள், பாடி என்பது வந்தான் என்னும் முடியுகொண்டு முடிந்தது; அம்முடிபே அய்வடுக்கி லின்ற பிறவெச்சங்கட்கும் முடிபாயிற்று என்றவாறு.

எனவே, அது முடியாக்கால் ஒழிந்த எச்சங்கள் முடியா என்பதாம்.

இனிப், பல இனத்து எச்சம் அடுக்கிவருமாறு வழக்கினகத்துக் கண்டு கொள்க. (௨௪)

பெயரெச்சம் கொண்டு முடியுஞ் சொற்கள்

உஉக. நிலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும்  
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட  
அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன உரிமைய  
செய்யுஞ் செய்த என்னுஞ் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் னுகலிற்றோ எனின், செய்யும் செய்த எனப்பட்ட இரண்டு பெயரெச்சத்திற்கும் முடியு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உஉர: சொல்லப்பட்ட ஆறு சொல்லொடு முடியும் அவ் விரண்டெச்சம், எ - று.

அவற்றுள் செய்யும் என்பது பல்வொர்படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை யொழிக்கொழிந்த நான்குபாற்கண் வருமாறு ஈண்டுக் காட்டுதல். ஒழிந் தனவும் மேல்வருகின்ற சூத்திரத்தாற் பெறுதல்.

நிலன்: அவன் உண்ணும் இல்லம், அவன் உண்ணும் இல்லம், அது உண்ணும் இல்லம், அவை உண்ணும் இல்லம் என வரும்.

பொருள்: அவன் செய்யும் பொருள், அவன் செய்யும் பொருள், அது செய்யும் பொருள், அவை செய்யும் பொருள் என வரும்.

காலம்: அவன் ஒதுங் காலை, அவன் ஒதுங் காலை, அது ஒதுங் காலை, அவை ஒதுங் காலை என வரும்.

கருவி: அவன் எறியுங் கல், அவன் எறியுங் கல், அது எறியுங் கல் அவை எறியுங் கல் என வரும்.

வினைமுதற் கிளவி: உண்ணும் அவன், உண்ணும் அவன், உண்ணும் அது, உண்ணும் அவை என வரும்.

வினை: அவன் உண்ணும் ஊன், அவன் உண்ணும் ஊன், அது உண்ணும் ஊன், அவை உண்ணும் ஊன் என வரும்.

இனிச், செய்த என்பது மூன்றிடத்தொடுஞ் சிவணி, ஐந்துபாற்கும் உரித்து.

அது வருமாறு: அவன் உண்ட இல்லம், அவன் உண்ட இல்லம், அவர் உண்ட இல்லம், அது உண்ட இல்லம், அவை உண்ட இல்லம் என வரும்.

ஒழிந்த பொருளும் காலமும் கருவியும் வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் இவ்வாறு ஒட்டிக் கொள்க.

மற்று, மேற்செய்த என்பது முடிபு கூறப்படாமையின், அதற்கே கூறாக; செய்யும் என்பதற்கு முடிபு சண்டுக் கூறியது என்னை? பெளின்; செய்யும் என்பது மேல் முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக் கூறினார்; சண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக் கூறுகின்றார் என்பது.

மற்று, முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமையும், எச்சமாய் நின்ற நிலைமையும் தம்புள் வேற்றுமையறியுமாறு என்னை? இரு நிலைமைக்கண்ணும் பெயர்கொண்டு முடிதல் ஒக்கும் பிறவெனின், செய்யும் என்பது முற்றாய் நிலைமைக்கண், பல்லோர் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒழித்தொழிந்த நான்கு பாகையும் தன் சுற்றகத்துக்கண் ஒருவாற்றாற் காண்ட அப் பெயரான யமைந்து முடிபு மாறுபு; அஃது எச்சமாய் நிலைமைக்கண் முடிபாய் வரும் பெயர்க்கு அடையாய் நிற்குமீ. எனவே, எச்சமான நிலைமைக்கண் ஒடிபாக வரும் பெயர் பயனிலாசெப்பதும் உருபேற்றதும் உடைய வாயிற்று. (உரு)

செய்யும் என்பதற்கோர் முடிபுவேற்றுமை

உரு. அவற்றோடு வருவழிச் <sup>1</sup>செய்யும் என் கிளவி முதற்கண் வரைந்த மூன்றாம் உரித்தே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், செய்யும் என நின்றதற்கு வேறோர் முடிபு தெரிந்து உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: செய்யும் என்னுஞ்சொல் மேற்சொல்லப்பட்ட நிலக் தொடக்கத்து ஆறனொடு வருவழி மேல்வரைந்தோதப்பட்ட பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மைகளையும் கொண்டு முடிபும் எ - று.

\*மேல் முற்றாய் நின்ற நிலை விலக்கினார் ஆண்டு; சண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமைக் கண்ணாயின் அவ்விடங்கட்கு உரித்தென்றே யெய்துவதித் தாள் என்பது.

(வ - று.) நிலம்—யான் உண்ணும் இல்லை, யான் உண்ணும் இல்லை, நீ யுண்ணும் இல்லை, நீயிர் உண்ணும் இல்லை, அவர் உண்ணும் இல்லை என வரும். ஒழிந்த பொருள் முதலாயின ஐந்தையும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க. (உச)

இருவகை எச்சங்கட்கும் எய்தியதன்மேற் நிறப்பு விதி

உரு. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும் எதிர்மறத்து மொழியினும் பொருள்கிலை தீரியா.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், எய்தியதன்மேல் நிறப்புவிதி உணர்த்துதல் துதலிற்று.

1. 'செய்யும் கிளவி' என்பது தெய்வச்சிலையார் பாடம்.
2. உஉஉஆம் தூற்பா.

உரை: பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்ட இரு திறத்தவும் எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும் தம் பொருணிலைமையிற் றிரியா எ - று.

(வி - நு.) உண்ணுஞ் சாத்தன் என்பது; உண்ணுச் சாத்தன் என்ப தற்கும் அதவே; பிறிதில்லை.

இனி வினையெச்சம்: உண்டுவந்தான் என்பது, உண்ணுது வந்தான் என வரும். பிறவும் இவ்வாறே எதிர் மறுப்பன ஒட்டிக் கொள்க.

மற்று, முற்றுச் சொல், உண்பன் சாத்தன் என்புழி, உண்ணுன் சாத்தன் என எதிர்மறுப்பினும், முற்றுச்சொல்லியல்பிற்றிரியா தாயின், அதற்குக் கூறுக எனின் அற்றன்று, முற்றுச் சொற்களை யெல்லாம் ஈறுபற்றி ஒதிறுராகலின் எதிர்மறையும் ஆண்டே யடங்கும்.

பெயரெச்ச வினையெச்சங்களுையாயின் செய்து செய்யு எனவும், செய யும் செய்த எனவும் அவைக ளை யெடுத்தேகாதனார். அவற்று மறைபிறவா கொல்லை என்று கருதினுங் கருதற்க எவற்றிக்கு இது கூறப்பட்டது என்பது. (கஉ)

எச்சங்களின் இடைநிகழும் முடிபு வேற்றுமை

உருஉ. தத்தம் எச்சமொடு சிவணும் குறிப்பின்  
எச்சொல் லாயினும் இடைநிலை வரையார்.

இச் சூத்திரம் என் றுகறிந்ரு எனின், இன்னும் அவ்வெச்சங்கட்கு முடிபு வேறுபாடு உணர்த்துகல் துதலிற்று.

உரை: இவ்விருவகை எச்சத்திடையும் பிறசொற்களும் புருதபபெறும், அவ்வெச்சத்திற்குப் பொருத்தமுடையனதாம் எ - று.

(வி - நு.) 'உப்பின்று புற்கை யுன்கமா தொற்கையோனே' என் புழி, இன்றி என்னும் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு உன்க என்னும் வியங் கோட்சொல்; இனிப், புற்கை யென்பது இடைநிலை.

இனிப், பெயரெச்சத்திற்கு உதாரணம்: அடுஞ் செக்கெற் சோறு, அட்ட செக்கெற் சோறு என்புழி, செக்கெல் என்பது இடைநிலை. பிறவும் அன்ன.

'சிவணும் குறிப்பின் எச்சொல் லாயினும் இடைநிலை வரையார்' எனவே, சிவணுக் குறிப்பின வரையப்படும் எனுதாம். (கஉ)

செய்யும் என்னும் பெயரெச்ச ஈறு கேடுமாறு

உருரு. அவற்றள்,  
செய்யும் என்னும் பெயரெஞ்சு கீளவிக்கு  
மெய்யொடுங் கேடுமே ஈற்றுமீசை உகரம்  
அவ்விடன் அறிதல் என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோவெனின், அவ் வெச்சங்களுள் செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்திற்குப் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு சற்று மிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெடுமிடம் அதிக வழக்கினகத்து, எ - று.

(௮ - ௩.) 'வாவும் புரவி' என்பது 'வாம் புரவி' என்றாயிற்று.

'அவ்விடனறிதல்' என்றதனான், 'அம்பலாரு மவனோடு மொழிமே'<sup>1</sup> என்பழி, மொழியும் என்பது மொழிம் என்றாயிற்று. மெய்யொழிந்த கெடுதலும் உடைத்து: அது, 'சார னுடவென் றோழியுங் கலுழ்மே'—என்பழிக், கலுழும் என்பது கலுழும் என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (௬௬)

இறந்தகால வினையெச்சம் ஏனைக் காலச் சொல்லொடும் இயையும்

உருசு. செய்தென் எச்சத் திறந்த காலம்  
எய்திடன் உடைத்தே வாராக் காலம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், காலவழக் கூத்தல் துதலிற்று.

உரை: இறந்த காலத்துச் செய்தெனெச்சம் ஒழிந்த நிகழ் காலமும் எதிர்காலமும் கொள்வழியுடைத்து, எ - று.

(௮ - ௩.) செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலத்திற்கு ஏற்றது, கொடியாடித் தோன்றும் என்பது; என்னை? தோற்றமும் ஆட்டமும் உடனிகழ் மாகனின் என்பது.

இனி, உழுதுவருஞ் சாத்தன், உண்வருஞ் சாத்தன் என்பழிச் செய்தெனெச்சம் எதிர்காலத்திற்கு ஏற்றது. பிறவும் அன்ன. (௭௦)

நிகழ்காலச் சொல் ஏனைக் காலங்களையும் உணர்த்தல்

உரு. முக்கிலைக் காலமும் தோன்மம் இயற்கை  
எம்முறைச் சொல்லும் நிகழ்ங் காலத்து  
மெய்க்கிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், ஒருசார் வினைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் காலமுடிபு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: <sup>2</sup>மூன்று காலமும் புலப்படச் சொல்லாப் பாட்டியல் பிளவாகிய எவ்வகைப் பொருள்களையும் நிகழுங்காலத்துப் பயின்று மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகிய செய்யும் என்னுஞ் சொல்லாக் சொல்லாக, எ - று.

1. குறுங். இக.

2. இவ்வுரை பிழைபட உள்ளது. தெளிவான உரை வினக்க வுரையிற் காண்க.



(உ - ஐ.) மலை நிற்கும், யானெழுகும் எனவரும்.

(சக)

விரைவுப்பொருளில் காலம் மயங்குதல்

உகக. <sup>1</sup>வாராக் காலத்தும் நிகழுவ் காலத்தும்  
ஓராங்கு வகுடம் வினைச்சொற் கிளவி  
இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்  
விரைத்த பொருள என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச்சொற்குப் பொது வரயதோர் முடிபுணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: எதிர் காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத்துப் பொருளையும் இறந்த காலத்துப் பொருளாகச் சொல்லுக, விரைவு நிலைமைக்கண், எ - று.

(அ - ஐ.) சோறு வேவலிந்து <sup>2</sup>பாணியானின்றுழிப் புறத்தா னொருவன் போகவேண்டுங் குறைப்பொருட்டாக, 'இன்னும் உன் டிவையோ! போதாயோ!' என்றாகல், 'உண்டேன், போக்தேன்' என்னும் உண்ணுதிருந்தானே யெனினும்; 'உண்டேன், போக்தேன்' என்னும் உண்ணு நின்றுனே யெனினும் பிறவும் அன்ன. (சஉ)

சிறப்பின் கண்ணும் காலம் மயங்கல்

உகஎ. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொல் சுட்டி  
அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி  
செய்வ தில்வழி நிகழுவ் காலத்து  
மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், இதுவும் காலவழுக்காத்தல் துதலிற்று.

உரை: மிக்கதன் மருங்கின் என்பது - உலகத்தாராற் சிறந்த தென்று மதிக்கப்பட்டதன்கண் என்றவாறு; வினைச்சொற் சுட்டி என்பது - வினையாகிய சொல்லிச் சுட்டி என்றவாறு; அப்பண்பு குறித்த என்பது - ஆண்டை வினையது பயனாகிய ருணத்தைக் குறித்த என்றவாறு; வினைமுதற் கிளவி என்பது - ஆச் செய்கை செய்தானி துதலின சொல் என்றவாறு; செய்வதில் வழி என்பது - செய்கை முடியாத நிலைமைக்கண் என்றவாறு; நிகழுவ் காலத்து

1. 'மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்  
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்'

என்னும் திருக்குறளில் இக் தூற்பாவின் இலக்கணமாக எடுத்துக் காட்டுவர் பரிமேலழகர்.

2. பாணித்தல் - காலந்தாழ்த்தல்.

மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே என்பது - அது நிகழும் காலத்துச் சொல்லுஞ் சொற் பிழையாது, எ - று.

(உ - று.) அறஞ்செய்தான் கவர்க்கம்புகும்; தாயைக் கொள்ளுள் நிரயம்புகும் எனவரும். அறம் என்பது மிக்கதொன்ற, அதனை யாக்கினான் அவ்வுழிச் சேறல் ஒருதலையாகலாத் புதுகின்றாரைக் கண்டான் போலப், 'புகும்' என்று நிகழும்காலத்தாற் சொல்ல அமையும் என்பது. (உஉ)

இது செயல் வேண்டும் என்பது சரிடத்தும் பொருள் தரல்

உஉஅ. இதுசெயல் வேண்டும் என்னுங் கிளவி  
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே  
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், முற்றுச்சொற் பொருள்படும் முறைமை யுணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: இது செயல் என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல், சொல்லப் படும் ஒருவன்மேல் நிற்கற்பாலது; அது பிறவயின் வேக்கியும் நிற்கும், எ - று.

(உ - று.) சாத்தன் ஒதல்வேண்டும் என்றக்கால், ஒதற்றொழில் வேண்டுவான் சாத்தன் என்றமன் ஆகற்பாலது. அவ்வாறன்றிச் சாத்தன் ஒதல்வேண்டும்; யாச்! தக்கை தாய் எனவும் நிற்கும் என்பது. (உஉ)

வற்புறுத்தலில் வருதல் வினா எதிர்மறைப் பொருள் தரல்

உஉஆ. வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொல்  
எதிர்மறைத் துணர்த்தற குரிமையும் உடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், <sup>1</sup>இதுவும் வினைச்சொற்படும் பகுதி வேற்றுமை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: வன்புறவருஉம் என்பது திப்பஞ்செய்தற்கு வருஉம் என்றவாறு; வினாவுடை வினைச்சொல் எனபது - ஆ, ஏ, ஒ என்னும் வினாவினையுடைத்தாய் வருஞ் செய்கைச் சொல் என்ற வாதது; எதிர்மறுத்து உணர்த்தற்கு உரிமையும் உடைத்தே என்பது - மறுதலைப்பட உணர்த்துதற்கு உரிமையும் உடைத்து எ - று.

(உ - று.) ஒருவன் ஒருவன், 'வைதேனோ?' என்று வையாமையை வலியுறுத்தற்கு வினாவுக்கால், அது, 'வைதேன்' என்று கேர்வுபடும் என்ற வாதது.

1. இதுவும் வினைச்சொற்கள் படும் வேற்றுமையுணர்த்துதல் துதலிற்று என்றிருப்பின் கன்று.

உம்மை யெதிர்மறை யாகலான், வைதிலேன் என்றும் கேர்வுபடும் சிறுபான்மை. (சஉ)

இயற்கையிலும் தெளிவிலும் காலம் மயங்கல்

உச௦. வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி  
இறப்பினும் நிகழ்வினும் சிறப்பத் தோன்றும்  
இயற்கையும் தெளிவும் கிளக்குங் காலே.

இச்சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் காலவழுஉக்காதல் னுதலிற்று.

உரை: எதிர்காலத்துச் செயற்கைச்சொல் இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் கொள்ளும், இயற்கைக்கண்ணும் தெளிவின் கண்ணும் சொல்லுமிடத்து எ - று.

இயற்கை என்பது அகன்மேற் நிலை. தெளிவு என்பது ஒரு தான் முடிபாணம் பிறிதானும் கண்டு தெளிதல்

(வ - ௩.) இக்காடு போகிற<sup>1</sup> உறைகோட்டப்பட்டான்; கூற கோட்படும். இஃது இயற்கை.

இனித் தெளிவு: எறும்பு முட்டைகொண்டு<sup>2</sup> தெற்றியேறின் மறை பெய்தது; மறை பெய்யும் என்பது.

'செறப்பத் தோன்றும்' என்பது, அவ்விரு காலத்தானுஞ் சொல்வப் பிழையாது, யாப்புற்றுப் புலப்படும் என்றவாறு. (சக)

செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போல வருதல்

உசக. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்  
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியல் மரபே.

இச்சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஒருவகை வழுஉச்சொல் அமைத்தமை னுதலிற்று.

உரை: வினைக்கட் செய்கையினுச் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தான் செய்கை செய்ததுபோல அதற்குத் தொழிற் கூறலும் உண்டு, வழக்கப்பட்ட மரபிலக்கணம் எ - று.

(வ - ௩.) இல்லம் மெழுதிற்று. கோறு அட்டது என வரும். (சஎ)

1. கூற - ஆடை. 'இம்மையே தரும் சொறும் கூறையும்' (சுந்த - தேவா) என்ற விடத்தும் இப் பொருளாதலித

2. தெற்றி - மேட்டு நிலம்.

3. செயப்படு பொருளைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினுள் உரித்தே (பொது - 19) என்பது இதனைத் தழுவிய என்னுந் சூத்திரம்.

வேறு இடத்தும் காலம் மயங்கல்

உசஉ. இறப்பே எதிர்வே ஆயிடு காலமும்  
சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் காலவழிக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் தம்முள் மயங்கி வரப்பெறும் எ - று.

(ஊ - ஞ.) யாம் பண்டு விளையாடுவது இக்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம், விளையாடுவது என்பது எதிர்காலம். விளையாடிற் றென்றுமன் ஆகற்பாலது; அகில எதிர்காலமும் கொண்டது, விளையாடு வது என்று. 'மூன்றும் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமும் எல்லாம் மயங்குமாறு சொல்லி வைத்தார், இனி உடன்றொகையாக வுணர்த்தியவாறு. 'சிறப்பத் தோன்றும்' என்பது சாலவுள்ள வழிக் கென்பது. (௪௮)

நிகழ்வு ஏனையவற்றோடு மயங்கல்

உசக. ஏனைக் காலமும் மயங்குதல் வரையார்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இனி ஒழிந்தகாலமும் இறப்பி னோடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஏனைக்காலமும் என்பது - ஒழிந்தகாலமும் என்ற வரையார்; மயங்குதல் வரையார் என்பது - மயங்கிவரு மரபினை வரையார் இவ்விறப்புக் காலத்தோடு, எ - று.

(ஊ - ஞ.) யாம் பண்டு விளையாடுங்கா; பண்டு என்பது இறந்த காலம், விளையாடும் என்பது செய்யும் என்னும் நிகழ்காலச் சொல். இது இறப்பில் வந்த முடிந்தது. 'வரையார்' என்பது மற்றொசிரிபர் என்ற வரையார். மூன்று காலமும் தம்முள் மயங்கும் என்பது நேர்த்தானும் ஆசிரியன். அகிலேயனின், மூன்று காலமும் அகிலது காலமில்லை; அவை மூன்றும் தம்முள் மயங்குதமென்றாகல், வழுஉவென்ற தில்லையாம் பிற வெனின், அற்றன்று, எவ்வாற்றினும் மயங்கா மூன்று காலமும், மேற் காட்டின உதாரண முடிபுபோல்கன படுவழி வழக்கிற்கு ஏற்றவாறு மயங்கும், அன்ன வழக்கு உள்வழி என்பது. (௪௯)

ஆறுவது வினையியல் முற்றிற்று.

## எ. இடையியல்

இடைச்சொற்குப் பொது இலக்கணம்

உசச. இடைஎனப் படுபு பெயரோடும் வினையோடும்  
நடைபெற் றியலும் தமக்கியல் பிலவே.

என்பது குத்திரம்.

இங் லோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், இடையியல் என்னும்  
பெயர்த்து.

இச் சூத்திரம் இடைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் இலக்கணம்  
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

'அது மன்' [புறம் - உசச] என்பது பெயரோடு நடைபெற்றது.

'தமக்கியல்பிலவே' என்றதனான், இடைச் சொற்கள் 'பகவின்றியே  
நின்றிசைப்பனவும் உன என்றவாறு.

(உ - ஈ.) உண்டான் என்னுந் தொடக்கத்தன.

(உ)

இடைச் சொற்களின் பாகுபாடு

உசரு. அவைதாம்,  
புணரியல் நிலையிடைப் பொருணிலைக் குதகவும்  
வினைசெயல் மருங்கின் காலமொடு வருகவும்  
வேற்றுமைப் பொருள்வயின் உருபா குகவும்  
அசைநிலைக் கிளவி ஆகி வருகவும்  
இசைநிறைக் கிளவி ஆகி வருகவும்  
தத்தம் குறிப்பின் பொருள்செய் குகவும்  
ஒப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குகவுமென்று  
அப்பண் பினவே நவலுங் காலை.

(உ - ஈ.)

புணரியல் நிலையிடைப் பொருள்திலைக் குதவுவன :

'இன்னே வற்றே' [எழுத்து. புணரி - உச] என்னுந் தொடக்கத்தன.

வினைசெயல் மருங்கில் காலமொடு வருவன :

'அன் ஆன்' — 'அம் ஆம்' — [சொல். வினையி - ௮, ௯] என்னுந்  
தொடக்கத்தன.

1. பகவு இன்றி - பிரித்தலின்றி.

வேற்றுமைப் பொருள்வயின் உருபாவன :

'ஐ. ஒடு, கு. இன், அது, கண், வின்' [சொல். வேற்றுமை - உ.] என்னுந் தொடக்கத்தன.

அசைநிலைக் கிளவி :

'கேண்மியா', 'கண்டிகும்' [புறம் - உடுக] என்னுந் தொடக்கத்தன :  
மற்றையன முன்னே விரிக்கெஞர். (உ)

இடைச்சொல் நிலைபெறும் இடமும் வேறுபாடும்

உசக. அவைதாம்,  
முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்து வருதலும்  
தம்மது திரிதலும் பிறிதவண் நிலையலும்  
அன்னவை எல்லாம் உரிய என்ப.

(உ - ஐ)

பெயரை முன்னும் பின்னும் அடுத்து வருவன :

'அதுமன்'—'கொன்னார்' [குறர் - கஉஅ] என்பன.

வினையை முன்னும் பின்னும் அடுக்குமாறு :

'வருகதில் லம்மெவஞ் சேரி சேர' [அகம் - உஎ௯]

'ஒ தந்தார், ஒ கொண்டார்' என்பன.

தம்மீது திரித்தவை :

'கொன்னை' 'மன்னை' [சொல். இடை - க, ஈ] என்பன.

பிறிதவண்ணியிற்று :

'மகவினை' என்பது.

(உ)

மன் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உசஎ. கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவியென்ற  
அம்முன் நென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனின், இடைச்சொற்களை ஏழு வகை  
பென விரித்தார் ; அவற்றுள் மூன்றுவகை மேலே புணர்த்தி, ஒழிந்த  
நான்கு வகையுள் தத்தல் குறிப்பிற் பொருள் செய்குவதிறை விரிப்பான்  
சொடங்கெனார் ; <sup>1</sup>அது கருத்து.

வரலாறு :

'ஒறியகட் பெறினே யெமக்கேயு மன்னே' [புறம் - உஉ௭]

எனக் கழிவிற்கண் வந்தது.

1. என்னு அடுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று என்றிருப்பின் நன்று.

'பண்டு காடுமன், இனிக் கயல் பிறழும் வயலாயிற்று' என ஆக்கத் தின்கண் வந்தது.

'கூரியதோர் வாண்மன்' - இவ்வி இற்றென்றாலும்.....ஒரு சொல்லு ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை என்பது. (ச)

'தில்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உசடி. விழைவே காலம் ஒழியிசைக் கிளவியென் றம்முன் நென்ப தில்லைச் சொல்லே.

(௮ - ௩)

"வாசத்திலங்கு வைபெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப் பெறுதில் லம்ம யானே"

(குறுக் - ௧௪)

இது விழைவிற்கண் வந்தது.

"பெற்றாங் கறிகதில் லம்மவிங் ளுரே"

(குறுக் - ௧௫)

இது காலம்பற்றி வந்தது.

"வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர"

(அகம் - ௨௭௬)

என்பது, வந்தக்கால் இன்னதொன்று செய்வல் என்னும் சொல் ஒழிந்து சிந்தமையான் ஒழியிசைக்கண் வந்தது.

யாதானும் ஒருசொல் ஒழிவுபட வரின் அஃது ஒழியிசை எனப்படும் என்றவாறு. (௯)

'கொன்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உசக. அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென் றப்பால் நான்கே கொண்டைச் சொல்லே.

(௮ - ௩)

"கொன்முனை யிரவுர் போலச் சிலவா ருகரீ துஞ்சு நானே"

(குறுக் - ௧௬)

என்பது அச்சத்தின்கண் வந்தது.

"கொன்னே வந்தது, கொன்னே போயினு"

என்பன பயமின்றி வந்தன.

"கொள்வரல் வாடை சினதெனக் கொண்டேனே"

என்று, நலியுங்காலை யறிந்து வந்த வாடை என்றவாறு; இது காலத்தின்கண் வந்தது.

1. 'கூரியதோர் வாண்மன்' என்பது திட்டமின்று என்னும் ஒரு சொல்லு ஒழிபாக வுடைமையின் ஒழியிசையாயிற்று என்றிருக்கலாம்.

2. பயமின்றி வந்தன - பயமின்றி என்னும் பொருள்பட வந்தன.

“கொன்னுர் தஞ்சினு யியார்தஞ் சலமே” (குறுக் - கஉஅ)  
என்பது பேருமைக்கண் வந்தது. (க)

‘உம்’ என்னும் இடைசொல்லின் பொருள்

உரு. எச்சம் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை  
முற்றே எண்ணே தெரிநிலை ஆக்கமென்  
றப்பா லெட்டே உம்மைச் சொல்லே.

(வ - ஐ.) ‘சாத்தனும் வந்தான்’ என்றால், அவனை வந்திப்  
பிதளையும் வரவு விளக்குமாகலின், அஃது எச்சவும்மை.

‘தேவசே தின்னினும் வேம்பு கைக்கும்’ (காலடி - மெய்ம்மை - உ)  
என்பது சிறப்பும்மை.

‘குறவரும் மருளுங் குன்றத்துப் படினே’ (மலைபடு - உஎஞ்)  
என்பதும் அது.

‘பந்தானும் எட்டானும்’ என்பது துணியாமைமேல் நின்றமையான்  
ஐயத்தின்கண் வந்தது.

‘கொற்றன் வருவதற்கும் உரியன்’ என்பது, வராமையும் செப்பி  
நித்குமாகலின் எதிர்மறையும்மையாயிற்று.

‘தமிழ்காட்டு மூவரும் வந்தார்’ என்பது முற்றும்மை.

‘சிலனும் நீரும் தீயும் வனியும்’ என்பது எண்ணும்மை.

‘கன்றும் அன்று, தீதும் அன்று, இடைநிகர்த்தாயிற்று’ என்பது  
தெரிநிலையும்மை.

இடைநிகர்த்தாயினமை தெரிந்தொழிந்தனம், அவ்விரண்டும் அந்  
துணைத்து ஒழியலின்றிலாமையின்.

‘கெடியனும், வலியனும்’ என்பது ஆயினான் என்னும் ஆக்கத்துக்  
கண் வந்தது ஆக்கவும்மை. (எ)

‘ஓ’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருக. பிரிநிலை வினாவே எதிர்மறை ஒழியிசை  
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்போடு தொகைஇ  
இருமுன் நென்ப ஓகா ரம்மே.

(வ - ஐ.)

விதி: அவனோ கொண்டான் என்பது.

விதி: அவனோ அவனோ என்பது.

1. பிறாது வரவையும் விளக்குமாகலின் - என்றிருப்பது கன்று.
2. மூவந்தரும் என்றிருப்பின் கன்று.
3. கெடியனும் வலியனும் ஆயினான் என்பது ஆக்கத்தின்கண்  
வந்தது என்றிருப்பின் கன்று.



எதிர்மறை : யானே கொண்டேன் என்பது.

ஒழியிசை : கொணலோ கொண்டான் என்பது.

கோடற்றதத் தகுமாயினும் கொண்டுயப் போயினுனல்லை என ஒழிவு பட வந்தமையின் ஒழியிசையாயிற்று.

தெரிநிலை : 'கன்றோ ? அன்று ; தீதோ ? அன்று. இடை மிகர்த் தாயிற்று' என்பது.

சிறப்பு :

'ஒஓ பெரியன்'

என்பது.

(அ)

'ஏ' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருஉ. தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே

ஈற்றசை இவ்வைத் தேகா ரம்மே.

(வ - து.)

தேற்றம் : 'அவனே கொண்டான்' என்பது.

வினா : 'நீயே கொண்டாய்?' என, வினாவிச் சொல்வது.

பிரிநிலை : 'அவனே கொண்டான்' என்பது ; பலருள் ஒருவனைப் பிரித்துச் சொல்வது.

என் : 'நிலனே, நீரே, தீயே, வனியே, ஆகாயமே' எனவரும்.

ஈற்றசை :

'கடல்போற் றோன்றல காடிநக் தோரே' எனவரும் ஈற்றின்கண் என்றவாறு.

(அகம் - க)

(க)

'என என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருஉ. வினையே குறிப்பே இசையே பண்பே

எண்ணே பெயரோ டவ்வறு கிளவியும்

கண்ணிய நிலைத்தே எனவேன் கிளவி.

(வ - து.)

வினை : 'கொன்னெனக் கொண்டான்' என்பது.

குறிப்பு : 'விண்ணென விசைத்தது' என்பது ;

'தண்ணெனத் துடித்தது' என்பதும் அது.

இசை : 'ஒல்லென ஒலித்தது' என்பது.

பண்பு : 'வென்னென விளர்த்தது' என்பது.

1. ஒழிவுபட - ஒழியிசைப் பொருள்பட.

தொ.—9

எண் : 'நிலனென வளியென்' எனவரும்.

பெயர் : 'ஊரெனப்படுவது உறையூர்' எனவரும் :

'காடெனப்படுவது சோனாடு' என்பதும் அது. (௧௦)

'என்று' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள் உஞ்சு. என்றென் சிளவியும் அதனோ ரற்றே.

(வ - று.)

வினை : 'கொள்ளென்று கொண்டான்' என்பது.

குறிப்பு : 'விண்ணென்று விரைத்தது' என்பது ;

'துண்ணென்று துடித்தது' என்பதும் அது.

இசை :

'ஒல்லென்று ஒலிக்கும்' (ஐந்திணையம் - உஅ)

என்பது.

பண்பு : 'வெள்ளென்று வினர்த்தது' என்பது.

எண் : 'நிலனென்று வளியென்று' எனவரும்.

பெயர் : 'ஊரென்று சொல்லப்படுவது உறையூர்' என்பது. (௧௧)

'தில்' என்பதற்குப் புறனடை

உஞ்சு. விழைவின் தில்லை தன்னிடத் தியலும்.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், <sup>1</sup>மேல் தில் என்னும் இடைச்சொல் மூன்றன்பொருட்கும் உரித்தென்று போர்த்தார் ; அவற்றுள் விழைவின் தில்லை தன்மை விடத்திற்கே ஆவது.

(வ - று.)

'பெறுகதில் வம்ம வானே'

(குறுக் - ௧௪)

எனவரும்.

எனவே, மற்றைய இரண்டும் எல்லாவிடத்துக்கும் உரிய என்றவாரும். (௧௨)

ஏ, ஒ, என்பவற்றிற்குப் புறனடை

உஞ்சு. தெனிலின் எயும் சிறப்பின் ஓவும்

அளபின் எடுத்த இசைய என்ப.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், மேற் கூறிப் போர்த்த ஏகாரச் சொற்களின் வேறுபாடு கண்டு, ஈண்டு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(வ - று.)

'நீயேன கொண்டாய்' 'ஒஓ பெரியன்' எனவரும்.

(௧௩)

‘மற்று’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருஎ. மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை

அப்பால் இரண்டென மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின், மேல் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்குவன உணர்த்தினர்; இனி மற்று என்பதோர் இடைச்சொல் வினை மாற்றும் அசைநிலையுமாய் வரும் என்பது உணர்த்துகின்றார்.

(வ - நு.)

‘இஃது உன்’ என்றாகுது, ‘மற்று உன்பல்’ என வினைமாற்று ஆயிற்று.

யாவதோடாவிலுஞ் சொல்லாடாகின்று ‘மற்றோமற்று’ என்னும் இடையே; இஃது <sup>1</sup>அசைநிலைக் கட்டுரை.

(கச)

‘எற்று’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருஅ. எற்றென் கிளவி இறந்த பொருட்டே.

இச்சூத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின், இதுவும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்குவனவற்றின்மேல் உணர்த்துதல் றதலிற்று.

உரை: எற்று என்பது இறந்தபொருள் விளக்கி நிற்கும், எ - நு.

(வ - நு.)

‘எற்றென் னுடம்பி னெழினலம்’

என வரும்.

‘எற்றேற்ற மில்லாருள் யானேற்ற மில்லாதேன்’

என்பதும் அது. ‘இஃது இரக்கப் பொருள் மேற்று என்பது.

(கரு)

‘மற்றை’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருக. மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே,

கட்டுநிலை ஒழிய இனங்குறித் தன்றே.

<sup>2</sup>பல பொத்தகம் கிடந்தவழி, ஒருவன் ஏவலாளனைப் பார்த்தப், ‘பொத்தகக் கொண்டுவா’ என்றால், அவன் ஒரு பொத்தகங் கொண்டுவந்த

1. அசைநிலைக் கட்டுரை-அசைநிலையாய் வழங்கின்கண் வந்தது.

அதுமற் றவலம் கொள்ளாது

கொதுமற் கலுமும்இய் வழுங்க லூரே. (குறுந். ௧௨)

என்பது செய்யுட்கண் வந்தமைக்கு உதாரணமாகும்.

2. இவ்வாக்கியம் சண்டு இயைபின்றி உள்ளது.

3. இவ்வுரைபற்றிய விளக்கம் விளக்கவுரையிற் காண்க.

விடத்துத் தான் கருதிய பொத்தகம் அன்றெனில், 'மற்றையது கொணர்' என்னும்; என்றக்கால், இக்கொணர்ந்தனை யொழிக்குஞ் சொல் இக் கொணர்ந்த பொத்தகம் சுட்டிற்றுக்கொண், கொணர்ந்தனை ஒழிக்குஞ் சுட்டுகிலை அதனை யொழித்து ஒழித்ததென்று அவ்வினத்தல்லது பிறிதொன்று குறித்தது கொல்லோ எனிற் குறியா; மற்று அப் பொத்தகத்துள் ஒன்றே பின்னும் குறித்தது எனப்படும். (கக)

'மன்ற' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உக௦. மன்றஎன் கிளவி தேற்றம் செய்யும்.

(வ - று.)

14 கார்மன்ற என்பவன் கண்ணுள்ளே காதலர்  
தேர்மன்றத் தோன்றிய'

என்றக்கால், தெனிர்தான் அவன் என்றவாறு. (கக)

'தஞ்சம்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உக௧. தஞ்சக் கிளவி எண்மைப் பொருட்டே.

(வ - று.)

21 ஏனோரோ தஞ்சம் இருபிறப்பி னோர்க்கும்  
வாழ்தல் அரிது'

(கக)

'அந்தில்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உக௨. அந்தில் சூங்க அசைநிலைக் கிளவியென்  
றுயிரண் டாகும் இயற்கைய என்ப.

இதுவும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செல்குவனவற்றையும் அசைநிலையையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

(வ - று.)

இடஞ்சுட்டி வந்தது.

'வருமே சேயிழை வந்திற், கொழுநற் காணிய' (குறக். உக௩)

எனவரும்.

அசைநிலை:

'அந்தில் கச்சினன் கழலினன்' (அகம். ௪௧)

என வரும். (கக)

'கொல்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உக௩. கொல்லே ஐயம்.

1. 'கடவு னாயினு மாக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே' (நற். உ௪) என்பதும் அது.

2. முரககெழு தாயத்தி அரசோ தஞ்சம் (புறம். ௪) என்பதும் அது.

(வ - நு.)

இது, 'குற்றி கொல்வேர, மகன் கொல்வேர, நாய் கொல்வேர, நரி கொல்வேர' எனவரும். (உ௦)

'எல்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உகச. எல்லே விளக்கம்.

(வ - நு.)

இது,

'எல்வனை' (புறம் - உச)

என வரும்.

(உக)

'ஆர்' என்னும் இடைச்சொல்லின் முடிபு

உகரு. <sup>1</sup> இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக் கிளவி பலர்க்குரி எழுத்தின் வினையொடு முடிமே.

உரை: இது, ஆர் என்னும் இடைச்சொல் <sup>2</sup> பெயர்முன் அல்லது வாரா என்பது.

(வ - நு.)

'அரசனார் வந்தார்; பார்ப்பார் வந்தார்' எனவரும்.

இனி விலங்கின்மேலும், 'யானையார் வந்தார்; நாயார் வந்தார்' என வரும்.

'பெயர்முன் ஆரைக்கிளவி பலர்க்குரி எழுத்தின் வினையொடு முடித் தல் இயல்பு' என எண்ணப் பெயரும் அடங்க மொழிமாற்றி உரைக்க. ( )

'ஆர்' என்பதற்குப் புறனடை

உகச. அசைநிலைக் கிளவி ஆகுவுழி அறிதல்.

(வ - நு.)

இது, 'செல்லமன்னார் செடுத்தகை' எனவரும்.

(உக)

ஏ, குரை என்னும் இடைச்சொற்களின் பொருள்

உகஎ. <sup>3</sup> ஏவுங் குரையு மிசைநிறை யசைநிலை

ஆயிரண் டாகும் இயற்கைய என்ப.

1. இந்நூற்பாவையும் அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிவையார்.

2. பெயர் முன் என்பது இயற்பெயர் முன் என்றிருப்பின் நன்று.

3. 'ஏவுங் குரையும்' என்று தெய்வச்சிவையாரும், 'ஏயும் குரையும்' எனச் சேனாவரையரும் நச்சினுக்கிவியரும் பாடங்கொள்வர்.

உரை : ஏ - இசைநிறை; குரை - அசைநிலை என கிரணிறை யாகக் கொள்க, ஏ - று.

(வ - று.)

‘ஏள வம்பல் மொழிந்தனம் யாமே’

ஏ - இசைநிறை யாயினவாறு.

‘பக்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்’ (குறள். நக்குரவு-இ) எனக் குரை அசைநிலை. (உச)

‘மா’ என்னும் இடைச்சொல் வருமாறு

உகஅ. ‘மா’என் கிளவி வியங்கோள் அசைச்சொல்.

(வ - று.)

இது,

‘மாயக் கடவுட் குயர்கமர வலனே’

உயர்க என்னும் வியங்கோட்கண் மா என்னுஞ் சொல் அசைநிலையாய் வந்தது. (உஊ)

முன்னிலை அசைச் சொற்கள்

உசசு. மியாயிக மோமதி இகுஞ்சின் என்னும் ஆவயின் ஆறு முன்னிலை யசைச்சொல்.

உரை : முன்னிலைக்கண் அசைச் சொல்லாய் வருவன இவை, ஏ - று.

(வ - று.)

மியா : ‘கேண்மியா’

இக :

‘தண்டுறை யூரயாங் கண்டிக’

மோ :

‘காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழியே’ (குறள் - உ)

மதி :

‘சென்மதி பெரும’

இகும் :

‘மெல்லம் புலம்ப கண்டிகும் யாமே’

கிள் :

‘காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை’ (அகம் - ஏ) (உச)

1. இந் நூற்பாவினை அப்படியே கொண்டெடுத்து மொழிவர் கன்னூலார். (நன். இடை-உஓ)

‘இகும்’ ‘சின்’ என்பவற்றிற்குப் புறனடை.

உஎ௦. அவற்றள்,

இகும் சின்னும் ஏனை இடத்தோடு  
தகுநிலை உடைய என்மனார் புலவர்.

(வ - று.)

இகும், தன்மைக்கண் வருமாறு :

‘கண்டிகு மல்லமோ கோண்க’

(ஐங்குறு - ௧௨௧)

என வரும்.

படர்க்கை :

புகழ்த்திகு மல்லமோ பெரிதே’

என வரும்.

சின், தன்மைக்கண் வருமாறு :

‘கண்ணும் படுமோ வென்றிசின் யானே’

(கற்றினை - ௪௧)

என வரும்.

படர்க்கைக்கண் வருமாறு :

‘யாறல் தறித்திசு நோரே’

(குறுந் - ௧௮)

என வரும்.

(உஎ)

‘அம்ம’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உஎ௧. அம்ம கேட்பிக்கும்.

(வ - று.)

‘அம்ம வாழி தோழி’

(ஐங்குறு - ௧௧)

என்றவழி, அது கேளாய் வாழி தோழி என்றவாரும்.

(உ௮)

‘ஆங்க’ உரையகை என்பது

உஎ௨. ஆங்க உரையகை.

உரை : ஆங்க என்னும் இடைச் சொல் கட்டுரைத் தொடர்  
பிழிடை அசைப்பொருள் படவரும், எ - று.

(வ - று.)

1. ‘ஆங்கக்’

குயிலு மயிலுங் காட்டிக்கொள

விவகை விடுத்துப் போக்கியோன்’

என வரும்.

(உ௯)

1. ‘ஆங்கக், குயிலும் மயிலும் காட்டிக் கேசவனை விடுத்துப் போகி  
யோனே’ என நச்சினுக்கினியர் உரையில் காணப்படுகின்றது.

## ஒப்பில் போலி

உளக. ஒப்பில் போலியும் அப்பொருட் டாகும்.

இக்குத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், மேல் இடைச் சொல் எழுவகைய என்று நிறுத்தவற்றுள் ஒப்பில்போலி என்னும் இடைச் சொல் உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

ஒப்பில்போலி யாவது, ஒப்பில்வாதவழி ஒப்பித்த வாசகம் படவருவது என்பது.

(வ - நு.)

‘மங்கலம் என்பதோர் ஊருண்டுபோலும் மழதாட்டுன்’ என ஒப்பில் வாதவழிப் போலும் என்னும் இடைச் சொல் வந்தவாறு. (உ0)

அசைநிலைச் சொற்கள்

உளச. யாகா

பிறபிறக்கு அரோபோ மாதேன வகுஉம்

ஆயேழ் சொல்லும் அசைநிலைக் கிளவி.

இக்குத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், அசைக்கும் இடைச் சொற்களைத் தொகுத்து உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

(வ - நு.)

‘யா பன்னிருவர் உளர்போலும் மாணுக்கர் அகத்தியனுக்கு’ என. யா வந்தவாறு காண்க.

கா : ‘உதுகா’ என வரும்.

பிற : ‘அதுபிற, இதுபிற, உதுபிற’ எனப் பிற வந்தவாறு.

‘அது பிறக்கு’

எனப் பிறக்கு வந்தவாறு.

‘கொடியுணத்தவரோ’

என அரோ வந்தவாறு.

‘பிரியேன் வாழேன் போதெய்ய’

எனப் போ வந்தவாறு;

‘கீர்போ நேரிகை புகள்’

என்பதும் அது.

‘வினிர்த்தன்று மாதவத் தெனிர்த்தவென் னெஞ்சம்’ (நற்றி - களஅ)

என மாது வந்தவாறு.

(கக



பிரிவில் அசைநிலைச் சொற்கள்

உஎடு. ஆக ஆகல் என்ப தேன்னும்

ஆவயின் மூன்றும் பிரிவில் அசைநிலை.

(வ - நு.)

'நீ இன்ன, இனியை' என்று ஒருவனை யொருவன் ஒன்று சொல்லுமிடத்து, அமையும் அமையும், 'ஆக ஆக' என்னும்; அவ்விடத்து, ஆக என்னும் இடைச்சொல் பிரிவின்றி இரட்டித்து நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

'யான் உனக்கியாதும் ஆகேனோ?' என்றக்கால் 'ஆக ஆகல்' என்பது. அவ்விடத்து, ஆகல் என்னும் இடைச்சொல் பிரிவின்றி வந்தவாறு காண்க;

ஒருவனை யொருவன் ஒன்று சொன்னால், கேட்டு நின்றான் ஒருவன், 'என்பது என்பது' என்னும்; அது புகழ்ச்சி யிடத்துப் பயிற்சி உடைத்து; அறித்து கொள்க. (உ.உ)

'ஒள' என்பதன் பொருள் வேறுபாடு

உஎசு. ஈரள பிரசகக்கும் இறுதிய லுயிரே

ஆய்யல் நிலையுங் காலத் தானும்

அளபெடை நிலையுங் காலத் தானும்

அளபெடை யின்றித் தான்வருங் காலையும்

உளவேன மொழிப பொருள்வேறு படுதல்

குறிப்பின் இசையான் கேறிப்படத் தோன்றும்.

இச்சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், ஒள என்னும் இடைச்சொல் மூன்று வகையாற் பொருள்படும் என்பது உணர்த்துகல் றுதலிற்று.

(வ - நு.)

ஆய்யல் நிலையுங் காலத்தால் வருதலாவது, 'மேற்கூறிய மூன்றும் போல் வருதல்.

ஒன்று உரைக்குங்கால் இரட்டித்து, 'ஒள, ஒள' என வரும்.

அளபெடை நிலையுங்காலத்தில் வந்து, அது பொருள் படுமாறு :

'ஒளஉ' என வரும்.

யாதானும் ஒரு துன்புறவின்கண் அளபெடையின்றித் தான் வருமாறு :

'ஒள' என ஒரு குறிப்புப் பொருட்கண் வருவது என்றவாறு.

இம் மூன்றுபொருட் பகுதியும் குறிப்பினான் வேறுபடுத்து அறித்து கொள்க. (உ.உ)

1. மேற்கூறிய மூன்று ஆக, ஆகல், என்பது. அவைபோல் இதுவும் பிரிவிலசை நிலையால் வரும் என்பது கருத்து.

சொல்லுவான் குறிப்பாற் பொருளுணர்ந்துவன

உஎஎ. நன்றிற் றேயும் அன்றிற் றேயும்  
அத்தீற் றேவும் அன்னீற் றேவும்  
அன்ன பிறவுங் குறிப்போடு கொள்ளும்.

இதுவும் சொல்லுதற் குறிப்பினுற் பொருள் வேறுபடும் இடைச்சொற்  
களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(வ - று.)

நன்றிற்று ஏ : 'நன்றே நன்றே' என வரும்.

அன்றிற்று ஏ : 'அன்றே அன்றே' என வரும்.

அத்தீற்று ஓ : 'அத்தோ அத்தோ' என வரும்.

அன்னீற்று ஓ : 'அன்னோ அன்னோ' என வரும்.

(உச)

உம்மைகள் மயங்குமாறு

உஎஅ. எச்ச உம்மையும் எதிர்மறை உம்மையும்  
தத்தமுள் மயங்கும் உடனிலை யிலவே.

உரை: எச்ச உம்மையும் எதிர்மறை யும்மையும் தத்தமுள்  
மயங்கும் உடனிலையிலவே என்பது — இவை தம்முள் மயங்கி  
உடனிற்றுத் தன்மையில, எ - று.

(வ - று.)

'சாத்தனும் வந்தான், கொற்றனும் வரும்' என்பது எச்சவும்மை;  
அதனைச் சாத்தனும் வந்தான், கொற்றனும் வரலுமுரியன் என எதிர்  
மறை யும்மையொடு கூட்டிச் சொல்லப்படாது என்றவாறு. (உஊ)

எச்ச உம்மை நின்றற்குரிய இடம்

உஎக. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சோ லாயின்  
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

உரை: எஞ்சுபொருட் கிளவி என்பது - எச்சவும்மை என்ற  
வாறு; செஞ்சொல் ஆயின் என்பது - செவ்வெண்ணாயின் என்ற  
வாறு; பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல் என்பது - கால  
முன்னாகச் சொல்லார் இடமுன்னாகச் சொல்லுவார், எ - று.

(வ - று.)

'அடகுபுலால் பாகு பாளிதமு முண்ணுன்  
கடம்போலுக் கல்வி யவன்'

கொற்றன் வரலுமுரியன் - என்றிருப்பின் கன்று.

2. பாளிதம் - பாற்சொறு.

என்பதனுள், அடகு புலால் பாகு என்று செவ்வெண்ணிலை எண்ணிப், பிண்ணிப் பாணிதமும் என்று எச்சவும்மையை இடமுன்னுக்கி வைத்து எண்ணினவாறு கண்டுகொள்க.

(கக)

முற்றும்மை எச்ச உம்மையுமாகும்

உஅ0. முற்றிய உம்மைத் தொகைச்சொல் மருங்கின் எச்சக் கிளவி உரித்தும் ஆகும்.

(வ - து.)

‘பத்தும் கொடான்’ என்றக்கால், எல்லாம் கொடான் என்றுமாம்.

1. ‘தொகைச்சொல்’ என்றதனுள், எல்லாங்கொண்டாம், கொண்டார் என்றும்; எல்லாரும் வாரார் (என்றும்,) வருவர் என்றும் கொள்ளப்படும்.

எச்சவும்மை ஒழிவுப்பொருளை உடைத்தானதுபோல, முற்றும்மையும் ஒழிவுப் பொருள்பட வரும் என்று கொள்க.

(உஎ)

சுற்றைசை ஏகாசத்திற்கு அளவு ஒன்று

உஅக. சுற்றுகின் றிசைக்கும் ஏயெ ளிறுதி கூற்றுவயின் ஓரள பாகவும் உரித்தே.

உரை: மேற்சொல்லப்பட்ட ஐந்து ஏகாத்துள்ளும் சுற்றைசை ஏகாசம், ஓரளபாம், எ - து.

(வ - து.)

‘கடல்போற் றேன்றல காடிநக் கோரே’ (அகம் - க) என வரும்.

உம்மை எதிர்மறையாகலின் குறையாது சிற்றிலை பெரும் பான்மை.

(உஅ)

என்களுக்கு முடிய வேற்றுமை

உஅஉ. உம்மை எண்ணும் எனவென் எண்ணுந் தம்வயின் தொகுதி கடப்பா டிலவே.

(வ - து.)

‘நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும் வெளியும் கல்ல’ எனினும் அமையும்; தொகை கொடுத்து எண்ணினும் ஆம்.

எனவென் எண்ணிற்கும் தொகை கொடுத்தும் கொடாதும் சொல்லி உம்மையென்போல ஒட்டிக்கொள்க.

(உக)

1. ‘தொகைச் சொல்’ என்றதனுள் எல்லாமும் கொண்டாம் என்றக்கால் சில கொள்ளவில்லை என்றும், எல்லாரும் வாரார் என்றக்கால் சிலர் வருவர் என்றும் கொள்ளப்படும் என்றிருப்பின் கன்று.

என் ஏகாரம் இடையிட்டும் வரும்

உஅக. எண்ணு காரம் இடையிட்டும் கொளினும்  
எண்ணுக்குறித் தியவும் என்மனார் புலவர்.

உரை: எண்ணுகாரம் இடை நின்று ஒழிந்த எண்ணல்  
வந்தனவற்றையும், ஏகாரவெண்ணால், எண்ணினவே, எ - று.

ஏகாரம் எண்ணிடையே நின்றது எனினும், எண்ணி வருகின்ற  
எண்ணையாம் என்றுமாம் எனக் கொள்க.

(வ - று.)

1. 'தோற்ற' 'மிசையே' நாத்நஞ் கவையே  
2. உறலோ டார்க்கைப் புலனென மொழிப'

இதனுள், செவ்வெண் ஓடாநின்றே ஏகாரவெண் இடையே புகுத்தவாறு  
(சு0)

'என' 'என்று' இரண்டும் எண்ணில் வருதல்

உஅச. உம்மை தொக்க எனாவென் கிளவியும்  
ஆவீ ருகிய என்றென் கிளவியும்  
ஆயிரு கிளவியும் எண்ணுவழிப் பட்டன.

(வ - று.)

உம்மைதொக்க எனா என் கிளவி வருமாறு :

'நிலனெனா, நீரெனா, தியெனா, காவெனா' என வரும்.

ஆவீ ருகிய என்றென் கிளவி :

'நிலனென்றா, நீரென்றா, தியென்றா, வளியென்றா' என வரும். (சக)

எண்ணிடைச் சொற்களுக்கு முடிபு வேற்றுமை

உஅரு. அவற்றின் வருஉம் எண்ணின் இறுதியும்  
பெயர்க்குரி மரபின் செவ்வெண் இறுதியும்  
ஏயி னாகிய எண்ணின் இறுதியும்  
யாவயின் வரினுக் தொகையின் றியலா.

(வ - று.)

எனா: 'சாத்தனெனா, கொற்றனெனா, பூதனெனா, ஆம் மூவரும்  
வந்தார்' என, எனா என்னும் எண்ணினிறுக்கன் மூவரும் எனத்  
தொகை கொடுத்து எண்ணினவாறு கண்டுகொள்க.

1. தோற்றம் - ஒளி.

2. இசை - ஓசை.

3. உறல் - ஊறு.

'சாத்தன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தார்' என வரும் செவ்வெண்.

'சாத்தன் என்று, கொற்றன் என்று, பூதன் என்று என மூவரும் வந்தார்' என வரும் என்று எண்.

'சாத்தனை, கொற்றனை, பூதனை என மூவரும் வந்தார்' என வரும் ஏகர எண்.

தொகைபெற்று முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

(சஉ)

உம்மை எண்ணின் உருபு தொகுதல்

உஅச. உம்மை எண்ணின் உருபுதொகல் வரையார்.

(வ - று.)

'யானையும் தேரும் ஆளும் எறித்தார்' என்பது, யானையையும் தேரையும் ஆளையும் எறித்தார் என்றவாறு; உம்மையெண்ணின்கண் உருபு தொக்கவா றுயிற்று.<sup>1</sup>

(சக)

உம் என்பது 'உந்து' எனத் திரிதல்

உஅஎ. உம்உந் தாகும் இடனுமாருண்டே.

(வ - று.)

'நீர்க்கொழி கூஉய்ப் பெயர்க் குத்து'

(புறம் - உகக)

என்பது.

எட்டு வகைப்பட்ட உம்மையும் ஓரும்மை எனப்படாது, வினைசெய் மருங்கிற் காலமொடு வந்தது.

(சச)

எண்ணிடைச் சொற்கள் வினைச் சொற்களோடும் வருதல்

உஅஅ. வினையொடு நிலையினும் எண்ணுநிலை திரியா

நினையல் வேண்டும் அவற்றவற் றியல்பே.

என்பது, மேலே யென்களைக் காட்டின வழியெல்லாம் பெயரொடு படுத்தே காட்டினார்: இனி, வினையொடு அவ்வென்களைக் காட்டுகின்றார்:

(வ - று.)

'அறுத்துக் குறைத்துச் சுகிர்த்து வகிர்த்து இட்டான்' எனச் செவ்வெண் வினைபான் எண்ணினவாறு, அறுத்தும் குறைத்தும் சுகிர்த்தும் வகிர்த்தும் இட்டான் என உம்மையெண் வினையொடு கூட்டி எண்ணினவாறு

பலவெண்ணும் வினைக்கு வாரா; வருமிடத்து இத்தொடக்கத்தனவே வருவன கொள்க.

1. 'யானே தேர் குதிரை காலான் எறித்தார்' என உம்மையும் உருபும் உடன்தொக்கவழி உம்மைத் தொகை என்னுது உருபுத்தொகை என்க' என்ற வாக்கியமும் ஈண்டிருக்க வேண்டுமெனச் சேனுவலையர் உரையால் தெரிகிறது.

‘மண்டில மழுங்க மலையிறங் கிளர  
வண்டின மலர்பாயர் தூத மீமிசைக்  
கண்டற் காணற் குருகின மொலிப்ப’ (அகம் - ௨௨௦)

என, வினையொடுகடிச் செய்வென் வந்தவாறு.

‘வினையல் வேண்டும்’ என்பது, அய்வெண்களெல்லாம் தொகை பெற்றே நடக்கும் என்றவாறு.

‘சாத்தன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான், அம் மூவரும் வந்தார்; அம்மூவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது’ எனத் தொகைபெற்று வந்தவாறு. (௪௫)

எண்ணிடைச் சொற்கள் பிரித்து சென்று ஒன்றுதல்

உஅக. என்றும் எனவும் ஒடுவுந் தோன்றி  
யொன்றுவழி உடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே.

(வ - நு.)

‘உயர்திணைப் பெயரே யகிறிணைப் பெயரென்  
ருயிரன் டென்ப’ (தொல். எழுத்து, புணரியல் - ௧௫)

என்புழி, என்று என்பதனை முன்னுங் கூட்டி யுரைக்க.

‘கண்ணிமை கொடியென வங்வே மாத்திரை’  
(தொல். எழுத்து. நான்மரபு - ௭)

என்புழி, என என்பதனை முன்னுங் கூட்டி யுரைக்க.

‘நிலனை நீரே தீயே வனியே  
யாகா யத்தோ டைந்தே பூதம்’

என்புழி, ஒடுவினை எங்கும் கூட்டி யுரைக்க. (௪௬)

இடைச் சொற்களுக்குப் பொருள் கொள்ளுமாறு

உ௬௦. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென  
மெய்பெறக் கிளந்த இயல வாயினும்  
வினையோடும் பெயரோடும் வினையத் தோன்றித்  
திரிந்துவேறு வரினுந் தெரிந்தனர் கொளலே.

மேல் ஒதப்பட்ட சொற்கள் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தவன்றிப் பிற பொருள்பட்டு வருப வுளவேனும் கொள்க.

(வ - நு.)

‘சொன்றி பெருமகிற் தகைக்குந் யாரோ’ (அகம் - ௪௭)

என்புழி. ஓகாரம் சற்றசையும் ஆயிற்று.

1. ‘பொருள்கருவி காலம் வினையிடனோடு ஐந்தும், இருந்தீர எண்ணிச் செய்யல்’ என்னும் திருக்குறளாக ‘ஒடு’ என்பதும் இங்ஙனம் வரும் என அறியலாம்.

‘கலங்கொண்டன கள்ளென்கோ  
காழ்க்கொண்டன குடென்கோ’

என, ஓகாரம் எண்ணுகாரம் ஆயிற்று.

‘ஓர்கமா தோழியவர் தேர்மணிக் குரலே’ (அகம் - உஎக)

மா முன்னிலை அசைச்சொல் ஆயிற்று, வியங்கோட்கு ஒதிய அசைச்சொல்.

‘அதுமற் கொண்கன் றேரே’

என்புழி, மன் அசைச்சொல் ஆயிற்று.

(சஎ)

இடைச்சொற்களுக்குப் புறனடை

உகக. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கோளலே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உற: இது மேற் சொல்லப்பட்டன அன்றி வரும் இடைச் சொல்லும் கொண்ப்படும், எ - று.

அவை: காரம், கரம், கான், ஆனம், ஏனம், ஓனம் எனவும்;

மான, மன், மார், ஆர், தெய்ய எனவும் வரும்.

புறனடை என்பது நூலுள்ளே தொகாதவற்றைப் பாதுகாத்து நூற்கு முட்டாகாமை உணர்த்தப்போருட்டாக வைத்து உரைப்பது. (சஅ)

ஏழாவது இடையியல் முற்றிற்று

1. ‘கலங்கொண்டன கள்ளென்கோ

காழ்க்கொண்டன குடென்கோ’ என்பது பாடம்.

(யாப் - விருத்தியுரை - கக ஆம் நூற்பா)

## அ. உ ரி யி ய ல்

**உரிச்சொற்குப் பொது இலக்கணம்**

உகஉ. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை  
இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப்  
பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாற்  
ஒருசொல் பல்பொருட் குரிமை தோன்றினும்  
பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்  
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்  
தத்த மரபின் சென்றுநிலை மருங்கின்  
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.

என்பது குத்திரம்.

இங் வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின். உரிச்சொல் உணர்த்தின மையின் உரிச்சொல் ஒத்து என்னும் பெயர்த்து.

இத் தலைச் குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், உரிச்சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: உரிச்சொற்கள் தோன்றுமிடத்து இசையும் குறிப்பும் பண்பும் பற்றிப் பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் சென்று பொருள்களை விளக்கும், எ - று.

மெய் என்பது பொருள்; தடுமாறுதல் என்பது பெயர்பற்றியும் வினை பற்றியும் வரும் வரவினை கோக்கி; அவ்வாறு தடுமாறுங்கால் ஒரு சொல் பல்பொருட்டு உரிமைப்பட்டுத் தடுமாறுதலும், பலசொல் ஒரு பொருட்டு உரிமைப்பட்டுத் தடுமாறுதலும் உடைய. அவை அவ்வாறு தடுமாறித் தோன்றுதல் அவற்றிற்கு இலக்கணம்; அவ்வாறு தோன்றுங்கால் பயிலாத உரிச்சொற்களைப் பயின்ற உரிச்சொல்லோடு சார்த்தி உணரப் படும். அவ்வாறு சார்த்திச் சொல்லவே எவ்வகைப்பட்ட சொல்லாயினும் பொருள் விளங்கும்.

'உறுகால்' (குற்றினை - உரு) என்றக்கால், உறு என்பதனை வழக்கினுள்ளார் பயிலாமையின், 'மிகுதல்' என்று சொல்லுப மிகு என்பதூஉம் உரிச்சொல், அதனை நடையுள்ளார் பயின்றாராதலான், அந்நிகரனவற்றூற்பொருத்திச்சொல்ல அவை விளங்கித்தோன்றும் என்பது.

இசைபற்றி நிற்பனவற்றிற்கு, 'இசை சென்று நிலை மருங்கு' எனவும், குறிப்புப்பற்றித் தோன்றுவனவற்றிற்குத், 'தத்தம் குறிப்புச் சென்று நிலைமருங்கு' எனவும் படும் என்பது.



இசைபற்றித் தோன்றின,

‘துவைத்தலும் சிதைத்தலும்’

(தொல். உரியியல் - ௧௧)

என்னுந் தொடக்கத்தன.

குறிப்புப்பற்றி வந்தன,

‘கறுப்புஞ் சிவப்பும்’

(தொல். உரியியல் - ௭௮)

என்னுந் தொடக்கத்தன.

‘நிறத்துரு வுரைத்தற்கு முரிய’

(உரியியல் - ௭௯)

என்றராகலின், ஆண்டுப் பண்பெனவும் வரும்.

ஒரு சொல்லாகப் பல பொருட்கு உரியன,

‘கடியென் கிளவி’

(உரியியல் - ௮௧)

என்னுந் தொடக்கத்தன.

பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரியன,

‘உறு தவ நனி’

(உரியியல் - ௮)

என்னுந் தொடக்கத்தன.

மூன்,

‘இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு

மவற்றுமழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப’

(பெயரியல் - ௮)

என்புழி, நிரணிறை வாய்ப்பட்டதாகலான், அது நீக்குதற்குப், ‘பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி’ என்றார் என்பது.

(௧)

வெளிப்படையல்லா உரிச்சொற்கே பொருள் கூறல்

உகக. வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா

வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன.

இச் சூத்திரம் என்றுதலிற்றே எனின், இருவகைய உரிச்சொல், வெளிப் படுவனவும் வெளிப்படாதனவும் என, <sup>1</sup>அவற்றுள் வெளிப்பட்ட உரிச் சொற்களது பொருள் சொல்ல வேண்டா; அறிந்த பொருட் பெற்றியான் பொருட் செல்லுதல் என்பது உணர்த்தியவாறு.

அவ்வாறு வெளிப்பட்ட உரிச்சொற்களாவன : கலித்தது, குழைத் தது என்னுந் தொடக்கத்தன.

இனி வெளிப்பட வாராதனவற்றை விரிக்கின்றார்.

(௨)

1. அவற்றுள் வெளிப்பட்ட உரிச்சொற்களது பொருள் சொல்ல வேண்டா, அவை தாமே யறியப்படுதலில் ஈண்டு அறியப்படாத உரிச் சொற்களுக்கே பொருள் சொல்லப்படும் என்பது உணர்த்தியவாறு என்றிருப்பின் நன்று.

உறு, தவ, நனி என்பவற்றின் பொருள்

உகச. அவைதாம்,  
உறுதவ நனிஎன வகுஉம் மூன்றாம்  
மிகுதி செய்யும் பொருள் என்ப.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றே எனின், குறிப்புப்பற்றித் தோன்றும் உரிச் சொற்கள் பலவாகலான் அவற்றுப் பகுதி முற்கூறிய தொடங்கினார்.

உரை: இக் கூறப்பட்ட மூன்று உரிச் சொல்லும் மிகுதிப் பொருண்மையை விளக்கும், எ - று.

(வ - று.)

‘உறுகா வொற்ற வொல்கி’ (நற்றிணை - உ00)

என்பது, மிகுகாவொற்ற வொல்கி என்பதாம்.

‘தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்’ (நற்றிணை - ௧௩௫)

என்பது, மிகச்சேய் நாட்டா என்பதாம்.

‘நனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதார்’

என்பது, மிகச்சேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதார் என்பதாம். (உ)

உரு, புரை என்பவற்றின் பொருள்

உக௭. 1 உருஉட் காகும் புரைஉயர் பாகும்.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றே எனின், இதுவும் குறிப்பு.

(வ - று.)

‘உருவக் குதிரை’ (அகம் - ௧)

என்றக்கால், உட்கத்தக்க குதிரை என்பதாம்.

‘புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை’ (நற்றிணை - ௧)

என்பது, உயர்ந்துவர்க்தோர் கேண்மை என்பதாம். (ச)

உரு, கெழு என்பவற்றின் பொருள்

உக௯. குருவுங் கெழுவுங் றிறன்ஔு கும்மே.

(வ - று.)

‘குருத்துளி பொழித்தது’

‘கேழ்க்கிள ர்கலத்து’ (மதுரைக்காஞ்சி - ௪௧௬)

என்றக்கால், அவையிரண்டினும் றிறம் சொன்னவாறு. (இ)

1. இதனை இரு நூற்பாவாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிவையார். உட்கு - அச்சம்.

செல்லல், இன்னல் என்பவற்றின் பொருள்

உக௭. செல்லல் இன்னல் இன்னு மையே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதாவும் குறிப்பு.

உரை: இவை இரண்டும் கோய்ப் பொருண்மைய ஆகும்,  
எ - று.

(வ - று.)

‘மணங்கமற் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்’ (அகம் - ௨௨)

என்புழி, கோய் என்பதாம்;

‘வெயில்புறத் தருஉ மின்ன லியக்கம்’ (மலைபடுகடாம்-௨௭௪)

என்றவிடத்தும் அதுவாம்.

(௧)

மல்லல், ஏ என்பவற்றின் பொருள்

உக௮. <sup>1</sup>மல்லல் வளனே ஏபெற் றாகும்.

(வ - று.)

‘மல்லன் மரமலை’

என்றக்கால், வளனுடைய மரமலை என்பதாம்.

‘ஏகலடுக்கம்’

(அகம் - ௫௨)

என்றக்கால், பெற்றிய கலலடுக்கம் என்பதாம்.

(௨)

உகப்பு, உவப்பு என்பவற்றின் பொருள்

உக௯. <sup>2</sup>உகப்பே உயர்தல் உவப்பே உவகை.

(வ - று.)

‘காடுகாண மேன்மே லுகமின்’

என்பது காடு காணக் கன்மே வேறினுள் மேன்மேல் உயர்மின் என்பதாம்.

‘உவக்குள ளாயினும் ஊடின ளாயினும்’ (அகம் - ௨௦௬)

என்புழி, உவத்தனளாயினும் என்பதாம்.

(௩)

பயப்பு என்பதன் பொருள்

உ௧௦. பயப்பே பயனும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இவை செயல்பாக்குறிப்பு.

1. இதனை இரு நூற்பாவாகக் கொள்வர் சேனாவரையரும் தெய்வச் சிலையாரும்.

2. இதனை இரு நூற்பாவாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிலையார்.

(வ - று.)

‘ஆன்பயமுந் தூக்கினென்’

என்புழிப் பயன் கூறியவாறு.

(க)

பசப்பு என்பதன் பொருள்

கூறக. பசப்பு நிறனாகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது பண்புபற்றி வந்தது.

(வ - று.)

‘பசப்பித்துச் சென்றார்’

என்புழி, நிறம் கூறியவாறு.

(க௦)

இயைபு என்பதன் பொருள்

கூறக. இயைபே புணர்ச்சி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவுங் குறிப்பு.

(வ - று.)

‘இயைந்தொழுகும்’

என்றக்கால், பொருத்தி யொழுகும் என்பதாம்.

(க௧)

இசைப்பு என்பதன் பொருள்

கூறக. இசைப்பிசை ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இஃது இசைபற்றி வந்தது.

(வ - று.)

‘இசைந்தொழுகும்’

என்றக்கால், இசையத் தோன்றியிடும் என்பதாம்.

(க௨)

அலமரல் தெருமரல் என்பவற்றின் பொருள்

கூறக. <sup>2</sup>அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவுங் குறிப்பு.

(வ - று.)

‘அலமரலாயம்’

(ஐங்குறு - ௧௪)

1. இது அத்துணைப் பொருத்தமின்று. ‘வாயிற்றோன்றி யாழிசை யுப்புக்கு’ என்ற கச்சினார்க்கினியர் உதாரணமே மிகவும் பொருத்த மூடையதாகும்.

2. இக் நூற்பாவில் புறனடையாக ‘அலமரல்’ என்ற சொல்லையும் கொள்வர் கச்சினார்க்கினியர்.

என்றக்கால், சுழன்றுவரல் ஆயம் என்பதாம்.

‘தெருமரதுன்னம்’

என்பது, சுழன்று வரும் உன்னம் என்பதாம்.

(கக)

மழ, குழ என்பவற்றின் பொருள்

கூ.௦௫. மழவுங் குழவும் இளமைப் பொருள்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவுங் குறிப்பு.

(வ - நு.)

‘குழக்கன்று கடிதியாத்தான்’

என்றக்கால், இளங்கன்று கடிதியாத்தான் என்றதாம்.

‘மழுகளிறு’

(புறம் - ௨௮)

என்றக்கால், இளங்களிறு என்றவாரும்.

(கச)

சீர்த்தி என்பதன் பொருள்

கூ.௦௬. <sup>1</sup>சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

(வ - நு.)

‘வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி’

என்றக்கால், மிக்கபுகழ் என்பதாம்.

(க௫)

மாலை என்பதன் பொருள்

கூ.௦௭. மாலை இயல்பே.

(வ - நு.)

‘இரவரன் மாலையன்’

(குறிஞ்சிப்பாட்டு - ௨௨௧)

என்றவழி, இரவின் வரும் இயல்பினன் என்றதாம்.

(கக)

(வ - நு.)

கூர்ப்பு, கழிவு என்பவற்றின் பொருள்

கூ.௦௮. கூர்ப்பும் கழிவும் <sup>2</sup>உள்ளது சிறக்கும்.

(வ - நு.)

‘உப்புக் கூர்த்தது’

1. 808, 807 ஆகிய இரு நூற்பாக்களையும் இணைத்து ஒரே நூற்பா வாகக் கொள்வர் கச்சினார்க்கினியர்.

2. உள்ளது சிறக்கும் - முன் சிறவாதுள்ள ஒன்று சிறக்கும் என்று பொருள் படும்.

‘உப்புக் கழிந்தது’

என்பன, சிறப்புச் சொல் வாயவாரும்.

(௧௭)

கதழ்வு, துணைவு என்பவற்றின் பொருள்

௧௦௯. கதழ்வும் <sup>1</sup> துணைவுத் துறைவின் பொருள்.

(வ - று.)

‘அண்டர்,

கயிறரி யெருத்திற் கதழும் துறைவன்’

(குறள் - ௧௭௭)

என்றக்கால், விரையும் துறைவன் என்பதாம்

<sup>2</sup> ‘துணைபரி நிலக்கும் புள்ளின் மாண’

என்றக்கால், விரைத்து பறக்கும் என்றவாரும்.

(௧௮)

அதிர்வு, விதிர்ப்பு என்பவற்றின் பொருள்

௧௧௦. அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கம் செய்யும்.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இவை யெல்லாம் குறிப்பு.

(வ - று.)

<sup>3</sup> ‘அதிர்கண் முரசம்’

என்றக்கால், நடுங்குகண் முரசம் என்பதாம்.

‘விதிர்ப்புற்றுக் கண்ணிமையார்’

என்றக்கால், நடுக்குற்று என்பதாம்.

(௧௯)

வார்த்தல், பேசுதல், ஒழுகல் என்பவற்றின் பொருள்

௧௧௧. வார்த்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்

நேர்பும் நேமையுஞ் செய்யும் பொருள்.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இது பண்புபற்றி வந்தது.

1. ‘துணையும்,’ என்பதும் பாடம்.

2. துணைபரி துரக்கும் துஞ்சாச் சொல்லின் (அகம் - 9) என்ற உதாரணத்தைக் காட்டுவர் நச்சினுர்க்கினியரும் தெய்வச் சிலையாரும். கதழ், துணை என்பனவே உரிச்சொற்கள். இவற்றை நன்கு விளக்குதற் பொருட்டுக் கதழ்வு, துணைவு எனப் பெயராக்கிக் கூறினர் என்பர் தெய்வச் சிலையார்.

3. எதிர்தரக் கூக்கும் அறிவினுர்க் கில்லை அதிர வருவதோர் கோய் (குறள் - ௯௧) என்புழியும் இப்பொருட்டாதலிற். ‘அதிர்வு’ என்று பாடம் ஒழி. அதிர்கண் முரசம் என உதாரணங்காட்டுவர் என்ற தொகு குறிப்பு சேனாவரையர் உரையில் காணப்படுகின்றது.

(வ - று.)

‘வார்கயிற் றொழுகை’

(அகம் - ௧௭௩)

என்றக்கால், நெச் கயிற்றொழுகை என்பதூஉம், நெடுங் கயிற்றொழுகை என்பதூஉமாம்.

‘போகு கொடி’

‘ஒழுகு கொடி’

என்புழியும், அவ்விருபொருளும் படும்.

(௨௦)

தீர்தல், தீர்த்தல் என்பவற்றின் பொருள்

௩௧௨. தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இதுவுங் குறிப்பு.

(வ - று.)

‘ஊரின் தீர்த்தான்’

என்றக்கால், ஊரீற் பற்றுவிட்டான் என்பதாம்.

‘பேய் தீர்த்தான்’

என்றக்கால், பேய் விடுவித்தான் என்பதாம்.

(௨௧)

கெடவரல், பண்ணை என்பவற்றின் பொருள்

௩௧௩. கெடவரல் பண்ணை சூயிரண்டும் விளையாட்டு.

(வ - று.)

‘கெடவர லாயம்’

என்றக்கால், விளையாட் டாயம் என்பதாம்.

‘பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணுன்கு பொருளும்’

(தொல் - மெய்ப்பாட்டி - ௧)

என்றக்கால், விளையாட்டுன் தோன்றிய பொருள் என்பதாம்.

(௨௨)

தட, கய, நளி, என்பவற்றின் பொருள்

௩௧௪. தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை.

(வ - று.)

‘தடந்தோன்’

‘கயவென் னருவி’

(அகம் - ௨௮)

‘நளிமலை நாடன்’

(புறம் ௧௮௦)

எனவரும்.

(௨௩)

தட என்பது வளைவையும் உணர்த்தல்

குகடு. அவற்றுள்,

தடஎன் கிளவி கோட்டமும் செய்யும்.

உரை : தட என்பது பெருமையே யன்றிக் <sup>1</sup>கோட்டப் பொருளினையும் விளக்கும், எ - று.

(வ - று.)

‘தடமருப் பெருமை’

(நற்றிணை - கஉ௦)

என வரும்.

(உச)

கய என்பது மென்மையையும் உணர்த்தல்

குகக. கயஎன் கிளவி மென்மையும் செய்யும்.

உரை : கயவென்னும் சொல் பெருமையையன்றி மென்மைப் பொருளும் படும், எ - று.

(வ - று.)

‘கயந்தலை மடப்பிடி’

(நற்றிணை - கக௭)

(உடு)

என வரும்.

நளி என்பது செறிவையும் உணர்த்தல்

குகள. நளிஎன் கிளவி செறிவும் ஆகும்.

உரை : நளி என்னும் சொல் பெருமையே யன்றிக் செறிவுப் பொருளும் படும், எ - று.

(வ - று.)

‘நளியிருள்’

என்றக்கால், செறியிருள் என்பதாம்.

<sup>2</sup>மூன்றிடத்து உம்மையும் இறத்தது தழீஇயின.

(உச)

பழுது என்பதன் பொருள்

குகஅ: பழுதுபயம் இன்றே.

1. கோட்டம் - வளைவு.

2. மூன்றிடத்து உம்மையாவன தட, கய, நளி (குகடு, குகக, குகள) என்பனவற்றின் உம்மைகளை.

குகடு, குகக, குகள ஆகிய மூன்று நூற்பாக்களையும் ஒரே நூற்பா வாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிவியார்.



(வ - நு.)

‘பழுதே வந்தார்’

என்றக்கால் <sup>1</sup>பயமின்றியே வந்தார் என்பதாம்.

(௨௭)

சாயல் என்பதன் பொருள்

௩௧௬ சாயல் <sup>2</sup>மென்மை.

(வ - நு.)

‘சார னுடன் சாயன் மார்பு’

(பதிற்றுப் - ௧௧)

என்றக்கால், மெல்லிய மார்பு என்பதாம்.

(௨௮)

முழுது என்பதன் பொருள்

௩௨௦. முழுதென் கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே.

(வ - நு.)

‘‘முழுக்கறை பெய்தான்’

என்றக்கால் எஞ்சாமை பெய்தான் என்பதாம்.

(௨௯)

வம்பு என்பதன் பொருள்

௩௨௧. வம்பு நிலை இன்மை.

(வ - நு.)

‘வம்ப வடுகர்’

(அகம் - ௨௭௫)

‘வம்ப நாரை’

(அகம் - ௧௬௦)

என்றக்கால், நிலையில்லாமை கூறியவாரும்.

(௩௦)

மாதர் என்பதன் பொருள்

௩௨௨. மாதர் காதல்.

(வ - நு.)

‘‘மாதர் வண்டொடு சுரும்பிசைத்தது’

என்றக்கால், காதல் வண்டு என்பதாம்.

(௩௧)

1. பயமின்மை - பயலின்மை.

2. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறியா னாகும் மென்மை என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

3. மண் முழுதாண்ட நின் முன்னோர் போல் என்பது நச்சினுர்க்கினியர் காட்டும் உதாரணம் ஆகும்.

4. ‘மாதர் கொன் மாணுக்கின் மடநல்லாய்’ என்பது நச்சினுர்க்கினியர் காட்டும் உதாரணம் ஆகும்.

நம்பு, மே என்பவற்றின் பொருள்

கஉக. நம்பு மேவு <sup>1</sup>நசையா கும்மே.

(வ - து.)

‘நயத்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி’

(அகம் - கஉக)

என்றக்கால், நச்சி என்பதாம்.

‘பேரிசை கவிர மேள யுறையும்’

(மலைபடு - அஉ)

என்றக்கால், நயத்து உறையும் என்பதாம்.

(கஉ)

ஓய்தல் முதலியவற்றின் பொருள்

கஉச. ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்.

(வ - து.)

‘ஓய்கலை யொருத்தல்’

என்றக்கால், நுணுகிய கலை யொருத்தல் என்பதாம்.

‘கையு மெய்யு மாய்க் திருத்தார்’

என்றக்கால், சுருங்கியிருத்தார் என்பதாம்.

‘நிழத்த யானை மேய்புலம் படர்’ (மதுரைக்காஞ்சி - கஉக)

என்றக்கால், மெலிந்து நுணுகிய என்பதாம்.

‘கயலற வெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்’

(கெடுநல் - கஅ)

என்றக்கால், சுருங்கி என்பதாம்.

(கக)

புலம்பு என்பதன் பொருள்

கஉடு. புலம்பே தனிமை.

(வ - து.)

‘புலம்புவிட் டிருத்தார்’

(மலைபடு - சக)

என்றக்கால், தனிமை துறந்திருத்தார் என்பதாம்.

(கச)

துவன்று என்பதன் பொருள்

கஉசு. துவன்று நிறைவாகும்.

(வ - து.)

‘ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்’

(பதிற்றுப் - கச)

என்றக்கால், நிறைந்த மூதூர் என்பதாம்.

(கடு)

முரஞ்சல் என்பதன் பொருள்

கூஉஎ. முரஞ்சல் முதிர்வே.

(வ - று.)

‘கோடுபல முரஞ்சிய கோலி யாலம்’ (மஹாபடு - ௨௧௮)

என்றக்கால், முதிர்ந்த ஆலம் என்பதாம். (கூஉ)

வெம்மை என்பதன் பொருள்

கூஉஅ. <sup>1</sup>வெம்மை வேண்டல்.

(வ - று.)

‘நீ வெம்மையன்’

என்றக்கால், நீ வேண்டப்படுவான் என்பதாம். (கூஉ)

பொற்பு என்பதன் பொருள்

கூஉக. பொற்பே பொலிவு.

(வ - று.)

‘அணிகலம் பொற்பு’

என்றக்கால், பொலிய என்பதாம். (கூஉ)

வறிது என்பதன் பொருள்

கூஉ௦. வறிது சிழிதாகும்.

(வ - று.)

‘வறிது நெறியோரீஇ’

என்றக்கால், சிறிது நெறி ஓரீஇ என்பதாம். (கூஉ)

ஏற்றம் என்பதன் பொருள்

கூஉக. <sup>2</sup>ஏற்றம் ரீனைவும் துணியும் ஆகும்.

(வ - று.)

‘ஏற்றத் திருத்தார்’

என்றக்கால், வினைத்திருத்தார் என்பது உம், துணித்திருத்தார் என்பது உம் ஆம். (௪௦)

1. வெம்மை வெப்பத்தை யுணர்த்துதல் உலகியல் வழக்கு. விரும்பு தலையி பொருளையுணர்த்துதல் இலக்கிய வழக்கு. வேண்டல் - விரும்பல்.

2. ஏற்றம் என்பது கச்சினூர்க்கினியர் பாடம்.

பிணை, பேண் என்பவற்றின் பொருள்

கூஉஉ. பிணையும் பேணும் <sup>1</sup>பெட்பின் பொருள்.

உரை : பெட்டல் என்பது புறத்தருதல், எ - று.

(வ - று.)

<sup>2</sup>'அரும்பிணை பயக்கற்ற வேட்ட ஞான்று'

என்றக்கால், அரும்புறத்தரு வரவிறுதி வேட்டபோழ்து என்பதாம்.

'பேணினை னல்லனோ மகிழ்க'

(அகம் - கஉ)

என்றக்கால், பெட்டேனல்லனோ மகிழ்க என்பதாம்.

(சக)

பிணை என்பதன் பொருள்

கூஉக. பிணையே பிழைத்தல் பெருப்பும் ஆகும்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், இவையெல்லாம் குறிப்புச்சொல்.

(வ - று.)

'பிணைத்துப்போய் வீழ்த்தது'

என்றக்கால், பிழைத்துப் போய் வீழ்த்தது என்பதாம்.

'பிணைத்தோன்'

(அகம் - க)

என்றக்கால், பெருந்தோன் என்பதாம்.

(சஉ)

'படர்' என்பதன் பொருள்

கூஉச. படரே உள்ளல் செலவும் ஆகும்.

(வ - று.)

'படர்மலி வெற்பர்'

என்றக்கால், 'உள்ளல்மலி வெற்பர்' என்பதாம்.

'ஆறு படர்த்தார்'

என்றக்கால், சென்றார் என்பதாம்.

(சஉ)

பையுள், சிறுமை என்பவற்றின் பொருள்

கூஉரு. பையுளும் சிறுமையும் கோயின் பொருள்.

(வ - று.)

'பையு ணல்யாழ்'

என்றக்கால், கோய் செய்யும் நல்யாழ் என்பதாம்.

1. பெட்பு என்பதற்குப் புறத்தருதல் என உரை காண்பர் இளம் பூரணர். புறத்தருதல், விரும்புதல் என்ற இரு பொருள் உரைப்பர் சேனாவரையர். புறத்தருதல், விரும்புதல், பெருமை என்ற மூன்று பொருளும் படும் என்பர் கச்சினர்க்கினியர்.

2. 'அரும்பிணை பயக்கற்ற வேட்ட ஞாட்பினும்' என கச்சினர்க்கினியர் உரையில் உள்ளது.

3. உள்ளல் - பிணைதல். வருத்தத்தோடும் வருத்தமின்றியும் அப் பொருள்படும் என்பர் கச்சினர்க்கினியர்.

‘சிறுமை யுறுபவேச செய்பறி யவரே’

(நற்றிணை - க).

என்றக்கால், நோயுறுப செய்யார் என்பதாம்.

(சச).

எய்யாமை என்பதன் பொருள்

ககக. எய்யாமை அறியாமை.

(வ - று.)

<sup>1</sup>‘எய்யா மையலை’

(குறிஞ்சிப் - அ).

என்றக்கால், அறியாமையலை என்றவாரும்.

(சடு).

நன்று என்பதன் பொருள்

ககௌ. <sup>2</sup>நன்று பெரிதாகும்.

தெவு என்பதன் பொருள்

ககஅ. <sup>3</sup>தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

‘இரண்டு குத்திரமும் உரைநோக்கி ஒன்றா யெழுதப்பட்டது.

(வ - று.)

‘நன்றும் அரிதுற் றனையாற் பெரும’

(அகம் - ௧0).

என்றக்கால், பெரிதுற்றனையால் என்பதாம்.

‘நீர்த்தெவு நிரைத்தொழுவர்’

(மதுரைக்காஞ்சி - அக).

என்றக்கால், நீர்கொள்ளும் நிரைத்தொழுவர் என்பதாம்.

(சக, சௌ).

தா என்பதன் பொருள்

ககக. தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்.

(வ - று.)

‘செருகைட் டாக்கலை’

(குறுக் - கக).

என்றவழி, வருத்திய கலை என்பதாம்.

‘தாவி னன்பொன்’

(அகம் - ௨௧௨).

1. எய்யா மையலை - நோயை யறிவாத மையலைபுடையை என்பது பொருள்.

2. இந்நூற்பாவை அடுத்துத் ‘தாவே வலியும் வருத்தமு மாகும்’ என்னும் நூற்பாவே ஏனைய உரையாசிரியர்கள் உரையில் உள்ளது.

3. தெவு, தெவ்வு என்று தொடங்கும் (338, 340) இரு நூற்பாக்களையும் ஒருங்குவைத்துப் பொருள் கூறவே தக்கதாம்.

என்றக்கால், <sup>1</sup>வலியி னன்பொன் என்பதாம்; பொன்னுக்குப் போக் (சஅ)

தெவ்வு என்பதன் பொருள்

கூசு. தெவ்வுப் பகை ஆகும்.

(வ - று.)

'தெவ்வர் தேயத்து'

என்றக்கால், பகைவர் தேயத்து என்பதாம்.

(சக)

விறப்பு முதலியவற்றின் பொருள்

கூசக. விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் சேறிவே.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இவை யெல்லாம் குறிப்பு.

(வ - று.)

'விறந்த காப்பொடு'

என்றக்கால், செறிந்த காப்பொடு என்பதாம்.

'உறந்த விஞ்சி யுயர்ச்சிை மாடம்'

என்புழி, செறிந்த இஞ்சி என்பதாம்.

<sup>2</sup>'வெறுத்தார்'

(புறம் - இக).

என்றக்கால், செறித்தார் என்பதாம்.

(இஃ)

விறப்பு என்பது அச்சமும் உணர்த்தல்

கூசஉ. அவற்றள்,

விறப்பே வெகுஉப் பொருட்டும் ஆகும்.

(வ - று.)

'கோடுமுற்றி யளந்த காரொடு விறத்தே'

என்றக்கால், வெரீஇ என்பதாம்.

(இக)

கம்பலை முதலியவற்றின் பொருள்

கூசக. கம்பலை கம்மை கலியே அழங்கல்

என்றிவை கான்கும் அரவப் பொருள்.

இவை இசைபற்றி வந்தன.

1. தாலில் கன்பொன் - வலியற்ற மாற்றுயர்ந்த கன்பொன்.

2. 'வெறுத்தக்க பன்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு' (குறள் 993.) என்ற விடத்தும் 'வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க்கபிவன்' என்றவிடத்தும்; இப்பொருள் ஆதல் அறிக.

(வ - து.)

'ஊர் கம்பலை யுடைத்து'

என்றக்கால், அரவமுடைத்து என்பதாம்;

'ஊர் சும்மை யுடைத்து'

என்பதும் அது;

'கலிகெழு மூதூர்'

(அகம் - ௧௧)

'அழுங்கன் மூதூர்'

(கற் - ௨௦௩)

என்பனவும் ஒக்கும்.

(இட)

அழுங்கல், இரக்கமும் கேடும் உணர்ந்தல்

௩௪௪. அவற்றள்,

அழுங்கல் இரக்கமும் கேடும் ஆகும்.

(வ - து.)

'மகனையிழம் தழுங்கினார்'

என்றக்கால், இரங்கினார் என்பதாம்.

'செலவழுங்கினார்'

என்றக்கால், செலவு கெடுத்தார் என்பதாம்.

இவை குறிப்புப்பற்றி வந்தன.

(இக)

கழுமு என்பதன் பொருள்

௩௪௫. கழுமென் கிளவி மயக்கம் செய்யும்

(வ - து.)

'கழுமிய ஞாட்பிலுன் மைத்திழந்தார் இட்ட'

(களவழி - ௧௧)

என்றக்கால், மயங்கிய ஞாட்பு என்பதாம்.

(இச)

செழுமை என்பதன் பொருள்

௩௪௬. செழுமை வளனும் கொழுப்பும் ஆகும்.

(வ - து.)

'செழுஞ் செக்கெல்'

என்றக்கால், வளஞ் செக்கெல் என்பதாம். வனம் என்பது ஆக்கம்.

'செழுந்தடி தின்ற செக்கா யேற்றை'

என்பது, கொழுந் தடி தின்ற என்பதாம்; கொழுப்பு என்பது ஊன்பற்றிய நிணம்.

(இஐ)

1. ஞாட்பு - போர்.

விழுமம் என்பதன் பொருள்

கூசஎ. <sup>1</sup>விழுமம் சீர்மையும் இடும்பையும் செய்யும்.

(வ - நு.)

‘விழுமியர்’

என்றக்கால், சீரியர் என்பதாம்.

‘விழுமமுற் றிருந்தார்’

என்றக்கால், இடும்பையுற் றிருந்தார் என்பதாம்.

(இக)

கருவி என்பதன் பொருள்

கூசஅ. கருவி தொகுதி.

(வ - நு.)

‘கருவி வானம் கதமுறை சிதறி’

(அகம் - ச)

என்றக்கால், \*ண்டு, மின்னும் முழக்கும் காற்றும் என இத்தொடக்கத்தன் வாயிற்று.

(இஎ)

கமம் என்பதன் பொருள்

கூசக. கமம் நிறைந் தியலும்.

(வ - நு.)

‘கமஞ்சுள் மாமழை’

(திருமுருகு - எ)

என்றக்கால், நிறைந்த சூள் மாமழை என்பதாம்.

(இஅ)

அரி என்பதன் பொருள்

கூசு. அரியே <sup>2</sup>ஐம்மை.

(வ - நு.)

‘அரிமயிர்த் திரண்முன்கை’

(புறம் - கக)

என்றக்கால், ஐம்மயிர்த் திரண் முன்கை என்றவாரும்.

(இக)

கவவு என்பதன் பொருள்

கூசு. கவவகத் திடுமே.

இவையெல்லாம் குறிப்பு.

1. ‘விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும் செய்யும்’ என்பது தெய்வச்சிவியார் பாடம்.

‘விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும்’ என்பது சேனாவரையர், சுச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரது பாடம்.

2. ஐம்மை - நுண்மை.



(வ - று.)

‘கொடும்புண் கவைஇய கோல மார்பு’

என்றக்கால், கொடும் புண் அகத்திட்ட கோல மார்பு என்பதாம். (க0)

துவைத்தல் முதலீவற்றின் பொருள்

கூடுஉ. துவைத்தலும் சிலைத்தலும் <sup>1</sup>இயம்பலும் இரங்கலும்  
இசைப்பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் முதலிற்றோ எனின், இவை நான்கும் இசைபற்றி வந்தன.

(வ - று.)

‘வரிவளை துவைப்ப’

(புறம் - கடுஅ)

என்றக்கால், சங்கு இசைப்ப என்பதாம்.

‘கலையினிரகை சிலைப்ப’

என்றக்கால், அதனது குரலிசைப்பைச் சொல்லிற்றும்;

‘ஏறு சிலைக்கும்’

என்பதும் அது.

‘இயமர மியம்பும்’

எனவே, ஒலிக்கும் என்பதாம்.

‘முரசிரங்கு முற்றம்’

என்றக்கால், இசைக்கும் என்பதாம்.

(கக)

இரங்கல், கழிவுப் பொருளுமுணர்த்தல்

கூடுஉ. அவற்றுள்

இரங்கல் <sup>2</sup>கழிந்த பொருட்டும் சூகும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

‘உடையதிழக் துயிரிரங்கி யிருத்தார்’

என்றக்கால், கழிவினை விளக்கும், ஈண்டு இரக்கம்.

(கஉ)

1. இரங்கலும் இயம்பலும் எனப் பாடங் கொள்வர் தெய்வச் சிலையார்.

2. ‘ஆமா நல் வேறு சிலைப்ப’ (முருகு - ககஇ) என்றவிடத்தும் இப் பொருளாதல் அறிக.

3. கழிந்த பொருட்டு - ஒரு பொருளது கழிவால் பிறந்த வருத்தத் தைக் குறிக்கும்.

தொ.—11

இலம்பாடு, ஒற்கம் என்பவற்றின் பொருள்

கூசு. இலம்பா டொற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை.

(வ - று.)

‘இலம்படு புலவர்’

(மலைபடு - ௫௪௯)

என்றக்கால், வறுமைப்படும் புலவர் என்பதாம்.

‘ஊரை யொற்கக் தீர்க்கும்’

என்றக்கால், வறுமை தீர்க்கும் புலவர் என்பதாம்.

(கக௨)

ஞெமிர்தல், பாய்தல் என்பவற்றின் பொருள்

கூடுடு. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்.

(வ - று.)

‘தன்பெரும் பக்தர்த் தருமணல் ஞெமிரீய’ (கற்றினை - கசக௨)

என்றக்கால், பரப்பிய என்பதாம்.

‘புண்ணுமிழ் குருதிப் புனல் பாய்த்து’

என்றக்கால், பரத்து என்பதாம்.

(கச௪)

கவர்வு என்பதன் பொருள்

கூசு. <sup>2</sup>கவர்வுவிருப் பாகும்.

(வ - று.)

‘கொள்ளை மாந்தரீ னுனது கவரும்’

(அகம் - ௩)

என்றக்கால், விரும்பும் என்பதாம்.

(ச௫)

சேர் என்பதன் பொருள்

கூடுஎ. சேரே திரட்சி.

(வ - று.)

‘சேர்த்துசெறி குறங்கு’

(கற் - க௭௦)

என்றக்கால், நிரண்டு செறி குறங்கு என்பதாம்.

(க௭)

வியல் என்பதன் பொருள்

கூடுஅ. வியலென் கிளவி அகலப் பொருட்டே.

1. ‘புண்ணுமிழ் குருதி மூகம் பாய்க் திழிதர’ (குறிஞ்சி - க௭௨)  
என்பது காட்டுவர் கச்சினூர்க்கினியர்.

2. கவர்வு எனப் பாடங்கொள்வர் தெய்வச்சிவையார்.

யியல்]

சொல்லதிகாரம். இளம்பூரணம்

ககங்.

(வ - று.)

‘யியலிடு வானம்’

என்றக்கால், அந்நிடு வானம் என்பதாம்.

(கஎ)

பேம், நாம், உரும் என்பவற்றின் பொருள்

கூகூ. <sup>1</sup>பேநாம் உரும்என வகுஉங் கிளவி

ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்.

(வ - று.)

‘மன்ற மராகத்த பேஎழுதிர் கடவுள்’

(குறக் - அஎ)

என்பது, அச்சமுதிர் கடவுள் என்பதாம்.

<sup>2</sup>‘நாம்வருக் துறைசேர்த்து’

என்பது, அச்சமுடைய துறை போர்த்து என்பதாம்.

<sup>3</sup>‘உருமில் சுற்றம்’

என்பது, அச்சமில் சுற்றம் என்பதாம்.

இவையெல்லாம் குறிப்பு.

(கஅ)

வய என்பதன் பொருள்

கக௦. வயவலி ஆகும்.

(வ - று.)

‘வான்வரி வேங்கை வயப்புலி’

என்பது, வலியுள்ள புலி என்பதாம்.

(கக)

வான் என்பதன் பொருள்

ககக. வான் ஒளி ஆகும்.

1. ‘பேம்’ என்பர் கச்சினுக்கினியர். ‘பே’ என்பர் சேனாவரையர். ‘பேஎ’ என்பர் தெய்வச்சிவையர்.

2. ‘நலக்குரியார் யாரெனில் நாமரை வைய்பில் பிறர்க்குரியார் தோன்றோயா தார்’ (குறள்) என்றவிடத்தும் இப்பொருளாதல் அறிக.

3. ‘உருமில் சுற்றமோ டிருக்கோற் குறுகி’ (பெரும் - சகஎ)

(வ - று.)

<sup>1</sup>‘கண்ணே,

நோக்கி நோக்கு வாளிழை தனவே’

(குறள் - ௪௪)

என்பது, ஒளி யிழைத்தன என்பதாம்.

(எ௦)

துயவு என்பதன் பொருள்

ககஉ. துயஎன் கிளவி அறிவின் திரிவே.

(வ - று.)

‘அறிவு துயவுறுத்தார்’

என்பது, அறிவு திரிவுறுத்தார் என்பதாம்.

(எ௧)

உயா என்பதன் பொருள்

ககக. உயாவே <sup>2</sup>உயங்கல்.

(வ - று.)

‘பருத்திநுல் துயாவினி பயிற்று மிபாவுயர் நனத்தலை’ (அகம்-௧௧)

என்றக்கால், உயங்கு வினி பயிற்றி என்பதாம்.

(எஉ)

உசா என்பதன் பொருள்

கக௪. உசாவே சூழ்ச்சி.

(வ - று.)

<sup>3</sup>‘நாமுசாக் கொள்ளாமோ’

என்பது, நாம் சூழ்ந்துகொள்ளாமோ என்பதாம். இவை குறிப்பு. (எஉ)

வயா என்பதன் பொருள்

ககடு. வயாஎன் கிளவி <sup>4</sup>வேட்கைப் பெருக்கம்.

(வ - று.)

1. ‘வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர் சென்ற  
நாளொன்றித்தேய்ந்த வீரல்’ (குறள்) என்றவிடத்தும் இப்  
பொருளாதல் அறிக.

2. உயங்கல் - வருத்துதல்.

3. ‘உசாத்துணையாமி அசாத்தணி வித்தற்குக், காதல் மருவிய  
துணையே’ (நம்பியகப் - ௧௧௦) என்றவிடத்தும் இப் பொருளாதல் அறிக.

4. வேட்கைப் பெருக்கம் - விருப்ப மிகுதி. இவர் இங்ஙனம்  
பொதுப்படக் கூறினாரேனும் கருப்பம் தங்கி வருத்தமுற்று துகரப்படும்  
பொருள்மேல் செல்லும் வேட்கையையே குறிக்கும் என்பர் நச்சினூர்க்  
கிளியர். - அதுவே பொருத்தமுடையதாம்.

‘கூழ்கண்டு வயாவினார்’

என்றவழி, வேட்கையாவினார் என்பதாம்.

(எச)

கறுப்பு, சிவப்பு என்பவற்றின் பொருள்

ககக. கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்.

(வ - று.)

‘கறுத்து வந்தார்’

என்பது, வெகுண்டு வந்தார் என்பதாம்.

‘சிவந்து கோக்கினார்’

என்பது, வெகுண்டு கோக்கினார் என்பதாம்.

(எஇ)

மேற்கூறியன நிறப்பண்பும் உணர்த்தல்

ககஎ. கிறத்தரு வுணர்த்தற்கும் உரிய என்ப.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், அதுவே யன்றிப் பண்புப்பொருளும் படும என்றவாறு.

‘உடம்பு கறுத்தது’

‘கண் சிவந்தன’

என்பன, கிறத்தின் மேலும் செல்லும்.

(எக)

நொசிவு முதலியவற்றின் பொருள்

ககஅ. நொசிவும் நுழைவும் <sup>1</sup>நுணங்கும் நுண்மை.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இவை பண்புபற்றி வந்தன.

‘நொசி மருங்குல்’

என்பது, நுண்மருங்குல் என்பதாம்;

‘நுழை மருங்குல்’

என்பதும் அது;

‘நுணங்கு மருங்குல்’

என்பதும் அது.

(எஎ)

புனிற்று என்பதன் பொருள்

ககக. புனிறென் கிளவிசன் நணிமைப் பொருட்டே.

1. நுணங்கு என்பது நுண்மையையன்றி நுடக்கத்தையும் (அசைநகை) குறிக்கும் என்பர் கச்சினர்க்கினியர்.

(வ - று.)

‘புனிற்றூப் பாய்க்தெனக் கலங்கி’

(அகம் - ௫௧)

என்பது, சன்றணியவாய்ப் பாய்க்தென என்பதாம்.

(எஅ)

‘தனவு’ என்பதன் பொருள்

கூஎ௦. நனவே களனும் அகலமும் செய்யும்.

(வ - று.)

‘நனவுப்புகு விறலியிற் றேன்று நாடன்’

(அகம் - ௮௨)

என்றால், களம்புகு விறலியிற் றேன்று நாடன் என்பதாம்.

‘நனத்தலை யுலகு’

(குறுக் - ௨)

என்றக்கால், அகன்றலை யுலகு என்பதாம்.

(எக)

‘மத’ என்பதன் பொருள்

கூஎ௧. மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்.

(வ - று.)

‘மாதர் வான்முக மதைஇய கோக்கே’

(அகம் - ௧௩௦)

என்பது, மடம்பட்ட கோக்கு என்பதாம்.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், வலிய களிறு என்பதாம்.

(அ௦)

மத என்பதன் வேறு பொருள்கள்

கூஎ௨. மிகுதியும் வனப்பும் ஆகவு முரித்தே.

இக்குத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், அவையே யன்றி இவ்விருபொருளும் படும் என்றவாறு.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், மிகுகளிறு என்பதாம்.

‘இனம்பாண்டில்,’

தேருரச் செம்மாந் ததுபோல் மதைஇனன்’

(கலி - ௧௦௧)

என்பது, வனப்புடையன் ஆயினன் என்பதாம்.

(அ௧)

யாணர் என்பதன் பொருள்

கூஎ௩. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க்கிளவி.

(வ - று.)

‘அருஅ யாண ரகன்றலை நன்னுடு’

(அகம் - ௧௧௧)

என்றக்கால், அருத புது வருவாயை யுடைய நாடு என்பதாம்.

(அ௨)

அமர்தல் என்பதன் பொருள்

கஉஎச. அமர்தல் மேவல்.

(வ - று.)

<sup>1</sup>‘கூழமர் துண்டான்’

என்பது, கூழமேவி யுண்டான் என்பதாம்.

(அக.)

யான் என்பதன் பொருள்

கஉஎடு. <sup>2</sup>யாணுக் கவினும்.

(வ - று.)

‘யாணது பசலை என்றன்’

(நற்றிணை - ௫௦)

என்றக்கால், வணப்பின்கண்ணது பசலை என்பதாம்.

(அச)

பரவு, பழிச்சு என்பவற்றின் பொருள்

கஉஎச. பரவும் பழிச்சும் வழத்தின் பொருள்.

(வ - று.)

‘கடவுட் பரவினார்’

என்றக்கால், வழத்தினார் என்பதாம்.

‘கைதொழுஉப் பழிச்சி’

(பதுரை - ௧௧௪)

என்றக்கால், வழத்தி என்பதாம்.

(அடு)

‘கடி’ என்பதன் பொருள்

கஉஎஎ. கடிஎன் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை

விரைவே விளக்கம் மிகுதி சிறப்பே

அச்ச முன்றேற் றுயீ ரைந்தும்

மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இக்குத்திரம் என் றுதனிற்கே எனின், இதுவும் குறிப்பு.

உரை : கடி என்பது இப் பத்திப் பொருளும் படும், எ - று.

(வ - று.)

‘வான்வாய் கடின’

என்றக்கால், வான்வாய் கூறிது என்பதாம்.

1. ‘அகனமர்ந்து செய்யான் உறையும்’ (குறள் - 84) என்புழியும் இப்பொருட்டாதலறிக.

2. ‘யான்’ என்பதே உரிச்சொல் என்பர் சேனாவரையரும், நச்சினுர்க் கினியரும்; யாணு என்பதே உரிச்சொல் என்பர் தெய்வச்சிவையார்.

‘ஊர் கடிந்தார்’

என்றக்கால், ஊரை வரைந்தார் என்பதாம்.

‘கடி கா’

(களவழி - ௨௧)

என்பது, காப்புடைய கா என்பதாம்.

‘கடித் தளிர்’

என்பது, புதுத் தளிர் என்பதாம்.

‘கடிது வந்தார்’

என்றக்கால், விரைந்து வந்தார் என்பதாம்.

‘கடும் பகல்’

(கலி - கெய் - ௨௮)

என்றக்கால், வினங்கு பகல் என்பதாம்.

‘கடும் புனல்’

(குறள் - ௧௦௨)

என்றக்கால், மிக்க புனல் என்பதாம்; அது நிறைந்த புனல் என்பதூஉம்.

‘கடுங்கன் யாளை’

என்றக்கால், அஞ்சத்தக்க யாளை என்பதாம்.

‘கடுஞ்சு டருகுவன்’

(அகம் - ௧௧௦)

என்றக்கால், <sup>1</sup>முன்னின்று தேற்றந்தருவன் என்பதாம்.

(அக)

‘கடி’ என்பது வேறு பொருளும் உணர்த்தல்

௧.௭௮. ஐயமும் கரிப்பும் ஆகவும் உரித்தே.

இச்சூத்திரம் என்றுதனித்தே எனின், இவ்விரு பொருளும் படுத்தும் உரித்து என்றவாறு.

(வ - ழ.)

<sup>2</sup>‘கடுத்தன னல்லனோ வன்னை’

என்றக்கால், ஐயுற்றனன் என்பதாம்.

‘கடியினகு தின்ற கல்லா மந்தி’

என்றக்கால், கரிப்பு ஆர் மினகு தின்ற என்பதாம்.

(அஎ)

ஐ என்பதன் பொருள்

௧.௭௯. ஐலியப் பாகும்.

1. முன்னின்று தேற்றம் தருதல் - தெய்வத்தின் முன்னின்று ஆணை கூறித் தெளிவித்தல்.

2. ‘கடுத்தபின் தேற்றாதல் யார்க்கும் அரிது’ (குறள் - ௧௧௨) என்ற விடத்தும் இப்பொருளாதலறிக.



(வ - நு.)

‘ஐதே காமம் யானே’

(நற்றிணை - ௧௪௬)

என்றக்கால், வியக்கத்தக்கது என்பதாம்.

(௮௮)

முனைவு என்பதன் பொருள்

௩௮௮. <sup>1</sup>முனைவு முனிவு ஆகும்.

(வ - நு.)

‘சேற்றுநிலை முனைஇய’

(அகம் - ௪௧)

என்றக்கால், சேற்றுநிலை முனிந்த என்பதாம்.

(௮௯)

‘வை’ என்பதன் பொருள்

௩௮௯. வையே கூர்மை.

(வ - நு.)

‘வையிலை செடுவேல்’

என்றக்கால், கூரிலைவேல் என்பதாம்.

(௯௦)

எறுழ் என்பதன் பொருள்

௩௯௦. எறுழ்வலி ஆகும்.

(வ - நு.)

‘வாளுடை யெறுழ்த்தோள்’

என்றக்கால், வலியுடைய தோள் என்பதாம்.

(௯௧)

உரிச்சொற்களுக்குப் புறனடை.

௩௯௧. மெய்பெறக் கிளந்த உரிச்சொல் எல்லாம்

முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி.

ஒத்த மொழியால் புணர்த்தனர் உணர்த்தல்

தத்த மரபின் தோன்றாமன் பொருளே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றே எனின், இது புறனடை.

உரை: பொருண்மேற் சொல்லப்பட்ட உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும் முன்னிச்சொல் பின்னிச்சொல் நோக்கி, அதற்கு இயைந்த மொழி நாடி, அவற்றொடு புணர்த்து உணர்த்துக. அவ்வாறு உணர்த்தவே தத்தம் மரபிற் றிரியாப் பொருளவாய்த் தோன்றும்; அவ்வாறு தெரிந்து உணரக்கால் கொள்ளாதாம் கருதிய பொருள் என்பது.

யாதோ கொன்னாத வாறெனின்,

‘கடியுடை வியனகர்’

(புறம் - ௧௫)

என்றக்கால், கடியென்பது கூர்மையும் விரைவும் படுமால் என்று, நகரத்  
துக்கன் அவை யேற்றற்கு; காப்புடை நகர் என்று கொள்க, அதற்கு  
ஒத்த மொழியாகலின் என்பது. (௧௨)

உரிச்சொல் கூறப்பட்ட பொருளேயன்றிப் பிறபொருளும்  
உணர்த்தல்

௩௮௪. கூறிய கிளவிப் பொருள்கிலை அல்லது  
வேறுபிற தோன்றினும் அவற்றோடு கோளவே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இதுவும் புறனடை.

உரை : சொல்லிப் போந்த உரிச்சொற்கள் அல்லுரியவெனப்  
பட்ட பொருளின ஆகாது வேறுவேறு பட்ட பொருளினவாய்த்  
தோன்றினும் அச் சொல்லப்பட்ட பொருளொடு படுத்துப்  
பொருள்படுமாறு அறிந்துகொள்க என்பதாம்.

‘புரைப்பட்ட’

என்புழிப், புரை என்பது ஈண்டு பிளவுப் பொருண்மையை விளக்கிற்  
ருகலின், இதனையும் உயர்வுப் பொருண்மையோடு புணர்த்து இருபொரு  
ளும் அச்சொற்குப் பொருள் என்று கொள்க என்பதாம். இனிச்,

‘கண்கதழ வெழுதினார்’

என்புழி, ஆண்டு விரைந்து எழுதினார் என்று விரைவிற் பொருள் கொள்  
னற்கு; சிறப்ப எழுதினார் என்று கொள்க. பிறவும் அன்ன. (௧௩)

பொருட்குப் பொருள் தெரியற்க என்பது

௩௮௫. பொருட்குப்பொருள் தெரியின் அதுவரம் பின்றே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், இதுவும் புறனடை.

உரை : மேற்கூறப்பட்ட உரிச்சொல்லுள் உளவன்றே, அப்  
பொருட்கும் இப்பொருட்கும் உரியவென்று ஒதப்பட்டன. அவை,

‘உறு தவ கனி’

(தொல். உரிச் - ௨)

என்னுக் தொடக்கத்தன.

மற்று, அவற்றை மிகுதிப் பொருள் என்றார். அதுபற்றி மிகுதி  
யென்னை? என்றற்கு, ஒன்றுவிடப் பெரிதாக என்பவால் எனின், அதனைக்  
கேட்டு ஒழியான்; பெரிது எனப்படுவது என்னை? என்றான்; எனச், சால  
வாதல் என்றான்; என்பதனுதும் ஒழியான், சாலவாதல் எனப்படுவது  
என்னை? என்றான்; என, எத்துணையும் இறங்குதல் என்றான்; என, அத்  
துணையும் என்னை? என்று இவ்வாறு பிரித்துச் சொற்களால் தெரிபு கூறு  
மேல் அது வேண்டா என விவக்கிணவாறு, (௧௪)

சொல்லினால் தாமே பொருளுணர வல்லார்க்குப்  
பொருள் உணர்த்தவேண்டாம் என்றல்

௩௮௬. பொருட்குத் திரிபில்லை உணர்த்த வல்லின்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது மேற் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை.

உரை: உரிச்சொல் பிறிதலது, அது பொருள் உணருமாறு வல்லார்க்குப் பிறசொற்கொணர்ந்து பொருள் உணர்த்தல் வேண்டா; திரிபின்றி அச் சொல்லினானே உணரப்படும், எ - று.

என்கை, 'உறு' என்ற பதம் மிகுதிப் பொருட்டு என்றாகல், அம் மிகுதியையும் அதனானே யுணரலாம்; உணருமாறு வல்லார்க்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து உரைத்தல் வேண்டா என்பது. (௧௫)

உணர்வோர்க்கு விளங்குமாற்றால் பொருளுணர்த்து உ - என்றல்

௩௮௭. உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் புறனடை.

யாங் சொல்லிய சொல்லையிலே பற்றி யுணர்த்துக, அத்துணையால் உணர்வார்க்கு அதுவே உணர்ச்சி வாயிலாம்; அல்லாக்கால் அய்யுணர்வோரை வலித்தாமாற்றால் உணர்த்துக என்பதாம்.

என்கை,

'பரவும் பழிச்சும் வழத்தின் பொருள்' (தொல். உரிச் - ௮௫)

என்பதனால், உணராத மடவோரை மற்றொரு வாய்பாட்டால் உணர்த்துக. அல்லாக்கால், மேல் கோக்கிச் சில மலர்கொடு தூவிக்காட்ட யுணருமேல் அந்தே உணர்ச்சி வாயிலாக அறிக என்பது. (௧௬)

சொற்பொருள் உணர்த்துங்காரணம் ஆறியாய்க்கே யுணப்படல்

௩௮௮. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்று.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் புறனடை.

உரை: மொழிப்பொருள்கள் என்பன அச்சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் அப்பொருட்கட்டே என்றவாரும். (௧௭)

உரிச்சொற்கு எழுத்துப் பிரித்து இசையாமை

௩௮௯. எழுத்துப்பிரித் திசைத்தல் இவண்ணியல் பின்றே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், புறனடை போல்வதோர் விதி உறுதல் நுதலிற்று.

உரை: எழுத்துக்கள் பிரித்திசைக்கப்படா, எ - று.

உரிச்சொல் என்றவை பிறிதிலக்கணமும் உடைய என்பது போக்தாம். என்கை பிறிதிலக்கணமெனின்,

‘தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலும்’

உடைய இவையும் என்பது.

யாதோவெனின்,

கடியென் னினவி,

‘கடும்புனல்’

(குறுந் - ௧௦௩)

என்றாயிற்று.

கம்பு எனப்பட்டது,

‘கம்பி’

என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

இனி,

‘உருகெழு தோற்றம்’

என்புழி, உரு என்பது உம் கெழு என்பது உம் உரிச்சொல்.

(௬௮)

உரிச்சொற்களுக்குப் புறனடை

௧௧௦. அன்ன பிறவும் கிளந்த அல்ல  
பன்முறை யானும் பார்த்தன வருஉம்  
உரிச்சொல் எல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட  
இயன்ற மருங்கின் இளைத்தேன அறியும்  
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்  
தோம்படை ஆணையின் கிளந்தவற் றியலான்  
பாங்குற உணர்தல் என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின்; இதுவும் ஒரு புறனடை.

உரை: அச் சொல்லிப்போந்த உரிச் சொற்களன்றி அவை  
போல்வன பிறவும் உலகத்துப் பலவாற்றானும் பார்த்து வரும் உரிச்  
சொல் எல்லாவற்றையும் இசையும் குறிப்பும் பண்பும் என்னும்  
மூன்று வகைப்பட்ட பொருளையுஞ் சார்த்தி புணர்த்துத் தற் குறை  
கூட்ட அம் மூன்று பொருண்மைக்கண்ணும் அவை யித்துணையே  
என்று வரையறுக்கும் வரையறை யின்மையின் முன்னர் உரிச்  
சொற்கு ஒதப்பட்ட இலக்கணத்திற் பிழையாமல் ஒம்படை யானை  
யிற் கிளந்தவற் றியலான் உணர்க, எ - று.

‘ஒம்படையானை’ என்பது பாதுகாவல்பற்றிய ஆணை.

‘அருமை, இருமை, கருமை, சேண்மை’ என்னுந் தொடக்கத்தனவற்  
றைப் பிறதூலார்,

‘இருமை பெருமையுந் கருமையுஞ் செய்யும்’  
என்றும்,

‘தொன்றென் னினவி தொழிற்பயில் வாகும்’  
என்றும் எடுத்தோதுப’ என்பதும் அது.

(௧௧)

எட்டாவது உரியியல் முற்றிற்று.

## கூ. எச்சவியல்

### செய்யுட்குரிய சொற்கள்

கூகக. இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்  
றனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், எல்லா வேரத்தினுள்ளும்  
எஞ்சிய பொருள்களை யுணர்த்தினமையின் எச்சவியல் என்னும் பெயர்த்து.

இனி, இத் தலைச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இத்துணைப்பட்ட  
சொல்லினாற் செய்யுள் செய்யப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் திசைச்சொல்லும்  
வடசொல்லும் என நான்கும் செய்யுள் செய்தற்குரிய சொல்லாதல்  
உடைய, எ - று.

இயற்சொல் என்பது தமிழ் வழங்கு நாட்டு விகாரமின்றித்  
தமிழியற்கை யிலக்கணப்பாடு செய்வனுடைய சொல் ; அவை முன்னர்  
உணர்த்துப.

திரிசொல் என்பது செய்யுளில்ப நாக்கி அவ்வியற் சொற்களை  
அவ்வாய்பாடு திரித்து வேறு வாய்பாட்டவாக்குஞ் செய்யுளுடைய சொல் ;  
என்கை,

‘சேரிச் சொல்லின் முட்டுற வஞ்சிச்  
செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண் டன்றே’

என்பது \*புறச் சூத்திரம்.

அவைதாம் வழக்கினுள் இன்மை காரணம் அமைதல் என்பவாகலின்,  
அவையும் முன்னர் உணர்த்துப.

திசைச்சொல் என்பது செந்தமிழ்நாட்டை அடையும் புடையும்  
கிடத்த திசைநாட்டார் வழங்குஞ் சொல் ; அவையும் முன்னர்  
உணர்த்துப.

வடசொல் என்பது ஆரியச் சொற்போதுஞ் சொல் ; அவை முன்னர்  
விரித்துரைப்ப.

பெயர், வினை, இடை, உரி எனப்பட்ட நான்கு சொல்லுமே இயற்  
சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் எனப்பட்டன ; பிறவிலில்லை.

திரிசொல் செய்யுட்கே உரிய. ஒழித்த மூன்றும் வழக்கிற்குரியவாகிச்  
செய்யுட்கும் புறம் என்றவாறு.

(க)

பாடம் : \* ‘பரிமாணச் சூத்திரம்’

## இயற்சொல்லுக்கு இலக்கணம்

கூகஉ. அவற்றுள்,  
இயற்சொல் தாமே  
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கோடு சிவணித்  
தம்பொருள் <sup>1</sup>வழாஅமை இசைக்குஞ் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேல் விடுத்த முறையானே இயற் சொல்லு யின்னவென்று இலக்கண முறைமையாற் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கு சொல்லுள்ளும் இயற் சொல் என்று கூறப்படுவன செந்தமிழ் நிலத்தார் வழங்கும் வழக்கத்திற்குப் பொருந்தித் தத்தம் பொருளின் வழாமல் நடக்குஞ் சொல், எ - று.

அவை : சோறு, கூழ், பால், பாளிதம் என்னுந் தொடக்கத்தன.

செந்தமிழ் நிலம் என்பது வையைவாற்றின் வடக்கு, மருதவாற்றின் தெற்கு, கருவூரின் கிழக்கு. மருவூரின் மேற்கு.

மற்று, இவற்றைத் தம் பொருள் வழாஅமையிசைக்கும் என்பது என்னை? ஒழித்தன தம் பொருள் வழவுமோ எனின், அற்றன்று, நாயை குமலி என்ப பூழி நாட்டார், என்றக்கால் அச் சொல் எல்லா நாட்டாரும் பட்டாங்குனரார்; நாய் என்பதனையாவின் எவ்வெத்திரை நாட்டாரும் உணர்ப என்பது. (உ)

## திரிசொல்லுக்கு இலக்கணம்

கூகக. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் ஆகியும்  
வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல் ஆகியும்  
இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், முறையானே திரிசொல் இவை என்று இலக்கணத்தாற் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஒரு பொருளைக் கருதிப் பலசொல்லான் வருதலும், பலபொருளைக் கருதி ஒருசொல்லான் வருதலும் என இரு கூற்றன வாகும் திரிசொற்கள், எ - று.

ஒரு பொருளைக் குறித்த வேறு சொல்வாடி வருவன, அடுக்கல், பிறங்கல், வின்டு, ஒங்கல் என இவை.

1. வழாமை யிசைக்கும் எனப் பாடங் கொள்வர் சோனுவலையரும் கச்சினூர்க்கினியரும்; வழாமல் இசைக்கும் எனப் பாடங் கொள்வர் தெய்வச் சிவையார்.

வேறு பொருள் குறித்த ஒருசொல், உக்தி என்பது ; ஆற்றிடைக் குறையும், கொப்பூழும், தேர்த்தட்டும், யாழகத்ததோர் உறுப்பும் (மனஞெழிலும்) என இவை யெல்லாம் விளங்கி நிற்கும்.

இனி, கிள்ளை, மஞ்ஞை என்னுள் தொடக்கத்தன ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு திரிந்தன ; உக்தி, அடுக்கல் என்னுள் தொடக்கத்தன முழுவது உம் வேறுபடத் திரிந்தன. பிறவும் அன்ன. (உ)

திரைச்சொல்லுக்கு இலக்கணம்

கஉகச. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு கிலத்தினும் தங்குறிப் பினவே திரைச்சொற் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே திரைச் சொல் இவை என இலக்கணத்தால் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : செந்தமிழ் நாட்டை அடையும் புடையுங்கிடந்த பன்னிரு கிலத்தார்தங் குறிப்பினையே இலக்கணமாகவுடைய, திரைச்சொற் கிளவிகள், எ - று.

(வ - று.)

தாயைத் தன்னை என்ப குடநாட்டார்.

நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டார்.

பிறவும் அன்ன.

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு திளமாவன :

- |                   |                    |
|-------------------|--------------------|
| 1. பொதுங்கிராடு   | 7. சிதநாடு         |
| 2. தென்பாண்டிநாடு | 8. பூழிநாடு        |
| 3. ஓளிராடு        | 9. மலைநாடு         |
| 4. குட்டநாடு      | 10. அருவாநாடு      |
| 5. பன்றிநாடு      | 11. அருவரவடதலைநாடு |
| 6. கற்காநாடு      | 12. குடகாடு*       |

என இவை.

"தங்குறிப்பினவே" என்றது அவை ஒருவாய்பாட்டேயெல்ல ; தத்தம் மரபினும் பின் வேறு வேறு வாய்பாட்ட என்றற்கும், அவர் எவ்வாறு குறித்து வழங்கினோர் அந்தே அவற்றிற்கு இலக்கணம் என்றற்கும் என்பது. (ச)

\*சில பிரதிகளில் இது வேற்றிடமாக விடப்பட்டுள்ளது.

1. பொங்கிராடு என்பர் சேனாவரையர்.

2. தங்குறிப்பின என்பது தத்தம் குறிப்பின என்று பொருள்படும். இயற்சொல் எக்ரிலத்தும் தம் பொருளை இனிது விளக்குதல்போல இத் திரைச் சொற்கள் எக்ரிலத்தும் தம் பொருளை இனிது விளக்கா. அவ்வக் நாட்டார்க்கு இயற்சொல்லாய்ச் செந்தமிழ் நாட்டார்க்குத் திரைச் சொல்லாய் விளங்கும்.

வடசொல்லுக்கு இலக்கணம்

உகரு. வடசொற் கிளவி வடஎழுத் தோரீஇ  
எழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்லு கும்மே.

இச் சூத்திரம் நிறுத்த முறையானே வடசொல் இவை என்றவற்றிற்கு இலக்கணத்தான் அறிய உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: வடசொற் கிளவி என்று சொல்லப்படுவது ஆரியத் திற்கே உரிய எழுத்தினை ஒரீஇ இருதிறத்தார்க்கும் பொதுவாய எழுத்தினை யுறுப்பாக வுடையவாகுஞ் சொல், எ - று.

அவை, <sup>1</sup>உலகம் குங்குமம் நற்குணம் என்னுந் தொடக்கத்தன.

குங்குமம் என்றவிடத்து இருசார்க்கும் பொது எழுத்தினான் வருத லுடைமையும் ஆரியத்தானும் தமிழானும் ஒருபொருட்கே பெயராகி வழங்கி வருதலுடைமையும் அறிக. (இ)

மேலதற்குப் புறனடை

உகக. சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் வட சொற்களிலி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இருசார் எழுத்திற்கும் ஒத்த வழக்கினான் வராத சிதைந்து வந்தனவாயினும் பொருந்தி வந்தன வரையப்படா வடசொல் லாதற்கு என்பது.

அவை,

‘நிதியந் தஞ்சம்’

(அகம் - உஉ௭)

எனவும்,

‘தசநான் கெய்திய பணைமருள் கோன்றுன்’ (கெடுநல் - ௧௧)

எனவும் வரும்.

செய்யுள் விகாரம்

உகௌ. அங்நாற் சொல்லும் தொடுக்குங் காலை  
வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்  
விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலும்  
நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்  
நாட்டல் வலிய என்மனார் புலவர்.

1. உலகம் நற்குணம் என்பன அடுத்த நூற்பாவிற்கே உதாரண மாதல் வேண்டும் என்றும், அன்றி இந் நூற்பாவிற்கே உரியதாயின் ‘நற்குணம்’ என்பது சற்குணம் என்று இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுவர் திரு. பி. சா. க. அவர்கள்.



இச் சூத்திரம் என் றுதவிற்றோ எனின், அக் நான்கு வகைச் சொல்லானும் செய்யுட் செய்யுமிடத்து இவ்வறுவகைப்பட்ட விகாரமும்படச் செய்யுட் செய்யப்பெறுப என்பது உணர்த்தியவாறு.

உரை : நாட்டல் வலிய என்றது—ஒருவன் நாட்டுதல் வன்மை யிலக்கணத்தினை அவை உடைய, எ - று.

வலிக்கும்வழி வலித்தல் :

குறுத்தாட் கோழி என்பதனை,

‘குறுத்தாட் கோழி’

என வலித்தல்.

மெலிக்கும்வழி மெலித்தல் :

தட்டை எனற்பாலதனை,

‘தட்டை’

என மெலித்தல்.

விரிக்கும்வழி விரித்தல் :

தண்டுறையன் எனற்பாலதனைத்,

‘தண்ணர் துறையன்’

(குறுக் - உகக)

என விரித்தல்.

தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல் :

மழவரை யோட்டிய எனற்பாலதனை,

‘மழவரோட்டிய’

(அகம் - க)

எனத் தொகுத்தல்.

நீட்டுவழி நீட்டல் :

பச்சிலை எனற்பாலதனை,

‘பாசிலை’

என நீட்டல்.

(புறம் - ஓச)

குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல் :

உண்டார்த்து என்பதனை,

‘உண்டருத்து’

எனக் குறுக்கல்.

பத்து வகை விகாரத்துள் அறுவகை விகாரம் ஈண்டுக் கூறினார். இனமில்லதனை இனமுள்ளது போலச் சொல்லுதலும், இனமுள்ளதனை இனமில்லது போலச் சொல்லுதலும்,

தொ.—12

‘இனக்கட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை’

(தொல், கிளவியாக் - கடி)

என்பதனுட் சொல்லிப்போக்தாம்.

இனி, இடைச்சொற் போக்கல், புடைச்சொற் புருத்தல் என இரண்டும்,

‘நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்று’ (தொல், எச்ச - அ)  
எனப்பட்டு அடங்கும். (எ)

பொருள்கோள்வகை

கூசுஅ. நிரல்நிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்  
றவைநான் கேன்ப <sup>1</sup>மொழிபுணர் இயல்பே.

என்பது, நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழிமாற்று என நான்கு வகையான் மொழிகள் தம்முள் புணருஞ் செய்யுளகத்து என்பது உணர்த்தியவாறு.

அவையாமாறு அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரங்களால் அறிக. (அ)

நிரனிறைப் பொருள்கோள்

கூசுக. அவற்றுள்,  
நிரல்நிறை தானே  
வினையினும் பெயரினும் நினையத் தோன்றிச்  
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிரனிறைப் பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் நிரனிறையென்று சொல்லப்படுவது யாதோவெனின், வினையினனும் பெயரினனும் ஆராயத் தோன்றிச் சொல் வேறு வேறு நிற்பப் பொருள் வேறு வேறு நின்று உணரப்படும், எ - று.

அவற்றுள் வினையிற் றோன்றியது:

\*‘உடலு முடைத்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குந்  
கடலிருளாம் பல்பாம் பென்னக்  
கெடலருஞ்சீர்த் திங்க \*டிருமுகமாய்ச் சேர்த்து’

பாடம்: \*‘டிருமுகமாய்ச் சேத்து’

1. பொருள் புணர் இயல்பே’ என்பது தெய்வச்சிலையார் பாடம்.

2. ‘அடல்வே லமர் நோக்கி நின்முகம் கண்டே, உடலும் இரிக்  
தோடும் னுழ்மலரும் பார்க்கும், கடலும் கணியிருளும் ஆம்பலும் பாம்பும்  
தடமதியம் ஆமென்று தாம்’ எனத் தெய்வச்சிலையார் உரையில் இப்பாடல்  
காணப்படுகின்றது.

என்பது, உடலும் உடைந்தோடும் பார்க்கும் மலரும் என்ற வினைச் சொற்கள் தம்முள் பொருளியையு இன்றி வேறு நின்றன. இனிக் கடல் இருள் ஆம்பல் பாம்பு என நின்ற பெயர்ச் சொல்லும் அவ்வாறே நின்றமை யறிக.

அவை தம்முள் பொருளியையுமாறு :

உடலும் கடல், உடைந்தோடும் இருள், மலரும் ஆம்பல், பார்க்கும் பாம்பு எனக் கூட்டுக.

இனிப், பெயர் நிரனிறை வருமாறு :

‘கொடிகுவனை கொட்டை நுகப்புண்கன் மேனி’

என வரும்.

இனி, அவை பொருள் கொள்ளுங்கால், கொடி நுகப்பு, குவனை உண்கன், கொட்டை மேனி என வரும்.

‘நினையத் தோன்றும்’ என்றதனான், மொழிமாற்றுப்போல நிற்கும் நிரனிறையும் உள என்பது.

\*கனிறும் கந்தும் போல கனிகடற்  
கும்புங் கலனும் தோன்றும்’

என வரும். கனிறும் கந்தும் முறையானே கலனும் கூம்பும் எனற்பால ; அவ்வாறு கூறுது, ‘கும்பும் கலனும்’ என்றமைபான், மயக்க நிரனிறை யாயிற்று என்பது.

(௧)

கண்ணப் பொருள்கோள்

௪௦௦. சுண்ணம் தானே

பட்டாங் கமைந்த ஈரடி எண்சீர்

ஒட்டுவேழி அறிந்து துணித்தனர் இயற்றல்.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே சுண்ணம் என்னும் பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : சுண்ணம் எனப்படுப இரண்டடியால் எட்டுச் சீராத் பொருள்துமாறு அறிந்து துணிந்து இயற்ற வரும், எ - று.

\* கனிறும் கந்தும் போல கனிகடல்  
கும்பும் கலனும் தோன்றும்.

‘தோன்றல் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே’ எனச் சேனாவரையர் உரையில் இப்பாடல் காணப்படுகின்றது.

கந்த - தறி. கும்பு - பாய்மரம் .

(வ - று.)

'கரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய  
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நில்லென்ப  
கானக நாடன் கனை'

என வரும்.

இதனை ஒட்டுமாறு :

மொழிகளை, 'கரை மிதப்ப, அம்மி யாழ, யானைக்கு நில்ல, முயற்கு  
நீத்து' எனத் தனித்து இயற்றுக.

'பட்டாங் கமைத்த' என்பது, இயைபுடைய செய்யுள் நடைக்கொத்த  
அடியாகவென்றும் என்றற்கு என்பது. (க௦)

அடிமறிப் பொருள்கோள்

ச௦க. அடிமறிச் செய்தி அடிரிலை திரிந்து  
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.

இக்குத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், அடிமறிப் பொருள்கோள் ஆமாறு  
உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : அடிமறி என்று சொல்லப்படுவது சீர் கிடந்துழியே  
கிடப்ப, அடிகள் முதலும் இடையும் கடையும் படச் சொல்லிக்  
கண்டுகொள்க.<sup>1</sup> (கக)

மேலதற்குப் புறனடை

ச௦உ. பொருள்தேரி மருங்கின்

சுற்றடி இறுசீர் எருத்துவயின் திரியுந்

தோற்றமும் வரையார் அடிமறி யான.

இக்குத்திரம் என் துதலிற்றோ எனின், எய்தியது விலக்குதல் துதலிற்று.

உரை : அடிமறிப் பொருள்கோள், ஆராயுமிடத்து, சுற்றடி  
யின் இறுதிச்சீர்<sup>2</sup> எருத்தத்துச் சீராய்க் கிடந்தும் வரையப்படாது,  
எ - று.

(வ - று.)

'குரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே  
குரர மகளிர் ஆரணங் கினரே  
சாரனாட நீவர லாதே  
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

1. 'மாறுக் காதலர் மலைமறந் தனரே  
ஆறுக் கட்பனி வரலா னுவே  
ஏறு மென்றோன் வளைசெகி ழும்மே  
கூறுய் தோழியான் வாழு மாறே' என்பது இதற்கு உதாரணம்.  
'குரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே' என்பதுமாம்.
2. எருத்தத்துச் சீர் - சுற்றயற்சீர்.

என்புழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச் சீர் எழுத்துவயிற் றிரித்தவாறு கண்டுகொள்க. இவ்வாறு எங்கும் மாற்றுக. (கஉ.)

மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்

ச௦௩. மொழிமாற் றியற்கை

சொல்லிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய

முன்னும் பின்னும் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின், ஒழிந்து நின்ற மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் றதலிற்று.

உரை : மொழிமாற்றினது தன்மையாவது, நின்ற சொல்லை மொழிமாற்றி, முன்னும் பின்னும் கொள்ளுமிடம் அறிந்து கொள்க, எ - று.

(வ - று.)

‘குன்றத்து மேல குவளை குளத்துள

செங்கோடு வேரி மலர்’

என வரும். இதனைக், குவளை குளத்துள, செங்கோடு வேரிமலர் குன்றத் துள என மொழிமாற்றுக.

மற்றுச், சுண்ணத்தோடு இதனிடையேற்றுமை பென்னை பெனின், சுண்ணம் ஈரடி. என்சீருள் அவ்வாறு செய்யப்படும்; இதற்கு அன்னதோர் வரையறை யிலலை என்றவாரும். (கஉ.)

நினை துதற் பெயர்கள் பிரிக்கப்படா

ச௦௪. தநநு என்னும் அவைமுதல் ஆசிய

சிகாங்குதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இச் சூத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின், ஐயமறுத்தல் றதலிற்று.

உரை : த - ந - று - எ எனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு எழுத் தினையும் முதலாகவும், ன - ன - ர என்னும் மூன்று எழுத்தினையும் ஈறாகவும் உடையவாகிய தொடர்ச்சிக்கிழமை கருதிவரும் பெயரவற் றைப் பிரித்து இடையறுத்து உணரலாங்கொல்லோ எனின், அவை பிரிப்பப் பிரியா, நின்றவாற்றானே நின்று பொருள்படினன்றி என்பது.

(வ - று.) தமன் - தமன் - தமர்; நமன் - நமன் - நமர்; துமன் - துமன் - துமர்; எமன் - எமன் - எமர் என வரும்.

உம்மையாற் பிறவும் பிரிப்பப் பிரியாதன உள் : அவை, தாய் ஞாய் யாய் என வரும். வில்லி வாளி எனவும் பிறவும் அவ்வாறு வருவன பிரிப் பப் பிரியா என்று கொள்க. இவை <sup>1</sup>ஒட்டுச் சொற் பொருளொடு நிற்பன

1. இரண்டு சொல் விட்டிசைத்து நில்லாது ஒட்டி நிற்பதனை ஒட் டுச்சொல் என்பர்.

என்றும், இவற்றை ஒருசொல் அன்று என்றும் மயங்கற்க. ஒரு சொல்லே என்பது கருத்து. (கச)

ஒருசொல் அடுக்கு

சுரு. <sup>1</sup>இசை நிறை அசைநிலை பொருளோடு புணர்தலென் றவைவழன் றென்ப ஒருசொல் அடுக்கே.

இச் சூத்திரம் 'என் னுதலிற்றே எனின், இதுவும் வழங்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயதோர் முடிபு கூறுதல் னுதலிற்று.

உரை : ஒருசொல் பலகால் அடுக்கி மூன்று காரணமும்படச் சொல்லப்படும், எ - று.

இசைநிறை எனவே, அது செய்யுள் இலக்கணம் என்பது போர்த்தது.

(வ - று.)

'ஏஎஎஎ வம்பன் மொழிந்தனன்'

என வரும்.

ஒழித்தன இரண்டும் வழங்கினுள் அடுத்து வரும்.

அசைநிலை :

'ஒக்குமொக்கும்'

எனவும்,

'மற்றே மற்றே'

எனவும் வரும்.

பொருளோடு புணர்தல் :

பாம்பு பாம்பு, கன்னர் கன்னர், படை படை, தீத்தி எனவரும். அவற்றை இணைத்தா லடுக்கிவரும் என்பதனை 'முன்னர்ச் சொல் னுதும். (கஊ)

தொகைமொழியின் வகை

சுரு. வேற்றுமைத் தொகையே உவமைத் தொகையே லிணையின் தொகையே பண்பின் தொகையே உம்மைத் தொகையே அன்மொழித் தொகையென் றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

1. இத்தூற்பாவிலுள்ள சகலவும் நூற்பாவிற்கு முத்திய நூற்பாவாகக் கொள்வார் தெய்வக்கிணியார். அதுவே பொருத்தம் உடையதாகும்.

2. சகல, சகலவும் நூற்பா காண்க.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், தொகைச் சொற்களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

பெயரும் முறையும் தொகையும் அதுவே. வேற்றுமைத் தொகையை முன்வைத்தார் <sup>1</sup>அப்பகுதிப் படுமாகலான்; அன்மொழித் தொகையைப் பின்வைத்தார் <sup>2</sup>அஃது <sup>3</sup>எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பிறக்குமாகலான். (கக)

வேற்றுமைத் தொகை

சௌ. அவற்றன்,

வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை இயல்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே வேற்றுமைத் தொகையது இவக்கணம் கூறுதல் னுதலிற்று.

உரை: வேற்றுமைபுருபு தொக்குவின்ற தொகைச் சொற்கள் அவ்வுருபு இருந்தாகன்கே பொருள்படும், எ - று.

அவையாவன :

நிலங் கடத்தான், தாய் மூவர், கருப்பு வேலி, வரை வீழருவி, யானைக் கோடு, குன்றக் கூகை என இவை.

இவற்றையும் அவ்வுருபு விரித்தாகன்கே பொருள் படுமாறு அறித்து கொள்க. அத்தொகுதிக்கண் உருபுகள் பலவாகையும் புலப்படாதே நின்றன என்ப <sup>1</sup>ஒரு சாரார்; <sup>2</sup>ஒரு சாரார் இல்லை என்ப. (கக)

உவமைத்தொகை

சௌ. உவமைத் தொகையே உவமை இயல்.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே உவமைத் தொகை உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உரை: உவமைத் தொகைக்கண் அவ்வுருபு தொக்கு நின்றும் அவ்வுருபு விரித்தாகன்கே பொருள்படும், எ - று.

உவமைத் தொகுங்கால் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும் பற்றித் தொகும்.

வினையுவமை: புலிப் பாய்த்துள் என்பது.

பயனுவமை: மழை வண்டை என்பது.

1. 'அது பகுதிப்படுமாகலான்' என்றிருப்பின் கன்று.

2. வேற்றுமை, உவமை, உம்மை, வினை, பண்பு என்னும் ஐந்து வகையும் பற்றி அன்மொழித் தொகை பிறத்தலின் இங்ஙனம் கூறினார்.

3. சேனாவரையர் இக்கருத்தினர்.

4. நச்சினார்க்கினியர் இக்கருத்தினர்.

மெய்யுவமம் : துடி நடு என்பது.

உருவுவமம் : முத்த முறுவல் என்பது.

'முத்துப் போலும் முறுவல்' என்று உவம உருபு விரித்து நின்றாங்கே அவ்வுருபு தொக்கநிலைமைக் கண்ணும் பொருள் ஒக்கும் என்பது.

மற்று, இவ் வுவமத்தொகை யென்று காட்டின வெல்லாம் வேற்றுமை யுருபுபற்றி யன்றி வாரா.

என்னை,

'துடி நடு'

என்றவிடத்து, துடியை ஒக்கும் நடு, துடி நடு என்று இரண்டனுருபுபற்றி வருமாகலின், உவமத் தொகை என்றது என்னையெனின், அதற்கு ஒரு சாராச் சொல்லுவது :

துடி நடு என்புறி, உவமவுருபும் வேற்றுமையுருபும் என இரண்டும் தொக்கவேணும், துடி போலும் நடு எனத் தொகைக்கு உவமப் பொருளை சிறப்புடைத்தாகலின் அது தொகை யென்பது ; ஐகாரவுருபு அவ்வுவம வுருபினை நோக்கி வந்தது எனப ; என்னை, துடியை நடுவாகக் கொள்ளாதாகலின் என்பது. இனி, அதற்கு மெய்யுரை வல்லோர்வாய்க் கேட்டுணர்க. (௧௮)

வினைத் தொகை

௪௦௯. வினையின் தொகுதி காலத் தியலும்.

உரை : வினைச்சொல் தொகுந்தால், காலத்தோன்றத் தொகும், எ - று.

'காலத்தியலும்' என்றது எக்காலும் காலமுடையவாய் இயலும் என்றவாறு.

(வ - று.) கொல் யானை என்பது கொன்ற யானை ; கொல் யானை—கொல்லாநின்ற யானை ; கொல் யானை—கொல்லும் யானை என மூன்று காலத்திற்கும் அதுவே வாய்பாடு ; பிரிதில்லை.

மற்றுக், கொல்யானை என்றானேல், நிகழ்காலமும் அறியலாம் ; கொல்லிய ஓடுவதனைக் கண்டு, 'கொல் யானை' என்றானேல், எதிர்காலம் என்பது அறியலாம், பிறவும் அன்ன. (௧௯)

பண்புத் தொகை

௪௧௦. வண்ணத்தின் வடிவின் அளவிற<sup>1</sup> சுவையினைன்

றன்ன பிறவும் அதன்குண நதலி

இன்ன திதுவேன வகுடம் இயற்கை

என்ன சிளவியும் பண்பின் தொகையே.



உரை : பண்பு தொகுமிடத்து இக் கான்கும்பற்றித் தொகும் என்பது கருத்து.

வண்ணம்பற்றித் தொக்கது :

கருங் குதிரை என்பது ; இது விரியுங்கால், கரியது குதிரை என விரியும்.

கரியதும் அதுவே, குதிரையும் அதுவே ; கருமையுடைமையிற் குதிரை கரியது எனப்பட்டது. இன்னது இது என நின்றல் அதற்கு இலக்கணம்.

இன்னது என்பது கரியது என்றல் ; இது என்பது குதிரை என்றல் இனி, வடிவுபற்றித் தொகுத்தல் :

வட்டப் பலகை என்பது : அது விரியுங்கால், வட்டமாயிவது பலகை என விரியும். ஆண்டும் இன்னது இது என்னும் குணம் நுதலி நிற்கும்.

இனி, அளவுபற்றித் தொக்கது :

குறுங்கோல் என்பது : அது விரியுங்கால், குறியது கோல் என விரியும். ஆண்டும் இன்னது இது என நிற்கும்.

இனிச் சுவைபற்றித் தொக்கது :

தீய் கரும்பு என்பது : அது விரியுங்கால், தீவியது கரும்பு என விரியும். ஆண்டும் இன்னது இது என்னும் குணம் நுதலிற்று.

இனி, 'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், தண்ணீர், நறும்பூ, கன்னுதல், பருநூல், மெல்லீலை, கல்லாடை என எத்துணையுனமன் அப்பொருள் குணம் ; அக்குணம் நுதலி இன்னது இது என வருமவை யெல்லாம் பண்புத் தொகையே யென்று கொள்க என்பதாம்.

இனி, 'என்ன கிளவியும்' என்றதனால், கேழற்பன்றி, வேழக் கரும்பு, சகரக்கிளவி, அகரமுதல், மாமரம் என இவையுங் கொள்க. இவை ஒரு பொருட்கண் இருபெயர் பட வரும். இவற்றுக்கண்ணும் இன்னது இது என நின்றல் ஒக்கும். கேழல் எனப்பட்டதுவும் அதுவே, பிறவும் அன்ன.

மற்று, வேற்றுமைத் தொகையும் உவமைத் தொகையும், வேற்றுமை யுருபும் உவமை யுருபும் தொக்கமையால் தொகை' யென்றல் அமையும் ; ஒழிந்த வினைத்தொகையும், பண்புத் தொகையும் அவ்வாறு தொக்கு வின்றிலவால் எனின், அவ்வாறு தொகுதலே யன்று தொகையாவது.

கொல் யானை என்பழிக், கொல்லும் என்னும் வினைச்சொல் ஒருகூறு நிற்ப, ஒருகூறு தொக்கமையின் வினைத்தொகை ஆயிற்று.

கருங் குதிரை என்பழிக், கரியது என்னும் பண்புப் பெயர் ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு தொக்கமையின் பண்புத் தொகை ஆயிற்று. (உ0)

1. இவற்றை இக்காலத்து இருபெயரோட்டுப் பண்புத் தொகை என்பர்.

## உம்மைத் தொகை

சகக. இருபெயர் பலபெயர் அளவின் பெயரே  
எண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி  
எண்ணின் பெயரோ டவ்வறு கிளவியும்  
கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே.

என்பது, இவ்வாறிடத்தும் உம்மை தொகற்பாலது என்று உணர்த்திய  
வாறு.

இருபெயர்க்கண் தொக்கது :

உவாப் பதினான்கு என்பது ; அது விரியுங்கால், உவாவும் பதினான்  
கும் என விரியும்.

பலபெயர்க்கண் தொக்கது :

புலி விற் கெண்டை என்பது ; அது விரியுங்கால், புலியும் விலுதும்  
கெண்டையும் என விரியும்.

அளவுபற்றித் தொக்கது :

தூணிப் பதக்கு என்பது ; அது விரியுங்கால், தூணியும் பதக்கும்  
என விரியும்.

<sup>1</sup>எண்ணியற்பெயர்பற்றித் தொக்கது :

பதினைவர் என்பது ; அது விரியுங்கால், பதினமரும் ஐவரும் என  
விரியும்.

நிறைப்பெயர்பற்றித் தொக்கது :

தொடியரை என்பது ; அது விரியுங்கால், தொடியும் அரையும் என  
விரியும்.

எண்ணின் பெயர்பற்றித் தொக்கது :

பதினொன்று என்பது ; அது, பத்தும் ஒன்றும் என விரியும்.

மற்றும், 'பலபெயர்' என அமையாதே, 'இருபெயர்' என  
வேண்டியது என்னை, இரண்டையும் பல என்பவால் எனின், அற்றன்று ;  
இரண்டையும் பன்மையென்று வேண்டான் இவ்வாசிரியன் என்பது.  
ஆயின், மேல்.

'ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்' (தொல். கிளவி - உ)

என்புறி, இரண்டையும் பல என்று வேண்டினாலெனின், அது விகாரம் ;  
என்னை, இரண்டும் இரண்டிறித் பன்மையும், 'வந்தன, போயின' என,  
ஒரு பன்மைச் சொல்லே யேற்குமாகலின், ஆண்டு இரண்டினைப் பலவற்  
துள் அடக்கிக் கூறினார் என்பது. (உக)

1. என்னோடு பெயரையும் குறித்து வருவது எண்ணியற் பெயர்.  
எண்ணின் மட்டும் குறித்து வருவது எண்ணின் பெயர். இவை தம்முள்  
வேற்றுமை.

**அன்மொழித் தொகை**

௪௧௨. பண்புதொக வகுஉங் கிளவி யானும்  
உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்  
வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்  
ஈற்றுநின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே.

இச் சூத்திரம் என் னுதலிற்றோ எனின், மேல் கீறுத்த முறையானே ஒழிந்துநின்ற அன்மொழித்தொகை ஆமாறு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

உரை: அக் கூறப்பட்ட மூன்று தொகைச் சொல்லீற்றுக் கண்ணே நின்று நடக்கும் அன்மொழித்தொகை, எ - று.

**பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது.**

வெள்ளாடை என்பது; அதனைப் படுத்தலோசையாற் சொல்ல, வெண்மைமேலும் ஆடைமேலும் கிடவாது, அவ்வாடை புடுத்தான்மேல் கிடக்கும் என்பது; அந்நிறை மொழி யோசையன்றிப் பிறிதோர் மொழி யோசைபட்டுப் பொருள்கொள்ளு மாகலான், அம் மொழி அன்மொழியா யிற்று என்பது.

அன்மொழித்தொகை யாயக்காலும் <sup>1</sup>வெளியதாடை என்றே விரியும்; பிறிதில்லை.

**உம்மைத்தொகைப்பற்றிப் பிறந்தது.**

தகர ஞாமல் என்பது; அது விரியுங்கால், தகரமும், ஞாமலும் என விரியும். அன்னதன் றொகைக்கண் ஓசை வேறுபடச் சொல்லத் தகரத்தின் மேலும் ஞாமலின்மேலும் கிடவாது, அவை யுடையான்மேல் கிடக்கும்.

**இனி, வேற்றுமைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது :**

பொற்றூலி என்பது: அது விரியுங்கால், பொன்னுறு ய தாலி, பொற்றூலி என்பதாம், பிறிதானும் விரியும்; பின்னர், அத்தொகை பொன் மேலும் தாலிமேலும் கிடவாது, பொற்றூலியுடையான்மேல் நிற்கும், ஓசை வேறுபட்டான் என்பது. இம் மூன்று தொகையும்பற்றிப் பிறத்தலின் ஓர் மிகுதிக்குறை யில்லை, ஒக்கும் என்றவாறு.

மற்று <sup>2</sup>தொகையகாரத்தின் முன்வைக்கப்பட்டதா உம்சிறப்புடைய தா உம் வேற்றுமைத் தொகையாதலின், ஈண்டு இதனை முற்கூறுது, பண்புத்தொகை முற்கூறியது என்னை யென்னின், அதனூற் பிறவும் உன கொள் ளப்படுவன; அவை யாவையோ எனின், ஒழிந்துநின்ற உயமைத்தொகை யும் வினைத்தொகையும் பற்றிப் பிறக்கும் அன்மொழித்தொகை என்பது. <sup>3</sup>

1. வெளியது ஆடை உடையான் என்று விரித்தல் வேண்டுமேயன்றி வெளிய ஆடை உடையான் என்று விரித்தல் கூடாது என்பது இதன் கருத்து.

2. சர்க்காரும் தூற்பா.

3. இக் கருத்தேபற்றி கன்னூலாரும் 'ஐந்தொகை மொழிமேல் பிற தொகல் அன்மொழி' எனக் கூறுவாராயினர்.

உவமைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது:

அறங்கூந்தல் என்பது; அது விரியுங்கால், அறல்போலும் கூந்தல் என விரியும்.

வினைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது:

திரிதாடி என்பது; அது விரியுங்கால், திரித்த தாடி என விரியும்; அது தொக்குழி திரிவின்மேலும் தாடியின்மேலும் இடவாது. திரித்த தாடியுடையான்மேல் நிற்கும். இவை இரண்டும் வழக்குப்பயிற்சி; அவைபோல அக்காவத்து இன்மையின், இலேகப்பற்றி யெடுத்துக்கொண்டார் (உஉ) என்பது.

தொகைச்சொற்களில் பொருள் சிறக்குமிடம்

சகக. அவைதாம்,

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்

இகுமொழி மேலும் ஒழுங்குடன் நிலையலும்

அம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலும்

அங்கான் கேன்ப பொருள்நிலை மரபே.

இச் சூத்திரம் என் துதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அத்தொகைக்கண்ணே இடந்தோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை: தொருவன இருவகை மொழிகளான், அவ்விருவகை 'மொழியும் இருபொருளின்கண் தொக்கவிடத்து அவற்றைச் சொல்லுவான், அத்தொகைக்கண் முன்னதன் பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல், பின்னதன் பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டுடன் பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டின் மேலும் நிலைத்து பிறிதோர் பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல் என நால்வகை யிலக்கணத்தாற் பொருளுணர நிற்கும், எ - று.

அவற்றுள், முன்மொழிப் பொருளுணர நின்றது, 'வேங்கைப்பு' என்பது.

முன்மொழி பின்மொழி யாதல், இடமும் காலமும் என இருவகையால் உணரப்படும். அவற்றுள் இடத்தான் முன்மொழிப் பொருளாயிற்று; காலவகை கோக்கிப் பின்மொழிப் பொருளாம்.

வேங்கை என்பதும் பொருள் இல்லாததன்றுமன்; அப்பொருளுடன் அறிய லுற்ற பூவினை, அதனைச் சிறப்பிப்பான் வந்தது வேங்கை என்னுஞ் சொல் என்பது.

இகுமொழிப் பொருள் உணர நின்றது உவாப் பதினான்கு என்பது. பிறவும் உம்மைத் தொகையான் வருவனவெல்லாம் இகுமொழிப் பொருள் பட நிற்கும் என உணர்க.

அம் மொழிநிலையாது அன்மொழிப் பொருட்பட நின்றன, <sup>1</sup>முன் அன்மொழித் தொகைப்படக் காட்டினவெல்லாம் என்பது.

அவை, வெள்ளாடை என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று இன்னுழிப் பொருள்நிற்கும் எனின், ஒழிந்துழி யெல்லாம் பொருளில்லையாமாகாதே, ஆகவே,

‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’ (தொல். பெயரி-௧) என்பதனோடு மலைக்கும்பிற எனின் மலையாத; என்னை, மற்றையுழிப் பொருள் இல்லை என்பது அன்று; அவன் உணர்தலுறவுநோக்கி இது சொல்லினுள் என்பது. (௨௬)

தொகைச்சொற்கள் ஒருசொல் தன்மைய

சகச. எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நடைய.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஒட்டுச் சொற்கண்ணே கிடத்தோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அறுவகைத் தொகைச்சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமை வியல்பாம் என்று ஈண்டு எய்துகித்தார், எ - று.

மற்று, ஒட்டுச் சொற்களை, ‘ஒருசொல் நடையன்’ எனப் போர்த்த இலேக என்னை வெனின், அவை பல சொன்மைப்படப் பொருளியையா; ஒருசொல் விழுக்காடு படத் திரண்டிசைக்கும் என்பது கருத்து.

அஃதினை, யாண்க்கோடு, வேங்கைப்பூ என்பனவற்றுள் அறிக. கற்களைக் குவணியிதம் என்பதும் அது. (௨௭)

உயர்தினை உம்மைத்தொகை முடிபு

சகடு. <sup>1</sup> உயர்தினை மருங்கின் உம்மைத் தொகையே பலர்சொல் நடைத்தென மொழிமனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உம்மைத்தொகையுள் ஒருசாரன் வற்றுக்கண் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: உயர்தினை மருங்கின் உம்மைத் தொகைச் சொல்லுக்கு இறுதி பலரைச் சொல்லுந் சொன்னடைத்தாக என்று சொல்லுப ஆசிரியர், எ - று.

(வ - று.) கபிலபரணர் என வரும்.

இவ்வாறு அத் தொகைச்சொல் னீறுதி பலர்சொன்னடைத்தன்றிக் கபிலன் பரணன் என னகரவீராய் நிற்பின், அது, ‘வந்தான், போயினான்’ என்னும் ஒருமை விளையேற்பினல்லது, ‘வந்தார், போயினார்’ என்னும் பன்மைவினை ஏலா.

இவிர்ப், ‘பலர் சொன்னடைத்து’ எனவே அவ்விருவர் மேலும் விளையேற்கும்; அதனான் இது சொல்லினுள் என்பது.

1. ‘உயர்தினை யும்மைத் தொகை பலர் ஈதே’ என்னும் கன்னூற் சூத்திரம் இதனைத் தழுவியதாகும்.

மற்றுத் தொகைச் சொற்கள் தொகுத்து தொக்கு நின்றக்கால், தம்மீறு கருதின பொருட்கேற்கும் முடிவின் சின்றுக்கே நின்று கொள்ளும்; இதுவாயின் இறுதி சின்றுக்கே நிற்பப் பொருட்கேற்ப முடிபு ஏராமையான், இறுதிபோதல் வேண்டிற்று என்பது. (உடு)

குறிப்பு மொழியின் இலக்கணம்

சகசு. வாரா மரபின் வரக்கூறுதலும்  
என்னு மரபின் எனக்கூறுதலும்  
அன்னவை எல்லாம் அவற்றவர் றியலான்  
இன்ன என்னுங் குறிப்புரை ஆகும்.

இக்குத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், மேல் தொகையதிகாரங் கூறினான்; அவையெல்லாம் விட்டு, இனி ஒரு சொன்மரபு வழுக்காத்தல் றுதலிற்று.

உரை : இயங்காதவற்றை இயங்குவது போலச் சொல்லுதலும், சொன்னிகழாதவற்றைச் சொன்னிகழ்த்துவன போலச் சொல்லுதலும், அவ்வப் பொருளியல்பு பற்றி அவை அன்ன செய்கையுடையவற்றைப் போலச் சொல்லுற்றான்; அது மனக் குறிப்பினான் ஆய்து, அவற்றது உரை அன்று என்பது கொள்க.

'அன்னவை எல்லாம்' என்பது, அவ் வாராமரபினவும் பல்வகைய, ஒரோவொன்றேயல்ல என்றற்கு என்பது.

வாராமரபின் வரக்கூறுதல் வருமாறு :

மலை வந்து டிடந்தது. நெறி வந்து டிடந்தது என வரும்; மலைக்கும் நெறிக்கும் அன்ன செய்கை யின்றாகலின் என்பது.

இனி, என்னுமரபின் எனக்கூறுதல் வருமாறு :

நீலம் வல்லென்றது, நீர் தன்னென்றது, இலை பச்சென்றது எனவும், 'செங்காநூராய்' எனவும் வரும்.

நிலைக்கும் மரலும் புள்ளும் உள்ள கோய் உற்றுற்கு மனக்குறைக்கு மறுதலை மாற்றம் கூறுவனபோலுங் குறிப்பினவாகப் புலப்படுதலால் இது சொல்லப்பட்டது என்பது. (உசு)

இசைநிறை விரைசொல் அடுக்கிற்கு வரையறை

சகசு. இசைப்படு பொருளே நான்குவரம் பாகும்.

1. இவை சொலற் பொருள வன்மையின் காட்டாகா என்பர் சேனாவரையர்.

2. 'கேட்குந் போலவும் இளக்குந் போலவும் இயங்குந் போலவும் இயற்றுந் போலவும் அகீறினை மருங்கினும் அதையப் படுமே' என்று நன்னாவாரும் கூறுமாறு காண்க.

சகஅ. விரைசொல் அடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபு கோக்கி யுடனேமுதப்பட்டது.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், <sup>1</sup>மேல், இசைநிறை, அசைநிலை, பொருளொடு புணர்தலை என்றவை மூன்றென்ப ஒருசொல் அடுக்கும் என்புறி மூன்று வகையான் அடுக்கிவரப்பெறும் என்றவை எல்லையின்மையான், அவை யித்துணை யென்னும் வரையறை கூறினார் என்று என்பது.

உரை: அம் மூன்றனுள் இசைநிறைத்தற்கு அடுக்கப்படுமீ பொருள் நான்கு வரம்பாகும், எ - று.

இரண்டும் அடுக்கும், மூன்றும் அடுக்கும், நான்கும் அடுக்கும், நான் கிறத்து அடுக்கா என்பது கருத்து.

அது,

‘பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ’

என வரும்.

இது, நான்கு அடுக்கி வந்தது. இசைநிறையெனவே, அது செய்யுட் கொள்பது முடிந்தது.

இனி, அம் மூன்றுடன் பொருளொடு புணர்தலை விரைசொல்லடுக்கு என்பது: அதுதான் மூன்று வரம்பு இறவாது என்பது. ‘பாம்பு, பாம்பு, பாம்பு’ ‘தித் தித் தி’ என வரும்; இரண்டு மூன்றிறவாது.

மற்று, அசைநிலை யினைத்தால் அடுக்கும் என்பது எற்றூற் பெறுதும் எனின், மூன்றடுக்கும் பொருளொடு புணர்தலை முற்கூறற் பாலார், என்னை, மூன்று நான்கு என்னும் எண்ணுமுறைமை கோக்கி. அய்வாறு சொல்லாது மயக்கங் கூறியவதனான், மூன்றின் கீழ்க்கு முதல் இரண்டிலைது இல்லியன்றே; அய்விரண்டெண்ணினால் அடுக்கப்படும் அசைநிலை என்பது கொள்க என்றவாறு.

(வ - று.) ‘மற்றோ மற்றோ’ ‘அகிதே அகிதே’ என வரும்.

இரண்டிறவாது என்பதனை இவையினூற் கொண்டார், இடைச்சொல் வடுக்காதலின் என்பது. ஒழிந்த, கால்வகைச் சொல்லும் அடுக்கும்.

(உஎ - ௨அ)

அசைநிலை அடுக்கு

சகக. கண்டிர் என்ற கொண்டிர் என்று  
சேன்ற தென்ற போயிற் றென்று  
அன்றி அனைத்தும் வினாவோடு சிவணி  
நின்றவழி <sup>2</sup>இசைக்குங் கிளவி என்ப.

1. ஈடுகூம் தூற்பா.

2. ‘அசைக்கும்’ என்பது சேனாவரையர், கச்சினூர்க்கினியர் பாடம்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இவை வினையியலொழித்து நின்ற ஒழிபு கட்டுரை யெடுத்தது.

வினைச்சொற்கள், இங்ஙனம், வினாவொடுபட்டு நின்ற வழியாயக்கால் அரைச் சொல்லாய் நிற்கும் என்பது கருத்து.

(வ - நு.)

‘கண்மரோ, கண்மரோ’

‘கொண்மரோ, கொண்மரோ’

‘சென்றதே, சென்றதே’

‘போயிற்றே, போயிற்றே’

என வினாவொடுபட்டவழி அடுக்கி அசைநிலையாய் நிற்கும். அவ் வினாவொடு சிவனுக்கால் வினைச்சொல்லேயாய் என்பது. ‘அன்றியனைத்தும்’ என்பது, அவையிற்றைத் தொகை கொடுத்துக் கூறினவாறு.

‘வினாவொடு சிவணி’ என்பது, ஆ ஓ என்னும் 1 வினாக்களைக் கடை யாத்து நின்றவழி என்றவாறு. (உக)

இதுவும் அது

சஉ௦. கேட்டை என்று நின்றை என்று  
காத்தை என்று கண்டை என்று  
அன்றி அனைத்தும் முன்னிலை யல்வழி  
முன்னறாக் கிளந்த இயல்பா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இவை முன்னைய நான்கும்போல வினாவொடுபடாது வாளாதே நின்றழி, இவையும் அசைச்சொல்லாய் நிற்கும் என்பது கருத்து.

‘முன்னின்றவற்று நிலைமையல்வழி யென்பார், ‘முன்னிலை யல்வழி’ என்றார் என்பது.

(வ - நு.)

‘கேட்டை, கேட்டை’

‘நின்றை, நின்றை’

‘காத்தை, காத்தை’

‘கண்டை, கண்டை’

1. வினாவெழுத்துக்களை என்றிருப்பின் நன்று.

2. ‘முன்னிலையல்வழி’ என்பதற்கு முன்னைய நான்கும்போல வினாவொடு படாதே வாளாநின்றழி என்பது இதன் கருத்து. இதனை மறுப்பர் சேனாவரையர். சேனாவரையர், கச்சினூர்க்கிணியர், தெய்வச்சிணியார் ஆகிய மூவரும் முன்னிலையல்லாக்கால் எனப் பொருள் உரைப்பர்.



எனவரும். இவையும் கட்டுரைக்கண் வருமிடம் அறிந்து கொள்க.

இனி, இவை வினாவொடு பட்டுழியாயக்கால் அசைநிலையாகா என்பது. (௩௦)

ஒருசார்வினைமுற்றுக்குக் குறியீடு

௪௨௧. <sup>1</sup>இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றச் சிறப்புடை மரபின் அம்முகக் காலமும் தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும் அம்முக விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினும் மெய்ம்மை யானும் <sup>2</sup>இவ்விரண் டாகும் அவ்வாறென்ப முற்றியல் மொழியே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இவை வினையினுள் ஒதப்பட்டன சில சொற்கள், <sup>3</sup>முற்றுச்சொல் என்னும் குறியெய்ததல் நுதலிற்று.

அதனுற் பயந்தது என்னை எனின், அச் சொற்கு முன்பு முடிபுகறி, ஈண்டுக் குறியிட்டான் என்பது பயன் என்பது.

இதன் பொழிப்பு : இறந்தகாலம் எதிர்காலம் நிகழ்காலம் என்னும் மூன்றுகாலமும் உடையவாய்த், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் மூன்றிடத்தும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அம் மூன்றிடங்கடோறும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என இரண்டாம் அவ்வறுகற்றுச் சொற்களை முற்றுச்சொல் என்று கூறுப ஆசிரியர் என்றவாறு.

<sup>4</sup> 'அவ்வாறு' என்றது, தன்மை இரண்டு பகுப்பவாயும், முன்னிலை இரண்டு பகுப்பவாயும், படர்க்கை இரண்டு பகுப்பவாயும் வருதல் கோக்கி என்பது.

(வ - று.) 'உண்டேன், கரியென்' எனவும் : 'உண்டாய், கரிபை' எனவும் : 'உண்டான், கரியன்' எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

'முற்றுச்சொல்' என்றது, செய்கையும் பாறும் காலமும் செயப்படு பொருளும் தோன்றிநிறநலின் முற்றுச் சொல் என்பாரும்,<sup>5</sup> மற்றோர்

1. இது முதல் மூன்று நூற்பாக்களையும் (௪௨௧, ௪௨௨, ௪௨௩.) இயைபு கோக்கி வினையியலின் சுற்றில் வைத்துன்னார் தெய்வச்சிலையார். அதுவே பொருத்தமாகும்.

2. ஈரிரண்டாகும் என்பது ஈச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் பாடம்.

3. இந் நூற்பா முற்றுச் சொற்குக் குறியெய்தல் நுதலிற்று என்ற கருத்தை மறுப்பர் சேனாவரையர்.

4. தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய ஒவ்வொன்றும் வினை, வினைக்குறிப்பு என்னும் இருபகுப்புடையது என்பது இதன் கருத்து.

5. இக்கருத்தினர் தெய்வச்சிலையார்.

சொல் நோக்காது முடிந்து நின்றனின் முற்றுச்சொல் என்பாரும்<sup>1</sup>, எக்கால் அவை தம் எச்சம்பெற்று நின்றன அக்கால் பின் யாதும் நோக்காவாய்ச், செப்பு மூயிற்றுப்போல, அமைத்து மாறுதலின் முற்றுச்சொல் என்பாரும்<sup>2</sup> என இப்பகுதியர் ஆசிரியர் என்பது. (கக)

மேலதற்குப் புறனடை.

சஉஉ. எவ்வயின் வினையும் அவ்விய னிலையும்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்கு எனின், இது முற்றுச்சொல் லொழித்து ஒழிந்த பெயரெச்ச வினையெச்சங்கட்கு ஆவதோர் இலக்கணம் உணர்த்து தல் துதலிற்று.

உரை : மேற் கூறப்பட்ட முற்றுச்சொல்லே யன்றிப் பெய ரெச்சமும் வினையெச்சமும் மூன்றுகாலமும் மூன்றிடமும் உடைய வாப் வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வரும் என்பான், 'எவ்வயின் வினையும் அவ்வியனிலையும்' என்றான் என்பது.

மற்று,

‘வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொன்னது  
வினையும் காலக் காலமொடு தோன்றும்’ (தொல். வினை - க)

என்புழி, எல்லா வினைச்சொல்லும் மூன்று காலத்திற்கும் உரிய எனப் பட்டது.

இனி,

‘எஞ்சிய கெனவி யிடத்தொடு சிவணி  
யைம்பாற்கு முரிய’ (தொல். வினை - உஉ)

என்புழி, எவ்விடத்திற்கும் உரிமையும் கூறப்பட்டது பிறவெனின், மேல் அங்ஙனம் கூறினாரேனும், அது விவக்குப்பட்டது; ஈண்டுப் போதத்து முற்றுச் சொல்லையே விதத்து மூன்றிடத்திற்கும் உரிய என்றமைவான், அது நோக்கி ஈண்டு இது கூறினார் என்பது. (கஉ)

வினைமுற்றுப் பெயரோடு முடிதல்

சஉஉ. அவைவதாம்,

தத்தம் கிளவி அடுக்கு வரினும்

எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்கு எனின், இது முற்றுச் சொல் என்று மேற் கூறப்பட்டனவற்றிற்கு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

1. இக்கருத்தினர் சேனாவரையர்.

2. இக்கருத்தினர் கச்சினார்ச்செலியர்.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்ட முற்றுச்சொற்கடாம் எத்துணைச் சொல்லையும் அடுக்கிப் பலவாய் வரினும் பெயர் கொண்டு முடிதல் இலக்கணத்தன், எ - று.

(வ - று.) 'உண்டான், தின்ருன், ஓடினான், பாடினான் சாத்தன்' எனவரும் ; இது வினை.

'கல்லறியுடையன், செவ்வியன் சான்றார்மகன்' எனவும் வரும் ; இது வினைக்குறிப்பு.

மற்று, 'எத்திறத்தானும்' என்றது என்னை யெனின், உண்டான் சாத்தன் என்பது பெயரை முன்னடுத்து, சாத்தன் உண்டான் என்பது பெயரைப் பின்னடுத்து வரும் என்பது அறிவித்தற்கு, 'எத்திறத்தானும்' என்றார் என்பது. பிறவுஞ் சொல்லுப ; முன்னுமுரிய முற்றுச் சொல்லென என்பது. (கக)

எச்சங்கட்கு முடிபு

சஉச. பிரிநிலை வினையே பெயரே ஒழியிசை  
எதிர்மறை உம்மை எனவே சொல்லே  
குறிப்பே இசையே ஆய் னைந்தும்  
நெறிப்படத் தோன்றும் எஞ்சபொருட் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், மேல் வினையியலுள்ளும் இடைச் சொல்லுள்ளும் முடிபு கூறப்படாது நின்ற எச்சங்கட்கு முடிபு உணர்த்து வான் தொகுத்து உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை : எல்லாவற்றையும் எச்சம் என்பதனைக் குறைத்துப் பின்னை எஞ்ச பொருட் கிளவி யென்றார், இறுதி வினக்காகப் பிரிநிலையெச்சம் முதலாகக் கூறப்பட்ட பத்தி வகை யெச்சங்களும் முன்பு முடிவு கூறப்படாது நின்றன வேலும், இனி நெறிப்படத் தோன்றும் அவை, எ - று. (கச)

பிரிநிலை எச்சத்திற்கு முடிபு

சஉரு. அவற்றை,  
பிரிநிலை எச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே பிரிநிலை எச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை : பிரிநிலையென்ப இருவகைய, ஏகாபப் பிரிநிலையும் ஒகாபப் பிரிநிலையும் என ; அவை பிரிக்கப்பட்ட பொருடன்றினையே கொண்டுமுடிச, எ - று.

(வ - று.) 'அவனே கொண்டான்' 'அவனே கொண்டான்' என வரும். அவனே யெனப் பிரிவினையெச்சம் ஏகரந்தானின்று, அவனே யெனப் பிரிக்கப்பட்டானையே கொண்டுமுடிதல்; இவை அவற்றுக்கு முடிபாவன என்றவாறு. (க.க.)

வினையெச்சத்திற்கு முடிபு

சஉச. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையும் குறிப்பும்  
வினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே  
ஆவயிற் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், நிறுத்த முறையானே வினையெச்சத் திற்கு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: வினையெச்சம் முடியுங்கால் வினையும் வினைக்குறிப்பும் கொண்டு முடியும்; அவ்விடத்துக் குறிப்புவினைச்சொல் ஆக்கச் சொல்லொடு வரும், எ - று.

(வ - று.) 'உழுது வந்தான்' என்பது, வினையெச்சம் தெரிவினை வினைகொண்டு முடிந்தது. 'மருத்து உண்டு கல்வனாயினான்' என்பது, வினையெச்சம் வினைக்குறிப்புக் கொண்டு முடிந்தது; அவ்விடத்து வினைக் குறிப்பு ஆக்கமொடு வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

இனி, 'வினையத் தோன்றிய' என்றதனால், 'உழுது வருதல்' 'உழுது வந்தான்' எனத் தொழிற்பெயராலும் முடியும் என்றவாறு.

மற்று, இச் சூத்திரத்தால் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறவேண்டியது என்னை? வினையியலுள்,

'முதலிலே மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின்' (தொல். வினை-உக)  
என்றும், ஒழித்தனவற்றுக்கு,

'ஏனை யெச்சம் வினைமுதலானும்  
ஆவ்வந் தியையும் வினைநிலையானும்' (தொல். வினை-உக)

முடியுமென்றும் கூறியதே அமையும் பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு, 'வினைமுதலானும் முடியுமென்புழிப் பெயர் வினைமுதலானும் முடியும் என்பது பட்டது; என்னை, வினை வினைமுதலென்றும், பெயர் வினைமுதல் என்றும் பகராத, பொதுவகையாற் கூறினாராகலின் இச் சூத்திரம் வேண்டும்; இது கூறுக்கால், உழுது சாத்தன் எனப் பெயர்

1. பிரிக்கப்பட்டானையே கொண்டு முடிதல் என்பது பிரிக்கப்பட்ட பொருளின் வினையையே கொண்டு முடியும் என்றிருக்க வேண்டும் எனச் சேனாவரையர் உரையால் தெரிகிறது.

2. இக் கருத்து முற்றிலும் பொருத்தது என்றும் படித்தோரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் திரு. பி. சா. க. அவர்கள் கூறுவர். எனினும் வினையியல் உக, உச ஆம் நூற்பாக்களுக்கு இவர் உரைத்திருக்கும் உரையை நோக்க இக் கருத்து இனம்பூரண உரையேயாதலில் இழுக்கிலாம்.

வினை முதலானும் முடிவான் செல்லும் என்பது அன்றியும், வினையெச்சத் திற்கு வினைக்குறிப்பு முடிபாங்கால், ஆக்கமொடு வருதல் எடுத்தோத வேண்டும் என்பது. (க௯)

பெயரெச்சத்திற்கு முடிபு

சஉஎ. பெயர்எஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இச்சூத்திரம் என் துதவிறோ வெனின், நிறுத்தமுதையானே பெயரெச் சத்திற்கு முடிபுகுதல் துதவிறு.

உரை : பெயரெச்சம் பெயர்கொண்டு முடியும், எ - று.

(வ - று.) 'உண்ணுஞ் சாத்தன்' 'உண்ட சாத்தன்' என வரும். உண்ணும், உண்ட என்பன பெயரெச்சம்; மற்று இது கூறவேண்டிக் தென்னை?

'நிலனும் பொருளுங் காலமுங் கருவியும்  
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும்' (தொல். வினை - ௧௮)

பெயர்கொண்டு முடிதல் கூறப்பட்டது பிறவெனின், அதற்கு விடை, ஆண்டு வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் எனவே, வினைச்சொல்லும் முடி யும் என்பது பட்டது. வினைமுதற்கிளவி என்றக்கால் வினை வினைமுத லும் வினைமுதலாகலானும், இனி வினை என்றக்கால் வினைப் பெயரேயன்றி வினைச்சொல்லுமாகலானும் இச்சூத்திரம் வேண்டும் என்பது. (௧௯)

ஒழியிசை எச்சத்திற்கு முடிபு

சஉஅ. ஒழியிசை எச்ச மொழியிசை முடிபின.

இச்சூத்திரம் என் துதவிறோ எனின், நிறுத்த முதையானே ஒழி யிசையெச்சம் உணர்த்துதல் துதவிறு.

உரை : ஒழியிசை பெச்சமாவன மூன்று; அவை, மன்றை ஒழியிசையும், தில்லை ஒழியிசையும், ஓகாச ஒழியிசையும் என; அவை மூன்றும், ஒழியிசைப் பொருள்கொண்டு முடியும், எ - று.

(வ - று.) 'கூரியதோர் வான்கன்'

வான் கோடிற்று. இற்றது எனப் பின்னும் வான்மேலே முடிபு சென்றது.

இனி,

'வருகநில் கொண்கன்'

என, வருக எனப்பட்டானும் அவனே, கொண்கன் எனப்பட்டானும் அவனே, அதனும், அதுவும் அப்பொருள்கொண்டு முடிந்தது.

இனி.

'கொளலோ கொண்டான்'

என்புழிக், கொளலோ எனப்பட்டானையே கொண்டான் என்பது. அத னும், அதுவும் அவ் வொழியிசைப் பொருள்கொண்டு முடிந்தது. (௨௦)

எதிர்மறை எச்சத்திற்கு முடிபு

சஉக. எதிர்மறை எச்சம் எதிர்மறை முடிபின்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே எதிர்மறை யெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எதிர்மறை யெச்சம் என்பன இரண்டு, ஓகார எதிர் மறையும் உம்மை எதிர்மறையும் என; அவை, அவைதம் எதிர் மறைப் பொருள்கொண்டு முடியும், எ - று.

(வ - நு.) 'யானோ கொண்டேன்' என்பது; 'யானோவன்றே கொண்டேன்' என்றாலும், அதனால் அப்பொருள் கொண்டு முடிந்தது எனப்படும். 'நீயே கொண்டாய்' என்றற்கு எதிர்மறுத்தவாறு, 'யான் கொண்டிலன்' என என்பது.

இனி, உம்மையெதிர்மறை, 'வரலும் உரியல்' என்பது. ஆண்டு 'வரலும்' எனப்பட்ட உம்மை யெதிர்மறை. உரியல் எனப் பின்னும் அவனையே கொண்டு முடிந்தது. வாராயமையும் உரியல் என்பதற்கு எதிர் மறை, அவை ஒன்றொன்றை கோக்க எதிர்மறை யென்றவாறாயிற்று. (உஉ)

உம்மை எச்சத்திற்கு முடிபு

சஉ௦. உம்மை எச்சம் இருவீற் ருணும்

தன்வினை ஒன்றிய முடிபா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது முறையானே உம்மையெச்சத் திற்கு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : உம்மை யெச்சம் என்பது எச்சவும்மையாயிற்று; 'இருவீற்றானும்' என்றது, தானும் தன்னார் நழுவப்பட்டதுமான இரண்டினையும் ஆயிற்று; அவை யிரண்டும் ஒன்றிய வினையே கொண்டுமுடியும், எ - று.

(வ - நு.) 'சாத்தனும் வந்தான்' என்றக்கால், பின்னைக் கொற்றனும் வந்தான் என்றாலும், கொற்றனும் வரும் என்பதானும் ஒன்றிய வினையே கொண்டு முடிசு என்பது; 'சாத்தனும் வந்தான்' என்றக்கால், 'கொற்ற னும் போயினான்' என்றவிடில் அமையாது என்பதாம். (ச௦)

எச்ச உம்மைகளின் காலமயக்கம்

சஉக. தன்மேல் செஞ்சொல் வழுஉங் காலு

நிகழங் காலமொடு வாராக் காலமும்

இறந்த காலமொடு வாராக் காலமும்

மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

1. ஏகார எதிர்மறைக்கும் உதாரணம் காட்டுவதால் 'எதிர் மறை எச்சம்' என்பன மூன்று, ஓகார எதிர்மறையும், ஏகார எதிர்மறையும், உம்மை எதிர்மறையும் என' என்றிருப்பின் என்று.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இஃது அங்வேச்ச வும்மை யது மயக்கங் கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : தன் என்பது எச்ச வும்மை; செஞ்சொல் என்பது உம்மையில் சொல்; எச்சவும்மைச் சொல்லின்மேல் உம்மையில் சொல் வந்தக்கால் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் மயங்கும், இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் மயங்கப்படும் முறை யிலக்கணமாகலான், எ - று.

(வ - து.) 'கூழுண்ணுநின்றான்; சோறும் உண்பன்' என வரும்.

'கூழுண்ணுநின்றான்' என்பது செஞ்சொல்; 'சோறும் உண்பன்' என்னும் உம்மைச் சொல்லின்மேல் வந்தது.

உண்ணுநின்றான் என்னும் நிகழ்காலம் தன்னிகழ்காலமே கொள் ளாது. 'சோறும் உண்பன்' என்னும் எதிர்காலங் கொண்டமையின் வழுவா யிற்றுயினும், அமைக என்பது.

இறந்தவும் எதிர்வும் மயங்குமாறு : 'கூழுண்டான் சோறுமுன்பான்' என வரும்.

இனி, 'முறை நிலையான' என்றதனால், இறத்ததனோடு நிகழா நின்றதா உம் மயங்கும் : எதிர்வதனோடு இறத்ததாவும் மயங்கும் என்பதாறு.

(வ - து.) 'கூழுண்டான், சோறும் உண்ணுநின்றான்' என வரும்; 'சோறுன்பான், கூழுமுண்டான்' என வரும்; பரிமாறிக் கொள்க. (௪௧)

எனவென் எச்சத்தின் முடிபு

௪௧௨. எனஎன் எச்சம் வினையோடு முடிமே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், நிறுத்த முறையானே எனவென் னெச்சத்திற்கு முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : எனவென நின்ற எச்சம் பெயர்கொண்டு முடிபாது வினைகொண்டு முடியும், எ - று.

(வ - து.) 'கொள்ளெனக் கொண்டான்' என வரும். பிறவும் அன்ன.

தன்வினையையோ பிறவினையையோ எனின், இன்ன வினையென்ப தில்கை, ஏற்ற வினையான் முடியும் என்பது. (௪௨)

ஏனை எச்சங்கட்கு முடிபு வேற்றுமை

௪௧௩ எஞ்சிய மூன்றாம் மேல்வந்து முடிக்கும்  
எஞ்சுபோகுட் கிளவி இலவென மொழிப.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒழிந்து நின்ற எச்சங்கள் நிறத்துப் படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: <sup>1</sup>எஞ்சிய மூன்றாம் என்பன, அவை மூன்றாம்; முந்தையவற்றைப்போலத் தம்மை யின்னவந்து முடிப்பன என்று காட்டப்படும் எச்சச்சொல் இல்லை, எ - று.

<sup>2</sup>மூன்றாம் மேல்வந்து முடிக்கும் எச்சச்சொல் இல என, ஒன்று உடைத்தென்பதாம். அஃதியாதோவெனின் சொல்லெச்சம்; அதனை முன்னர்ச் சொல்லுதும். (சக.)

குறிப்பெச்சமும் இடையெச்சமும் முடியுமாறு

சகச. அவைதாம்,

தத்தம் குறிப்பின் எச்சம் செப்டும்.

இக்குத்திரம் என்றுதவிரே எனின், இது 'குறிப்பே இசையே' (தொல். சொல். எச்சவி - ௩௪) யென்று கூறப்பட்ட இரண்டெச்சமும் தங்குறிப் பிற்பற்றிய எச்சத்தானே முடிபு கூறப்படும், பிறிதில்லை என்பது.

(வ - று.) 'யின்னென விசைத்தது' குறிப்பெச்சம்; அது தன் குறிப்பினையே கொண்டு முடிந்தது.

யின்னென்றதே விசைத்தது எனப்பட்டது. அதனால் தத்தம் குறிப்பின் எச்சத்தானே முடிந்தது என்பது.

இனி, இசையெச்சம், ஒல்லென வொலிந்தது.

இடைச்சொல்லோத்துள் அறுபகுதிய என்று ஒதப்பட்ட, என விகற்பித்து இரண்டு முடிபு கூறப்பட்ட தென்பது. மற்று ஆண்டுச் சொல்லெச்சம் என்பதில்லையால் எனின், விடை,

'எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே'

(தொல். சொல். எச்சவி - ௪௨)

என்று முடித்தார். வினையென வினை பின்னுர் தன்கண்ணதே சொல் லெச்சம், அதுகொண்டு முடிதல் இவ்வாற்பாடு, அவ் வேற்றுமை நோக்கி வேறு சொல்லெச்சம் என வேண்டினார் என்பது.

முன்னர் மூன்று மேல்வந்து முடிக்கும் எஞ்சு பொருட்களையில என, ஒன்று உடைத்து என்பது பட்டுகின்றது. அஃதியாதோ சொல்லெச்சம் என்பது.

இனி, அதற்கு முடிபு கூறுகின்றார்.

(சச)

சொல் எச்சத்திற்கு முடிபு

சகடு. சொல்என் எச்ச முன்னும் பின்னும்

சொல்அள வல்ல தேஞ்சதல் இலவே.

1. எஞ்சிய மூன்றாமாவன : இசையெச்சம், குறிப்பெச்சம், சொல் லெச்சம்.

2. இக்கருத்து அடுத்த நூற்பாவிலும் கூறப்படுவதால், சுண்டுக் கூற வேண்டுவதில்லை.



இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், சொல்லெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : சொல்லெனெச்சம் முன்னுமினும் பின்னும் சொல்லென்னுஞ் சொற்கொண்டு முடிதலல்லது பிறிதில்லை, எ - று.

(வ - று.) 'பசித்தேன் பழஞ்சோறு தா என நின்றான்' என்பதாம்.

மற்றுத் தா என நின்றான் பிறனையெனின், தா எனச் சொல்லிநின்றான் என்பதாம். அவற்றுட் சொல்லி என்றனும் சொல்ல என்றனும் ஆக, இரண்டனுள் ஒன்றனுள் முடியும் அது என்பது.

'முன்னும்' என்றது, தா எனச் சொல்லி நின்றான் என்று கொண்டது முடிப்பின், அது பின் முடிவுபட நின்றதாம் என்பது. (சக)

இடக்கர் அடக்கல்

சக.௩. அவைவதல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், இது 'தகுதியும் வழக்கும்' (தொல். சொல். கிளவி - ௧௭) என்பதனுட் கூறப்படாத ஒழிந்து நின்றதோர் மரபு வழக்கக் காதல் நுதலிற்று.

உரை : நன்மக்களுட் கூறப்படாத சொல்லைக் கிடத்தலன்றே சொல்லற்க; பிறிது வாய்பாட்டான் மறைத்துச் சொல்லுக எ - று.

(வ - று.) 'கான்மே வீர்பெய்தும்' 'வாய்ப்புரி வருதும்' என வரும். (சக)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

சக.௪. மறைக்கும் காலை மரீஇய தோரால்.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றே எனின், இறத்தது காத்த்தது.

உரை : மேல் அவைக்குரியவல்லவற்றை மறைத்தே சொல்லுக என்றார், இனி அவைதாம் மரீஇயடிப்பட்டவழியாயக்கால் மறைக்கவேண்டுவதன்று; அவை பொழித்து ஒழிந்தன மறைத்தே சொல்லுக என்றது என்பது.

இனி, அவ்வாறு மரீஇவந்தன :

'ஆட்டுப் பிழக்கை', 'ஆப்பி' என வரும். (ச௭)

இரப்பு உணர்த்தும் சொற்கள்

சக.௮. 1. தா கொடு எனக் கிளக்கு முன்றும்

இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே.

1. 438 முதல் 441 வரையுள்ள நூற்பாக்களை ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் தெய்வச்சிலையார்.

2. 'ஆகிடனுடைய' என்பது பிறவுரையாசிரியர்கள் கொண்ட பாடம்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் கிளவியாக்கத்துக் கூறப் படாது ஒழித்துவின்றதோர் மரபிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : இக் கூறப்பட்ட மூன்றும் இரப்போர் சொல்லுதற் குரிய, எ - று.

ஒருவரை யொருவர் இரக்குங்கால் இம் மூன்றனுள் ஒன்றுசொல்லி யிரப்பது என்றவாறு. (௪௮)

ஈ என்பதன் மரபு

௪௩௯. அவற்றள்,

ஈஎன் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேற் கூறப்பட்ட மூன்றனுள், ஈ என்னுஞ்சொல் இரக்கப்படுவோரை இழிந்தோர் கூறி யிரக்குஞ்சொல் என்றவாறு.

(வ - று.) 'உடுக்கை ஈ', 'மருத்து ஈ' என வரும். (௪௯)

தா என்பதன் மரபு

௪௪௦. தாவென் கிளவி யொப்போன் கூற்றே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இரக்கப்படுவானை ஒப்பான் இரக் குங்கால் தா என்னுஞ் சொற் சொல்லி இரக்கும் என்பது உணர்த்திய வாறு.

(வ - று.) 'சோறு தா', 'ஆடை தா' எனவரும். (௫௦)

கொடு என்பதன் மரபு

௪௪௧. கொடுஎன் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், கொடு என்னுஞ் சொல் உயர்ந் தோனார் கூறப்படுஞ் சொல் என்றவாறு.

(வ - று.) 'இவற்கு ஊன் கொடு, ஆடை கொடு' என வரும். (௫௧)

கொடு என்பது தன்மையினும் வருதல்

௪௪௨. கொடுஎன் கிளவி படர்க்கை யாயினும்

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பின்

தன்னிடத் தியலும் என்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேற் சூத்திரத்துக்குப் புறனடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : கொடு என்றது தன்மைக்கு ஏற்றதன்று, படர்க் கைக்கு உரியதோர் சொல்லாயிற்று; உயர்ந்தோன் இழிந்தோனை

1. உடுக்கை - ஆடை. 'உடுக்கையிறுத்தவன் கைபோல' என்ற விடத்தும் இப்பொருளாதவழிக்.

யிரக்குங்கால், தமனொருவனைக் காட்டி, இவற்குக் கொடு, என்பது; ஆண்டுப் படர்க்கையிடத்திற்கு உரித்தாகக் கூறினான்மன்; ஆயினும், அது தன்மையிடத்தே யியல்பு காட்டப் படர்க்கையிடத்திற்கு உரித்தாகாது, அவ்விசக்கப்படு பொருளும் அக்கொடு என்ற சொல்லும் என்பது, எ - று.

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பில் தனக்குக் கொடு என்றது வாய்பாடன்றதேனும் அது தனக்கே சொல்லியவாறு.

உம்மையாற் பிற கிளவியும் படர்க்கையாயினும் தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற் தன்னிடத்து இயலும் என்றவாறு; ஆண்டு இரவின்கிளவி யல்வழி யென்பது. 'அங்ஙனஞ் சொல்லுவாரேனோ பெருஞ் சாத்தன் தந்தை, சொல்லப்படுவாரேனோ பெருஞ் சாத்தன் தாய்' என்னும் தன்னைப் பிறன் போல்வானும்; அது தன்னிடத்து இயலும் என்றவாறு. (௫௨)

ஒருசார் சொற்களின் வழுவமைதி

சசக. பெயர்நிலைக் கிளவியின் ஆஅ குகவுஞ்  
 1 சினைநிலைக் கிளவியின் ஆஅ குகவும்  
 தொன்னேறி மொழிவயின் ஆஅ குகவும்  
 மெய்க்கிலை மயக்கின் ஆஅ குகவும்  
 மந்திரப் பொருள்வயின் ஆஅ குகவும்  
 அன்றி அனைத்தும் கடப்பா டிலவே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், ஒருசார் வழக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இவை மேற் கூறப்பட்ட 2 இலக்கணத்தினைப்பன்றி வாகாமையில், எ - று.

'பெயர்நிலைக் கிளவியின்' என்பது, 8-ன்டு உயர்தினைப் பெயரையாயிற்று. அவ்வுயர்தினைப் பெயர் உயர்தினைப் பெயர்மேல் வழங்கப் படுதலின்றியும் அமையுமென் றவாறு. நம்பி என்னும் உயர்தினைப்பெயர் ஒரு யாளை மேலானும், ஒரு கோழி மேலானும், பிறவற்றின் மேலானும் விற்கும். நங்கை என்ப ஒரு கிளியையும் என்பது.

இனிச், சினைநிலைக் கிளவியினுயன் கடப்பாடின்றி வருமாறு :

'வெண்கொற்றப் படைத்தலைவன்'

'வென்னேறக் காவதி'

என்பன.

1. 'நிசைநிலைக் கிளவியின் ஆஅ குகவும்' என்பது பிறவுரையாசிரியர்கள் கொண்ட பாடம்.

2. இலக்கணத்தினைப்பன்றி - இலக்கணத்தினை யுடையதன்றி.

இவற்றை முன்னர்க் கிளவியாக்கத்துச் சிறப்புப் பெயர் நின்றவழி இயற்பெயர் வைத்துக் கூறுப என்ருர்; இனிச் சினைச் சொற்களையின் அது வேண்டுவதன்று என்பது கருத்து.

'தொன்னெறி மொழிவழி னுஅ குகவும்' என்பது 'முற்றுச்சொல்; அவற்றையும் இவ்வாறே சொல்லப்படுதலின் இப்பொருள என்ருர் கடப் பாடிய என்ருர்.

(வ - து.) 'ஆற்றுட் செத்த வெருமை ஊர்க்குயவற் கிழுத்தல் கடன்' எனவும், 'யாட்டுறா லின்னுரை தாசான்' எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

'மெய்நிலை மயக்கி னுஅ குகவும்' என்பது, மேல்,

'தகுதியும் வழக்குக் தமிழியின வொழுகும்'

(தொல். சொல். கிளவி - ௧௭)

என்புழி, மங்கல மரபினுளும் குழுவின்வந்த குறியிலை வழக்கினுளும் கூறப் படுமென்றான்றே, இனி, அவை அவ்வாறன்றித் தத்தம் இலக்கணத் தானுஞ் சொல்லப்படும் என்றவாறு.

(வ - து.) கூடுகாட்டை நன்காடு என்னுது கூடுகாடு என்றும், செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்னுது செத்தார் என்றும் கூறவும் அமையும் என்றவாறு.

இனி, 'மந்திரப் பொருளவழி னுஅ குகவும்' என்பது :

'நிறைமொழி டாந்த ராணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப'

(தொல். பொருள். செய்யு - ௧௭௧)

அவை, கூறப்பட்ட அழுவகை வழுவிற் றீர்க்கு வருக என்ற கூடப்பாடிய என்றவாறு.

அவை,

'திரிதிவி சுவாகா கன்று கொண்டு

கறவையும் வத்திக்க சுவாகா'

என்றாற்போல வரும்.

இச் சூத்திரத்திற்குப் பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்பாரும் உளர். இதவும் மெய்யுரை போலும் என்பது. (இக.)

செய்யாய் என்பது செய் என நின்றல்

௪௪௪. செய்யாய் என்னு முன்னிலை வினைச்சொல்

செய்யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே.

1. இது 'முதுசொல்' என்றிருக்கலாம். சேனாவரையரும் இங்ஙனமே உரைப்பர். தொன்னெறி மொழி - பழமையவாகி வரும் சொல். எனவே முதுசொல் என்பது கருத்து.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது வினையியலுள் ஒழிந்துகின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: செய்யாய் என நின்ற <sup>1</sup>முன்னிலை வினைச்சொல் செய்யென்னுஞ் சொல்லும் ஆமிடன் உடைத்து, எ - று.

'இந்நாள் எம்மில்லத்து உண்ணாய்' என்பது; அது செய்யாய் என்பது, அது செய் இனி என்றுமாம். (இச)

ச, ஏ என்பன நிலை வேறுபடுமாறு

சசசு. <sup>2</sup>முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும்

<sup>3</sup>அந்நிலை மரபின் மெய்ஊர்ந்து வருமே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இடைச்சொல்லோத்தினுள் ஒழிந்து நின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முன்னிலைக்கண்ணுள் ஈகார ஏகார இடைச்சொற்கள் முன்னிலைக்குப் பொருந்திய மெய்யை பூர்த்து வரும், எ - று.

(வ - று.)

'சென்றி பெருமநீர் தடைக்குநீர் யாரே' (அகம் - சச)

எனவும்,

'அட்டி லோலை தொட்டனை நின்மே' (நற்றிணை - ௨௦௦)

எனவும், இவை யிரண்டும் தத்தன் குறிப்பிற் பொருள் செய்யும் இடைச் சொல் என்பது; ஈண்டு எப்பொருளை வினக்கி நின்றனவோ எனின், புறத்துறவு நீர்மைப் பொருள்பட வந்த என்றவாறு. (இஃ)

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வருவன என்றல்

சசசு. கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், மேற் கூறப்பட்ட அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(வ - று.) அழான், புழான் என்பன; அக்காலத்து அவை யுண்மையான் ஆகியவன் ஒதி முடிபு கூறப்பட்டன.

இனிச், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐகாரவீற்றுப் பெயர் (தொல். எழுத்து. தொகைமரபு - ௧௭) உறழ்ந்து முடிசு என்னுள் ஆகியவன், அக்காலத்து அவை யுண்மையான்; இப்பொழுது அவற்றிற்கு உதாரணமில்லை. பிறவும் அன்ன.

1. முன்னிலை எதிர்மறை வினைச்சொல் என்றிருக்க வேண்டுமெனச் சேனாவரையர் உரையால் தெரிகின்றது.

2. இந் நூற்பாவினை அப்படியே கொண்டெடுத்து மொழிவர் கன்னுலார்.

3. 'முன்னிலை மரபின்' என்பது தெய்வச்சிவையார் பாடம்.

இனி, ஆசிரியனும் ஆகா என ஒதப்பட்டன தோன்றவ உள ; அவை, ஞண்டு என்றும், நீர்கண்டக என்றும், சம்பு, சன்னை என்றும் வரும். (இக)

செய்யுள் விகாரம்

சசஎ. <sup>1</sup> குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி அறிதல்

குறைத்தன வாயினும் நிறைப்பெயர் இயல.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், செய்யுட்கு ஆவதோர் முடிபு உறுதல் நுதலிற்று.

உரை : முன் செய்யுளிட்டும் தன்மையானே கடியப்படு மென்றே யறிபக்கிடந்தது ; இனி, அவற்றை முழுவதூடும் கிடை கடாவாது குறைத்துக் கடாவப்படுதலும் உடைய ஒரோவழி, அம்மனம் குறைக்கப்பட்டதெனும் குறைபாது நின்றவிடத் தியலுமாதே புலப்பட்டு இயலாஞ் செலிக்கு, எ - று.

இனி, அவை குறைக்குமிடத்துத், தலைக்குறைத்தலும் இடைக்குறைத் தலும் கடைக்குறைத்தலும் என மூன்று வகையாற் குறைக்கப்படும் என்பது.

அவற்றுள் தலைக்குறைத்தது :

‘மரையிதம் புரையு மஞ்செஞ் சிறடி’

என்பது ; ஆண்டுத் தாமரை எனற்பாலார் மரை என்று தலைக்குறைத்தார் என்பது.

இடைக் குறைத்தல் என்பது :

‘வெரிநீ னோதி வெருக்கன் டன்ன’

என்பது ; ஆண்டு, ஒத்தி எனற்பாலார் ஓதி என்று இடைக்குறைத்தார் என்பது.

இனிக், கடைக்குறைத்தல் என்பது :

‘நீலுண் டுடுவிகை கடுப்ப’

என்பது ; நீலமுண் டுடுவிகை எனற்பாலார், நீலுண்டுடுவிகை என்றார் என்பது.

‘குறைக்கும்வழி யறிதல்’ என்பது, குறைக்கைக்குத் தகக் குறைக்கப் படுவது என்றற்கு என்பது.

‘நிறைப்பெயரியல்’ எனவே, இவ்விகாரம் பெயர்க்கண்ணதே யென்பது பெற்றும்.

மற்றுச்,

‘சென்று சன்பில தோழி’

1. இக் நூற்பாவின் ஏனைய உரையாசிரியர்கள் எல்லாம் இரு நூற்பாலாகக் கொண்டனர்.

என, அன்பிலர் எனற்பாலார், அன்பில என்ருர்; எனவே, வினைச்சொல்லும் குறைக்கப்பட்டதெனின், 'நிறைப்பெயரியல்' என்றது, பெயர்ச் சொல் என்றவாறு. அக் குறைக்கப்பெறுவன அம் முன்றிடத்துள் எவ்விடத்துங் குறைக்கப் பெறினும் பெறுக.

பெற்றன குறையாதபோது நின்ற தத்தம் நிறைபு நிகழ்ப்பெயரவே யாக வுணரப்படும் என்பார், 'நிறைப் பெய ரியல்' என்ருர் என்பது; இதுவும் ஒரு கருத்து. (இள)

இடைச்சொற்கள் வேற்றுமைச் சொல்லெனல்

சசஅ. இடைச்சொல் எல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இடைச்சொல் எனப்பட்டன அவற்றுக்கட் படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முன்னர் வேற்றுமை யோத்தினுள் ஐ ஒடுகு இன் அது கண் என்னும் உருபுகளையன்றே வேற்றுமைச் சொல்லென்று உணர்த்தியது; இனி அவையன்றி ஒழிந்த இடைச்சொற்களையும் வேற்றுமைச்சொல் என அமைபும், எ - று.

என்னை, அவையும் தாமாக நில்லா, பெயரும் தெரழிலும் அடைத்து நின்றும் அவற்றையே பொருள்வேற்றுமைப் படுக்குமாகனின் என்பது. ( )

உரிச்சொற்களும் வேற்றுமைச் சொற்களே

சசக. உரிச்சொல் மருங்கினும் உரியவை உரிய.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், உரிச்சொற்கள் திறத்துப்படுவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: இடைச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லாதற்கு எவ்வாறுரியவாயினமன், அவ்வுரிமை உரிச்சொற்கண்ணும் எய்தும், எ - று.

உம்மை இறத்தது தழீஇயிற்று. உரிச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல் என்றது மேற்கூறிய இடைச்சொல்வேபோல உரிச்சொல்லும் தாமாக நில்லா, பெயரும் வினையும் அடைத்து பொருள்வேறுபடுதலு டைய, அது நோக்கி யென்பது. இருதலையாக அவற்றை வேற்றுமைச் சொல் என்றவாறு. (இக)

வினையெச்சம் முதனியன வேறுபெயர் பெறல்

ச௦௦. வினைஎஞ்ச கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், முன்னர் வினையியலுள் வினை யெச்சம் என்று ஒதப்பட்டனவற்றுக்கண் ஆவதோர் இலக்கணம் உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

உரை: வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்டன செய்யுட்கண் தாம் வந்து முடிபு கொண்டதன் தன்மைப்பாலே - நில்லா;

நின்றாற்பொருளியை யாவா தலால், ஓர் எச்சத் திரிந்து ஓர் எச்சமாகி யும் நிற்கும் இலக்கணத்தினை யுடைய, எ - று.

(வ - று.) ஞாயிறு பட்டு வந்தான், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பதும் ஆகற்பாலது.

பட என்பது செயவெனெச்சம்; அது திரிந்து பட்டு என்னுஞ் செய்தெனெச்சமாகி நின்றதென்பது.

‘கோழிகூவிப் புலர்த்தது’

என்பதும் செயவெனெச்சஞ் செய்தெனெச்சமாகித் திரிந்து நின்றது என்பது.

அங்ஙனம் நின்றவேனும், அவற்றைச் செயவெனெச்சமாக வுணர்ந்து கொளல் வேண்டும். அல்லாக்காற் சொன்முடிபு எய்தாது. என்னை, ‘ஞாயிறு பட்டு’ என்றக்கால், வந்தான் என்றதும் முடியற்பாலது. பின்னும் ஞாயிற்றின்மேல் வினைகொண்டு முடியற்பாற்று,

‘முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின்’

(தொல், சொல். வினை - ௨௧)

என்று உரைத்தாராகலின் என்பது. கோழி கூவிப் புலர்த்தது என்பதற்கும் அஃது ஒக்கும்.

இனி,

‘மோயின ஞாயிர்த்த கால’

(அகம் - ௨)

என்புழி, மோந்து என்னும் வினையெச்சம், மோயினன் என முற்றுச்சொல் வாய்பாட்டாற் திரிந்து நின்றதேனும், வினையெச்சமே யாகல்வேண்டும். பிறவும் அன்ன.

பிற என்றதனால்,

‘ஏரி னுழாஅ குழவர் புயலென்னும்

வாரி வளங்குன்றிக் கால்’

(குறன். வான்சிறப்பு - ௪)

என்பது, <sup>1</sup>குன்றியக்கால் என்னும் வினையெச்சம் குன்றிக்கால் என நின்றது. (௧௦)

தொடர்மொழிப்பொருள் வேறுபாடு

சடுக. உரையிடத் தியலும் உடனிலை அறிதல்.

இக்குத்திரம் என் றதலிற்றோ எனின், உலகத்து மாறுகொண்டு வேறு பட்டியலுஞ் சொற்களவை அமைக என்பது உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: <sup>2</sup>கட்டுரை புரைக்குமிடத்து நடக்கும் ஒருங்கு நிலையும், எ - று.

1. இக்குறளரையில் பரிமேலழகரும் இங்ஙனமே கூறுவர்.

2. கட்டுரை - வழக்கு.



ஒன்று உரைக்கு மிடத்து இயைபில்லாத இரண்டு சொல் ஒரு பொருட்கண் நித்பச் சொல்லுதலுண்டு, உண்டேனும் அஃது அமைக என்றவாறு.

(வ - று.) 'இக்காழிக்கு இக்காழி சிறிது பெரிது' என்பது; சிறி தென்ற சொல்லும் பெரிதென்ற சொல்லும் தம்முன் மாறுகோளுடைய அக்காழி மேலே நின்றனவேனும் அமையும் என்பது. என்னை அமையுமா? றெனின், சிறிது என்று நின்றதன் சிறுமையே பெரிதென்பான் சொல்லி னுனல்லன், அக் காழிக்கு இக்காழி பெரிய துணை மிகுதியில்கூ, பெருமை சிறிதெண்ணிய சொல்லினான்; அமையும் என்பது. (கஉ)

வினைக்குறிப்புச்சொல் பொருள் தரும் வேறுபாடு

சருஉ. முன்னத்தின் உணருங் கிளவியும் உளவே  
இன்ன என்னுஞ் சொல்முறை யான.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் சொற்கண்ணதோர் பொருள்படுதல் வேற்றமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : சொல்லினகிடத்துச் சொற்கிடந்தவாறே குறிப்பினற் கொண்டு உணரப்படும் பொருளும் உள; சொற்கள் யாண்டாயினும் மற்று இன்னவென்று தன்மை வேறுபாடு சொல்லுதன் முறைக் கண், எ - று.

(வ - று.)

'செஞ்செவி வெள்ளொக்கல்'

எனவும்,

'குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழ்க்கையர்'

எனவும் வரும்.

செஞ்செவி வெள்ளொக்கல் என்றால், உதிரஞ் சொரியுஞ் செவியர், வெனிய சுற்றத்தார் என்பது அன்று; செவியெல்லாஞ் சாலச்செம்பொன் அணிந்து, முட்டில் செல்வத்தாக்கிணையுடையர் என்றவாறு.

'குழைகொண்டு கோழி யெறியும்' என்றக்காலும், கோழியெறித லென்று உணரற்பாலது, முட்டில் செல்வத்தார் என்பது உணரற் பாரற்று. (கஉ)

ஒருபொருள் இருசொல்

சருஉ. ஒருபொருள் இருசொற் பிரிவில வரையார்.

இக்குத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் மரபுவழுக் காத்தது.

உரை : ஒரு பொருண்மேற் கிடந்த இருசொற் பிரிவின்றி நின்றன, வரையப்படாது எ - று.

தொ.—14

வரலாறு :

1 'வையைக் கிழைவன் வயங்குதார் மாணகலர்  
தையலா யின்று நீ நல்குதி நல்காயேற்  
கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே  
நாடறியக் கவ்வை யொருங்கு'

வையைக்கு இதை யெனப்பட்டாலும், கோ எனப்பட்டாலும் அவனது  
வால், அவ்விருசொல்லும் ஒரு பொருட்கண்மேலே நின்றன; பிர  
பொருட்குப் பிரியா, அவ்வனம் நிற்பன அமையும் என்பதாம்.

இனிப், 'பிரியில வரையப்படா' எனவே, பிரிவுடையன வரையப்  
படும் என்பதாம்; அஃதியாதோ வெனின்,

'கொத்தலிர்த் தண்டலைக்<sup>2</sup> கூற்றப் பெருஞ்சேத்தன்  
வைகறு மேறும் வயக்களிறே—<sup>3</sup> கைதொழுதேன்  
காலேக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காணவெஞ்  
சாலேகஞ் சார நட'

இதனுள், 'கூற்றப்பெருஞ் சேத்தன்' என்றார், பின்னைக் 'காலேக  
வண்ணன்' என்றார்; அவை யிரண்டு சொல்லும் பிரிவுடைய, அதனுள்  
அமையா; யாவோ பிரிவெனின், 'காலேகவண்ணம்' என்பது சாந்து,  
கூற்றப்பெருஞ் சேத்தற்கே யுரித்தாய் நிற்பதொன்றன்று. 'காலேக  
வண்ணம்' என்னுஞ் சாந்து பூசினார் கெல்லாங் காலேகவண்ணர் என்று  
பெயராம், அதனூற் பிரிவுடைத்து; ஆதலால், அமையாது என்பது.

மேற் கிளவியாக்கத்து,

'இயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்'

என்றும், (தொல். சொல். கிளவி - கூஅ)

'சிறப்பி னுகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு'

என்றும், (தொல். சொல். கிளவி - சக)

'ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி'

(தொல். சொல். கிளவி - சஉ)

என்றும் ஒருபொருண்மேல் இருபெயர் வழுவும், பல பெயர் வழுவும்  
கூறிப் போத்தான்; அவற்றோ டிதனிடையேற்றுமை தெரிந்து  
கொள்க. (கக)

பால்வழுவமைதி

சஞ்ச. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி

பன்மைக் காகும் இடனுமா குண்டே.

1. வையைக் கிழைவன் என்பதும் பாடம்,

2. 'கூற்றப்பெருஞ் சேத்தன்' என்பதும் பாடம்.

3. 'கைதொழுவல்' என்றும் பாடம்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இதுவும் பால்வழு அமைக்கின்றது.

உரை: ஒருமை சுட்டி தின்ற பெயர்ச் சொல்லும் பன்மை கொண்டு முடியும் இடனும் உடைத்து, எ - து.

(வ - து.)

‘அங்கலும் மாமை யகுதை தந்தை  
யண்ணல் யாண யடுபோர்ச் சோழர்’

என வரும்.

இதனுள், ‘தந்தை’ எனலின்ற ஒருமை முறைப்பெயர், ‘சோழர்’ என்னும் பன்மைகொண்டு முடிந்தமையின், வழுஉவெயினும் அமையும் என்பது;

‘யானெம் மூர்புகுவல்’

என்பதும் அது.

(கச)

ஆற்றுப்படையில் முன்னிலையொருமை பன்மையொடு முடிதல்

சுருது. முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி  
பன்மையொடு முடியினும் வரைகிலை இன்றே  
ஆற்றுப்படை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், இது செய்யுட்கு உரியதோர் முடிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: முன்னிலை சுட்டிய வொருமைச்சொல் பன்மை கொண்டு முடியினும் வரைந்து மாற்றப்படாது ஆற்றுப்படைச் செய்யுளிடத்து, அதனை ஆண்டுப் போற்றியுணர்க, எ - து.

‘கலம்பெறு கண்ணுள ரொக்கந் தலைவ’ (மலைபடுகடாம் - ௫௦)

என்புழித், ‘தலைவ’ என்பது ஒருமைப் பெயர்; அது, பின்னை,

‘ஒருவி ரொருவி ரோம்பினிர் கழிமின்’ (மலைபடுகடாம் - ௨௧௮)

எனப் பன்மைகொண்டு முடிந்தது. முடிந்ததே யெனினும் அமைக என்பது; மற்று இதுவும் ஒருமைப்பெயர் பன்மைகொண்டு முடிதலொக்குமாகலின், முன்னர்,

‘ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிணவி’ (தொல். சொல். எச்ச-௧௪) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடங்கும் பிறவெனின், அற்றன்று, முன் செய்யு ணைக்கிச் சொல்லினார் அல்லர்; இனிச் செய்யுள் கோக்கிச் சொல்லினார். எங்ஙனம்? முன்னிலையொருமை பன்மைகொண்டு முடிதல் ஆற்றுப்படைச் செய்யுட்கு முன்னிலைக் கட்டுரை பயின்றமையினும் மேலதனைக்கொண்டும் அச்செய்யுள் விதியுடைத்தொன்றதலானும் அதனை யமைக்கவேண்டும், அதனுற் சொல்லினார் அதற்கே வரைந்து என்பது.

மற்று, ஆற்றுப்படை மருங்கினுனே யமையாது ‘போற்றல் வேண் டும்’ என்பதனுற் பிறவும் உள ன்னுப் போற்றி யுணரப்படுவன என்பது.

‘நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளு

‘மென்னை யே குறித்த நோக்கமோடு’

(அகம்-கக௦)

என்புழித், தானும் அன்னுருள்ளாராகலின் பல்லேழுள்ளேம் எனற்பாற்றுமன்; ஆயினும் அஃது அமைக என்பது.

இனி,

‘ஏவ லீனாயர் தாய்வயிறு ‘கரிக்கும்’

எனற்பாற்றுமன், ஆயினும் அமைக என்பது. மற்று இனாயர் பல்லாரையுமுடைய தாயைச் சொல்லிற்றுக் பெருதோ எனின், அற்றன்று, ஆண்டு ஆன் பூசலாட்களாகலான் அவர்க்கெல்லாம் ஒருதாயாத லியைபின்று என்பது. இனி, ஒரு சாரார்,

‘கவையணி மிடற்றினை’

என்னும் முன்னியையொருமை, கறையணி மிடற்றினவை என்னும் அஃறிணைப் படர்க்கைப் பன்மைபானும் முடிந்ததென்று காட்டுப. இனி, ‘கறையணி மிடற்றினவை’ என்றது, அத்தேவனார் கூளிகளை என்ப ஒரு திறத்தார்; அற்றன்று. பின்னையணையை யாதலின் அத் தேவனார் தம்மே. லெறுமாகலின் அமைக்கவேண்டுமென்பர் முன்னை யுரைப்பார்; பிறவுமில்வாறு வருவன போற்றி யுரைப்பதும் என்றவாறு. (கஐ)

அதிகாரப் புறனை

சருக. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியல் மருங்கினும்  
மெய்பெறக் கிளந்த கிளவி எல்லாம்  
பல்வேறு செய்தியின் நூல்நெறி பிழையாது  
சொல்வரைத் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்.

இச்சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து எடுத்தோத்தே. இலேசே யன்றி இவ்வாற்றான் முடியாது கின்றனவற்றுக் கெல்லாம் புறனைடை உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

உரை: செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் முன்னரே முடிபு கூறப்படாது நின்ற சொற்கள் இவை என்று தெரிந்து அவற்றை உத்திவகை இலக்கணத்தோடு படுத்திக் காட்டுக, எ - று.

(வ - று.)

‘தினைத்தா என்ன சிறுபசங் கால

ஒழுஞ் ராரல் பார்க்குங்

குருகு முன் தொ மணந்த ஞான்தே’

(குறுக்-உஐ)

1. ‘என்னை குறித்த நோக்கமோடு’—என்பதும் பாடம்.

2. ‘கரிப்ப’ என்பதும் பாடம்.

3. பூசலாட்கள்—பொய்வீரர்.

4. இவ்வேரான் வழுவுமைதிகளை “ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலை வினவி பன்மைக் காகும் இடனுமா ருண்டே” என்னும் தூற்பாவில் அமைத்துக் காட்டுவர் கச்சினூர்க்கினியர்.

என்புழிச், 'சிறுபகங்கால' என்று பன்மையாற் கூறிப், பின்னைக், 'ஞரு முண்டு'-என்று ஒருமையாற் கூறுதல் வழுவாயிற்று ; ஆயினும் அமைக என்பது.

‘இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்’

என்புழிக், கூர்ங்கோட்டது எனற்பாற்று. என்னை, இரண்டனுள் என் றூற் பின்னை ஒன்றேயாகலின் என்பது. ஆயினும் அமைக என்பது.

இனி, வழக்கினுள் எம்முளவனல்லன் தும்முளவனல்லன் என்னும்.

பிறவும் இவ்வாறு இடவழுப்பட வருவன அமைத்துக்கொள்க.

இனி, ஒரு சாரார், சம்பு சன்னை சத்தி என்பன ஈண்டுக் காட்டுவாரும் உளர்.

பிறவும் முடியாது நின்றனவெல்லாம் இதுவே விதியோத்தாக முடித் துக்கொள்க என்பது. (௧௧)

ஒன்பதாவது எச்சவியல் முற்றிற்று

சொல்லதிகாரமும் உண்மைப்பொருளும்,

வரலாறும் முடிந்தன

சொல் :

வேற்றுமை எட்டுத் திணையிாண்டு பாகைந்து  
மாற்றுதற் கொத்த வருவேமும்—ஆற்றொட்டும்  
ஏற்றமுக் காலம் இடமுன்றோ மரிடத்தும்  
ஆற்ற வருவதாஞ் சொல்.

# சூத்திர முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[ எண் : சூத்திர எண். ]

அஆ வளன்—சொல்லே	க	அவற்றுள் பிரிநிலை	சஉஇ
அஆ வளன்—படர்க்கை	உகஉ	அவற்றுள் பெயரெனப்	கஇஎ
அசைநிலைக் கிளவி	உகக	அவற்றுள் தடவென்	உகஇ
அச்சக் கிளவிக்	கக	அவற்றுள் தருசொல்	உக
அச்சம் பயமினி	உசக	அவற்றுள் நான்கே	கஎஉ
அடிமறிச் செய்தி	ச0க	அவற்றுள் நிரல்நிறை	உகக
அடைநிலை முதலென	உக	அவற்றுள் நீயென்	கஅக
அண்மைச் சொல்லிற்	கஉஅ	அவற்றுள் முதனிலை	உஉஇ
அண்மைச் சொல்லே	கஉச	அவற்றுள் முன்னிலை	உஉக
அதிர்வும் விதிப்பும்	உக0	அவற்றுள் முன்னிலைக்	உகஅ
அதுஇதுஉதுவென	ககச	அவற்றுள் யாதென	உஉ
அதுச்சொல் வேற்றுமை	உக0	அவற்றுள் விற்பே	உசஉ
அதுவென் வேற்றுமை	க0	அவற்றுள் விகைவேறு	இக
அத்தினை மருங்கின்	உகஇ	அவற்றுள் வேற்றுமைத்	ச0எ
அந்தி லாங்க	உகஉ	அவற்றெடு வருவழிச்	உக0
அந்நாற் சொல்லும்	உகஎ	அவைஅல் கிளவி	சஉச
அப்பொருள் கூறிற்	க	அவைதாம் தத்தல்	சஉக
அமர்தல் மேவல்	உஎச	அவைதாம் அம் ஆம்	ககக
அம்ம என்னும்	கஇ0	அவைதாம் இஉ	ககஎ
அம்ம கேட்பிக்கும்	உஎச	அவைதாம் உறுதவ	உகச
அம்மூக் கிளவியும்	உஉச	அவைதாம் தத்தல்	சஉச
அயல் கெடிதாயின்	கசஉ	அவைதாம் தத்தம்	ககக
அரியே ஐம்மை	உஇ0	அவைதாம் புணரியல்	உசஇ
அர்ஆர் பளன	உ0க	அவைதாம் பெண்மை	கஎஉ
அலமரல் தெருமரல்	உ0ச	அவைதாம் பெயர்ஐ	கஇ
அவற்றின்வருஉம்	உஅஇ	அவைதாம் முன்மொழி	சகஉ
அவற்றுள் அளனப்	க0இ	அவைதாம் முன்னும்	உசக
அவற்றுள் அழங்கல்	உசச	அவைதாம் வழக்கியல்	க0க
அவற்றுள் இச	ககஅ	அவ்வச் சொல்லிற்	உக0
அவற்றுள் இருமுஞ்	உஎ0	அவ்வழி அவலிவன்	கஇக
அவற்றுள் இயற்சொற்	உகஉ	அவ்யே இவ்வென	ககக
அவற்றுள் இரங்கல்	உஇக	அனபெடைப் பெயரே	ககஉ
அவற்றுள் ஈயென்	சகக	அனபெடைப் பெயரே	ககஅ
அவற்றுள் எழுவாய்	கக	அனபெடைப் பெயரே	கசக
அவற்றுள் செய்கென்	உ0க	அனபெடை மிகுஉம்	கஉஉ
அவற்றுள் செய்யும்	உகக	அனவும் நிறையும்	ககக
அவற்றுள் பன்மை	உ0க	அன்ன பிறவும்	உக0

அன்னபிறவும்	௧௧௩	இனச்சுட் டில்லாப்	௧௮
அன்னபிறவுந்	௧௧௪	இனைத்தெனவறித்த	௩௩
அன்னபிறவும்	௧௧௪	இன்றிலவுடைய	௨௧௧
அன் ஆன்	௨௦௨	இன்ன பொயே	௧௧௦
அன்னென்னிறுதி	௧௨௪	சதா கொடுவெனக்	௪௩௮
ஆக ஆகல்	௨௪௩	சரணபிசைக்கும்	௨௪௧
ஆக்கக் கிளவி	௨௨	சற்றினின் றிசைக்கு	௨௮௧
ஆக்கத் தானே	௨௧	சற்றுப்பெயர் முன்னர்	௧௨
ஆங்கவுரையசை	௨௪௨	உகப்பேயுயர்தல்	௨௧௧
ஆடுவவற்சொல்	௨	உகரத் தானே	௧௨௦
ஆண்மை சுட்டிய	௧௪௮	உசாவே குழ்ச்சி	௩௧௪
ஆண்மை திரிந்த	௧௨	உணர்ச்சிவாயி	௩௮௪
ஆண்மை யடுத்த	௧௧௦	உம்உத் தாகும்	௨௮௪
ஆயென் கிளவியு	௨௮௧	உம்மைஎச்ச	௪௩௦
ஆரும் மருவும்	௧௧௩	உம்மைதொக்க	௨௮௪
ஆஓ ஆகும்	௧௧௨	உம்மையெண்ணின்	௨௮௧
ஆறன் மருங்கின்	௧௪	உம்மையெண் ணும்	௨௮௨
ஆறு குவதே	௪௧	உயர் திணைமருங்கி	௪௧௩
ஆனென் இறுதி	௧௨௧	உயர் திணை யென்மனார்	௧
இசைத்த லும் உரிச	௧௦	உயாவேயுயங்கல்	௩௧௩
இசைசிறை அசைச்சி	௪௦௩	உரிச்சொற் கிளவி	௨௧௨
இசைப்படுபொருளே	௪௪௪	உரிச்சொன்மருங்கினு	௪௪௧
இசைப்பிசையாகும்	௩௦௩	உருபுதொடர் தடுக்கிய	௧௮
இடைச்சொல்வெல்லாம்	௪௪௮	உருவுட்காரும்	௨௧௩
இடைச்சொற் கிளவியும்	௧௩௧	உருவென மொழியினும்	௨௪
இடையெனப் படுப	௨௪௪	உரையிடத்தியலு	௪௩௧
இதன் திதுவித்	௧௦௧	உவமத்தொகையே	௪௦௮
இதுசெயல்வேண்டும்	௨௩௮	உவவெனப் பட்ட	௧௪௧
இயற்கைப் பொருளை	௧௧	எச்சஞ்சிறப்பே	௨௩௦
இயற்சொல் திரிசொல்	௩௧௧	எச்ச வும்மையும்	௨௪௮
இயற்பெயர்க் கிளவியுஞ்	௩௮	எஞ்சிய கிளவி	௨௨௦
இயற்பெயர்ச்சினைப்பெனர்	௧௪௧	எஞ்சியமூன்று	௪௩௩
இயற்பெயர்முன்னர்	௨௧௩	எஞ்சிய இரண்டின்	௧௪௧
இயற்பெயுணர்ச்சி	௩௦௨	எஞ்சுபொருட் கிளவி	௨௪௧
இரட்டைக் கிளவி	௪௮	எடுத்த மொழியினஞ்	௧௧
இரண்டன் மருங்கின்	௮௧	என் ணும் காது	௪௪
இரண்டா குவதே	௪௨	என்றேனகாரம்	௨௮௩
இருதினைச் சொற்குமோ	௧௧௧	எதிர்மறுத்து மொழியினுக்	௧௦௩
இருதினைப் பிரித்த	௧௩௮	எதிர்மறைஎச்ச	௪௨௧
இருதினை மருங்கின்	௧௦	எப்பொருளாயினு	௩௩
இருபெயர் பலபெய	௪௧௧	எய்யாமையறியாமை	௩௩௧
இச்சர்பின்னென	௨௧௧	எல்லாச் சொல்லும்	௧௩௨
இவம்பாடொற்கம்	௩௩௪	எல்லாத்தொகையு	௪௧௪
இறப்பின் சிகழ்வின்...அ	௧௧௪	எல்லாம் என்னும்	௧௮௩
இறப்பின் சிகழ்வி...சி	௪௨௧	எல்லாரும் என்னும்	௧௧௧
இறப்பேயெதிர்போ	௨௪௨	எல்லேயினக்கம்	௨௧௪
இறுதியும் இடையும்	௧௧	எல்லயிற் பெயரும்	௧௧
இறைச்சிப் பொருள்வயின்	௧௧௩	எல்லயின்வினையு	௪௨௨



எழுத்துப்பிரிந்திசைத்த	௩௮௧	கரும மல்லரச்	௮௦
எறுழுவலி ஆகும்	௩௮௨	கருவிதொகுதி	௩௮௮
எற்றென் னினவி	௨௫௮	கவர்வுயிருப்பாகும்	௩௫௯
என்னஎன்எச்சம்	௪௩௨	கவவகத்திருமே	௩௫௯
என்றுமெனவும்	௨௮௧	கழிவேயாகக்க	௨௪௭
என்றென் னினவியு	௨௫௪	கழுமென்னினவி	௩௮௫
ஏவுங்குரையு	௨௬௭	கன்னொடு சிவனும்	௩௯௯
ஏழா குவதே	௭௭	கறுப்பும்சிவப்பும்	௩௯௯
ஏற்றநிலைவுந்	௩௩௧	கன்றலுஞ் செவவும்	௮௨
ஏனைக் காலமு	௨௪௩	கரவந் தாமே	௩௯௯
ஏனைக்கினவி	௧௮௭	கரலம் முலக	௫௮
ஏனைப் புள்ளி	௧௨௯	கினர்த அல்ல	௧௧௪
ஏனையிரண்டும்	௩௦	கினர்த இறுதி	௧௪௭
ஏனை உயிரே	௧௨௧	கினர்தவல்ல	௨௬௧
ஏனை யுறபும்	௧௦௭	குறுஆன்என	௧௦௪
ஏனை யெச்சம்	௨௨௭	குடிமை யாண்மை	௫௭
ஐந்தர குவதே	௭௫	குத்தொக வருஉந்	௧௫
ஐயமும்கரிப்பும்	௨௭௮	குருவுந் கெழுவுந்	௨௬௯
ஐயம்கண்ணும்	௧௦௧	குறித்தேதான் கூற்றந்	௫௧
ஐவியப்பாகும்	௩௭௯	குறிப்பினும் வினாயினும்	௧௧௮
ஒப்பில்போவியு	௨௭௩	குறைச்சொத்தினவி	௪௪௭
ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ	௪௧	கூர்ப்புந் கழிவுந்	௩௦௮
ஒருபொருள் இருசொற்	௪௫௩	கூறியினவிப்	௩௮௪
ஒருபொருள் குறித்த	௪௨	கூறிய முறையின்	௭௦
ஒருபொருள்குறித்த	௩௯௩	கெடவரல்பண்ணை	௩௯௩
ஒருமை கட்டிய	௧௮௦	கேட்டடைஎன்றா	௪௨௦
ஒருமைகட்டிய	௨௫௪	கொடுஎன்னினவி	௪௪௯
ஒருமை யெண்ணின்	௪௪	கொடுஎன்னினவிபடர்	௪௪௨
ஒருவர் என்னும்	௧௮௮	கொல்வேறுயம்	௨௬௩
ஒருவரைக் கூறும்	௨௭	சாயன்மென்மை	௩௯௯
ஒருவினை ஒடுச்சொல்	௮௭	சிதைத்தனவரினு	௩௯௯
ஒழியிசை எச்ச	௪௨௮	சிறப்பி னுதிய	௪௧
ஒன்றறி னினவி	௮	சினையினிக் கினவிக்	௮௧
ஒன்றறி சொல்லே	௩	சேர்த்திரிபுகழ்	௩௦௯
ஒன்றன் படர்க்கை	௨௧௩	சுட்டுமுத லாகிய	௪௦
ஒன்றுவினை மருங்கி	௫௪	சுட்டுமுதற்பெயரும்	௧௪௫
ஒம்படைக் கினவிக்	௧௩	சுட்டு முதற்பெயரே	௧௩௧
ஒய்தலாய்தல்	௩௨௪	கண்ணம்தானே	௪௦௦
ஒவும் உள்வும்	௧௧௯	செக்தமிழ்சேர்த்த	௩௯௪
கடிஎன்னினவி	௩௭௧	செப்பினும் வினாவினும்	௧௯
கடிசொல்லிலிலைக்	௪௪௯	செப்பும் வினாவும்	௧௩
கடதற என்னும்	௨௦௦	செப்பே வழி இயினும்	௧௫
கண்டிஎன்றா	௪௧௯	செயப்படு பொருளைச்	௨௪௧
கண்ணுந் தோளு	௧௨	செயற்கைப் பொருளை	௨௦
கதழ்வுத்துணையும்	௩௦௧	செய்து செய்யுச்	௨௨௩
கமலிதைத்தியலும்	௩௪௧	செய்தெனெச்சத்	௨௨௪
கம்பலாகம்மை	௩௪௩	செய்யாய்என்னு	௪௪௪
கயவென்னினவி	௩௯௯	செய்யுன்மருங்கினும்	௪௫௯

செவவினும் வரவினும்	௨௮	நின்றும் கிடைத்த	௧௬
செவ்வின்னல்	௨௯	நீயிர்நீயென	௧௮௫
செழுமைவளனும்	௩௦	நும்மின் திரிபெயர்	௧௮௦
சேரே திரட்சி	௩௧	நொசுவும் நுழைவு	௩௮௮
சொல்லன்னச்ச	௩௨	பசப்புநிறனும்	௩௦௧
சொல்லெனப் படுப	௩௩	படரேயுன்னல்	௩௩௮
ஞெமிர்நலும்பாய்தலும்	௩௪	பணையேழிழைத்தல்	௩௩௩
தருதியும் வழக்குச்	௩௫	பண்புகொள் பெயரும்	௩௩௧
தஞ்சக்கினவி	௩௬	பண்புகொள்பெயரும்	௩௩௭
தடவுங்கயவும்	௩௭	பண்புகொள்கைவருஉள்	௩௩௨
தமொறு தொழிற்	௩௮	பயப்பெயரும்	௩௦௦
தத்தம் எச்சமொடு	௩௯	பரவுப்பழிச்சம்	௩௭௧
தருளளனு	௪௦	பலவயி னுனு	௩௯௧
தருள யென	௪௧	பல்ல பலசில	௩௯௫
தன்மேற்செஞ்சொல்	௪௨	பல்லா னாகப்	௪௧
தன்மை சுட்டலு	௪௩	பல்லைர் படர்க்கை	௨௨௨
தன்மை சுட்டின்	௪௪	பழுதுபயமின்றே	௩௯௮
தன்மைச் சொல்லே	௪௫	பன்முறையானும்	௨௨௮
தன்னுள் உறுத்த	௪௬	பன்மை சுட்டிய	௩௭௩
தாமிளன்னினவி	௪௭	பன்மையும் ஒருமையும்	௨௦௫
தாவென்னினவி	௪௮	பன்மையுமொருமையும்	௨௧௧
தாவெவலியும்	௪௯	பன்மையும் ஒருமையும்	௨௧௮
தானென் னினவி	௫௦	பாலறிமரபி	௨௦௮
தானென் பெயருஞ்	௫௧	பான்மயக் குற்ற	௨௨
திணையொடு பழிய	௫௨	பிணையும்பேணும்	௩௩௨
தீர்தலுந் தீர்த்தலும்	௫௩	பிண்டப் பெயரும்	௮௧
துயவென்னினவி	௫௪	பிரிநில வினுவே	௨௫௧
துவன்றுநிறைவாகும்	௫௫	பிரிநிலவினையே	௮௨௮
துவைத்தலுந்நிலைத்தலும்	௫௬	பிறிதுபிறி தேற்றலு	௦௦
தெரிநில யுடைய	௫௭	பின்முன் கால்கடை	௨௨௮
தெரிபுலேறு நிலையலுள்	௫௮	புதிதுபடற்பொருட்டே	௩௭௧
தெவுக்கொளற்பொருட்டே	௫௯	புலம்பேதனிமை	௩௨௫
தெவ்வுப்பகையாகும்	௬௦	புன்னியும் உயிரும்	௧௮௮
தெனியி னேயுஞ்	௬௧	புனிதென்னினவி	௩௯௯
தேற்றம்வினுவே	௬௨	பெண்மை சுட்டிய	௮
தொழிவிற் கூறும்	௬௩	பெண்மை சுட்டிய	௧௭௫
தொழிற்பெயர் ஆயின்	௬௪	பெண்மை சுட்டிய	௧௭௭
தம்புமேவு	௬௫	பெண்மைச் சினைப்பெயர்	௧௭௮
நனியென்னினவி	௬௬	பெண்மை முறைப்பெர்	௧௭௯
நனவே களனு	௬௭	பெயரின் ஆகிய	௮௮
நன்றிற்றேயும்	௬௮	பெயரினுக் தொழிலினும்	௫௦
நன்றுபெரிதாகும்	௬௯	பெயரெஞ்சுக்கினவி	௮௨௭
நான்கா குவதே	௭௦	பெரெஞ்சுக்கினவியும்	௨௩௧
நிகழுஉ நின்ற	௭௧	பெயர்நிலைக் கினவி	௭௧
நிதனிறைகண்ண	௭௨	பெயர்நிலைக்கினவியி	௮௮௩
நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்	௭௩	பேரமுருமென	௩௫௧
நிலனும்பொருளும்	௭௪	பையுளுஞ்ஞிறமையும்	௩௩௫
நிறத்தரு வுணர்ந்தற்கு	௭௫	பொருள் தெரிமருங்	௮௦௨

பொருட்குத்திரிபில்லை	உஅச	யாதவன் என்னும்	உக
பொருட்குப்பொரு	உஅடு	ரக்காடுநூற்றும்	எ
பொருண்மை கட்டல்	உஅ	வடசொற்றிளவி	உகடு
பொருண்மை தெரிதலுஞ்	கடுஉ	வண்ணத்தின்வடிவி	சகடு
பொருளொடு புணராத்	உஎ	வம்புநிலையின்மை	உஉக
பொற்பேபொலிவு	உஉக	வயவலியாரும்	உகடு
மகடுஉ மருங்கின்	ககக	வயாளன்னிளவி	உகடு
மதவே மடனும்	உஎக	வறிதுசிறிதாரும்	உகடு
மல்லல்வளனே	உகஅ	வன்புற வருடம்	உகக
மழவுக்குழவும்	உடு	வாராக்காலத்துநிகழும்	உகக
மறைக்குங்காலை	சகஎ	வாராக்காலத்துவினைச்	உசடு
மற்றென்கிளவி	உடுஎ	வாராமரபிண	சகக
மற்றையதென்னும்	உடுக	வார்தல்போகல்	உகக
மன்ற என்னிளவி	உகடு	வாரொளியாரும்	உகக
மன்னுப் பொருளு	உச	வியங்கோ னென்னுப்	சடு
மாதர்காதல்	உஉஉ	வியலென்கிளவி	உடுஅ
மாதர்க்கிளவியும்	உடுச	விரைசொல்வருக்கே	சகஅ
மாலையியல்பே	உடுஎ	விழுமஞ்சீர்மையும்	உசஎ
மாவென்கிளவி	உகஅ	விழை வின்நிலை	உடுடு
மிக்கதன்மருங்கின்	உகஎ	விழையே கால	உசஅ
மிகுதியும்வனப்பும்	உஎஉ	விளிகொள் வதன்கண்	சச
மியாயிக மோமதி	உகக	விளியெனப் படுப	ககடு
முதலிற் கூறுஞ்	ககடு	விறப்புமுறப்பும்	உசக
முதலுஞ் சினைபும்	அடு	வினாவுஞ் செப்பே	கச
முதற்சினைக் கிளவி	அக	வினையிற் றேனும்	கக
முதன்முன் னைவரிற்	அச	வினையினும்பன்பினு	கசக
முந்நிலைக்காலமுந்	உகடு	வினையின் தொகுதி	சடுக
முரஞ்சன்முதிர்வே	உஉஎ	வினையெஞ்சுகிளவிக்கு	சகக
முழுதென்கிளவி	உகடு	வினையெஞ்சுகிளவியும்	சடுடு
முறைப்பெயர்க் கிளவி...எ	ககக	வினையெனப் படுவது	ககடு
முறைப்பெயர்க்கிளவி...மு	கசச	வினையே குறிப்பே	உடுக
முறைப்பெயர்மருங்கின்	ககக	வினையே செய்வது	கடுஅ
முற்படக் கிளத்தல்	உக	வினை யொடுநிலையினும்	உஅஅ
முற்றியவுண்மைத்	உஅடு	வினைவேறு படாஅப்	இடு
முனைவுமுளியாரும்	உஅடு	வினைவேறு படுஉம்...வினை	இஉ
முன்னத்தினுணரும்	சடுடு	வினைவேறு படுஉம்...வேறு	இக
முன்னிலைகட்டிய	சகடு	வெண்மைவேண்டல்	உகஅ
முன்னிலை வியங்கோள்	உகன்	வெளிப்படுசொல்வே	உகக
முன்றனும் ஐந்தனும்	அஅ	வேறுவினைப் பொதுச்சொ	சக
முன்றருவதே	எக	வேற்றுமை தாமே	கக
மெய்பெறக்கிளந்த	உஅக	வேற்றுமைத்தொகையே	சடுக
மொழிப்பொருட்காரணம்	உஅஅ	வேற்றுமைப் பொருளை	எஅ
மொழிமாத்நியத்தைக	சடுக	வேற்றுமை மருங்கிற்	ககக
யாஅரென்னும்	உடுஎ	வையேகூர்மை	உஅக
யாகாபிறப்பிற்	உஎச	னல்கா னொற்றே	ச
யாணுக்கவினும்	உஎடு	னல்கா னொற்றே	டு
யாதன் உருபின்	கடு	னரள என்னும்	ககடு

சேனாவரையர் உரையாசிரியர் கூற்றைத் தழுவி  
அதனை எடுத்துக் கூறுமிடங்கள்

[எண் : சூத்திர எண்.]

(சேனா : க — இளம் : க)

உரையாசிரியரும் எழுத்தாததற்றன்மையொடு புணர்ந்து என்பார்,  
'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்றாராகலின், ஒருபுடை யொற்றுமையே  
கூறினார்.

(சேனா : உ — இளம் : உ)

உரையாசிரியரும் உயர்திணையெனப்பட்ட பகுப்பை விரிப்புழி இத்  
துணையல்லது விரிபடாது என்பது சண்டுக் கூறியது என்று உரைத்  
ததூஉம் என்க.

(சேனா : கக — இளம் : கக)

உரையாசிரியர் அறிபொருள் வினாவை அறிவொப்புக் காண்டலும்,  
அவனறிவு தான் காண்டலும், மெய்வவற்குக் காட்டலும் என விரித்து,  
ஏனைய கட்டி, ஐந்து என்றார்.

சேனாவரையர் உரையாசிரியர் கூற்றை

மறுத்துக் கூறுமிடங்கள்

[எண் : சூத்திர எண்.]

(சேனா : க — இளம் : க)

‘என்ப’ என்னும் முற்றுச் சொல்லினது பகரங்குறைத்து மன்னும் ஆகும் என இரண்டு இடைச்சொற்பெய்து விரித்தார் என்று உரையாசிரியர் கூறினரால் எனின்—என்மனார் என்பது இடர்ப்பட்டுழிச் சிறுபான்மை வாராது, தூறுள்ளும் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும், இசைவிறை யென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றார் பின்னும் இசைவிறை யென்றல் மேற்கோண்மலைவாதலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க, மாணுக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறுது உய்த்துணர வைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலாற் செய்யுள்முடிபு என்பது கூறாவினார்.

(சேனா : க — இளம் : க)

இன்சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்றாதுமீ நிற்கும் என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாரால் எனின்—‘சாரியை யுன்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ் - சாரியை யுன்வழித் தன்னுருபு நிகையலும்’ என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபோதினமையானும், ‘செவவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்’ என்புழியும் பிறுண்டுமெல்லாம் ஏழாவது விரித்தற்கேற்பப் பொருளுரைத்தமையானும் அவ்வுரை போலியுரை யென்க.

(சேனா : ச — இளம் : ச)

கட்டிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்சம் என்றும், ஆண்மை திரிதல் சொற்கு இன்மையின் பெயர்நிலைக்கிளவி என்பது ஆகுபெயராய்ப் பொருள்மேல் நின்றது என்றும் உரையாசிரியர் கூறினரால் எனின்—ஆண்மைதிரிதல் பெண்மைத்தன்மை யெய்துதற்பொருட்டன்றிப் பேடிக்கியல்பாகலின் பெண்மை கட்டவேண்டி ஆண்மைதிரிந்த என்றல் பொருக் தாமையானும், பொருளே கூறுதலுற்றாயின், ஆசிரியர், பேடியும் தெய்வமும் என்று தாம் கருதிய பொருள் இனிது விளங்கச் சுருங்கிய வாய் பாட்டாற் சூத்திரிப்பராகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மையால், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : டு — இளம் : டு)

ஏகாரம் அசைநிலை; உரையாசிரியர் பிரிநிலை யென்றாரால் எனின்—பிரிநிலையாயின், ஆடுஉயறிசொற்கு இலக்கணங் கூறுதலன்றிப் பிரித்து அதன் சிறப்புணர்த்துதலே கருத்தாமாகலின், அவ்வுரை போலியுரை என்க.

(சேனா : ௧௩ — இளம் : ௧௩)

வினாவெதிர் வினாதல், ஏவன்மறுத்தல், உற்றதரைத்தல், உறுவது கூறல், உடம்படுதல் எனச் செப்பு அறுவகைப்படும் என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—உயிர் எத்தன்மைத்து என்றவழி உணர்த்தற் றன்மைத்து என்றல் முதலாயின அவற்றுள் அடங்காமையானும், மறுத் தலும் உடம்படுதலும் ஏவப்பட்டார் கண்ணவாகலானும், அறுவகைப் படும் என்று பிறர்மதம் மேற்கொண்டு கூறினார் என்பது.

(சேனா : ௧௩ — இளம் : ௧௩)

‘வினா வழிஇயினவிடத்து அமையாது’ என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, ‘யாதென வருடம் வினாவின் கிளவி’ எனவும், ‘வன்புற வருடம் வினாவுடை வினைச்சொல்’ எனவும் முன்னர் வழுவமைப் பரகலான், அது போலியுரை என்க.

(சேனா : ௧௪ — இளம் : ௧௪, ௧௫)

பொற்கொல்லர் பெரன்னைப் பறி யென்றலும், வண்ணக்கர் காணத் தை நீலம் என்றலும் முதலாயின குழுவின் வந்த குறியினை வழக்கும், கன்கழிஇ வருதும், காண்மேல் நீர்பெய்து வருதும் என்னுந் தொடக்கத்து இடக்கரடக்குத் தகுதி யென்றும், மருஉமுடிபை வழக்காறு என்றும் உரையாசிரியர் அமைத்தாரால் எனின்—குழுவின்வந்த குறியினைவழக்குச் சான்றோர் வழக்கின்கண்ணும் அவர் செய்யுட்கண்ணும் வாராமையின் அமைக்கப்படாவாகலானும், இடக்கரடக்கு, ‘அவையல் கிளவி’ எனவும், ‘மறைக்குல் காலை’ எனவும் முன்னர் அமைக்கப்படுதலானும், மருஉமுடிபு எழுந்ததிகாரத்துக் கூறப்பட்டமையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது. கருமை முதலாயின ஒரு நிகரன அன்மையிற் காக்கையொடு சார்ந்திக் களம் பழத்தை விதத்ததுணையல்வது, காக்கைக்கு வெண்மை நேராமையிற் காக்கையிற்கரிது களம்பழம் என்புழிக் கரிது வெளிதாயிற் றன்று. கிழக்கு மேற்கு என்பன வரையறையின்றி ஒன்றனெடு சார்ந்திப் பெறப்படுவன வாதலின், ஒன்றற்குக் கீழ்ப்பாலதனைப் பிற்தொன்றற்கு மேல்பாலது என்றலும் வழுவன்று. சிறுவெவ்வாய் என்பது இடுகுறி. அதனுள் இவை வழக்காறு என அமைக்கப்படாவாயினும், உரையாசிரியர் பிறர்மதம் உணர்த்திய கூறினார் என்பது.

(சேனா : ௨௪ — இளம் : ௨௩, ௨௪)

பன்மைகூறல் உயர்திணைப்பாடையத்திற்கு உரித்து என்றும், உருபென மொழிதல் திணையையத்திற்கு உரித்து என்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அகீர்திணைப் பிரிப்பென் றுற்போல உயர்திணைப் பான்மயக்குற்ற என்றும், திணையையத்தென்றும் விதத்தோதுவர் ஆசிரியர்; அவ்வாறு ஓதாமையானும், நடையுள் அவை பொதுவாய் வருதலானும், அவை போலியுரை என்க.

(சேனா : ௨௬ — இளம் : ௨௬)

‘பெருத்தோட் சிறுதுகப்பிற் பேரமர்க்கட் பேதை’ என்புழி, மூன்றும்வழி முதல் விடவாது பின்னும் அடையும் கிளையும் புணர்த்தமை

யான் வண்ணச்சினைச்சொல் செய்யுளுன் மயங்கிவந்தது என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—மூன்றும்வழிப் புணர்க்கப்படும் பேதை யென்னும் முதற்சொல் பேரமர்க்கன் என்னுந் தொகையோடு வேற்றுமைப் பொருள்படத் தொக்கு, அத்தொகை சிறு நுகப்பு என்னுந் தொகையோடும் அப் பொருள்படத் தொக்கு, ஒரு சொல்லாய், 'பெருந் தொட் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி' என்றும்பல, மூன்றும் வழிப் பிற்சொல்வடுத்துப் பேதை யென்னும் முதல் கிடத்ததெனவே படுதலின், மயக்கம் இன்மையான், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க. அன்றிப் பெருந்தோள் முதலாகிய மூன்றும் பல பெயர் உம்மைத்தொகை படத் தம்முட்டொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபடத் தொக்கன எனினும், அவை உம்மைத்தொகை படத் தொகாது நின்று பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபட ஒருங்கு தொக்கன எனினும், தம்முன் இயையாது பேதை யென்பதனோடு இயையலின், ஆண்டும் மயக்கமின்மை வறிக. அஃதேல், இவ்வாறு வருதல் வழக்கிற்கும் உரித்தோ எனின், அடுக்கிய அடையும் சிணையும் பொதுமை நீக்குதற்கன்றி அணிசூறித்து சிற்றலிற் செய்யுட்கே உரித்து என்பது. 'சிறுபைந்துவி' எனச் சிணையோடு குணமிரண்டடுக்கி வருதல் செய்யுட்கு உரித்தென்றும், 'இளம்பெருங் கூத்தன்' என முதலொடு குணமிரண்டடுக்கி வருதல் வழக்கிற்கு உரித்தென்றும், பிறர்மதம் மேற்கொண்டு கூறினார். ஒன்றாக பலயாக இனஞ்சுட்டாதன செய்யுட்கு உரியவரம், இனஞ்சுட்டி நின்றன வழக்கிற்கு உரியவரம் என்பதே உரையாசிரியர் கருத்து என்க. அன்றிப், 'பிறநான் முடித்தது தானுடன் படுதல்' என்பதனாற் சிணையோடு குணமிரண்டடுக்கல் செய்யுளாதென்று கொள்ளினும் அமையும், 'முதலொடு குணமிரண் டடுக்கல் வழக்கியல் - சிணையோ டடுக்கல் செய்யு ளாதே' என்றாகலின்.

(சேனா : உக — இளம் : கூ௦)

'இக்காண்கும் கொடைப்பொருளன்' என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—'தூண்டில் வேட்டுவன் வரங்க வாராது' என்பதனை அமைத்தாராகலின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : கூ௧ — இளம் : கூ௧)

'அல்லதில்' என்பதற்குத் தன்னுழை யுள்ளதல்லது என்றும், 'அப்பொருளல்லாப் பிரிதுபொருள் கூறல்' என்பதற்கு இனப்பொருள் கூறுக என்றும் உரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—பயறுளவோ என்று வினாயவழிப் பயறில்லை யென்றும் படும் வழக்கின்மையானும், உள்ளதல்லது என்றல் கருத்தாயின் ஆசிரியர் அல்லது எனக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் அகப்படச் சூத்திரியராகலானும், பாம்புணிக் கருங்கல்லும் பயறும் விற்பானொருவனுழைச் சென்று, 'பயறுளவோ?' என்றவழிப், 'பாம்புணிக் கருங்கல்லல்லது இல்லை' என்றால் இனப்பொருள் கூருமையாற் பட்ட இழுக்கின்மையானும், அவை போலியுரை யென்க. அல்லதுஉம், இனப்பொருள் கூறுக என்பதே கருத்தாயின், அப்பொருள் எல்லா இனப்பொருள் கூறல் என்றது, 'பிரிது பொருள் கூறல்' என்னுந் ஆசிரியர், அதனானும் அஃது உரையன்மை யுணர்க.

(சேனா : ௪௦ — இளம் : ௪௦)

பொருள்பற்றாது பண்பு முதலாயினபற்றி வந்த சுட்டாதலின் வேறு ஒதப்பட்டது என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—‘சாத்தன் வந்தான் அஃது அசதஞ்சுத் துப்பாயிற்று’ என்றும், ‘மெவன் பிரிந்தான் அதனைக் கிழத்தி யுணர்ந்திலன்’ என்றும், எழுவாயாயும் ஏனைவேற்றுமை யேற்றும் அச்சுட்டுப் பவின்று வருதலாற் பண்பு முதலாயினவற்றைச் சுட்டுஞ் சுட்டெனப் பொதுவகையாற் கூறுது காரணக்கிளவி யென ஒருசார் வேற்றுமைக்குரிய வாய்பாடுபற்றி ஒதுதல் குன்றக்கூறல் ஆகலானும், சுட்டுப் பெயராயிற் சுட்டு முதலாயின காரணக்கிளவி என்றும் சுட்டுப்பெயர் இயற்கையிற் செறிவத்தோன்றும் என்றும் கூறுதல் பொருத்தாமைமையானும், அது போலியுரை யென்க.

(சேனா : ௪௧ — இளம் : ௪௧, ௪௨)

‘எண்ணென்று வுறமென்று வாயிரண்டுமினனென்றல் வேண்டும்’ என்பது இலக்கணமாகலான், ‘யானுமென் னென்கமூஞ் சாறும்’ என்புழி யும், ‘ஆவும் ஆயனுஞ் செக்க’ என்புழியும் இன்னவகை உடனெண்ணப் படுதலின் வழுவென்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—திணைவேறுபாடு உண்டேனும், ‘யானுமென் னென்கமும்’ என்புழி வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இயையும், ‘ஆவும் ஆயனும்’ என்புழி மேய்ப்பானும் மேயிக்கப்படுவனவுமாகிய இயையும் உண்மையான் உடனெண்ணப்படுத லானும், ‘யானே தேர் குதிரை காலான் எறித்தான்’ என முன்னர் உதாரணம் காட்டுபவாகலானும், பிறுண்டும், ‘எண்ணுத்தினை விரவுப் பெய ரஃறினை முடிபின்’ என ஆசிரியருக்கு ஆராய்ச்சி முடிபுகோடற் கண்ணதாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க. அல்லது உம், திணைவிராயெண்ணல் வழுவென்பதே கருத்தாயின், ‘கெடுதல் யானையுக் தேரு மாவும் - படைபமை மறவரு முடையம்யாம்’ என்றும், ‘இருமனப் பெண்டிருங் கன்னும் கவறும்’ என்றும், படர்க்கைச் சொல்லும் அஃறிணைக் கிளவியும் விராயெண்ணுதல் வழக்குப்பயிற்சி யுடைமையான் அவையும் அடங்க உயர்திணைச் சொல்லே யஃறிணைக்கிளவி எனப் பொதுப்பட ஒதாது, ‘தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக்கிளவி’ எனத் தன்மைச் சொல்லையே விதத்தோதல் குன்றக்கூறலா மாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மையறிக.

(சேனா : ௫௦ — இளம் : ௫௦)

‘இன்றியலுப் பெற்றமெல்லாமறங்கதற்கும்; உழவொழித்தன்’ என உரையாசிரியர் காட்டினாராலோ எனின்—பெற்றம் என்னும் பொதுப்பெயர் கறத்தலும் உழுதலும் ஆகிய சிறப்புவினையாற் பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக்கு எய்தாமைமீன், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது.

(சேனா : ௫௧ — இளம் : ௫௧)

‘பாணன் பறையன் றுடியன் கடம்பென் - நக்கன் கல்லது குடியு மிலை’ என இருதிணைப்பெயரும் விரவிவாராது உயர்திணைப் பெயரே வந்து செய்யுளுள் அஃறிணைமுடிபு கொண்டன என்ற உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—பாணன் முதலாயினாரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக்



குடிக்கேற்ற தொகை கொடுத்தல் வழுவன்மையான், உய்யுரை போலியுரை யென்க.

(சேனா : ௫௪ — இளம் : ௫௪)

'ஒன்றுவினை மருங்கி னென்றித் தோன்றும்' என ஒரு குத்திரமாக உரையாசிரியர் பிரித்தாரால் எனின்—அங்ஙனம் பிரிப்பின் ஒன்றுவினை மருங்கி னென்றித் தோன்றதலும் வினைவேறுபடுஉம் பலபொரு னொரு சொற்கே இலக்கணமாய் மாறுகோடலானும், வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினைவேறுபடாதனவாம் என்பது அதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

(சேனா : ௬௦ — இளம் : ௬௧)

அஃதெல், 'மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது' எனக் கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டது என்றும், 'குடங்கொண்டான் வீழ்த்தான்' எனக் குடம் வீழ்த்தது என்றும், இவை யினஞ்செப்பும் என்றும், 'ஆ வாழ்க அத்தணர் வாழ்க' என்பன இனஞ்செப்பா என்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டவின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்த்தலின்றிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும், கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டதும் குடம்வீழ்த்ததும் சொல்லானன்றி இன்றியமையாமையாகிய பொருளாற்றலாற் பெறப்படுமாகலான் சண்டைக்கு எய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சி யாகலான் என்பது. இன்றோரன்ன சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டன எனின், புறக் புண்டு என்றவழி எரி யுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டதாம் என்பது. இனி, 'ஆ வாழ்க அத்தணர் வாழ்க' என்புழிச் சொல்லுவான் ஒழித்த விலங்கும் ஒழித்த மக்களும் சாக என்னுங்கருத்தினனாயின் இவையும் இனஞ் செப்புவனவன்றோ என்பது ; அதனான் அவை போலியுரை என்க.

(சேனா : ௬௩ — இளம் : ௬௩)

பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திச் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறையாகவின், முதற்கண்ணதாகிய பெயர்ச்சொற்குப் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும் காலத்தோன்றுமையும் ஆகிய இலக்கணம் உணர்த்துவார் இயைபுபட்டமையால் வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினுரென மேலோத்தினோடு இவ்வோத்திடை யியைபுகூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கண நுதவி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயின், உருபேற்றலும் பயனிலைகோடலும் காலத்தோன்றுமையும் ஆகிய பெயரிலக்கணம் முன்னோதி, இயைபுபடுதலான் வேற்றுமையுணர்த்துங் கருத்தினராயின் அவற்றையும் இன்ன இலக்கணத்த என உணர்த்திப் பின்னும் எடுத்துக்கொண்ட பெயரிலக்கணமேபற்றி யோதிப் பெயரியல் என ஒரோத்தான் முடியற்பாற்றன்றே ; அவ்வாறன்றி, வேற்றுமை யிலக்கணமே முன் கூறி, 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப் பயனிலையே' எனவும், 'சுறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப' எனவும் வேற்றுமையிலக்கணக் கூறி, அச்சுத்திரத்தாற் பயனிலைகோடலும் உருபேற்றலும் பெயர்க்கிலக்கணம் என்பது உய்த்துணர வைத்துப் பின்னும் வேற்றுமையிலக்கணமே யுணர்த்தி, இதனை, 'வேற்றுமை யோத்து' என்றும், அவற்றது மயக்க முணர்த்திய வோத்தை

\* வேற்றுமை மயங்கியல் ' என்றும், சிறப்பில்லா விளிவேற்றுமை யுணர்த்திய வோத்தை, 'விளிமரபு' என்றும் நுதலியதனூற் பெயர் கொடுத்து, மூன்றோத்தாக வைத்து, 'பெயரியல்' என வேரோச் ஒத்திற்குப் பெயர் கொடுத்தமையானும், 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்பது முதலாகிய ஐந்து குத்திரமும் பெயரிலக்கணமுணர்த்தும் ஒத்தின்மூன் வையாது. இடைவைத்தல் பொருத்தாமையானும், இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கண நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது அன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலியெழுந்ததெனவே படும்; அதனான் அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : சு௭ — இளம் : சுஅ)

'பெயரினாகிய தொகையும்' என்ற உம்மையான் விளையினாகிய வினைத் தொகை நழுவப்பட்டது என்றும், 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' என்பதனும் தொகைச்சொல் வெல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமை யாதல் பெறப்படுதலின், ஈண்டு, 'அவ்வுமுரிய வப்பாவான்' என்றது தொகைச்சொற்குப் பயனிலைகோடல் மாத்திரம் எய்துவித்தற்கு என்றும், உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, வினைத்தொகைக்கு நிலை மொழி விளையென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை, 'வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்' என்னுஞ் குத்திரத்திற் சொல்லுதலும். இனி, 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' என்பதற்கு ஒரு சொன் னடையவாம் என்பதல்லது எழுவாய் வேற்றுமையாம் என்னுங் கருத் தின்மையானும், அக் கருத்து உண்டாயின் அவையும் எழுவாய் வேற்று மையாய் நின்று, 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே' என்றதனூற் பயனிலை யெய்துமாகலின், 'அவ்வு முரிய வப்பாவான்' என்றல், கூறியது கூறிற்றுமாகலானும், அதுவும் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

(சேனா : சுஅ — இளம் : சுசு)

எவ்வயிற் பெயரும் பயனிலைகோடல் செய்வதென உருபேற்றல் செய்வதன்றும் என வுரைத்து, அவ்வாய் ரீயிர் என்பன உருபேவா என்று காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அவ்வாய் என்பது இடைச் சொல்லாய் ஆண்டு என்னும் பொருள்பட நீன்றவழி உருபேயன்றிப் பயனிலையும் ஏவாதாம். இனி, அவ்வழிக்கண் நாம் என்பது திரிந்துரீயிர் என நின்று திரிபைப் பெயரெனக் கொண்டு உருபேவாதென்றாராயின், நீ யென்பதன் திரிபாகிய வின் என்பதனையும் பெயராகக்கொண்டு பயனிலை கொள்ளாது என்றும் கூறல் வேண்டும்; அன்றி, நுமியின் திரிபாகிய ரீயிர் என்பதனை, 'எல்லா ரீயிர் ரீயெனக் கிணத்து' என இயற்கைப் பெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது ரீயிர் என்னுந் திரிபே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் நாம் எனத் திரிபிலும் அமையும் என்னுங் கருத்தினராயன்றே. அதனான் இயல்பாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் ரீயிர் என்பதனை உருபேவா தென்றாராயின் நும்மெனத் திரிந்து உருபேற்பதனை உருபேவாது என்றல் பொருத்தாதாம்; அதனான் அது போவியுரை யென்க.

(சேனா : எச — இளம் : எக)

'அதனினியறல்' என்பதற்குத், 'தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்' என்றும், இன்னான் என்பதற்குத், 'கண்ணாற் கொத்தை, காவான் முடவன்' என்றும், உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று; தச்சன் செய்த சிறுமா வையம் என்பது, 'வினைமுதல் கருவி

யனைமுதற்று' என்புழி அடங்குதலான், ஈண்டுப் பாற்படுக்க வேண்டாமையானும், கினைவிகாரத்தை முதன்மேலேற்றிக் கூறும் பொருண்மை இன்னான் என்பதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

(சேனா : அஉ — இளம் : எஎ)

கண் முதலாயின எல்லாம் உருபென்றால் உரையாசிரியர் எனின் — உருபாயின், ஏழாவதற்குக் கண் என்பது உருபாதல் மேலே பெறப்பட்ட மையாற் பெயர்த்துங் கண் கால் என்றலி கூறியது கூறிற்றும் ஆகலானும், ஊர்ப்புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும் எனப் புறம் அகம் வலம் என்பனவற்றுவழி அத்துச்சாரியை கொடுத்து உதாரணங் காட்டினமையானும், அவர்க்கது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : அஉ — இளம் : எஅ, எக)

உரையாசிரியர் இரண்டு ரூத்திரமாக அறுத்து ஆசிரியர்மத விகற்பங் கூறித் தம் மதம் இது என்பது போதர, ஒன்றாகவுரைப்பாருமுனர் என்றார். இரண்டாய் ஒன்றையவழிப் பிரிதரையின்மையின், உரையாசிரியர் கருத்து இதுவேயாம்.

(சேனா : க0உ — இளம் : கூஅ)

சாத்தன் ருயைக் காதலன்; நாய் தேவன் ஆயிற்று என்புழி. தாயை, தேவன் என்பன, காதலன் ஆயிற்று என்னும் பயனிலுக்கு அடையாய் இடைநின்றற்போல், கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான்; திணயிற் இனியைக் கடியும் என்புழி, நுனிக்கண், கினியை என்பன, குறைத்தான், கடியும் என்னும் முடிக்குஞ் சொல்லிற்கு அடையாய் இடைநின்ற வாகலான், அவை அடுக்கன்மையின், அவை யுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

(சேனா : ககச — இளம் : கக0)

தொல்காப்பியனானும் கபிலனானும் செய்யப்பட்ட நூலைத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, ஒருமொழி இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறுதாயினும், வெற்புச் சேர்ப்பு என்னும் பெயரிறுதி இதனையுடையான் என்னும் பொருடோன்ற அன் என்பதோரிடைச்சொல் வந்து வெற்பன் சேர்ப்பன் என நின்றற்போல், தொல்காப்பியன் கபிலன் என்னும் பெயரிறுதி இவனாற் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருடோன்ற அம் என்பதோர் இடைச்சொல் வந்து அன் கெடத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என நின்றன என்பது ஆசிரியர் கருத்தாம்; அதனான் அவை உதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

'அணையமரபின்' என்றது அவ்வாறியாதானும் ஓரியையுபற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்காதல் என ஆகுபெய ரிலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு. ஒன்றன்பொருட்கண் ஒன்று சேறல் என்னும் ஒப்புமையான் இவற்றையிண்டுக் கூறினார். அக்தேல், ஆகுபெயர் எழுவாய் வேற்றுமை மயக்கமாதலான் ஈண்டுக் கூறினார் என்றால் உரையாசிரியர் எனின்—ஆகுபெயர் அணை வேற்றுமையும் ஏற்று நின்றலானும், எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்றவழியும் அது பிரிதோர் வேற்றுமைப் பொருட்கட்

சென்று மயங்காமையின் வேற்றுமை மயக்கம் எனப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

(சேனா : ககடு — இளம் : ககஉ)

அஃதேல், இதனைப் பிரித்து ஒரு குத்திரமாக உரைத்தாரால் உரை யாசிரியர் எனின்—அங்ஙனம் பிரிப்பின், நம்மோடு சிவனாலும் பிரிது பொருள்சுட்டலும் ஆகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்கணென்பது இனிது பெறப்படாமையானும், எழுத்தோத்தினுள், 'புன்னி யிறுதியு முயிரிது கிளவியும்' என்னுஞ் குத்திரத்து இக்கிர்ப் பாதுகாவலைப் பிரியாது ஒன்றாகவே யுரைத்தலானும், அவர்க்கது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : கஉ௦ — இளம் : ககக)

விரவுப்பெயரை உயர்திணைப் பெயரோடு மாட்டெறிபவாகனின், மாட்டேற்றான் முறைப்பெயர் ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று வினியேற்ற வெய்தாமையின் ஈண்டுக் கூறினாரென்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அக் கருத்தினராயின் அஃறிணையென்னுஞ் சொல்லொழித்துக், 'கிளந்த விறுதி விரவுப்பெயர், விளம்பிய தெறிய விளிக்குங் காலை' எனவும், இதன்பின், 'முறைப்பெயர் மருங்கினையெ னிறுதி - யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' எனவும், இதன்பின் னகார னகாரவீற்று இருவகை முறைப்பெயரும் அடங்கப், புன்னி யிறுதி யேயொடு வருமே' எனவும் ஒதுவார்தன் ஆசிரியர்; என்னை? மயங்கக்கூறல் என்னுங் குற்றமும் நீங்கிச் குத்திரமுஞ் சுருங்குமாதலான். அவ்வாறு ஒதாமையானும், முறைப் பெயரேயன்றித் தாம் நீயிர் என்பனவும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையானும், உரையாசிரியர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : ககக — இளம் : கக௮)

மற்றும், நஞ்சுண்டான் சாம் என்பது ஒரு பாற்குரிய சொல்லாயினும், நஞ்சுண்டான் சாம், நஞ்சுண்டார் சாவர், நஞ்சுண்டது சாம், நஞ்சுண்டன சாம் என ஏனைப் பாற்கும் உரித்தாம் அச்சொல் என இப் பொருண்மை யுணர்த்துகின்றது இச் குத்திரம் என்றால் உரையாசிரியர் எனின்— நஞ்சுண்டல் சாதற்குக் காரணமென்பான் ஒரு பான்மேல் வைத்து நஞ்சுண்டான் சாம் என்றதல்லது, ஆண்டுத் தோன்றும் ஆண்மையும் ஒருமையும் சாதற்குக் காரணமென்னுங் கருத்தினன் அவ்வன்; அதனாற் சொல்லுவான் கருத்தொடு கூடிய பொருளாற்றலாற் சாதல் ஏனைப்பாற்கும் ஒக்கும் எனச் சேறல் சொல்லிலக்கணத்திற் கூறப்படாமையான், ஆசிரியர் 'ஒரு பான் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும் - வருவன தாமே வழக்கென பான் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணுமை பொருளியலிற் கூறினாராகனின், இச் சொழிப' என இப் பொருண்மை பொருளியலிற் கூறினாராகனின், இச் குத்திரத்திற்கு அஃது உரையாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க. அல்லது உம், பார்ப்பான் கண்ணுன்னான் என்றவழிக் கண்ணுண்மை சாதிப்பறிச் செல்வதொன்றாகனின் பார்ப்பாணிக்கும் பார்ப்பார்க்கும் அல்லது பிற சாதியார்க்கும் அஃறிணைக்கும் செல்லாமையின், ஐம்பாற் கிளவிக்கும் உரியவென்றல் பொருத்தாமையானும், அவர்க்கு அது கருத் தன்மை யறிக.

(சேனா : க௭௭ — இளம் : க௭௭)

பிறவும் என்றதனான், மக குழவி போல்வன கொள்க. இவற்றை உயர்திணைப் பெயர் என்றால் உரையாசிரியர் எனின்—மரபியலுள்,

‘மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பு - மலையு மன்ன வப்பா லான’ எனவும், ‘குஞ்சரம் பெறமே குழனிப் பெயர்க்கொடை’ எனவும், அவை அகிலிணைக்காதல் கூறி, ‘குழவியு மகவுமாயிரண் டல்லை - கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே’ என உயர்திணைக்கும் ஒதிவைத்தாராகலின், அவை வீரவுப்பெயரேயாம்; அதனான் அது போலியுரை யென்க.

(சேனா : ௧௮௨ — இளம் : ௧௭௯)

அகிலிணை யொருமையும் அத்திணைப்பன்மையும் உயர்திணை யொருமை யும் ஆகிய பலவற்றையும் உணர்த்தலாற் பன்மை சுட்டிய பெயர் என்பாரும் உனர்; அகிலி உரையாசிரியர் கருத்தன்மை அவ் வுரையான் விளங்கும்.

(சேனா : ௧௮௪ — இளம் : ௧௮௪)

எல்லாப் பார்ப்பாரும், எல்லாச் சான்றாரும் எனப் படர்க்கைக்கண் வருதலும் கோடற்குத் தன்னுளுறுத்த பன்மைக்காங்கால் உயர்திணை மருங்கி னல்லது ஆகாதென மொழிமாற்றி யுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—படர்க்கைக்கண் வருதல் இடவழுவமைதி யென்றவழிப் படும் இழுக்கின்மையானும், ‘தன்மைச் சொல்லே யகிலிணைக்கினவி’ எனவும், ‘யான் யாம் நாமென வருஉம் பெயர்’ எனவும், பிறுண்டும் ஒதியவாற் றால், தன்மைச்சொல் அகிலிணைக்கின்மை பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாமையானும், எழுத்ததிகாரத்துள், ‘உயர்திணை யாயி னம்மிடை வருமே’ எனத் தன்மைக்குரிய சாரியையே கூறலானும், அது போலியுரை யென்க.

(சேனா : ௨௫௫ — இளம் : ௨௫௦)

உரையாசிரியர் கெடியனும் வலியனும் ஆயினான் என்புழி உம்மை-ஆக்கங்குறித்து நிறுவின் ஆக்கவும்மை யென்றார்:

(சேனா : ௨௪௨ — இளம் : ௨௪௪)

அகிலிணை, இதனை வீரனிறைப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ இசை நிறை, குரை அசைநிலையென்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, மற்ற அத்தில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான் வேறுபடுவனவற்றை இரண்டாமென்பதல்லது. சொல்வகையான் இரண்டாகிய சொல்லு இரண்டாமென்றதனான் ஓர் பயனின்மையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க. அல்லதூஉம், ஒருசொல்லே இசைநிறையும் அசைநிலையுமாக லுடைமையான் அவற்றை உடன்கூறினாரென்னுக்கால் இசைநிறையும் அசைநிலையும் ஒருங்கு மயங்கக் கூறலாமானனும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மை உணர்க.

(சேனா : ௨௮௮ — இளம் : ௨௮௩)

பிறவெண் ஓடாநின்றவழி ஏகாரவெண் இடைவந்ததாயினும் ஓடா நின்ற பிறவெண்ணையாமென உரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அவ்வாறு வீராவெண்ணியவழிப் பிறவெண்ணுற் பெயர் கொடுப்பின் அதனை ஏகாரவெண்ணென்பாரையும் விலக்காமையானும், பிறவெண்ணும் என்றதனற் பெறப்படுவதோர் பயனின்மையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : உகக — இளம் : உஅக)

‘யாணீ தேர் குதிரை காலன், எறித்தார்’ என உம்மையும் உருபும் உடன்றோடுக்கவழி உம்மைத்தொகை யென்னது உருபு தொகை யென்க என்பது இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அஃது உம்மைத் தொகையாதலின் ஒருசொன்னடைத்தாய் உருபேற்றானும் பயனிலை கொண்டானும் நிற்கும்; அத்தொகையிடை உருபின்மை சிற்றறிவினார்க்கும் புலனும்; அதனால் அஃதவர்க்குக் கருத் தன்மை சொல்லவேண்டுமோ என்பது.

(சேனா : உகக — இளம் : உஅஅ)

‘சாத்தன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான்’ என மூவரும் வந்தமைபார் கவியானம் பொலித்தது’ எனச் செல்வெண் தொகை பெற்றுவந்தது என்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய் அமைந்து மாறுதலின் எண்ணப்படாமையானும், மூவரும் என்பது சாத்தன் முதலாயினோர் தொகையாகலானும், அது போலியுரை என்க.

(சேனா : உகச — இளம் : உஅக)

இவை மூன்றும் பொருளிற்பிரித்து எண்ணின்கண் அசையாய் வருதலுடைய என்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரும் உளர். அசைநிலை என்பது இச்சூத்திரத்தார் பெறப்படாமையானும், ‘கண்ணிமை நோடி’ என்னுஞ் சூத்திரத்து எனவைக் கண்ணிமை என்பதனோடுங் கூட்டுக என்றுரைத்தலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : ச௦க — இளம் : ககக)

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடு ஒக்கும் தமிழ்ச்சொல் என்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, ஒக்கும் என்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையான் ஒப்புமையும் வேற்றுமையும் உடைமையான் இரண்டாகல் வேண்டும். இவை எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபாடு இன்மை யாகிய ஒருசொல்லிலக்கணம் உடைமையான் இரண்டுசொல் எனப்படா; அதனால் ஒத்தல் யாண்டையது, ஒரு சொல்லேயாம் என்பது. ஒரு சொல்லாயினும் ஆரியமும் தமிழுமாய் இடவேற்றுமையான் வேறுபின் எனின், அவ்வாறாயின், வழக்கும் செய்யுளும் ஆகிய இடவேற்றுமையார் சோறு கூழ் என்னுள் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும்; அதனால் இடவேற்றுமை யுடையவேளும் ஒரு சொல்லிலக்கண முடைமையான் ஒரு சொல்லேயாம். ஒரு சொல்லாயவழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட் செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வடசொல்லாய் சண்டு வழங்கப்பட்டன எனல் வேண்டும்; அதனால் இது போலியுரை என்க. அல்லது உம், அவை தமிழ்ச்சொல்லாயின் வடவெழுத்தொரீஇ யென்றல் பொருந்தாமையானும், வடசொல்லாதல் அறிக.

(சேனா : ச௦அ — இளம் : ச௦உ)

எருத்துவாயின் என்பதற்கு சற்றயற்சீரவயின் என்று பொரு ளுரைத்து, ‘குரல் பம்பிய சிறுகான் யாரே - குரர மகளி ராரணம்

கிளரே - சார னுட லேரு தீயே - வார வெனினே யானஞ் சுவலே ' என்புமி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச்சீர் சுற்றயற் சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணம் காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—யானஞ் சுவலென நின்றாங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : சகடு — இளம் : ச௦௯)

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கது என்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்கப்படா, வழங்கிய வாரே கொள்ளப்படும் என்றது, பிரித்தவழித் தொகைப்பொருள் சிதைதலானன்றே ; கொன்றயானை என விரித்தவழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல், 'புணரிய விலையிடை யுணரத் தோன்ற' என்றற்கோர் காரணம் இல்லையாம். அதனாற் பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையின், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்று என்க. அல்லதுஉம், ஆகுபெயர் உணர்த்தியவழி வினைத்தொகை யுளப்பட, 'இருபெயரோட்டும்' என்றாராகலானும், வினை நின்று தொகுதல் அவர்க்குக் கருத்தன்மையறிக.

(சேனா : சக௯ — இளம் : ச௧௦)

கரியது என்னும் பண்புகொள்பெயர் கருங்குதிரை யெனத் தொக்க தென்றால் உரையாசிரியர் எனின்—அதனைப் பெயரெச்சம் வினைத் தொகை விலைமொழியென்றதற்கு உரைத்தாங்கு உரைத்து மறுக்க. பிறசொற்கொணர்க்கு விரிக்குங்கால், கரிய குதிரை, கரிதாசிய குதிரை, கரியது குதிரை என அத்தொகைப் பொருளுணர்த்துவன எல்லாவற்றினும் விரிக்கப்படும்.

(சேனா : ச௧௨ — இளம் : ச௧௧)

சிலம் வல்லென்றது, நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—சொல்ற்பொருள் அன்மையின், அவை காட்டல் அவர் கருத்தன்று என்க.

(சேனா : ச௧௩ — இளம் : ச௧௨)

முன்னிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல வினுவொடு சிவணி நிலவாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, வினுவொடு சிவணல் இவற்றிற் கொள்ளுள் எய்தாமையின் விலக்க வேண்டா ; அதனாற் அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

(சேனா : ச௧௪ — இளம் : ச௧௩)

உரையாசிரியர் வினையியலுள் ஓதப்பட்டன சில வினைச்சொற்கு முற்றுச்சொல்வென்று குறியீடுதல் முதலிற்று இச்சூத்திரம் என்றால் எனின்—குறியீடு கருத்தாயின், 'அவ்வா நென்ப முற்றியன் மொழியே' என்னது, அவ்வாறு முற்றியன்மொழி யெனல் வேண்டுமனகலான், அது போலியுரை யென்க. முற்றியன்மொழி யென்ப என மொழிமாற்றவே குறியீடாம் எனின், குறியீடு ஆட்சிப் பொருட்டாகலின், குறியான் அதனை ஆளாமையான் ; மொழிமாற்றி யிடப்படுவதென்கையோ என்பது. அல்லதுஉம், முற்றியன் மொழி யெனக் குறியீட்டாராயின், இவை பெய





வருவதனையும் வேறோதல் வேண்டும்; அதனை வேறோதாமையானும் எனவெனெச்சமென அடக்குதலே கருத்தாகக் கொள்க. குறிப்புப் பொருளைப், 'பசப்பித்துச் சென்று ருடையையோ', 'இளைதாக முன்மரல் கொல்க' என்பன முதலாகிய தொடர்மொழியே உணர்த்தலான் எஞ்சுபொருளைப்படாவாயினும், அப்பொருள் பிறசொல்லானல்லது வெளிப்படாமையின், அச்சொல் எச்சமாயிற்று. குறிப்புப் பொருளே யன்றி எஞ்சுபொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணர்ந்து தமக்கேற்ற சொல்லால் உணர்த்தப்படுதலின், குறிப்பான் எச்சஞ்செப்பல் மூன்றிற்கும் ஒத்தவாறறிக.

(சேனா : சசஅ — இளம் : சசஉ)

உயர்த்தான் தமனொருவனைக் காட்டி, இவற்குக் கொடு என்னும் என்றால் உரையாசிரியர் எனின்—ஆண்டுப் படர்க்கைச்சொற் படர்க்கைச்சொல்லோடினயதலான் வழுவின்மையின் அமைக்கல் வேண்டாவாம்; அதனால், அது போவியுரை என்க.

(சேனா : சசௐ — இளம் : சசச)

செய்யாய் என்னும் முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறை படாது செய்வென் விதிவினை யாதலுமுறித்து என்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அற்றன்று, செய்யாய் என்னும் எதிர்மறைவினையும் செய்யாய் என்னும் விதிவினையும் முடிந்தநிலைமை ஒக்குமாயினும், எதிர்மறைக்கண் மறையுணர்ந்தும் இடைநிலையும் உண்மையான், முடிக்குஞ்சொல் வேறெனவே படும். மறை உணர்த்தும் இடைநிலையாவன: உண்ணலன், உண்டிலன், உண்ணாது, உண்ணேன் என்புழி வரும் அள்ளும் இல்லும் ஆவும் ஏயும் பிறவுமாம். உண்ணுப் உண்ணேன் என்புழி எதிர்மறை ஆகார ஏகாரக் கேட்டு நின்றன எனல்வேண்டும், அல்லாக்கால் மறைப்பொருள் பெறப்படாமையின். அதனால் எதிர்மறைச்சொல்லே விதிவினைச் சொல்லாகாமையின் அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க. அல்லது உம், ஆசிரியர் அக்கருத்தினராயின், செய்யாய் என்னும் எதிர்மறை வினைச்சொல் என்றோதுவார்மன்; அவ்வாறு ஒதாமையான், அவர்க்கு அது கருத்தன்மையான் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்மை அறிக.

(சேனா : சசௐ — இளம் : சசௐ)

'பெயர்த்தனென் முயங்க' என்பது முதலாயின செய்தெனெச்சம் முற்றியுத் திரிந்தன என்றும், 'ஒடித்துண்டெஞ்சி' என்பது முதலாயின செய்வெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன என்றும், முன்னருரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—பெயர்த்தனென்முயங்க என்பது முதலாயின எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்பொரு ளுணர்ந்துவதல்லது இடமும் பாலும் உணர்த்தற்பாலவல்ல; எச்சப்பொருண்மையாவது மூன்றிடத்திற்கும் ஐந்து பாத்கும் பொதுவாகிய வினைநிகழ்ச்சி யன்றே; அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஓயிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலும் உணர்த்தலின், அவை முற்றுத் திரிசொல்லெனவே படும். சொன்னிலையுணர்ந்து வினைகோடன் னாத் திரத்தான் வினைபெச்சமெனின், மாரைக்கிளவியும் வினையொடு முடியும் வேற்றுமையும் பிறவுமெல்லாம் வினையெச்சமாவான் செல்லும்; அதனால் அவர்க்கு அது கருத்தன்றென்க. அல்லது உம், 'கண்ணியன் வில்லன் வரும்' என வினைக்குறிப்பு முற்றியுத் திரிந்தகேற்பதோர் வினையெச்சம் இன்மையானும், அது கருத்தன்மை அறிக.

‘ஒடித்துண்டெஞ்சிய’ என்பதூஉம், ‘ஞாயிறு பட்டு வந்தான்’ என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செய்தெனெச்சத்திற்குரிய இறந்தகாலம் உணர்த்தலான், ஏனென்காவத்திற்குரிய செயவெனெச்சத்தின் திரிபெனப்படா; செயவெனெச்சத் திரிபாயின் செயவெனெச்சத்திற்குரிய காலம் உணர்த்தல் வேண்டும். ‘மழை பெய்ய மரம் குழைத்தது’ எனச் செயவெனெச்சத்திற்கு இறந்த காலமும் உரித்தெனின், காரண காரியப் பொருண்மை யுணர்த்தும்வழியல்லது செயவெனெச்சம் இறந்தகாலம் உணர்த்தாது; ஒடித்துண்டதும் ஞாயிறு படுத்ததும், எஞ்சதற்கும் வருதற்கும் காரணமன்மையான் ஆண்டிறந்தகாலம் உணர்த்தாமையின், செய்தெனெச்சமாய் நின்று தமக்குரிய இறந்த காலம் உணர்த்தின எனப்படும். அதனாற் செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன என்றலும் அவர் கருத்தன்று என்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறு பட்டபின் வந்தான் என இறந்தகாலம் உணர்த்தலும், ஞாயிறு பட்டவந்தான் என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என நிகழ்காலம் உணர்த்தலும் வழக்கு கோக்கிக் கண்டுகொள்க.

(சேனா : சகர — இளம் : சருக)

‘வைகைக் கிழவன் வயங்குதாரீ மாணகலர், தைவலா யின்றாரீ நல்கியே நல்காயே, கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே, நாடரியக் கௌவை யொருங்கு’ என்புழி, வைகைக்கிழவன் கூடலார்கோ என்பன ஒருபொருளை வரைத்துணர்த்தலாற் பிரிவிலவாகலின் வரையப்படா என்றும்; ‘கொய்தவிர்த் தண்டலக் கூத்தப் பெருஞ்சேந்தன், வைகலுமேறும் வயக்களிதே - கைதொழுவல், காலேக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காலவெழ், சாலேகஞ் சார நட’ என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச்சாந்து பூசினார் எல்லார்க்கும் பொதுவாய்க் கூத்தப்பெருஞ் சேந்தனையே வரைத்துணர்த்தாமையின், அவை பிரிவுடையவாம் என்றும் உரையாசிரியர் உரைத்தாரால் எனின்—அற்றன்று, ‘நாணிரின் ரோணிலை கண்டி யானும், பேணினே னல்லினோ மகிழ்க வானத், தணங்கருங் கடவு ளன்ரோணின், மகன்ரு யாதல் புரைவதா வெனவே’ என்புழி, வானத்தணங்கருங் கடவுளன்ரோன் என்பது மகவிரிக்கெல்லாம் பொதுவாய் நாணிரின்ரோனை வரைத்து உணர்த்தாதாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பான் அவனையே உணர்த்தினாற்போலக் காலேக வண்ணன் என்பதூஉம் பொதுவாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பாற் கூத்தப்பெருஞ் சேந்தனையே உணர்த்திப் பிரிவிலவாய் நிறுவான், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

## நச்சினூர்க்கிரியர் உரையாசிரியர் கூற்றைத் தழுவி அதனை எடுத்துக் கூறுமிடங்கள்

(நச் : க — இனம் : க)

உரையாசிரியரும், சொல் என்பது எழுத்தினால் ஆக்கப்பட்டுத் திணையறிவுறுக்கும் ஓசையென்றும், தன்னை உணர நின்றவழி எழுத்து எனப்படும் தான் இடைநின்று பொருளுணர்த்தியவழிச் சொல் எனப்படும் என்றும் கூறினார் இக்கருத்தே பற்றி.

(நச் : க — இனம் : க)

‘மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்’ எனவும், ‘சில் சொல்லிற் பல்கந்தல்’ எனவும் பிறுண்டுஞ் சான்றோர் செய்யுளில் இன்சாரியை உருபு பற்றாது நின்றல் நோக்கி உரையாசிரியரும், ‘ஆயிருதிணையினையும்’ என இரண்டா முருபு விரித்துப் பொருள் கூறினார்.

(நச் : கஅச — இனம் : கஎக)

வெண்குடைப் பெருவிறல் என்பது செங்குடை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயைபின்மைமாத்திரை நீக்கி நின்றாற்போலப் பன்மைசுட்டிய என்பதும் ஒருமையியைபு நீக்காது பன்மை சுட்டுதலோடு இயைபின்மைமாத்திரை நீக்கி நின்றது; இஃது இயைபின்மை நீக்கமாம். கருங்குவையென்பது செம்மை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்குதலிற் பிறிதினியைபு நீக்கமாம். எனவே விசேடித்தல் இருவகையவாயின; எனவே, பல பால்களையும் உணர்த்தி நின்றலிற், ‘பன்மைசுட்டிய’ என்றொன்று உரையாசிரியர் கூறியதே சேனாவரை வர்க்குங் கருத்தாயிற்று.

நச்சினார்க்கினியர் உரையாசிரியர் கூற்றை

மறுத்துக் கூறுமிடங்கள்

(நச் : ௨௮௩ — இளம் : ௨௭௯)

ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறியதனை ஈண்டும் 'இறுதியிலுயிரே' என்று ஒருதலைமொழி யென்னும் உத்தியாகக் கூறினமையானும் உரையாசிரியரும், 'கெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி' என்புழி, ஓளகாரத்தினை உதாரணங் காட்டாது. 'கவலோடியையின்' என்பதனாற் கெள வெள என உதாரணங் காட்டினமையானும் ஈண்டு, 'ஆயிய னிலையுங் காலத் தானு - மனபெடை யின்றித் தான்வரு காவையும்' என்னும் இரண்டிற்கும் ஓளஉ ஓள என்று உயிரையே உதாரணமாகக் காட்டுதல் மறுகொளக்கூறலாமென்று உணர்க.

(நச் : ௩௯௦ — இளம் : ௩௮௪)

இதற்கு உரையாசிரியர் இலத்தாற் பற்றப்படும் புலவரென வேற்று மையாகப் பொருள் கூறினாரால் எனின், ஆசிரியர், 'அல்வழியெல்லா மெல்லெழுத் தாகும்' என அல்வழியே கூறத்தொடங்கி, 'அகமென் னிளவிக்குக் கைமுன் வரின்' எனப் பண்புத்தொகையும், 'இலமென் னிளவிக்கு' என அல்வழிக்கண் வரும் உரிச்சொல்லுங் கூறிப், பின்னர் எண்ணுப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயருங் கூறிப், 'படர்க்கைப் பெயரும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தின், 'வேற்றுமையாயின்' என மீட்டும் வேற்றுமையை எடுத்து ஒதினமையின் இலமென்பதனை வேற்றுமை யென்றல் பொருந்தாமை உணர்க. இலமென்னுஞ் சொல் யாம் பொருளிலம் என முற்றுச் சொல்லாயும் ஒருகால் உரிச்சொல்லாயும் நிற்கும் என்பது உணர்த்துதற்கு இலத்திற்கு உரிச்சொற்றன்மைப்பட்டு நிற்குமிடத்து என்னார். 'இலமென் னிளவிக்குப் படுவரு காலை' என நிலைமொழி வருமொழி செய்து முன்னர் ஆசிரியர் புணர்த்தமையின் இலம்பாடு என ஒரு சொல்லாக ஓதாமை உணர்க. 'இலம்பாடு காணுத் தரும்' என்றதோ எனின், இல்லாமை உண்டாதல் காணுத்தரும் எனப் பொருள்கூறிக் கொள்க.

(நச் : ௪௪௦ — இளம் : ௪௩௪)

இனிப், பிறசொல் வாராது தம்மைத்தாமே முடிக்குமென்று, விண்ணென வினைத்தது, ஒல்லென ஒலித்தது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அவை தம்மைத் தாமே முடியாமல் அது விண்ணெனவிங்கிற்று ஒல்லெனவோடிற்று எனப் பிறசொல் வந்து முடித் ததும் அவற்றிற்கு ஏற்குமனகலானும் அவை என என்னும் இடைச்சொல் லாகலானும் அவற்றைக், கொண்டாற் காரெனக் கறுத்தது என்னும் பண்புங் கோடல்வேண்டுமனகலானும் அது போலியுரையாம்.

(நச் : ௪௫௫ — இளம் : ௪௪௮)

இனி, இடைச்சொற்களெல்லாந் தாம் அடைந்த பெயர்வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நின்றனின் வேற்றுமைச்சொல் — ௨.

சொல்லப்படுமென்று பொருள் கூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின்— அவை வேறுபாடுசெய்தல் அவ்வோத்திற் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருளால் ஆண்டுப் பெறப்படுதலின் சண்டுக் கூறல் கூறியது கூறலாமாகலின் அது பொருத்தது என்க.

(சு : சடுஎ — இனம் : சடு௦)

இனி, ஞாயிறுபட என்னுஞ் செயவெனெச்சத்து அகர ஈறுபட்டு என உகர ஈறும் திரித்துநின்றது என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்— ஞாயிறுபட வந்தான் என்பது ஞாயிறுபடாநிற்க வந்தான் என நிகழ்காலம் உணர்த்துதல் வழக்காதலின் அது திரித்து இறந்தகாலம் உணர்த்தும் என்றல் பொருத்தாமை உணர்க.

(சு : சடுஅ — இனம் : சடுக)

இச்சூத்திரத்திற்கு வழக்கிடத்து உடனிற்கற்பால அல்லனவற்றது உடனிலை போற்றுக என்று பொருள்கறி, 'இங்காழிக்கு இங்காழி சிறிது பெரிது' என்பது காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அது சிறப்பின் கண் வரும் நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளாய் அடங்குதலானும் சிறிதென்பது பெருமையை விசேடித்து நின்றலானும் அதுதான் முன்னர்ப் பெறப்பட்டமையானும் இவ்வெச்சமயக்கல் கூறுதலே ஆசிரியர் கருத் தென்று உணர்க.

(சு : சடுக — இனம் : சடுஉ)

இச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர், சொல்லுவான் குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொற்களும் உன இப்பொருள் இத்தன்மைய என்று கூறுதற்கண் எனப் பொருள்கறிச், 'செஞ்செவி வெள்ளொக்கல்' என்பது காட்டினாரால் எனின், அது குறிப்பிற்றோன்றலினது வேறுபாடாம் என மறுக்க.

இளம்பூரணம் விளக்கவுரை



பண்டித வித்துவான்  
சைவப்புவவர், சித்தாந்த நன்மணி

கு. சுந்தரமூர்த்தி

# தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம் விளக்கவுரை

[பண்டித வித்துவான், சைவப் புலவர், சித்தாந்த நன்மணி]

கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் எழுதியது]

**க. கிளவியாக்கம்**

**முதல் நூற்பா**

சொல் என்பது எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஒசை என்பர் இளம்பூரணர். 'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்ற தொடர் இருபொருள்பட நிற்கின்றது. ஒன்று எழுத்தாதல் தன்மையொடு புணர்ந்து என விரிந்து பொருள் தருவது. இன்னொன்று 'எழுத்துக்கள் பல சேர்ந்து' என்று பொருள் தருவது. இவ்விரு பொருளையும் அகப்படுத்தி நிற்பதே எழுத்தொடு புணர்ந்து என்பது. இங்ஙனமன்றி எழுத்துக்கள் பல சேர்ந்து என்றுமட்டுமே பொருள்கொள்ளின் ஒரெழுத்தொரு மொழியாய் வருவனவற்றிற்கு இலக்கணமின்றி முடியும். 'ஆ' என்பது பசுவைக் குறிக்கும். 'ஆ' என்பது எழுத்தாதல் தன்மையொடு புணர்ந்துநின்று பொருளை அறிவுறுத்தலின் இதுவும் சொல்லாயிற்று. எழுத்தாத்தன்மை யாவது, 'ஆ' என்பது நெடிலாதலும், இருமாத்நிரையதாதலும் பிறவுமாம். இந்நிலைமை சொல்லாக்காலும் மரபின்றி நின்றனின் எழுத்தாதல் தன்மையொடு புணர்ந்து என்றார். 'அறம்' என்புழியோ எழுத்துக்கள் பல சேர்ந்து ஒரு சொல்லாக நிற்கின்றன.

ஒரெழுத் தொருமொழிகளாக நிற்கும் ஆ, கா போன்றன தன்னைத்தான் குறிப்பின் (ஆ, கா என்ற எழுத்துக்களையே குறிப்பின்) எழுத்துக்கள் என்றும், அவை முறையே பசு, சோலை போன்ற பிற பொருள்களைக் குறிப்பின் சொல்லென்றும் பெயர் பெறும். என்னை?

'தன்னை புணர்த்தின் எழுத்தாம் பிறபொருளைச்  
சுட்டுதற் கண்ணையாம் சொல்'

என்பவாகலின்.

'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்பதற்கு இவ்விருபொருள் உளவாதல் நன்குணர்த்தே நண்ணுலாகும்,

‘எழுத்தே, தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாம்’ என்றனர்.

சேனாவரையரும், “உரையாசிரியரும் எழுத்தாதல் தன்மை யொடு புணர்ந்து என்பார் ‘எழுத்தொடு புணர்ந்து’ என்றாகலின் ஒருபுடை ஒற்றுமையே கூறினார்” என இதனை விளக்குமாறு காண்க.

மேல் எழுத்ததிகாரத்தும் பொருளதிகாரத்தும் ‘இதனை எனைத்துவகையான் ஒதினானோவெனின் எட்டுவகைப்பட்ட இலக்கணத்தான் ஒதினான் எனக்’ எனக் கூறி விளக்குமாறுபோலவே இவ்வதிகாரத்தும் அவ்வெண் பகுப்பையும் எடுத்தோதி விளக்குகின்றார். நச்சினார்க்கினியரும் இங்ஙனமே கூறுவர்.

ஒட்டு என்பது தொகை என்ற பொருளில் வருகிறது. ஒட்டுதல் தொகுதல் என்பன சேர்தல் என்னும் பொருளன. இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் தம்முள் சேர்ந்து நின்றலே தொகையாதலின் ஒட்டு என்பது அதனை உணர்த்திற்று.

வழுக்கனைந்து சொற்களை ஆக்கிக்கொண்டமையால் கிளவி பாக்கம் ஆயிற்று எனக் கிளவியாக்கத்திற்கு விளக்கம் கண்ட சேனாவரையரும், நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறு கருத்தை இரண்டாவது கருத்தாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். தெய்வச்சிலையார் இவ்வாறு கருத்தையே தழுவி யுள்ளார். அவர் கூறுமாறு:—‘கிளவி பாக்கம், கிளவியதாக்கம் என விரியும். அதற்குப் பொருள் சொல்லினது தொடர்ச்சி என்றவாறு. சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து பொருள்மேல் ஆகும் நிலைமையைக் கிளவி பாக்கம் என்றார்.’

‘அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே’ என்ற தொடரில் பிற என்ற சொல்லின் இன்றியமையாமை விளக்கப்படுகின்றது. அஃறிணை என்மனார் அவரல என்றமட்டுமே சொல்லியிருப்பின் அவர் என்ற சுட்டு முற்கூறப்பட்ட உயிருடைய மக்களையே குறித்த நின்றலின் அவரல என்பதிலும் அஃறிணையில் உள்ள உயிருடைப் பொருள்களைமட்டுமே குறித்துவிடும். ஆனால் உயிரில் னவையும் அஃறிணையாதலுக் காண்கின்றோம். அத்தகைய உயிரில் னவற்றையும் உயிருடையவற்றையும் ஒருங்கு குறிக்கவே ‘பிற’ என்ற சொல் வேண்டியதாயிற்று என விளக்குகின்றார், இளம் பூணர். ‘மற்றுயிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை’ என்ற நன்னாலும் காண்க. இதிலிருந்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பாண்டும் வெற்றெனத் தொடுத்தலின்றி, நவின்னோர்க்கு இனிக்கும் இன்றியமையாத நன்மொழிகளையே புணர்த்து நூலியற்றும் இயல்பினர் என்பதனை அறிபலாம்.



இக்கருத்தினைப் பின்பற்றித் தெய்வச்சிலையாரும், 'அவரால் லாத அஃறிணை' என்னுது, பிறவென்றது என்னையெனின், மக்கள் அல்லாத என்றவழி உயிருள்ளவற்றையே கூட்டும் என்றைபுற்று உயிரில் பொருளும் அஃறிணை என்பது அறிகித்தற்குப் பிறஎன்றார்' எனக் கூறுமாறு காண்க. நச்சினாக்கினியரும் இங்ஙனமே கூறுவர்.

இவர்கள் அனைவரும் பிற என்ற சொல்லின் இன்றியமை யாமையே விளக்கச் சேனாவசையர் மட்டும் 'அவரால்' என்ற சொல்லும் இன்றியமையாததுதான் என விளக்குகின்றார். அவர் கூறுமாறு:—“இனி 'அவரால்' என்னுது 'பிற' என்றேறிகின் றாதல்லாத பிறவென்று அவாய்கிற்குமாகலின் 'அவரால்' என்றார். இனி 'அவரால்' என்றே ஒழியின் அவற்றது பகுதியெல்லாம் எஞ்சா மல் தழுவாமையின், எஞ்சாமல் தழுவுதற்கு 'அவரால் பிற' என்றார்”. இவ்வருமை பாராட்டுதற்குரியதாகும்.

ஒரு சொல்லொடு மற்றொரு சொல் தொடரும்பொழுது மூன்று வகையாகத் தொடரும் என்பர் தமிழ்நூலார்.

1. நொயநிலை வகை:—‘யாணக்கோடு’ என்பது இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. இத்தொடர் யாணயது கோடு என கிரிதலின் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகும். எனவே யாண என்ற சொல்லிற்கும், கோடு என்ற சொல்லிற்கும் உள்ள தொடர்பு (ஆறும் வேற்றுமை) தொகைநிலைத் தொடர்பு ஆகும்.

2. எண்ணுநிலை வகை:—‘நிலனும் நீரும்’ என்பது இதற்கு எடுத்துக்காட்டாம். இது நிலனும் நீரும் என எண்ணுதற்கண் வந்துள்ளது. எனவே நிலன் என்ற சொல்லுக்கும் நீர் என்ற சொல்லுக்கும் உள்ள தொடர்பு (எண்ணுதற்கண் வந்துள்ளமை யின்) எண்ணுநிலை வகையாகும்.

3. பயனிலை வகை:—‘சாத்தன் உண்டான்’ என்பது இதற்கு எடுத்துக்காட்டாம். சாத்தன் என்னும் எழுவாயை முடிக்க வந்த சொல் உண்டான் என்பதாம். எனவே அதற்கு அது பயனிலையாம். ஆகலின் சாத்தன் என்ற சொல்லிற்கும் உண்டான் என்ற சொல்லிற்கும் உள்ள தொடர்பு பயனிலை வகை யால் வந்ததாகும்.

வடநூலார் இங்ஙனம் சொற்கள் தொடர்தலை அவாய்க்கி லாமும், அண்மையானும், தகுதியானும் தொடரும் என்பர்.

திணை என்பது நிலம், குலம், ஒழுக்கம் ஆகிய பொருள்களைக் குறிக்கும். நண்டுத் திணை என்பது ஒழுக்கத்தை உணர்த்தும் என்றும் அஃது ஆகுபெயராய் அவ்வொழுக்கத்தையுடைய மக்களைக் குறித்தது என்றும், உயர்திணை என்பது இளம்பூரணர்

கூறியவாரேபோல வினைத்தொகை என்றும் கூறுவர் நச்சினுர்க்கினியர்.

தெய்வச்சிவையார் உயர்திணை என்பது பண்புத்தொகை என்றும், வினைத்தொகை எனினும் ஆம் என்றும் உரைப்பர்.

சங்கர நமச்சிவாயர் திணை என்பது குலத்தை உணர்த்தும் என்றும், உயர்திணை என்பது உயர்வாகிய குலம் எனப் பொருள் படுதலின் பண்புத்தொகைபென்றும் கூறி மேற்கூறிய கருத்தினை மறுத்துரைப்பர். அதனை நன்னூல், பெயரியல்—4ஆம் நூற்பா உரை நோக்கி அறிக.

‘என்மனார்’ என்பதற்கு இளம்பூரணர் தரும் சொல்லிலக்கணமே இறைபனர்களையிவ லுரையிலும் காணப்படுகின்றது. எனினும் இக்கருத்தைச் சேனாவரையரும் தெய்வச்சிவையாரும் வன்மைபாக மறுத்துரைப்பர். அதனை அவரவர உரையான் அறிக.

‘மக்கட் சுட்டு’ என்றவிடத்துச் சுட்டு என்பதற்கு இரு சாரர் கருத்துத் தரப்படுகின்றது. (1) சுட்டு-மக்கள் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதற்குக் காரணமாகிய தன்மை என்பது. (2) சுட்டு-மக்கள் என்னும் பொருளையே குறிக்கும் என்பது. இவற்றுள் பின்னைய கருத்தினர் இளம்பூரணர்.

‘ஆயிருதிணையின் இசைக்கும்’ என்றவிடத்து ஆயிரு திணையையும் இசைக்கும் என இரண்டன் உருபு விரித்துரைத்தார் இளம்பூரணர். ஆயிருதிணையின் கண்ணும் இசைக்கும் என ஏழனுருபு விரித்துரைத்தலே தக்கது எனக் கூறி இரண்டனுருபு விரித்துரைத்தலை மறுத்துரைத்தார் சேனாவரையர். ஆயினும் சேனாவரையரை மறுத்து இளம்பூரணர் கருத்தே வலியுடைத்து என நிதியுள்ளார் நச்சினுர்க்கினியர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

‘இசைக்கும்’ என்பதை முற்றுகவேகொண்டு பொருள் உரைத்திருப்ப, அதனைச் செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் எனப் பின்னர்க் கூறியிருப்பது தவறாகும். இது எழுதியோரால் நேர்ந்த பிழை என்பர் திரு. பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்கள்.

## 2 ஆம் நூற்பா

ஆண், பெண், பலர் என உயர்திணைப்பொருள் மூன்று வகைப்படும். எனவே அவற்றையுணர்த்தும் சொல்லும் ஆடுஉ வறிசொல், மகடுஉ வறிசொல், பலரறியும் சொல் என மூவகைப்படும் என்பது கருத்து. இது உத்தியால் கொள்ளப்பட்டதாகும். தந்திர உத்தியாலுட் கூறப்பட்ட உத்தி. இக்கனம் கூறுவது ‘வந்ததுகொண்டு வராதது முடித்தல்’ என்னும் உத்தியினைச் சாரும்.

இத்துற்பாவில், சேனாவரையர் உரையாசிரியர் கருத்தாகக் கூறுவது:—‘உயர்திணைச்சொல் உணர்த்தி அதனது பாருபாடு கூறுகின்றார் ஆகலின் ‘அம்முப்பாற்சொல் உயர்திணை என்றாராயினும் உயர்திணைச்சொல் மூன்று பாருபாடுபடும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.’

இப்பகுதி இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படவில்லை. இருந்து விடுபட்டிருக்கவேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

இத்துற்பா உரையில் சேனாவரையர் ‘உரையாசிரியரும் உயர்திணை பெண்ப்பட்ட பகுப்பை விரிப்புழி இத்துணையல்லது விரிபடாது என்பது ஈண்டுக் கூறியது’ என்றுரைத்ததூடம் என்க’ என்கின்றார்.

எனினும் இவ்வாக்கியம் ஈண்டுக் காணப்பட்டிலது. இருந்து விடுபட்டிருக்கவேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

#### 4 ஆம் நூற்பா

‘பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்  
ஆண்மை திரிந்த பெயர்கிலைக் கிளவியும்’

என்ற பகுதிக்கு உரையில்லை; ‘உயர்திணை யிடத்துப் பெண்மைத் தன்மை குறித்த ஆண்மைத்தன்மை திரிந்த பெயர்ச்சொல்லும்’ என்பது அதற்கு உரையாகும்.

ஆணிலக்கணமும், பெண்ணிலக்கணமும் விரவி ஒருவகையேனும் கிரம்பாது நிற்பது ‘பேடு’ ஆகும். ஆண்மைத் தன்மை குறைந்த பெண்மைத்தன்மை கிரம்பி நிற்பது ‘பேடி’ ஆகும். பெண்மைத் தன்மை குறைந்த ஆண்மைத் தன்மை கிரம்பி நிற்பது ‘அலி’ ஆகும்.

ஈண்டு, ‘உயர்திணை மருங்கின் பெண்மை சுட்டிய ஆண்மை திரிந்த பெயர்கிலைக் கிளவி’ என்பதால் குறிக்கப்பட்டது ‘பேடி’யே. ‘பெண்மை சுட்டிய’ என்பது பெண்மைத்தன்மை கிரம்பிய என்றும், ‘ஆண்மை திரிந்த’ என்பது ஆண்மைத்தன்மை குறைந்த என்றும் பொருள்படும். நன்னூலாரும் இதனை ‘ஆண்மை விட்டு அல்லது அவாவும்’ என விளக்குவர்.

இப்பேடியின் இயல்பை, ‘ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக் காமரூபிய பேடியாடலும்’ என்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியும் நன்கு விளக்கும். இப்பகுதிக்கு அடியார்க்குநல்லார் உரையருமாறு:—‘ஆண்மைத் தன்மையில் திரிதலாவது விகாரமும், விரியமும், தகரும் பெற்றியும், பத்தியும் பிறவும் இன்றாதல். ஆண்மை திரிந்த என்றதனால் தாடியும், பெண்மைக் கோலத்து

என்பதனால் முலை முதலிய பெண்ணுறுப்புப் பலவும் உடையது ஆண் பேடு எனக் கொள்க' என்பது. இவர் ஆண்மை திரிந்த பேடியை 'ஆண் பேடு' எனக் குறித்துள்ளார்.

'பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருக்கின்  
ஆண்மை திரிந்த பெயர்க்கிலக் கிளவி'

என்னும் தொல்காப்பியப் பகுதியை,

'ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கொலத்துக்  
காம னுடிய பேடி யாடலும்'

என்னும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியும்,

'பெண் அவாய் ஆண்டிழந்த பேடி யனியானோ'

என்னும் நாலடியார்ப் பகுதியும் எவ்வளவு அழகாக விளக்கி நிற்கின்றன ! இத்திறம் கிணந்து மகிழ்தற் குரியது.

இங்கனமன்றிப் பேடியும், அலையும் ஒன்று என்பாரும் பேடு, அழிதூஉ, அலி, மகண்மா என்பன ஒருபொருட்கிளவி என்பாரும் உளர். அவையெல்லாம் அத்துணைப் பொருத்தமுடையவல்ல. இளம்பூரணர் காட்டும் மூன்று உதாரணங்களில் 'பேடி வந்தான்' என்பது மட்டுமே பொருத்தமுடைத்து. கிளவியாக்கம் 12ஆம் துற்பாவும் காண்க.

'தெய்வம் சுட்டிய பெயர்க்கிலக் கிளவி' என்ற தொடரில் பெயர்க்கிலக் கிளவி என்பதற்கு இரண்டு விதமாகப் பொருள் கூறப் படுகின்றது. (1) பெயர்க்கிலக் கிளவி - பெயர்ப் பொருள் எனப் பொருள் படும். எனவே தெய்வத்தைக் குறித்த பெயர்ப்பொருள் என்பது முழுப்பொருள் ஆகும். (2) பெயர் - பொருள்; கிளவி - சொல். எனவே தெய்வம் என்ற பொருளைக் குறித்த சொல் என்பது இகற்கு முழுப்பொருள் ஆகும். இதற்கு ஆகுபெயரால் பொருளைக் குறித்தது என விளக்கம் கூறுவர். முதலாவது இளம்பூரணருடையது; இரண்டாம் உரை பிறருடையது. இருவரும் தெய்வம் என்பதைப் பொருளென ஒத்துக் கொள்கின்றனர்; ஆனால் பொருள் செய்யும் முறையில் சிறிது வேறுபடுகின்றனர். இளம்பூரணர் கிளவி என்ற சொல்லிற்குப் பொருளென உரைகொண்டார். பின்னவர் பெயர் என்ற சொல்லிற்குப் பொருள் என உரை கொண்டார்.

இனி, இத்துற்பாவில் உரையாசிரியர் கூறியதாகச் சேனா வகாசர் கூறும் கருத்து வருமாறு :- 'சுட்டிய என்பது செய்ரிய என்னும் வினைச்செய்சம் என்றும், ஆண்மை திரிதல் சொற்கின் கையின் பெயர்க்கிலக் கிளவி என்பது ஆகுபெயராய்ப் பொருள்மேல்

நின்றதென்றும் உரையாசிரியர் கூறினர்' என்பது. எனினும் பெயர் கிடைக்காவிட என்பதனை ஆகுபெயராகக் கொண்டதற் கேற்ற குறிப்பு - இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படுகின்றதே யன்றி, சுட்டிய என்பதை வினை பெச்சமாகக் கொண்டார் என்ற பகுதிக்கேற்ற குறிப்புக் காணப்பட்டிலது.

'உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே' என்பதால் மக்களும், 'தெய்வம் சுட்டிய பெயர்க்கிலைக் கிளவியும், இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கிலவே, உயர்திணை மருங்கின் பாட்டிரித் திசைக்கும்' என்பதால் தெய்வமும், 'இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கிலவே' என்னும் இலேசினால் நாகரும் உயர்திணையாதல் பெறப்படும். இங்ஙனம் ஸூலினாலும் உடையினாலும் அறிந்த கருத்தினையே இணைத்து 'மக்கள் தேவர் நாகர் உயர்திணை' என்று நன்னுணரும் தெளிவாகக் கூறினர்.

இளம்பூரணரும், நச்சினுர்க்கினியரும் நாகரை உயர்திணையில் அடக்கினர். தெய்வச்சிலையார் இதனை வன்மையாக மறுப்பர். அவர் மறுக்குமாறு :— 'தேவரும் மக்களும் விலங்குமாகிய கதிப் பொருண்மை கூறி, நாக கதிப் பொருண்மை கூறுதது என்னை யெனின், அக்கதி மேனிகழ்வதேவர் வழக்கின்மையின் கூரூராயினார். நாகன் வந்தான், நாகி வந்தான், நாகர் வந்தார் என வழங்குபவா லெனின் அக்கதியுட் டோன்றுவார் ஆணும் பெண்ணுமாகிப் போகம் துகர்வர் என்னும் இலக்கணம் இன்மையான், மக்களிற் றாய்மையில்லாதாரை புலகத்தார் வழக்குமாறு அவை யென்க. 'நாகர் துயருழப்பர்' என அக்கதி மேற்றோற்றுவார் (தம்) மேலும் வருமா லெனின், அவ்வாறு வருவன பால் கூறப்படுதலின்றி ஆணும்பெண்ணும் வரையறுக்கப்படாத பொருளை உயிர்த் தன்மையைக் குறித்து உயர்திணைப் பன்மையான் வழக்கினொன்க.

5 ஆம் நூற்பா

னகர வொற்று ஆண்பாலைக் குறிக்கும் என்பதே இந்நூற்பா வின் கருத்து. எனினும் படர்க்கை வினைமுற்றின் இயதிகில் வரும் னகர வொற்றே ஆவ்வாண்பாலைக் குறிக்கும் வன்மைபுடையது. இதனையே நன்னுணரும்,

'படர்க்கை வினைமுற்று காமம் குறிப்பின்  
பெறப்படும் திணைபால் அனைத்தம் ஏனை  
இடத்தவற் றெருமைப் பன்மைப் பாலே'

என நன்கு விளக்குதல் காண்க.

'உண்டான்' என்ற படர்க்கை வினைமுற்றின் கண் நான்கெழுத் துக்கள் இருப்பினும், இயதி நிற்கும் னகர வொற்றினாலேயே ஆண் பால் என்பது அறியப்படுதலின் ஏகாசம் பிரிகிலையாயிற்று.

ஏகாரம் பிரிநிலையன்று; அகைநிலைக்கண் வந்தது எனச் சேனுவலையர் கூறுவர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

## 7 ஆம் நூற்பா

உண்ப என்றற் றொடக்கத்தன உயர்திணைப் பலர்பால்,  
அஃறிணைப் பலவின்பால் ஆகிய இருநிலைக்கும் ஏற்றனவாம்.  
உண் + ப = உண்ப என்பதாயின் உயர்திணைப் பலர்பாலாம்;  
உண் + ப் + அ = உண்ப என்பதாயின் அஃறிணைப் பலவின்பாலாம்.

## 8 ஆம் நூற்பா

நெடுங்கணக்கில் உள்ள முறை 'டதற' என்பதாகும். ஆனால் இத்தூற்பாவின் கண் 'தறட' என முறைமாறியுள்ளது. ஏன்?

தகர உகரம் மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருதலும், நகர உகரம் இறந்த காலமும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருதலும், டகர உகரம் வினைக்குறிப்பே பற்றி வருதலும் ஆகிய வேற்றுமை பற்றித் 'தறட' என்று கூறினார். இதனைச் சேனுவலையர் உரையால் நன்கறியலாம்.

'தறட'க் குற்றிய லகர ஈற்ற  
ஒன்றன் படர்க்கை டக்குறிப் பினும்'

என நன்னூலாரும் இம்முறையிலேயே வைத்துக் கூறுதல் காண்க.

## 9 ஆம் நூற்பா

அஃறிணைப் பலவின்பால் ஈறாக அ, ஆ, வ என மூன்று ஈறுகள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுள் வகர ஈறும், அகர ஈற்றுள் அடங்குமன்றோ? வேறு கூறியதென்னை எனில், உண்குவ, தின்குவ என்றற்றொடக்கத்தன குகரம் பெற்று வருவழி அகர ஈறாதற்கு ஏலாமைமையின் வேறு கூற வேண்டியதேயாம்.

எனினும் நன்னூலார் அஃறிணைப் பலவின்பாலுக்குரிய ஈறாக அ, ஆ என்னும் இரண்டையுமே கொண்டார். இவற்றுள் ஆகாரம் எதிர்மறைக்கண் வரும்பொழுதே பால் வினங்கி நிற்கும் என்னும் இனம்பூரணர் உரையையும் உட்கொண்டு,

'அஆ ஈற்ற பலவின் படர்க்கை  
ஆவே எதிர்மறைக் கண்ண தாகும்'

என நன்னூலார் கூறினார்.

## 10 ஆம் நூற்பா

5 ஆம் நூற்பா முதல் 9 ஆம் நூற்பா வரை கூறப்பட்ட பதினோராகளும் படர்க்கை வினைமுற்றின் இறுதியில் வரும் பொழுதே நன்கு பாதுணர முடியும். பெயர்க்கண் இவை வருமேல் நன்கு பாதுணர இயலாது. 'உண்டான்' என்பது படர்க்கை வினைமுற்று. இதன் இறுதியில் உள்ள னகரம் ஆண்பாலைத் திரிபின்றி உணர்த்துகின்றது. கொற்றன் என்பது படர்க்கைப் பெயர். இதன்கண் உள்ள னகரம் உயர்திணை ஆண்பாலைத் திரிபின்றி உணர்த்தவில்லை. காரணம் கொற்றன் என்னும் பெயர் உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் இருதிணைக்கண்ணும் வரும் பெயராகும். கொற்றன் என்பது உயர்திணைக்கண் வரின் 'னஃகான்' ஒற்றே ஆடுஉ வறிகொல்' என்ற விதிப்படி ஆண்பாலை உணர்த்தி நிற்கும். அஃறிணைக்கண் வரின் அங்ஙனம் உணர்த்தாது. ஆதலால் தான் இப்பதினோராகளும் வினைக்கண் வருவழியே பாதுணர இயலும் எனக் கூறினர்.

நன்னூலாரும் இதனைக் கடைப் பிடித்தே படர்க்கை வினை முற்றை முன்னும், பெயரைப் பின்னும் வைத்துப், 'படர்க்கை வினை முற்று நாமம் குறிப்பின், பெறப்படும், திணைபால் அனைத்தும்' எனக் கூறுவாராயினார். இதற்கு உரை எழுதிய சங்கர நமச்சிவாயரும், "வினைமுற்றை முற்கறினமையால் அவை, 'இருதிணை மருக்கின் ஐம்பாலறிய, நற்றில்கின் றிசைக்கும்' விருதிகளொடு பயின்று வருதலின் இருதிணை ஐம்பால் பொருள் களை புணர்த்தும் நெறியிற் பெயர்கறிற் சிறந்தன என்பதூஉம்" என இதனை நன்கு விளக்கி யுள்ளார்.

பதினோரெழுத்துக்களும் ஆறெழுத்துக்களில் அடங்குமாறு:—

- (1) னகர ஈறு
- (2) னகர ஈறு
- (3) ரகர ஈறு; இதனுள் 'மார்' என்பதும் அடங்கும்
- (4) குற்றியலுகரம்—து, து, டு
- (5) அகர ஈறு; இதனுள் பகர ஈறும், வகர ஈறும் அடங்கும்
- (6) ஆகார ஈறு

இங்ஙனம் ஆறாக அடக்காது, பதினோரெழுத்தாக விரித்தார் சார்ந்தவற்றது வேற்றுமை பற்றி எனச் சுருங்கக் காரணம் கூறினர் இளம்பூரணர். இக் குறிப்பே தெய்வச்சிலைபார், சேனாவரையர் இவர்களுக்கு விளக்கமாக ஆராய வழி வகுத்தது.

மேற்கூறிய ஆறு ஈறுகளில் 1, 2, 6 என்னும் எண்ணிற் குரியன தனித்து நிற்பன. அவற்றுள் அடங்கும் ஈறு வேறில்லை.

எனவே அவைபற்றி ஆய்வில்லை. ஏனைய 3, 4, 5 என்னும் எண்ணுள்ளவையே ஆய்ந்தற் குரியன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் காண்போம்.

1. சகர சற்றுள் 'மார்' என்பதை அடக்காது வேறு கூறியதேன்?

'உண்மார்' என்னும் மாரீற்றை சகர ஈறுக (அதாவது ஆர் ஈறுக)க் கொண்டால் உண் + ம் + ஆர் எனப் பிரிக்க வேண்டும். இடையிலுள்ள மகரவொற்று காலம் காட்டும் எழுத்தாகக் வேண்டும். காலம் காட்டும் எழுத்துக்கள் எல்லாம் முதனிலைக் கேற்ப வேறுபட்டு வரும். இஃது அங்ஙனமின்றி எல்லா முதனிலைகள் மேலும் 'மார்' என்றே வருதலின் 'ஆர்' சறன்று; 'மார்' சறு என்றே கொள்ள வேண்டும். அன்றியும் 'கிணமுற் றெல்லாம் எத்திறத்தானும் பெயர் முடியினவே' (எச். 33) என்ற விதிப்படி பெயரைக் கொண்டு முடியவேண்டும். அவ்வாறன்றி கிணை கொண்டு முடியுமானால் எச்சப் பொருளைத் தரும். 'உண்டான் சாத் தன்' 'உண்பான் வந்தான்' என்னும் உதாரணங்களைக் கொண்டு இவ்வுண்மை தெளியலாம். ஆனால் மார் ஈறே கிணைகொண்டே முடியும்; முற்றென்றே பெயர் பெறும். ஆதலின் இதனை சகர சற்றுள் அடக்காது வேறு கூறவேண்டிய தாயிற்று.

2 குற்றுகரம் என ஒரீறாகக்கூறுது, து, து, டு என மூன்றுகக் கூறியதேன்?

குற்றுகரம் எனப் பொதுப்படக்கூறின் குற்றுகர சறு அனைத்தையும் குறிக்கும். அங்ஙனம் பொதுப்படக் கூறினாலும், 'ஏற்புழிக் கோடல் என்பதால் ட, த, த என்ற மூன்றுமே கொள்க' என உரை கொள்ளலாமேனும் து, து, டு என்ற முறைவைப்பின் சிறப்பினை அறிய இயலாதாகும். ஆதலின் அதனைத் தனியே எடுத்து விதந்தார். து, து, டு என்ற முறைவைப்பின் சிறப்பினை 8 ஆம் நூற்பாவின் விளக்கஉரையில் காண்க.

3. அகர சற்றுள் பகரமும் வகரமும் அடங்காததேன்?

உயர்திணைப் பலர்பாலைக் குறிக்கப் பகரமும், 'உண்குவ' என்றற் றொடக்கத்தனவற்றில் குகரம் வருவழி வகர சறும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலின் அவை அதனின் அடங்கா வாயின.

உண்பார் என்புழியும், உண்மார் என்புழியும் இறுதி சகர வொற்றென்ற ஒப்புமையிருப்பினும் இவ்விரு சொற்களையும் பிரிக்கும் நிலையிலும், இவை கொண்டுமுடியும் நிலையிலும் வேறு



பாடுன்னன. இதனையே 'பளிங்கு வெண்மையே எனினும் செம்பஞ்சினை அடுத்தால் செச்சிறமும், கரும்பஞ்சினை அடுத்தால் கருநிறமும் ஆதல்போல' என்னும் உயமை விளக்குகின்றது.

## 12 ஆம் நூற்பா

பெண்மைமிக்கு ஆண்மைதிரிந்த பெயர்ச்சொல்லாகிய 'பேடி' என்பது, உயர்திணைக்குரிய பாவில் இசைக்குமென மேற்கூறினார். உயர்திணை முப்பாலுள், எப்பாவினதோ? என்ற ஐயம் நீங்க சண்டு அது பெண்பாலால் இசைக்கும் என்றார். 'ஆண்மைமிட்டு அல்லது அவாவிய பெண்பால்' என நண்ணலாரும் இதனைச் சுருக்க விளக்குதல் காண்க. அந் நூற்பாவினை அடுத்த இந் நூற்பா இருக்க வேண்டுமெனினும், வருவற்க என்னும் அதிகாரம் சென்ற நூற்பாவிலிருந்தே தொடங்கி வருகின்றதாதலின் சண்டுக் கூறினார் என்பர் சேனாவரையர்.

## 13 ஆம் நூற்பா

செப்பு அறுவகைப்படும் என்ற கருத்தைச் சேனாவரையர் மறுப்பர். எனினும் அவரோ கிணுவெதிர்கிணுதல், ஏவல், உற்ற துரைத்தல், உறுவதுகறல் என்பதற்கான உதாரணங்களைக் காட்டுகிறார். ஆதலால் அவர் மறுப்பு அத்தினைப் பொருத்தமுடைத் தன்று என்று தெளிவலாம்.

கிணுவாவது, அறியவேண்டுமதை வெளிப்படுத்துவதாகும். சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கெனியரும் அறியான் கிணு, ஐயகிணு, அறிபொருள்கிணு என கிணு மூவகைப்படும் என்றும், தாம் காட்டிய அறிபொருள் கிணுவில், இளம்பூரணர் காட்டும் அறிவொப்புக் காண்டல், அவனறிவு தான் காண்டல், மெய்பவற்குக் காட்டல் என்ற மூன்றும் அடங்கும் என்றும் கூறுவர்.

இளம்பூரணர் கூறியவாறே கிணு ஐவகைப்படும் எனச் சின்னாலும்,<sup>1</sup> அறுவகைப்படும் என நண்ணாலும்<sup>2</sup> கூறும். வினா ஐவகையும் அவற்றின் விளக்கமும்

1. அறியான் கிணுவாவது, ஒரு நூற்பாகிற்குப் பொருள் தெரியாதான், அந் நூற்பாகிற்குப் பொருள் யாதென கிணுவதலாம்.

2. அறிபொருள் கிணுவாவது, ஒரு நூற்பாவின் பொருளை நன்கு அறிந்தான், தான் அறிந்தபடியே நேனும் அறிந்தானோ எனத் தெளிதற்காக அதனை கிணுவதலாம்.

1. சேயிகாதம், மொழியாக்க மாபு-5 ஆம் நூற்பாவுரை

2. என்னால், பொதுவியல்-34 ஆம் நூற்பா.

3. ஐயவினாவது, ஒரு தூற்பாகிற்கு இருபொருள் அறித் தான் உண்மையுரை இதலோ அதுலோ எனப் பிறனை ஐயுற்று வினாவுதலாம்.

4. அவனறிவு தான் காண்டலாவது, ஒரு தூற்பாகின் பொருளை நன்கறித்தான் இதற்கு இவன் எவ்வாறு பொருளுரைக்கின்றான் காண்டும் எனப் பிறனை வினாவுதலாம்.

5. மெய்யவற்குக் காட்டலாவது, ஒரு தூற்பாகிற்குரிய பொருளைப் பிறழ உணர்ந்தான் ஒருவனுக்கு அப்பிறழ்ச்சி நீக்கி உண்மை உணர்த்த ஒருவன் அவனை வினாவுதலாம்.

15 ஆம் நூற்பா

வினையிப் பொருட்டு நேர்விடையின்றி வேறொருவாற்றான் விடையை உய்த்துணரவைப்பினும் தவறில்லை; அதுவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் என்பது இந்நூற்பாகின் கருத்தாகும்.

செப்பு வழுவிலும் வழுவில்லை என்பதே இலக்கணம் ஆகலால், வினாவழுவதல் ஆகாது என்று பொருள் கொண்டார் இளம்பூரணர். நச்சினாக்கினியரும் இவ்வனமே உரைத்தார். எனினும் சேனா வரையர் வினாவழுவதலும் உண்டு என இளம்பூரணரை மறுத்துரைப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

16 ஆம் நூற்பா

ஒரு பொருளொடு ஒரு பொருளை ஒப்புமைப்படுத்தும் பொழுது ஒன்றினொன்று உயரலாம்; அல்லது தாழ்த்ததாகலாம்; அல்லது ஒரேவிதமாக (ஒப்புமையாக) இருக்கலாம். இம் மூன்றல்லது வேறுபடுத்தற்கில்லை. அம்மூன்றனுள் ஒன்றின் ஒன்று மிகுதலையும், தாழ்தலையும் 'உறழ்பொரு' என்றும், ஒன்றின் ஒன்று ஒப்புமையாதலைத் 'துணைப்பொரு' என்றும் கூறுவர். பொரு என்பது ஒப்பு என்னும் பொருளைக் குறிக்கும்.

ஒருவன் ஒருபொருளொடு ஒரு பொருளை உவமித்தோ அல்லது உறழ்த்தோ வினாவினாலும், விடையிதுத்தாலும் சினைச்சொல்விற்குச் சினைச்சொல்லும், முதத்சொல்விற்கு முதத்சொல்லுமே சொல்லல் வேண்டும் என்பது இந்நூற்பாகின் கருத்து.

இதலே பிறவுரையாசிரியர்கள் கொண்ட உரையாக இருக்கவும், இளம்பூரணர் உறழ்பொருள் ஒன்றையே பொருளாகக் கொண்டு, 'துணை' என்பதை மிகைச் சொல்லாகக்கொண்டு உரை கூறுகின்றார்.

தனை என்பது உவமித்தல்; அவ்வுவமத்துக்கண்ணும் அவ்வினப்பொருளையாக என உரை கூறி, வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கு வகைக்கும் உதாரணம் காட்டியுள்ளார். அவ்வினப்பொருளையாக என்றதன் கருத்து சினைக்குச் சினையும், முதலுக்கு முதலுமாக உவமை காட்டவேண்டும் என்பதே கருத்தாகவின் உரையாசிரியர் சுண்டுக் காட்டும் உதாரணம் பொருத்துவதன்றும்.

சேனாவரையர் இவன்கண்ணின் ஒக்கும் இவன்கண்; எம்மரசனின் ஒக்கும் தம்மரசன் என உவமைக்கண் வரும் சினைச் சொல்லிற்கும், முதற் சொல்லிற்கும் உதாரணம் காட்டுவர். இதுவே பொருத்தம் உடையது.

‘துனை’ என்றதனால் எண்ணுமிடத்தாம் ‘இனமொத்தனவே எண்ணுக’ என இவர் கூறிய கருத்தைச் சேனாவரையரும், கச்சினாக்கினியரும் ‘தன்னின்புடித்தல்’ என்ற உத்தியால் கொண்டனர்.

இம்மகள் கண் நல்லவோ, கயல் நல்லவோ என்புழிக் கண் என்னும் சினையும், கயல் என்னும் முதலும் ஒப்புமைப்படுத்தி வினாவிழிருப்பது வழுவாம்; எனினும் குணமருங்குபற்றி அமைபும் என்றார். கண்ணின் பிறழ்ச்சியும் கயலின் பிறழ்ச்சியும் ஒத்து ஒன்றற்கு ஒன்று உயர்வு தாழ்வு சொல்ல இயலாது இருப்பதைக் கண்ட ஒருவன் இங்ஙனம் கூறுகின்றான் ஆதலின் இங்ஙனம் உரைப்பது பொருத்தவதேயாம் என்பது அவர் கருத்து. உண்மை யுணர்தற்கு வினாயதன்றி ஐயவுவமை வாய்பாட்டால் கண்ணைப் புனைந்தாரைத்தல் கருத்தாகவின் இதுபோல்வனவெல்லாம் உரை என்னும் செய்புளாம் என்பர் சேனாவரையர்.

## 17 ஆம் நூற்பா

பகுதிக்கினி - பக்கச்சொல். பக்கம் - சார்பு. எனவே சொல் தனக்குரிய பொருளை நேரே காட்டாது சார்பான பொருளைக் காட்டுவது என்பது பொருளாகும். துஞ்சினார் என்பதற்கு நேர் பொருள் தூங்கினார் என்பதாகும். அதன் சார்பான பொருள் இறந்தார் என்பதாகும். அதுவே பக்கச்சொல் எனப்படும்.

தகுதியாவது ஒரு பொருளை அறிதற்கு உரிய சொல் இருப்பினும், அச்சொல் தகுதியின்றெனக் கருதி வேறொர் சொல்லால் கூறுவதாகும். அது மங்கலம், இடக்காடக்கல், குழுவின் வந்த குறியில் வழக்கு என மூவகைப்படும்.

1. மங்கல மரபினில் கூறுவதாவது, மங்கல மில்லாத சொல்லை விடுத்து மங்கல முடைய சொற்களைக் கூறுவதாம்.

2. இடக்கரடக்கலாவது, பெரியோரிடத்து வழங்கத்தகாத சொல்லை வழங்க வேண்டிய இன்றியமைபானை நேரின் அச் சொல்லினை மறைத்து வேறோர் சொல்லால் சொல்வதாம். இதனையே, 'அழுவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்' என்னும் தாற்பாவால் ஆசிரியர் விளக்குவர்.

3. குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்காவது, ஒவ்வொரு குழுவின் னார் யாதானும் ஒரு காரணத்தால் ஒரு பொருளைக் குறித்தற்கு உலகறிந்த சொற்களை விடுத்துத் தமக்குள் தாம் படைத்துக்கொண்ட பிறிதொரு சொல்லால் அப்பொருளைச் சொல்வதாகும். அழுவை வாணிகம், மாட்டு வாணிகம் ஆகியன நிகழ்வுழி இவ்வழக்கு இன்று மிருத்தலைக் காணலாம்.

இம்மூவகை வழக்கும் இப்பொருளை அறிதற்கு இச்சொல்லால் கூறுதல் தகுதியன்று; வேறோர் சொல்லால் கூறுதல் தகுதி எனக் கருதிக் கூறுதலின் தகுதி வழக்காயின.

வழக்காவது, காரணாரின் வழக்கிலும் செய்யுளிலும் வழங்குதல் பற்றியே கொள்ளப்படுவதாகும். அது, இலக்கணமுடையது, மருஉ என இருவகைப்படும். (1) இலக்கண நெறியால் கூறப்படுவது இலக்கண வழக்காகும். (2) மருஉ, இலக்கணத்தோடு பொருந்தியதும், பொருந்தாததும் என இருவகைப்படும். ஒரு சொல் தன் நிலையினின்றும் மாறி நிற்பினும் இலக்கணம் வல்லாசால் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பின் அஃது இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மருஉ எனப்படும். அங்னமன்றி வருவது இலக்கணத்தோடு பொருந்தாத மருஉவாம்.

இவ்விரண்டு மருஉவையும் முறையே இலக்கணப் போலி என்றும், மருஉ என்றும் குறிப்பர். இவ்வுகைகளைத் தழுவியே கன்னுலாகும்,

'இலக்கணம் உடையது இலக்கணப் போலி

மருஉவென் ருதும் மூவகை இயல்பும்

இடக்க ரடக்கல் மங்கலம் குழுவக்குறி

எனும்முத் தகுதியோடு ஆரும் வழக்கியல்' (பெய - 10)

எனக் கூறுவாராயினர்.

வழக்காற்றினை இருவகையாகப் பிரித்தாரோனும் உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் எத்துணையோ சொற்கள் சிதைத்தும் சிதைவாதும் விடத்தலின் அவற்றையும் அடக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென இறுதியாகக் கூறுகிறார்.

‘வழக்காறு இத்தனை யென்பதில்லை.....என்றாலும் ஒன்று’  
என்னும் பகுதி இதனையே விளக்குகின்றது. இவ்வுரைப்பகுதி சண்  
டிருத்தற்கு இயைபில்லை என்பர் திரு. பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி  
அவர்கள். எனினும் சண்டிருப்பது மிகவும் பொருத்தமுடையதே.

இளம்பூரணர் கூறிய குழுவின் வந்த குறியில் வழக்குச் சான்  
றோர் செய்யுட்கண் வாராயையாலும், இடக்கூடக்கலை எச்சவிய  
லிலும், மருஉ முடிபை எழுத்ததிகாரத்திலும் கூறப்பட்டிருத்த  
லாலும் இவை சண்டுக் கூறப்படுவதற்கு இயைபில்லை என்பர்  
சேனாவரையர்.

இந்நூற்பாவில் சேனாவரையர் மறுப்பிற்குரிய செய்தியாய்த்  
தற்பொழுதுள்ள இளம்பூரணர் உரையில் இவ்வளவே தெரிகின்றன.  
எனினும் அவரது மறுப்பில் இந்நூற்பாவில் இளம்பூரணர் உரை  
யாக வேறுபிற செய்திகளும் இருத்திருக்க வேண்டுமெனத் தெரி  
கிறது. அவை வருமாறு: ‘காக்கையிற் கரிது களம்பழம் என்புழி  
களம்பழம் கரியது, காக்கை வெண்ணிறமுடையது எனப் பொருள்  
படுமாதலால் இவ்வளம் கூறுதல் வழுவாம். உறையூர்க்கு மேற்குக்  
கருவூர் என்றும், வஞ்சிக்குக் கிழக்குக் கருவூர் என்றும் கூறினால்  
கருவூர் ஒன்றே மேற்கென்றும் கிழக்கென்றும் கூறப்படுதலின்  
வழுவாம். ‘சிறுவெள்வாய்’ என்பதில் கிணக்கு இரண்டு அடை  
மொழி கொடுத்தது வழுவாம். எனினும் இவை உலக வழக்காக  
இருத்தலின் அமைத்துக்கொள்க’ என்பது.

18 ஆம் நூற்பா

ஒரு பொருளைக் குறித்துவரும் அடைமொழிகளுள் இனம்  
உடையவும் உள; இனம் இல்லாதனவும் உள. இவ்வளம் இனம் குறி  
யாதவரும் அடைமொழி வழக்காற்றின்கண் வாராது; செய்யுட்கே  
வருதல் மாபு என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

செஞ்ஞாயிறு என்புழி செம்மை என்பது பண்பைக்குறிக்கும்  
பெயராயவாறும், அது ஞாயிறு என்ற பொருளுக்குக் கொடுத்துச்  
சொல்லப்பட்டமையின் பண்புகொள் பெயராயவாறும், செஞ்  
ஞாயிறு எனவே கருஞாயிறு முதலாயின இல்லாமைமையின் அது  
இனச் சுட்டாகாதவாறும் காண்க.

பண்புகொள் பெயர் - செம்மை, கொடை - அதனை ஞாயிறு  
என்ற பொருளுக்குக் கொடுத்துச் செல்லுதல்.

‘வழக்காறல்ல’ என்ற விதப்பினால் ‘வடவேங்கடம் தென்  
குமரி’ என ஒரு சார் ஆசிரியர் கூறியதைச் சேனாவரையர், நச்சி  
னாக்கியியர் ஆகிய இருவரும் ‘ஒன்றென முடித்தல்’ என்பதனால்

கொண்டனர். எனினும் அவர் வடக்குத் தெற்கு என்பன திசையைக் குறிக்கும் பெயர்களே யன்றிப் பண்பாகாதென மறுத்தனர்.

இனி ஒருசார் ஆசிரியர் கூறியது என்ற பகுதியிலுள்ள பெருங் கொற்றன், பெருங்குத்தன் என்பன போல்வன இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயராய் வரும் எனக் கூறியதைச் சேனாவரையர் 'அவை இனஞ்சுட்டாமையின்' வழுவாயின வல்ல, இல்குணம் அடிக் தலின் வழுவாயின' என்றும், அவை 'வழக்கினைய உயர்சொற்கினயி' என்பழி ஒன்றென முடித்தலால் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கூறுவர்.

## 22 ஆம் நூற்பா

'செய்ப்புட்கென்றோ, வழக்கிற்கென்றோ எடுத்துச் சிறப்பாகச் சொன்னாலன்றிப் பொதுவாக விதிகளைக் கூறின் வழக்கிற்கேயாம்' என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. எனவே 'வழக்கினுள்' என்ற சொல் மிகை எனக் கருதினர்.

இம்மிகையினால், செயற்கைப்பொருளைக் கூறுங்கால் ஆக்கமும் காரணமும் இன்றியும், காரணம் கொடுத்து ஆக்கம் இன்றியும் வருதலும் கொள்க என்றனர்.

செயற்கைப்பொருள் ஆக்கமும் காரணமும் பெற்று வருமென்றும், அவ்வழி காரணம் முன்னும், ஆக்கம் பின்னும் பெற்று வரவேண்டும் என்றும் 20, 21 ஆம் நூற்பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூற்பாவால் அவ்வாக்கம் காரணம் இன்றியும் வரலாம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் நூலாலும் உரையாலும் பார்த்து கிடந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்தே கண்ணாலாரும்,

'காரண முதலா ஆக்கம் பெற்றும்

காரண மின்றி ஆக்கம் பெற்றும்

ஆக்க மின்றிச் காரண மடுத்தும்

இருமையும் இன்றியும் இயலும் செய்யுள்பொருள்' (பொது-54)

என அழகாகக் கூறுவாராயினர்.

## 23 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் பால்மயக்குற்ற என்று உளதேயன்றி இன்ன திணைக்கண் வரும்பால் எனக் கூறப்படவில்லை. எனினும் உரையாசிரியர் 'உயர்திணைப்பால் மயக்குற்ற' என்றே கொண்டனர். அடுத்த நூற்பாவில் திணை ஐயமும், அஃறிணைப்பால் ஐயமும் கூறப்படுகின்றன என்பது அவருக்குக் கருத்தாகவின் ஈண்டு அவ்விரு திணையுள் ஒன்றாய் உயர்திணைக்கே கொள்க என்பர். இதனையே உயர்

திணைப்பால் ஐயம் என்பது ஓர் ஒப்பில் கொள்க என்ற தொடரால் விளக்கினர். நச்சினூர்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே.

எனினும் சேனாவரையர் உயர்திணைப்பால் ஐயத்திற்கு என ஆசிரியர் விதவாமைபின் இருநினைக்கண்ணும் வரும் பால் ஐயத்திற்கே உரித்தென்பர்; தெய்வச்சிலையார் கருத்தும் இதுவே.

24 ஆம் நூற்பா

இந்துற்பாவில் 'உருவு' எனப் பாடம் கொண்டனர் இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க்கினியரும். 'உருபு' எனப் பாடங்கொண்டனர் சேனாவரையரும் தெய்வச்சிலையாரும். உருவு - வடிவு, உருபு - வேற்றுமை புருபு உலம உருபு போல்வன. ஈண்டு வடிவென்ற பொருளே ஆசிரியருக்குக் கருத்தாகலின் 'உருவு' என்ற பாடமே சிறந்ததாம்.

இதனை நச்சினூர்க்கினியர் தம் உரையில் மிக அழகாக விளக்கிப் போவர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

25 ஆம் நூற்பா

'அன்மை (க்கிளவி) தன்மை சுட்டலும் உரித்தென மொழிப. வேறிடத்தான்' எனக் கூட்டி உரை செய்துள்ளார் இளம்பூரணர்

ஒருவனே ஒருத்தியோ என்று ஐயப்பட்டவழி, ஒருத்தி என்று துணியின் அதற்கேற்ற வினையை யுடைய அன்மைச் சொல்லியே கூறவேண்டுமென்பது இளம்பூரணர் கருத்து. ஒருத்தி என்று துணிந்தவழி 'ஒருவன் அல்லள் ஒருத்தி' என வரும். இங்கு ஐயத்தின் வேறாய்த் துணிந்த பொருள் ஒருத்தி என்பதாகும். இதற்கேற்ற வினைபுடைய அன்மைச்சொல், 'அல்லள்' என்பதாம்.

அன்மைத் தன்மையை உணர்த்தும் சொல் துணியப்பட்ட பொருளுக்கு உரியதாய் இருப்பதா? அன்றித் துணியப்பட்ட பொருளின் வேறான பொருளுக்கு உரியதாய் இருப்பதா? என்பதே ஈண்டைய ஆய்வு. துணியப்பட்ட பொருளுக்கு உரியதாய் இருக்க வேண்டுமென்பது இளம்பூரணர் நச்சினூர்க்கினியர் ஆகிய இருவரின் கருத்து. துணியப்பட்ட பொருளின் வேறான பொருளுக்கு உரியதாய் இருக்கவேண்டும் என்பது சேனாவரையர் கருத்து.

எனவே இவர் கருத்தின்படி ஒருவனே ஒருத்தியோ என்று ஐயம் நிகழ்ந்து ஒருத்தியெனத் துணிந்த விடத்து 'ஒருவன் அல்லள் ஒருத்தி'யெனக் கூறவேண்டும். இக் கருத்தினை நச்சினூர்க்கினியர் மறுத்துரைப்பர். நன்னூலாரும், இளம்பூரணர் கருத்

தையே தழுவி 'மெய்தெரி பொருள்மேல் அன்மையும் விளம்புப்' எனக் கூறினர். இதுவே பொருத்த முடைத்தாம்.

இனி 'ஒருவன் வேறிடம் என்பதனைத், துணியப்படும் பொருட்டு வேறுவி றிற்கும் பொருள் என்னும்' எனக் கூறி உதாரணம் காட்டுவதெல்லாம் சேனாவரையர் கூறுவது போன்றதேயாம்.

'குற்றியல்லன் மகன்' என்னும் தொடரைக் 'குற்றியின் அல்லன்' என்ன நீக்கப் பொருளில் வைத்து ஐந்தனுருபு விரிக்க வேண்டுமென்ற இளம்பூரணர் கருத்தை 'நீயல்லன்' என்புழி 'நீயின் அல்லன்' என விரித்தல் கூடாமையின் இதனையும் அங்ஙனம் விரித்தல் கூடாது என மறுப்பர் சங்கரநமச்சிவாயர்.

26 ஆம் ஐற்பா

பண்பைக் குறிக்கின்ற சொல்லும் (வண்ணம்-பண்பு), உறுப் பைக் குறிக்கின்ற சொல்லும் (நினை-உறுப்பு), ஒரு முதற் பொருளைக் குறிக்கின்ற சொல்லும் சேர்ந்து வரின் 'வண்ணச் சினைச்சொல்' என்று பெயர் பெறும். இம்மூன்றும் சேர்ந்து வருங்கால் வழக்கின்கண் இம்முறையே வரப்பெறல் வேண்டும்; செய்யுளாயின் மயங்கியும் வரலாம் என்பது கருத்து.

வழக்கிற்கு என்றோ, செய்யுட் கென்றோ விதவாது கூறின் வழக்கிற்கேயாம் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. ஆதலின் 'நடை பெற்றியலும்' என்பது மிகைச் சொல்லாம். நடைபெற்றியலும்—வழக்கைப் பொருந்தி நடக்கும். இம்மிகையால் வண்ணச் சினைச் சொல் செய்யுளில் மயங்கியும் வரும் என்று கருதினர்.

'பெருந்தோள் சிறுமருங்குல் பேரமார்க்கட் பேதை' என்ற விடத்துப் பெருந்தோள் என்பதை அடுத்துப் பேதை என்பதற்குப் பின் வண்ணச் சினைச்சொல் இலக்கணத்தில் பிழையாது வந்த தாகும். அங்ஙனமன்றிப் 'பெருந்தோள்' என்பதை அடுத்துச் 'சிறு மருங்குல்' என்ற தொடரும் 'பேரமார்க்கண்' என்ற தொடரும் வந்து பின் பேதை என்பது வந்தது வருவாம். செய்யுளாதலின் இது வருவமைதிபாமிற்று.

இத்தொடர் வண்ணச் சினைச்சொல் இலக்கணத்தில் பிறழ்ந்து வந்தது வெள்ளிடை மலையென விளங்கிலும் அன்றெனச் சாதிப் பர் சேனாவரையர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

இங்ஙனம் இந்துற்பாவினையும், புறச் சூத்திரத்தினையும், இளம் பூரணர் மிகையினால் காட்டிய கருத்தினையும் கொண்டே நன்னூலாரும்,



‘அடைவினை முதன்முறை அடைதலும், சாவ  
முதலோ டாதலும் வழக்கியல்; சாடை  
வினையொடு செறிதலும் மயக்கலும் செய்யுட்கே’

எனக் கூறுவாராயினர்.

27 ஆம் நூற்பா

‘தாம் வந்தார்’ என்ற எடுத்துக்காட்டில் ‘தாம்’ என்பது ஒரு  
வினைக் குறிக்கும் பொழுது, அஃது ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்  
கிளவியாம். அதுவே ஒன்றினைக் குறிக்கும் போது, ஒன்றினைக்  
கூறும் பன்மைக் கிளவியாம்.

30 ஆம் நூற்பா

‘இனிச் செலவும் கொடையும்’ என்ற பகுதி பிறைபட  
உள்ளது. அப்பகுதி “இனிச் செலவும் கொடையும், தாவும்,  
வரவும் என்று சூத்திரம் செய்யற் பாலான் அவ்வாறு கூறுத  
மயக்கக் கூறியவதனால், செல்லும் என்னும் சொல்லாற் சொல்லப்  
படுவதனை வரும் என்னும் சொல்லானும் சொல்லுப; கொடுக்கும்  
என்னும் சொல்லாற் சொல்லப் படுவதனைத் தரும் என்னும் சொல்  
லானும் சொல்லுப என்றிலைக் குறித்தற்கு எனக்’ என்றிருப்பின்  
கன்று. இதற்கு விளக்கம் வருமாறு:— இனிச் செலவும்  
கொடையும் தாவும் வரவும் என்று சூத்திரம் செய்யற் பாலான்,  
எற்றுக்குச் ‘செலவினும் வரவினும் தாவினும் கொடையினும்’  
எனச் சூத்திரம் செய்தான் எனின்? தருசொல் வருசொல் ஆகிய  
இரண்டும் தன்மை முன்னிலைக்கே யன்றிப் படர்க்கைக்கும் வரும்  
என்பதற்காம்.

செலவு கொடை என்பன படர்க்கைக்கும், தாவு வரவு  
என்பன தன்மை முன்னிலைக்கும் உரியனவாய் இருத்தலின் ‘செல  
வும் கொடையும் தாவும் வரவும்’ எனச் சூத்திரிப்பதே முறையெனக்  
கருதினர் இனம்பூரணர்.

(எ - ௫) ‘தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது என்புழி  
வருதல் படர்க்கையிலும், ‘புணல் நரு பசங்காய்’ என்புழித் தருதல்  
படர்க்கையிலும் வருதல் காண்க.

செலவு, வரவு, தாவு, கொடை ஆகிய நான்கு சொற்களுக்கும்  
உதாரணம் காட்டுவதால் கொடைப் பொருளவாகவே காட்டினர்  
இனம்பூரணர். அவரே ‘தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது’  
என்ற விடத்துக், கொடைப் பொருள் அல்லாப் பிறபொருளில் வரு  
மாறும் உதாரணம் காட்டுகின்றார். எனவே நான்கு சொற்களும்  
‘கொடைப் பொருளுக்கே உரியவாதலின்றிப் பிறபொருட்கும்  
உரியவாம் எனச் சேராவையர் இவரை மறுப்பர்.

இந்நூற்பாகில் பிறர் உரையாகக் கூறுவது விளங்கவில்லை.

இளம்பூரணர் தரவு, வரவு ஆகிய இரண்டும் படர்க்கைக்கண் வருவதை நேர்த்தாரே யன்றிச், செலவு கொடை ஆகிய இரண்டும் தன்மை, முன்னிலைக்கண் வருதலை நேர்த்தாரல்லர். எனினும் பிற உரையாசிரியர்கள் நான்கு சொற்களும் மூன்றிடத்திற்கும் வருதலைப் பொதுதிதியாற் கொண்டனர். ஆயினும் இளம்பூரணர் கருத்தையே தழுவிப் பண்ணுவார்.

‘தால்வரல் கொடைசெலல் சாரும் படர்க்கை  
எடுவாய் இரண்டும் எஞ்சிய ஏற்கும்’

எனக் கூறுவாராயினர்.

### 31 ஆம் நூற்பா

‘யாவன், யாவன், யாவர், யாது, யாவை என்பன முறையே ஐந்து பாடையும் அறிவுறுத்த வரவில்லை; வினாவக் குறிக்கவே வந்தன’ என்று கூறும் இளம்பூரணர் கருத்தை, ‘இவை தீனையும் பகலும் அறிப்பப்பட்டு அறிந்த பொருளாய் கிற்றலின் ஈண்டைக்கு ஏன’ என மறுப்பர் சேனாவரையரும் நச்சினர்க்கினியரும்.

### 32 ஆம் நூற்பா

‘யாது’ என்னும் சொல் அறிந்த பொருள்வரின் ஐயம் தீர்ப்பதற்கு வருவதே யன்றி முற்கூறியவாறு அறிபாத பொருளை வினாவுதற்கண்ணும் வருமென்றலின் இறந்தது காத்தவாயிற்று. எனவே, ‘தெரிந்த கிளவி யாதலும் உரித்தே’ என்பதில் உள்ள உம்மை இறந்தது தமிழிய எச்ச உம்மையாம்.

‘உம்மை எதிர்மறை’ என்பது ஈண்டுப் பொருத்தமின்று; ‘நமருள் யாவர் போயினுள்’, ‘அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது’ என்ற எடுத்துக் காட்டுக்கள் ஈண்டமைத்தற்கு ஏற்புடையன அல்ல என மறுப்பர் சேனாவரையர்.

### 33 ஆம் நூற்பா

இத்தனை என்று வரையறுக்கப்பட்ட சினைக் கிளவியையும் முதற் கிளவியையும் முடிக்கும் சொல்லொடு கூட்டிச் சொல்லுங் கால் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்பது இந்நூற்பாகின் கருத்து.

இங்ஙனம் கூறிய துலாசிரியரே ‘இருதினை மருங்கின் ஐம்பாறைய’ என்னும் நூற்பாகில் பால் ஐந்தே என்பது வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாயினும் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லாது வானா கூறியிருக்கின்றார். இதற்குரிய காரணத்தை உரையாசிரியர்

ஆய்ந்து இரண்டு விதமாக முடிவு காணவின்ருர். க. செய்யுட்கண் வருகின்ற பொழுது இங்ஙனம் உம்மை பெறுதற்குரியன உம்மை யின்றியும் வரலாம் என்பதை ஆசிரியர் தாம் உடம்பொடு புணர்க்கு முகமாகக் கூறினார். ஆதலின் இஃது அமையும் என்பது, (சூத்திரமும் செய்யுளாம் என்பர்.) உ. இந்நூற்பாவில் 'முதல் சினை' என்னுது 'சினை முதல்' என முறை மாற்றிக் கூறி யிருப்பதால் இங்ஙனம் உம்மையின்றி வருவன உள; அவையும் அமையும் என்பது.

இவ்விருகருத்தினுள் பின்னையதைப் பிறர் கருத்தாக உரைத் துள்ளார் உரையாசிரியர்.

### 34 ஆம் நூற்பா

'உம்மை பெறுதல் ஒப்புமை நோக்கியே முதற் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறித்ததெனக் கொள்க' என்ற பகுதிக்கு விளக்கம்:— இளைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்குக் கொடுக்கும் உம்மை முற்றுமையாகும். இல்லாப் பொருட்குக் கொடுக்கும் உம்மை எச்ச உம்மையாகும். எனினும் உம்மை பெறுதல் ஒப்புமை நோக்கி 'அன்ன இயற்றே' என ஆசிரியர் மாட்டெறிந்தார்.

இதனையே சேனாவரையரும் "முற்றுமையும் எச்சவும்மையு மாகிய வேறுபாடு உடையவேனும். உம்மைபெறுதல் ஒப்புமையான் 'அன்ன இயற்று' என மாட்டெறிந்தார்" என்பர்.

மன்னாப்பொருள் என்பதற்கு 'நிலையில்லாத பொருள்' என 'உரைத்தலே தக்கதென்பர் நச்சினுர்க்கினியரும், தெய்வச்சினை யாரும். அதுவே பொருத்தம் உடையது.

நன்னூலார் இளம்பூரணர் கருத்தையே தழுவிச் சொன்ற நூற்பா வையும் இந்த நூற்பாவையும் இளைத்து,

"இளைத்தென் றறிபொருள் உலகி னிலாப்பொருள்  
வினைப்படுத் துரைப்பின் உம்மை வேண்டும்"

எனக் கூறினர்.

### 35 ஆம் நூற்பா

ஒருவன் ஒரு பொருளைக் கேட்பின் அது தன்னிடத்திலே யாயின் 'இல்லை' எனக் கூறலாம். அங்ஙனம் கூறின் கேட்கின்றவன் முன்கேட்ட பொருளுக்கு இனப்பொருளாக ஒன்றைக்கேட்பான். அது உண்டென்றால் உண்டென்றும், இல்லையென்றால் இல்லையென் றும் மீண்டும் கூறல்வேண்டும். இங்ஙனம் எல்லாம் சொல்பொருது தலைக் குறைக்கவேண்டியே ஒருவன் ஒருபொருளைக் கேட்கும்பேர்து

அது தன்னிடத்து இல்லையாயின், அதற்கு இனமான பொருளைக் கூறி இல்லையெனல் வேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

‘அல்லது’ என்பது தன்னுழை உள்ளது அல்லது என்று பொருள்படும். உள்ளது அல்லது—இல்லாதது. பிற பொருள்—இனப்பொருள். எனவே இல்லாத பொருளை இல்லையென்றல் வணிகரிடத்துப் பழக்கமில்லை யாதலின், அதற்கு இனப்பொருளைச் சொல்லியே இல்லை என்பர். (எ-டு) ‘பயறுளவோ வணிகர்’? என்றவழி ‘உழுத்தல்லதில்லை’ என்பர்.

பிறிதுபொருள் என்பதற்கு இனப்பொருள் என்றுரைத்தலே வழக்கிற்கும், மாபிற்கும் பொருள் துவதாய் இருக்கச் சேனுவரைவர் இதனை மறுப்பர். எனினும் அது பொருள் துவதன்று.

### 36 ஆம் நூற்பா

ஒருவன் ஒரு பொருளைக் கேட்பின் அது தன்னிடத்திலையாயின் எவ்வளம் கூறவேண்டும் என்பதைச் சென்ற நூற்பாவால் விளக்கினர். இந்நூற்பாவால் கேட்கும்பொருள் தன்னிடத்து உள்ளதாயின் எவ்வளம் கூறவேண்டும் என்பதை விளக்குகின்றார்.

இவ்விரு நூற்பாவினையும் இளம்பூரணர் உரையையும் தழுவியே கன்னுலாரும்,

‘தம்பால் இவ்வது இவ்வெனின் இன்னாய்

உள்ளது கூறி மாற்றியும், உள்ளது

சுட்டியும் உரைப்பர் சொற்கருக் குதற்கே’

எனக் கூறுவாராயினர்.

### 37 ஆம் நூற்பா

சுட்டுக்கள் எவற்றையும் சுட்டலாம். ஆனால் இப்பயறு, இப் புத்தகம் எனச் சுட்டினை ஒரு பொருளொடு சுட்டிச் சொல்லின் அது பொருளொடு புணர்ந்த சுட்டாம். அங்ஙனமன்றி இது இவை என ஒரு பொருளொடு சுட்டாது தனித்துச் சொல்லின் அது பொருளொடு புணராச் சுட்டாம்.

‘பயறுண்டோ?’ என்று வினவின் அப்பயறு தன்பால் இருப்பின் ‘இப்பயறல்லது இல்லை’ எனவும் கூறலாம்.

அப்பயற்றினைத் தன் கைபால் காட்டி. ‘இதுவல்லது இல்லை’ எனவும் கூறலாம். இதுவல்லதில்லை என்புழி இதுவென்பது பொருளொடு புணராச் சுட்டாயினும், அப்பயற்றினையே காட்டிக் கூறுதலின் இதுவும் பொருளொடு புணர்ந்த சுட்டுப்போலவே கருதப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம்.

### 38 ஆம் நூற்பா

கிரவுப்பெயரில் இயற்பெயர் என்பதும் ஒருவகையாதலின் இயற்பெயர் என்பது இரண்டு திணைக்கும் உரிய பெயர் என இளம்பூரணர் உரை வருத்தார்.

‘அவ்விரண்டும் வினைக்கண் ஒருங்கு நடப்பதோர் காலமாவது இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் தனித்தனி வினை கொள்ளும் நிலையையாம்.’

### 40 ஆம் நூற்பா

சுட்டை முதலாகக்கொண்டு காரணத்தை உணர்த்தும் சொல்லைச் ‘சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி’ என்பர். அது ‘அதனால்’ என்பதாம். அதுவும் மேலை நூற்பாவில் கூறிய சுட்டுப் பெயர்போல இயற்பெயரின் பின்னே சொல்லவேண்டுமென்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

இளம்பூரணர், மேலை நூற்பாவில் கூறிய ‘வினைக்கு ஒருங்கு இயலும் வழி’ என்ற தொடரையும் அதிகாரத்தார் கொள்க என்றனர். எனவே இயற்பெயர் வினையொடு வந்தபொழுதே சுட்டுமுதலாகிய காரணக்கிளவியும் அதன் பின்வரும் என்பது கருத்தாம்.

வழிக்கிளத்தல்—இயற்பெயரின் பின்னர்ச் சுட்டுமுதலாகிய காரணக்கிளவியைச் சொல்லல். ‘சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி’ என நூற்பாவில் கூறப்பட்டிருப்பினும் இதனைச் சுட்டுப்பெயர் என்றே கொண்டனர் உரையாசிரியர். அங்ஙனமாயின் இச்சுட்டுப் பெயரும் மேலைநூற்பாவில் அடங்கிவிடும். வேறு கூறுவானேன்? எனில், மேலைநூற்பாவில் கூறப்பட்ட சுட்டுப்பெயர் பொருள்பற்றி வந்த பெயர்; இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட சுட்டுப்பெயர் பண்புபற்றி வந்த பெயர்; ஆதலின் வேறு கூறப்பட்டது எனக் காரணம் கூறினர் இளம்பூரணர்.

சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன் அதனால் ஆசிரியன் உவக்கும் என்புழி ‘அதனால்’ என்பது சாத்தனது எழுதுதல் வல்லமையைக் குறித்ததின் பண்புபற்றி வந்த சுட்டுப்பெயராயிற்று என்பது அவர் கருத்து.

இக்கருத்தினைச் சேனாவரையர் மறுப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

### 41 ஆம் நூற்பா

ஒருபொருளைக் குறித்துப் பல பெயர்கள் வருமாயின் பெயர் தொழும் வினைமுடிபு கொடுக்காமல் இறுதியில் ஒரு வினைமுடிபே

கொடுத்தல் மாபு. அங்ஙனம்அன்றிப் பெயர்தொறும் வினைமுடிபு கொடுப்பின் அவையனைத்தும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல பெயர்களாக இல்லாமல் வெவ்வேறு பெயர்களாகக் கருதப்பட்டு விடும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

தொழில்—முடிக்குஞ்சொல். தொழில் வேறுகிளத்தல் என்பது பெயர்தொறும் ஒருவினையே கொடுத்தலும், பெயர்தொறும் வெவ்வேறு வினைகொடுத்தலும் என இருவகையாக விரிக்கப்படும். 'எந்தை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' என்ற கிடத்துப் பெயர்தொறும் வினையிருப்பினும் அவையனைத்தும் ஒரே வினையாய் இருத்தலின் அவ்வினைகளைப்புடைய பெயர்களும் ஒரு பெயரையே குறிக்கும் என்பது நன்கு விளக்கும். இதனை ஆசிரியர் எடுத்தோதாராயிலும் 'ஞாபகக்கூறல்' என்னும் உத்தியால் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

பெயர்தொறும் வெவ்வேறு வினைகொடுத்தல் 'எந்தை வருக, எம்பெருமான் உண்க, மைந்தன் பருக' என்பனபோல வருவதாம். இங்ஙனம் பெயர்தொறும் வெவ்வேறு வினைகள் கொடுப்பின், அவ்வினைகளுக்குரிய பெயர்கள் அனைத்தும் ஒருவரையே குறிக்காமையின் அங்ஙனம் கூறல் பொருந்தாதாம்.

இங்ஙனம் 'தொழில் வேறு கிளத்தல்' என்ற தொடரை இரண்டு விதமாக விரித்துப் பொருள் கொண்டமையின் ஞாபகம் கூறலாயிற்று. ஞாபகம்கூறல்—இரட்டுற மொழிந்து இரண்டு சொற்கும் பொருள் கோடல்.

ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல பெயர்கள் வருமாயின், அப் பெயர்களை எல்லாம் சொல்லி இறுதியிலேயே வினைகொடுக்க வேண்டும் என்பதனை நூற்பாவானும், பெயர்கள்தோறும் ஒரு வினையே கொண்டு முடியும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பலபெயர்கள் வருமாயின் அவையும் பொருந்தும் என்பதை 'ஞாபகம் கூறல்' என்னும் உத்தியானும் கொள்ளுதற்குக் காரணம் என்னையெனின், பெயர்கள்தோறும் ஒருவினையே கொண்டு முடியும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல பெயர்கள் ஒரே பொருளையும் குறிக்கும்; ஒரோவழி வேறு வேறு பெயர்களையும் குறிக்கும். ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல பெயர்கள் வந்து அவையனைத்திற்கும் ஒருவினையே கொடுப்பின், அப்பெயர்கள் அனைத்தும் ஒரு பொருளையே குறித்தல் ஒருதலை. ஆகலின் இதனை நூற்பாவானும், அதனை உத்தியானும் கூறினர்.

∴ இந்நூற்பாவானும், இளம்பூரணர் உரையானும் அறிந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்தே நன்னூலாரும்,

‘ஒருபொருள் மேல்பல பெயர்வரின் இறுதி  
ஒருவினை கொடுப்ப; தனியும் ஒரோவழி’

(பொது. 41)

எனக் கூறுவாராயினர்.

#### 43 ஆம் நூற்பா

‘யானும் என்஁கமும் சாரும்’ என்றவிடத்து, ‘யான்’ என்பது உயர்ந்தினை ஆகும். ஁கம் என்பது அ஁றினை ஆகும். இவ்விரண்டும் இனமல்லாதன ஆகலின் உடன் எண்ணுதல் திணைவழுவாம். ஆயினும் அமைக்கவெனத் திணைவழு அமைத்தவாறு.

‘மருங்கு’ என்ற பிகையினால் இளம்பூரணர் கொண்ட கருத்தினைத் தெய்வச்சிவையார் மறுப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

#### 44 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவை, ‘ஒருமை எண்ணின் பொதுச்சொல் (ஒருவர்) ஒருமைக்கல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது’ என்றும், ‘ஒருமை எண்ணின் பொதுப்பிரிபாற்சொல் (ஒருவன் ஒருத்தி) ஒருமைக்கல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது’ என்றும் இருதிறனாகப் பிரித்து விளக்கக் கூறுகின்றார் இளம்பூரணர்.

1. ஒருவர் என்பது இருபாற்கும் பொதுச் சொல்லாயினும் ஒருவர் இருவர் என்று எண்ணுகின்றபொழுது ஒருபாற்கே உரியதாம்.

2. ஒருவர் என்ற சொல்லினின்றும் பிரிந்த ஒருவன் ஒருத்தி என்ற சொற்கள் எண்ணுகின்றபொழுது இம்முறையில் எண்ணப் படுமேயன்றி இருவன் இருத்தியென எண்ணப்படாது என்பதாம்.

இவ்விரு கருத்துக்களில் பின்னையதே எல்லா உரையாசிரியர் களுக்கும் கருத்தாகும். நன்னூலாரும்,

‘ஒருவன் ஒருத்திப் பெயர்மேல் எண்ணில்’

எனக் கூறுமாறு காண்க.

ஒருமை எண்ணின் பொதுச்சொல் ஒருவர் என்பது. இது எண்ணில் ஒருமையாயும், ஆண் பெண் என்ற இருபாற்குப் பொதுவாயும் இருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றது. இசனின்றும் ஆண்பாற்சொல்லாக ஒருவன் என்பதும் பெண்பாற்சொல்லாக ஒருத்தி என்பதும் பிரியும். இவற்றைப் ‘பொதுப்பிரிபாற்சொல்’ என்பர்.

ஒருவன் ஒருத்தி என எண்ணுதலே மரபு. அங்ஙனமன்றி இருவன் இருத்தி என எண்ணுதல் மரபுவழு என்றின் இது மரபுவழுக்காத்ததாயிற்று.

45 ஆம் நூற்பா

வேறுவினைப் பொதுச்சொல்லாவன அடிசில், அணிகலம், இயமரம் என்பன. அடிசில் என்பது உண்பன, தின்பன, பருகுவன, நக்குவன என்னும் வினைகளுக்குப் பொதுவாதலானும், இயமரம் என்பது ஊதுவன, எழுப்புவன என்னும் வினைகளுக்குப் பொதுவாதலானும், இவை வேறுவினைப் பொதுச்சொல்லாயின.

இங்ஙனம் வேறுவேறு வினைகளுக்குரிய பொதுச்சொற்களுக்கு வினைகொடுக்கும்கால் பொதுவினையே கொடுக்கவேண்டும். எனவே அடிசில் அயின்றார், அணிகலன் அணிந்தார், இயமரம் இயம்பினார், என அவை பொதுவினையால் கூறப்படும் என்பதாம்.

இனி, 'வேறுவினைப்பொதுச்சொல் ஒருஉவினையாவார்' எனப் பாடக்கொண்டு. ஒருவும் வினை என்பது ஒருஉ வினையாயிற்று என்றும், ஒருஉதல் - நீக்குதல் என்றும் கூறினர் இளம்பூரணர். எனவே வெவ்வேறு வினைகளை உடைய பொதுச்சொல்லை அப்பொதுவினையினும் நீங்கி ஒன்றற்கே உரியதாய் சிறப்புவினை கொடுத்து முடித்தல் வழுவாம் என அறிவலாம். இப்பாடம் பிறகுரையில் காணாதது. இதுவும் சிறந்த பாடமேயாம்.

'ஊன்துவை கறிசோறுண்டு வருத்தும்' என்ற புறநானூற்றுப் பகுதியில் உண்டல் என்ற சிறப்புவினை இருத்தல் பொருந்தாதெனக் கண்ட இளம்பூரணர் அதனைப் பாடமறிந்து திருத்திக் கொள்க என்றனர். எனவே அவர் கருத்தின்படி 'ஊன்துவை கறிசோறுயின்று வருத்தும்' எனப் பாடம் கொள்ளவேண்டுமெனத் தெரிகிறது.

சேனாவரையர் உண்டல் என்பது சிறப்புவினையேயன்றிப் பொதுவினையும் ஆம் என்றனர். ஆனால் நச்சினர்க்கினியரும் தெய்வச்சிலையாரும் உண்டல் பொதுவினையே எனக் கூறி அதற்குத் தக்க மேற்கோள்களும் காட்டினர்.

இனிப் புறநானூற்றுப் பழையஉரைகாரர் உண்டு என்பது பொதுவினை அன்றேனும், கறி ஒழிந்தவற்றிற்கு எல்லாம் சேறின் பன்மைபற்றி அமைத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும், ஊன்துவை கறியோடு கூடிய சோற்றை உண்டு என உரைப்பினும் அமையும் என்றும், இருவகையாகச் சமாதானம் கூறி, 'இதனைப் பொதுவினை என்று உரைப்பாரும் உனர்' என்றும் கூறிப்போந்தார். எவ்வாறாயினும் உண்டு என்பது சிறப்புவினையே என்பது இவர்தம் கருத்தாம்.

இங்ஙனம் உரையாசிரியர்கள் எல்லாம் இருக்கின்ற பாடத்தை ஒட்டி விளக்கம் தர, இளம்பூரணர் மட்டும் வேறுபாடமாக இருக்க வேண்டுமெனக் கூறுவது ஆராயத்தக்கது.



வேவ்வேறு வினையைபுடைய பொதுச்சொல்லிற்குப் பொது வினையே முடிபாகக் கொடுப்பதல்லது, ஒன்றற்கே உரிய சிறப்பு வினையை முடிபாகச் சொல்லுதல் மாபுவழு என்றனின் இது மாபுவழுக் காத்ததாயிற்று.

#### 47 ஆம் நூற்பா

‘யாமும் குழலும் பறையும் இயம்பினுள்’ என்றவிடத்து இயம்பினுள் என்பது பொதுவினையாம். யாழ், குழல், பறை ஆகிய மூன்றும் முறையே இசைத்தல், ஊதல், அடித்தல் என்ற வேவ்வேறுவினைகளுக்குரிய சொற்கள்; இவற்றை எண்ணிமுடிக்கின்றபொழுது பொதுவினையால் முடிக்கவேண்டுமேயன்றிச் சிறப்புவினையால் முடித்தல் ஆகாது என்பதாம்.

வேறுவேறு வினைகளை உடைய சொற்களை எண்ணி முடிக்கின்றபொழுது பொதுவினையால் சொல்லல் மாபெனவே சிறப்பு வினையால் சொல்லுதல் மாபன்று என்பது பெற்றும். இங்ஙனம் கூறலின் இது மாபுவழுக் காத்ததாயிற்று.

சென்ற நூற்பாவையும் இந்நூற்பாவையும் இணைத்தே நன்னூலாரும்,

‘வேறுவினைப் பல்பொருள் தருவிய பொதுச்சொலும்  
வேறுஅவற் றென்னும்தீர் பொதுவினை வேண்டும்’

(பொது - 83)

எனக் கூறுவாராயினர்.

#### 48 ஆம் நூற்பா

இரட்டித்திற்கும் சொற்கள் அங்ஙனம் இரட்டித்து சிற்ற வினின்றும் பிரித்துக் கூறப்படா; பிரிப்பின் பொருள் சிதையும் என்பதாம். இங்ஙனம் பிரியாது சிற்றும் சொற்களைப் பிரிக்காது கூறலே மாபு எனக் கூறலின் இது மாபுவழுக் காத்ததாயிற்று.

இந்நூற்பாவை அப்படியே கொண்டெடுத்து மொழிந்தனர் நன்னூலார் (பொது - 45).

#### 49 ஆம் நூற்பா

பலபொருட்கும் பொதுவாகியதொரு இடத்தையோ பொருளையோ பொதுச் சொல்லால் கூறுது சிறப்புச் சொல்லால் கூறின் அது ‘ஒரு பெயர்ப் பொதுச் சொல்’ என்பர். அத்தகைய சிறப்புச் சொல் தலைமை பற்றியோ அல்லது பன்மை பற்றியோ கொடுக்கப்படும். இந்நெறி இருதினைக்கும் ஒக்கும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

பலபொருட்கும் பொதுவாகியதொரு இடத்தையே, பொருளையோ பொதுச்சொல்லால் சொல்லுதல் மாபேயன்றிச் சிறப்புச் சொல்லால் கூறுதல் வழுவாம். ஆயினும் அமைக என மாபுவழு அமைத்தவாறு.

50 ஆம் நூற்பா

உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் ஆண் பெண் இருபாற்குமுரிய பொதுச்சொற்கள், தத்தம் பால் பொதுமையினின்றும் நீங்கிச் சிறப்பாக ஒவ்வொரு பாறுக்கே உரியதாய் வருதலும் உண்டு. இங்கிலை சிலவற்றிற்குப் பெயரினனும், சிலவற்றிற்கு வினையினனும் வரும். இதனையே 'ஒன்றொழி பொதுச்சொல்' எனக் கண்ணாலரும் கூறுவர்.

'அரசர் பெருந்தெரு' என்றவிடத்து அத்தெருவின்கண் பிறரும் வாழ்வாரேனும் அரசர் வாழும் சிறப்புப்பற்றி அரசர் பெருந்தெரு எனவாழிற்று.

'ஆதிண்டு குற்றி' (குற்றி-கட்டை) என்றவிடத்து ஆகிற்கே உரிமையுடையதாகக் கூறப்பட்டதேனும் பிற விலங்குகளும் தமது தினையைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு இக்கட்டை பயன்படுவதால் பொதுவாய் நின்றதென்றார். 'ஆனதர்' என்பதையும் இவ்வாறே கொள்க.

'இவர் பெரிதும் சோறுண்ப' என்றவிடத்துப் பிறவும் உண்பாரேனும் சோற்றினையே மிகுதியாய் உண்ணுதலின் மிகுதிபற்றி வந்ததென்றார். இனி அஃறிணைக்கண் 'இவ்வெருது புல்தின்னும்' என்புழியும் இவ்வாறே கொள்க.

இவை மூன்றும் ஒன்றற்கே உரிய சிறப்புச் சொல்லால் கூறப்பட்டதேனும், மற்றவற்றிற்கும் உரியதாய் வரும். ஆதலால் இவற்றை 'எல்லாம்' என்ற மிகையால் கொண்டார்.

நூற்பாவில் கூறப்பட்ட கருத்து, பொதுவாகக் கூறப்பட்ட ஒன்று ஒன்றற்கே உரியதாய் வருவதாகும். இம் மிகையினால் கூறப்பட்ட கருத்தோ ஒன்றற்கே உரிய சிறப்புச்சொல் ஏனையவற்றிற்கும் பொதுவாகி வருவதாம். இவை தம்முள் வேற்றுமைபாம்.

ஆண் பெண் இருபாற்குமுரிய பொதுச்சொல் ஒரு பாறுக்கே உரியதாய் வருதல் மாபு வழுவெனினும் வழுவமைதி யென அமைத்தவாறு.

இந்நூற்பாவின் கருத்தையே நன்னூலாரும்,

‘இருதிணை ஆண்பெணுள் ஒன்றினை ஒழிக்கும்  
பெயரும் வினைபும் குறிப்பி னுணை’

(பொத - 1)

எனக் கூறுவர்.

## 51 ஆம் நூற்பா

உயர்திணையும், அஃறிணையும் விரலி எண்ணி அவற்றை முடிக்கின்றபொழுது செய்யுளுள் பெரும்பாலும் அஃறிணை முடிபே கொடுக்கப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். பலவயினனும் - பலவிடத்தும்; அஃதாவது பெரும்பாலும் என்பது பொருளாகும்.

இளம்பூரணர் பெரும்பாலும் இங்கனம் வரும் எனவே சிறுபான்மை உயர்திணையே எண்ணி அஃறிணை முடிபு கொடுப்பதும் உண்டெனக் கூறுவர். எனினும் சேனாவரையரும் நச்சினூர்க்கினியரும் பெரும்பாலும் இங்கனம் வரும் எனவே சிறுபான்மை உயர்திணையும் அஃறிணையும் விரலி உயர்திணை முடிபு கொள்ளுதலும் உண்டு என்றனர். இம்முத்திரத்திற்கும் இலக்கியம் உண்மை அவரவர் உரையால் அறியலாம்.

ஆயினும், கல்லாடர், ‘சிலவயினுள் திணைவிரலி எண்ணி உயர்திணையான் முடிவனவும் கொள்ளாமை வெனின் சான்றோர் செய்புட்கண் அவ்வாறு வருவனவாய் இன்மையின் கொள்ளாம்’ என்றனர். அங்கனம் வருவனவான இலக்கியங்கள் பல உண்மையின் அது பொருந்தாது.

‘பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று  
அக்கான் கல்லது குடியு மில்லை’

என்பதை உயர்திணையே எண்ணி அஃறிணையால் முடிந்தமைக்கு இளம்பூரணர் உதாரணமாகக் காட்டுவதைச் சேனாவரையர் மறுத்தனர். அதனை மறுத்து இளம்பூரணர் கருத்தே வலியுடையதென நச்சினூர்க்கினியர் கூறினர். இதனை எல்லாம் அவரவர் உரைகளான் அறிக.

இருதிணைப் பெயரும், விரலிவந்து ஒருதிணைச் சொல்லால் முடிதல் வழுவாயினும் செய்யுளாயின் அமைக எனத் திணைவழுவமைத்தவாறு.

## 52 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் முதற்கண் கூறப்படுகின்ற உரையும், மற்றொரு பிரதியில் கண்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் உரையும் சொல்லால் முடிபுபடினும் பொருளில் வேறுபாடின்றி அமைந்துள்ளது.

பலபொருள் குறிக்கும் ஒருசொல்லினை வினையினாலும், இனத்தினாலும், சார்பினாலும் வேறுபடுத்தியறிய இயலுமேனும், அவற்றுள்ளும் வினையே சிறப்புடைத்தாகலின் 'வினை வேறு படுஉம் பலபொருள் ஒருசொல்' என்றார். இதனை அடுத்த நூற்பாவால் நன்கு அறியலாம்.

54 ஆம் நூற்பா

பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லிற்குச் சிறப்பினை கொடுக்காது, பொதுவினை கொடுப்பின் அவ்வினை அப்பல பொருளுக்கும் ஒன்றுதலின், இன்ன பொருளுளை அறிய இயலாது என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம்.

(எ - று.) 'மா வீழ்ந்தது' என்புழி வீழ்ந்தது என்பது பொதுவினையாம். காரணம், மாவென்பதற்குரிய மாம், விலங்கு, வண்டு, முதலிய பலபொருள்களும் 'வீழ்ந்தது' என்ற வினைக்கு ஏற்றதாய் இருத்தலினாலாகும். இவ்விடத்தில் வீழ்ந்தது என்னும் வினை இருப்பினும், மாவென்பது இன்னதென விளக்க இயலாதாயிற்று.

ஒன்றுவினை - பலபொருள்களுக்கும் பொருந்திய வினை. எனவே பொதுவினை எனப்பட்டது. இவ்வினை பல பொருள்களும் ஒன்றியதாய் இருக்குமேயன்றி அப்பொருள் இன்னதென விளக்குதற்கு உரியதாய் இராது. இதனையே 'ஒன்றித்தோன்றும்' என்ற சொல்லால் குறித்தார் ஆசிரியர்.

55 ஆம் நூற்பா

வினைகொடுத்தும் இன்னதென விளக்க முடியாத பலபொருள் ஒருசொல்லை எய்நனம் விளக்கிச் சொல்லின் விளக்குமோ அங்ஙனமே விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். (எ-டு.) கன்றுநீர் ஊட்டுக என்றவிடத்துக் கன்றென்பது, ஆவின் கன்று எருமைக்கன்று மாக்கன்று எனப் பல பொருளையும் குறிக்கும்; இவ்விடத்து 'நீர் ஊட்டுக' என்ற வினையினாலும் இன்ன கன்று என விளக்குதற்கு இல்லை. எனவே கன்றெனத் தனித்துச் சொல்லாது ஆவின் கன்று என்றோ, எருமைக்கன்று என்றோ விதந்தே சொல்ல வேண்டும் என்பதாம்.

உரையில் 'ஆராயுமிடத்துக் கிளந்து கூறுக' என்ற தொடர் முதல் 'யாதோ எனின்' என்ற தொடர்வரை பிழைபட உள்ளதெனத் தெரிவித்து. அப்பகுதி பின்வருமாறு இருப்பின் நன்று:

"ஆராயுமிடத்துக் கிளந்து கூறுக எனவே ஆராய்ச்சி இல்லாத இடத்தாயின் கிளவாதே கூற அமையும் என்பதாம். 'சிலம் செல்க' என்றவிடத்து வினையிலமும் வெறுவிலமும் ஆங்கு உளவாயின்,

அவன் சொன்ன நிலம் நிற்பப் பிறிதொரு நிலம் செல்லுதல் வழுவாம். அதனால் இன்னநிலம் என்று இனந்து சொல்லுக. அல்லாக் கால் இன்னநிலமென்று கிளவாதே சொல்ல அமைவும். ஆராய்ச்சி யுடைய நிலம் என்பது வெறுநிலம்” என்று இருப்பின் பொருந்து மென்று தோன்றுகின்றது.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குக் குறிப்புரை எழுதிய டாக்டர். பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்களும் இங்ஙனமே கூறிச் சென்றனர்.

கிணையும் இனமும் சார்பும் வேண்டாமல் தாமே விளங்க வரும் பல பொருள் ஒரு சொற்களை வானா கூறினும் வழுவில்லை என்பதாம். நன்னூலாரும்,

‘கிணை சார்பு இனம்புடம் மேலி விளங்காப்  
பலபொருள் ஒருசொற் பணிப்பர் தெப்பெடுத்தே’ (பொது-39)

எனக் கூறுமாறு காண்க.

56 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்கு ‘இருவிதமாக உரை கூறப்படுகின்றது. (1) ஒரு பொருளைச் சொல்லக் கருதின் அதனை விளங்கச் சொல்லுக என்பது. (எ-டு) தலைமயினை எஞ்ஞான்றும் உலர்த்திக் காய வைக் காமல் இயற்கையாகவே காயவைக்கும் ஒருவர் தாம் ஒருகால் உலர்த்தி நிற்க, அதனைக் கண்ட ஒருவன் இன்று உலர்த்துதற்குக் காரணம் என்னை எனக் கேட்பானாயின், அதற்கு ஏதோ உலர்த்தி னேன் என்னுமல் அதற்குரிய காரணத்தை விளங்கச் சொல்லக் கடவன். அங்ஙனம் அதற்குரிய காரணத்தை விளங்கச் சொல்லா யின் செப்புவழுவின் பார்ப்பும் என்பதுகருத்து. இங்ஙனம் கூறுவார் அறுவகைச் செப்பினுள் இது உற்றது உரைத்தலின் பார்ப்பும் என்றும், இங்ஙனம் கூறுதலினின்றும் வழுவற்க என்பதால் செப்பு வழக்காதது இச்சூத்திரம் என்றும் கூறுவர். (2) உலகினுள் எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததொரு பொருளை ஒருவன் மாறுபடக் கூறுவானாயின் அம்மாறுபாட்டிற்குரிய காரணத்தை விளங்கச் சொல்ல வேண்டும் என்பதாம். ‘பல்லார் தோள் தோய்ந்து வருத லால்’ என்று தொடங்கும் பாடல் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இப்பாடலில் தலைவனுடைய மாலை புலால் நாற்றம் நாறுகின்றது. என்றும், மைத்தன் குடி இருக்கும் எருக்கமாலை இனிய நறுநாற்றம் உடையதாய் இருக்கின்றதென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. தார் புலால் நாறுவதும், எருக்கு இனிதாய் நாறுதலும் உலகினர்க்கு ஒவ்வாத கருத்தாம். தலைவன் தார் புலால் நாறுதற்குக் காரணம் பரத்தை யருடைய தோளைத் தோய்ந்து வருவதாகும். எருக்கக் கண்ணி

நறிதாதற்குக் காரணம் தலைவன் செய்த தீமையைத் தனது முயற்சி நகை முகத்தால் தணிக்கும் தன் புதல்வன்மேல் வைத்த காதலாகும். இவ்வணம் இப்பாடலில் காரணத்தை விளங்கச் சொல்லியிருத்தல் காரணம்.

ஒரு பொருளினது வேறுபாடு குறித்தோன் அதற்குரிய காரணத்தை விளங்கச் சொல்லுதல் மரபு என்றலின் இது மரபு வழுக்காத வாறாயிற்று.

57 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்டுள்ள உரைப்பகுதி பிழை பட்டுள்ளது. பின் வருமாறு இருப்பின் நன்று:

“குடிமை ஆண்மை என்னும் தொடக்கத்தனவும், அந்நிகரான பிறவும், உயர்திணைப் பொருளைச் சார்ந்து நிகழும் குணங்களாய் அத்திணைப் பொருளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நிகழ்தலின் அவற்றை உயர்திணையைப் போல வழங்க வேண்டுமே பெயரினும் அஃறிணையைச் சொல்லியாங்குச் சொல்லுக என்றவாறு”

தன்மை திரிபெயர்—தன் தன்மையினின்றும் திரிந்த பெயர். அஃது அளி என்பதாம்.

குடிமை ஆண்மை முதலிய உயர்திணைச் சொற்கள் அஃறிணையால் முடிதல் வழுவுவனினும் அமைகவேனத் திணைவழுவமைத்தவாறு.

58 ஆம் நூற்பா

‘பாஸ்பிரிந் திசையா உயர்திணை மேன’ என்ற தொடரை ‘உயர்திணை மேன பாஸ்பிரிந் திசையா’ என மாற்றிக், காலம் உலகம் முதலிய சொற்களெல்லாம் உயர்திணைக்கண் பாஸ்பிரிந் திசையா அஃறிணையாகவே இசைக்கும் என உரை கூறப்பட்டுள்ளது.

காலம்—காலக் கடவுள்; உலகம்—மக்கள். உயிர் உடம்பு என்பன அஃறிணைக்கும் உரியவேனும் இவை உயர்திணை முடிபு கொள்ளா என விலக்கப்படுதலின் இவை உயர்திணைக்கே உரிய ஆயின. பாஸ்வரை தெய்வம்—இருவினையையும் வருக்கும் தெய்வம். இதனையே, ‘வருத்தான்’ என்பர் திருவள்ளுவர். வினை—அறத்தெய்வம். பூதம், ஞாயிறு, திங்கள் என்பன அவ்வவற்றை உணர்த்தி நின்றன. சொல்—நாமகள்.

காலம் முதலிய சொற்களில் உலகம் உயிர் உடம்பு ஆயின மக்களைச் சுட்டின. ஏனைய தெய்வத்தைச் சுட்டின. ஆதலின் இவற்றைத் தெய்வஞ் சுட்டிய பெயரென்றல் பொருந்தாது.

குடிமை, ஆண்மை என்றல் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும் (57 ஆம் நூற்பா) காலம், உலகம் என்றல் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும் உரிய வேற்றுமை: இவ்விரு நூற்பாக்களிலும் கூறப்பட்டன உயர்திணைப் பொருள்களாய் அஃறிணைக்கண் இசைப்பிணை முடிமை, ஆண்மை என்றல் தொடக்கத்தன குறிப்பாகவே உயர்திணைப் பொருளென அறிவப்படும். காலம், உலகம் என்றல் தொடக்கத்தனவோ வெளிப்படையாக உயர்திணைப் பொருளை உணர்த்தும் என்பர் இளம்பூரணர். குடிமை, ஆண்மை என்பன அஃறிணை முடிபும் கொள்ளும்; ஈறு திரியாமல் நின்றாங்கு நிற்ப உயர்திணை முடிபும் கொள்ளும். காலம் முதலியன அஃறிணை முடிபே கொள்ளும். ஈறு திரிந்து சொல்வேறுபட்டவழி (காலம் என்பது ஈறு திரிந்து காலன் என நின்றவழி காலன் வந்தான் என) உயர்திணை முடிபும் கொள்ளும். இவ்வேற்றுமை அடுத்த இரு நூற்பாக்களை நோக்கிக் கூறப்பட்டது.

காலம், உலகம் முதலிய உயர்திணைச் சொற்கள் அஃறிணையாய் முடிதல் வழுவேனும் அமைகவேனத் திணைவழுவமைத்தவாறு.

59 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பா “குடிமை ஆண்மை” என்னும் ரூத்திரத்திற்குப் புறனடை கூறியதாக இளம்பூரணர் கூறுவர். எனினும் இந்நூற்பா மேலை நூற்பாகிற்குப் புறனடை கூறுவதாகவே உள்ளது.

காலம், உலகம் என்றல் தொடக்கத்தனவாய் சொற்கள் ஈறு திரியாமல் நின்றவாறே நின்று உயர்திணையாய் இசைத்தல் இயல்பில்லை என்பது இந்நூற்பா றுவதும் பொருளாகும். எனவே இவை ஈறு திரிந்தவழி உயர்திணையாய் இசைக்கும் என்பது அடுத்த நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

காலம், உலகம் என்னும் தொடக்கத்தன ஈறு திரியாமல் உயர்திணையாய் இசைத்தல் இயல்பில்லை எனவே குடிமை, ஆண்மை முதலியன ஈறுதிரியாமல் நின்றாங்கு நிற்ப உயர்திணையாயும் இசைக்கும் என்பது இந்நூற்பாவால் போர்த்த கருத்தாகும். இதுபற்றியே இந்நூற்பாவினைக் குடிமை, ஆண்மை என்பதற்குப் புறனடை என இளம்பூரணர் கூறினர் போலும். நச்சினூர்க்கினியரும் இவர் கருத்தினரே எனினும் அது பொருத்துவதன்றும். தெய்வச்சிவையாரும் ‘காலம் உலகம்’ என்று தொடங்கும் நூற்பாகிற்கே இந்நூற்பா புறனடையாகும் எனக் கூறுதல் காண்க.

61 ஆம் நூற்பா

அருத்தாபத்தி - சொல்லியது கொண்டு சொல்லாதவற்றை உணர்தல்.

தொ.—18

எடுத்த மொழி (- அடை மொழி). தன் பொருளை உணர்த் தலையன்றித், தனக்கு இனமான பொருளையும் உணர்த்தும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். (எ - டு.) 'மேலைச்சேரிக்கோழி அலைத் தது' எனச் சொல்லியது கொண்டு, 'கீழைச்சேரிக்கோழி அலைப் புண்டது' எனச் சொல்லாதவற்றை உணர்த்தின் அருத்தாபத்தி யாயிற்று. இதன்கண் மேலைச்சேரி என்பது கீழைச்சேரி என்பதையும், அலைத்தது என்பது அலைப்புண்டது என்பதையும் உணர்த்தின. அலைத்தது - வென்றது. அலைப்புண்டது - தோற்றது.

'செப்பலும் உரித்து எனவே செப்பாத.....அன்று என்பதாம்' என்ற பகுதி பிழைபட உன்னது. அப்பகுதிக்கு விளக்கம் வருமாறு: செப்பலும் உரித்து எனவே செப்பாதனவும் சில உள் என்பதாம். அவை 'ஆ வாழ்க, அந்தணர் வாழ்க', என வருவனவாம். இவை முறையே ஒழிந்தனவும் ஒழிந்தாரும் சாக என்னும் கருத்தின்றி நிற்கலின் இவை இனஞ் செப்பாதன ஆயின.

## 62 ஆம் நூற்பா

கிணைக்கினவிகள் தம் கிணையால் முடிவதாம், தம்முதல் கிணையால் முடிவதாம் என இருமுடிபு உடையன. அவற்றுள் தம்கிணையால் முடிதலாவது அஃறிணை கிணையால் முடிவதாகும். தம்கிணைமுதல் கிணையால் முடிதலாவது உயர்திணை கிணையால் முடிவதாகும்.

கண், முலை, தோள் என்பன பன்மைப் பெயர்கள்; அவை தம் கிணை (அஃறிணை கிணை) யால் முடிகின்ற பொழுது 'கண் நல்லன்' எனப் பன்மைபால் முடியும்; அவை தம்முதல் கிணையொடு முடியின் 'கண் நல்லன்' என ஒருமை கிணையால் முடியும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

இங்குக் கூறப்பட்ட கிணைகள் உயர்திணைச்சிணைகளே எனினும் கிணைப்பெயர்கள் எல்லாம் அஃறிணைப் பெயர்களாதலால் அவை உயர்திணையொடு முடிதல் வருவாயினும் அமைகவேளத் திணை வருவமைத்தவாறு.

மூக்கு, கொப்பூழ் என்னும் ஒருமைச் கிணைப்பெயர்கள் தம் கிணையால் முடியும்பொழுது மூக்கு நல்லது, கொப்பூழ் நல்லது என அஃறிணை கிணையால் முடியும். அகநானமன்றி அவை தம்முதல் கிணையான் முடியும்பொழுது மூக்கு நல்லன், கொப்பூழ் நல்லன் என உயர்திணை கிணையால் முடியும். இதுவும் திணைவழுவேயாம்.

இங்ஙனம் தாம் எழுதிய கருத்திற்கு இனம்பூரணர் விதி கூறு வின்றார். காலம், உலகம் என்னும் நூற்பா முதல் இந்நூற்பா வரை திணை வழக்காப்பதாக உள்ளன. இவற்றிடையே 'எடுத்த



மொழியினம் செப்பலும் உரித்தே' என்னும் நூற்பா இருப்பது பொருத்துவதன்றும் எனினும் இங்ஙனம் இடனின்றி வைத்தமை யால் 'பன்மை சுட்டிய பெயர்க்கே யன்றி ஒருமை சுட்டிய பெயர் களுக்கும் இவ்விதிலே கொள்க' எனக் கூறுதற்கேயாம் என்பர்.

## உ. வேற்றுமை இயல்

63 ஆம் நூற்பா

நால்வகைச் சொற்களுக்கும் உரிய பொதுவிலக்கணத்தைக் கிளவியாக்கத்தில் உணர்த்தினார். அடுத்துப் பெயரது நிறப்பிலக் கணத்தைத் தொடர்ந்து உணர்த்த வேண்டுதலின் இவ்வியல் பெயரினது இலக்கணமே உணர்த்த எழுந்ததென்றும் பெயரினது இலக்கணங்களுள் உருபேற்றலும் ஒன்றாகலின் அவ்வுருபுகளையும் இவ்வியலில் விளக்க உணர்த்தினார் என்றும் இயைபு கூறுவர் இளம்பூரணர்.

இதனைச் சேனாவரையர் மறுத்துரைப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

பெயர்ப் பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலியனவாக வேற்றுமை செய்தலின் வேற்றுமை என்பது காரணக்குறியாம். "பொருள் வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை" என கன்னுரையும் கூறுமாறு காண்க.

64 ஆம் நூற்பா

வினிகொள்வது என்பது பெயரதன்கண் வினி என்பதன் கருத்து: பிறிதோர் உருபை ஏலாது தானே திரிந்தும், இயல்பாயும் நிற்கும் பெயர் இவ்விதிலே வினியென்பதாம்.

64 ஆம் நூற்பா

எழுவாய் வேற்றுமை அறுவகைப் பயனிலையும் தோன்ற நிற்கும் நிலைமையுடையது என்பது இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் தரும் கருத்தாகும். இதுவே நச்சினர்க்கினியருக்கும் கருத்தாகும். இவர்கள் கருத்தின்படி தோன்ற நிற்கும் என்பதற்கு அறுவகைப் பயனிலையும் என்ற அடுத்த நூற்பாவின் கருத்தையே வாங்கிக் கூறவேண்டி உளது. ஆனால் சேனாவரையரோ பெயர் வேற்றுமை யாவது பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாம் எனக் கூறிப் பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாவது உருபும் வினியும் ஏலாது பிறிதொன்றனொடு தொகாது நிற்கும் நிலைமை என அதற்கு விளக்கமும் கூறினர். இதுவே பொருத்த

முடைத்தாம். நன்னூலாரும் “எழுவாய் உருபு திரிபில் பெயரே” எனக் கூறுமாறு காண்க.

“ஆயன் சாத்தன் வந்தான்” என்ற தொடரில் ஆயன் என்ற சொற்கே சாத்தன் என்பதும் வந்தான் என்பதும் பயனிலை ஆயிற்று என விளக்கினர் இளம்பூரணர். எனினும் இத்தொடரை எடுத்துக்கொண்டு தெய்வச்சிவையார் வேறுவகையாக விளக்குவர். அது வருமாறு:—

“அஃதேல், (எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே என்புழி) பெயர் என அமைபும், தோன்றுநிலை என்றதனாற் பயன் என்னையெனின், பெயர் கண்டுழியெல்லாம் வேற்றுமை பென்று கொள்ளற்க என்பது அறிவித்தற்கெனக் கொள்க. அஃது யாதோ எனின், ஆயன் சாத்தன் வந்தான் என்றவழி ஆயன் என்பது சாத்தற்கு அடையாவி நிற்பலானும், வருதற்றொழில் சாத்தனொடு முடிதலானும், இருபெயரும் ஒருபொருட்கண் வருதலின் இரண்டினையும் வேற்றுமை எனப்படாது ஆகலானும், இறுதி நின்றதே வேற்றுமை எனப்படுவது எனக்கொள்க”.

பெயரை எழுவாய் வேற்றுமை என்றும், விளிவேற்றுமை என்றும் உரைப்பதால் அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை என்னை எனில்? ஈறு திரியாது உருபேற்றல் எழுவாய் வேற்றுமை என்றும் ஈறுதிரிந்து உருபேற்றல் விளிவேற்றுமை என்றும் வேறுபாடு கூறினர் இளம்பூரணர். எழுவாய் வேற்றுமையாவது திரிபில்லாத பெயரேயாகலின் அது உருபேற்றலின்றி, விளிவேற்றுமை அண்மை விளிக்கண் ஈறு திரியாது தின்றாங்கு நிற்பவே விளி கொள்ளுதலின், விளிவேற்றுமையாவது ஈறுதிரிந்து உருபேற்றும் என்று கூறுவதும் பொருத்தமின்று.

67 ஆம் நூற்பா

‘ஆ உண்டு’ என்புழி உண்டு என்பது ஆவினது பண்ட முதலாயின சுட்டாது அப்பொருள் தன்மையது உண்மைத் தன்மையே சுட்டி நிற்பதின் பொருண்மை சுட்டலாயிற்று.

‘ஆ செல்க’ என்புழிச் செல்க என்பது ஆவினது ஏவலைக் கொள்ளவருதலின் விபங்கொள வருதலாயிற்று.

‘ஆ கிடத்தது’ என்புழிக் கிடத்தது என்பது ஆவினது தொழிலைச் சொல்ல வருதலின் வினைநிலை உணர்த்தலாயிற்று.

“ஆ எவன்” என்புழி எவன் என்பது அப்பொருளின் வினா விற்குத்தான் பொருந்தி வருதலின் வினாவிற்கு ஏற்றலாயிற்று.

“ஆ கரிது” என்புழிக் கரிது என்பது ஆயினது பண்பைத் தான் கொண்டு வருதலின் பண்புகொள வருதலாயிற்று.

‘ஆ பல’ என்புழிப் பல என்பது அப்பொருளின் பெயரைத் தானும் பெயராகக்கொண்டு முடிதலின் பெயர்கொள வருதலாயிற்று.

“அன்றி அனைத்தும்” என்பது மேற்கூறிய அப்பொருள் அனைத்தும் என்னும் பொருள்பட தின்றது. அகாச்சுட்டு அன்றி யென சுறுதிரிந்து தின்றது.

68 ஆம் நூற்பா

அறுவகைத் தொகைச் சொற்களும் எழுவாய் வேற்றுமைக் குரிய பயனிலையைக் கொண்டுவரும் என்பது முதல் உரையின் கருத்தாகும்.

இனி ஒரு கருத்து என வருவதில் அறுவகைத் தொகைச் சொற்களும் விளக்கப்படுகின்றன. வேற்றுமைத்தொகை, உவமைத் தொகை, பண்புத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித் தொகை ஆகிய ஐந்தும் பெயரும் பெயரும் தொக்க தொகையென்றும் வினைத்தொகை மட்டும் வினையும் பெயரும் தொக்க தொகையென்றும் விளக்கம் கூறப்படுகின்றது. எப்படியும் அறுவகைத் தொகைச் சொற்களும் பயனிலைகொண்டு முடியும் என்பதே இதற்கும் கருத்தாம்.

இவர் கருத்தினைச் சேனாவரையர் வாங்கிக்கூறி மறுப்பர். அது வருமாறு:—

“பெயரினாகிய தொகையும் என்ற உம்மையான் வினையினாகிய வினைத்தொகை தழுவப்பட்டதென்றும், எல்லாத் தொகையும் ஒரு சொல் நடை என்பதனால் தொகைச்சொல் எல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின், ஈண்டு அவ்வுமுரிய அப்பாலான என்றது தொகைச் சொற்குப் பயனிலை கோடல் மாத்திரம் எய்து வித்தற்கென்றும் உரையாசிரியர் கூறினார்” என்பர்.

தொகைச் சொற்களெல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமையாய்ப் பயனிலை கொண்டுவரும் என்பது சேனாவரையர் கருத்து. எனவே இவர் கருத்தின்படி “அப்பாலான” என்பது எழுவாய் வேற்றுமை யாதல், பயனிலை கொண்டு முடிதல் ஆகிய இரண்டினையும் குறிக்கும். இளம்பூரணர் கருத்தின்படி “அப்பாலான” என்பது பயனிலை கொண்டு முடியும் என்ற கருத்தையே குறிக்கும். இதனைச் சேனாவரையர் மறுப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

“யாணங்கோடு உண்டு” என்றல் தொடக்கத்து அறுவகை எடுத்துக்காட்டுக்களும் முறையே “பொருண்மை சுட்டல்” முதலிய அறுவகைப் பயனிலைகளையும் ஏற்பதற்குக் காட்டிய எடுத்துக் காட்டுக்களாம்.

69 ஆம் நூற்பா

எல்லாப் பெயர்களும் பயனிலை கொண்டுவரும் நிலையில் திரியா வாம். இந்நிலையில் திரியா எனவே உருபேற்றும் நிலையில் சில பெயர்கள் திரியும் என்பதாம். இதனால் பயனிலை கொண்டு வருதல் எல்லாப் பெயர்களுக்கும் இலக்கணமாதல்போல உருபேற்றல் எல்லாப்பெயர்களுக்கும் இலக்கணமாதல் இல்லை என அறிபவாம். இதுவே இளம்பூரணர் கருத்தாகும். இக்கருத்தினைச் சேனாவரையர் மறுத்துரைப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

71 ஆம் நூற்பா

வினையாலணையும் பெயர் அல்லாதனவாய் ஏனைய பெயர்ச் சொற்கள் காலத்தோன்று என்பது முதற் கருத்தாகும். வினையாலணையும் பெயர் அல்லாதனவாய் உண்டால் தின்றல் எனவரும் பெயர்களும் காலத்தோன்று என்பது பிறிதொரு கருத்தாகும். இவ்விரு கருத்துக்களையும் இந்துற்பாவிற்கு உரையாகக் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

ஒட்டும் - பொருத்தும். எனவே காலத்தொடு பொருத்தும் என்பது இதற்குப் பொருளாகும். உண்டான், தின்றான் என்பன அத்தொழில் செய்வான்மேல் நின்றபெயர் என்றது அவை வினையாலணையும் பெயராதலை நோக்கியேயாம்.

72 ஆம் நூற்பா

இரண்டாம் வேற்றுமைக்குக் காப்பின் ஒப்பின் என்றல் தொடக்கத்தனவாய் இருபத்தெட்டுப் பொருள்களையன்றி உறுப்புப்பற்றியும் இடம்பற்றியும் வருவனவும் உள என்பதாம். கிணை முடக்கும், நாகிணை வளைக்கும் என்பன உறுப்புப்பற்றி வந்தன. ஊரையின்புடையான் என்பது இடம்பற்றி வந்தது. இவற்றுள் முன்னையன தெரிநிலை வினையும் பின்னையது குறிப்பு வினையும் ஆம். இவை ‘பிறவும்’ என்ற மிகையால் கொள்ளப்பட்டன.

73 ஆம் நூற்பா

அதனின் இயதல்—ஒன்றான் ஒன்று பண்ணப்படுதல். அதற்கு கிளவி—ஒன்றனால் ஒன்று தகுதல். அதன் கிணைப் படுதல்—ஒன்றனால் ஒன்று தொழிறுதல். அதனின் ஆதல்—ஒன்றனால் ஒன்று ஆதல். அதனிற கோடல்—ஒன்றனால் ஒன்றைக்

கோடல். அதனோடு மயங்கல்—ஒன்றனோடு ஒன்று மயங்குதல். அதனோடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி—ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்த வினை ஆகல். அதனோடு இயைந்த வேறுவினைக் கிளவி—ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்த வேறு வினையாகல். அதனோடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை—ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்த ஒப்பு அல்லாத ஒப்பினை உரைத்தல். இவ்வுரை நச்சினர்க்கினியர் உரையிற் கண்டது. இன்னான் ஏது என்பதை இரண்டாகப் பிரித்து 'இன்னான்' என்ற பொருண்மைக்கண்ணும், ஏதுவின் கண்ணும் மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்றுரைத்தனர் இளம்பூரணர்.

இன்னான்-இப்படிப்பட்டவன். கண்ணால் கொத்தை, காலால் முடவன் என்புழிக் கண்ணின்மையால் குருடன், கால் இன்மையால் முடவன் எனப் பொருள் படுதலும், இவ்விரண்டிலும் மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபு வந்தவாதும் காண்க.

ஏதுவின் கண் மூன்றனுருபு வருதற்கு உதாரணம் முயற்சியால் பிறத்தலான் சொல் சிலையாது என்பதாகும். இதன்கண் மூன்றனுருபு வந்து ஏதுப் பொருள்படுதலின் இதற்கு உதாரணமாயிற்று.

எனினும் சேனாவரையர் 'இன்னானேது' என்பதை ஒரு பொருளுரைக்க வந்ததாகவேகொண்டு, இன்னும் ஆனும் எனும் இரண்டினால் வரும் ஏது எனப் பொருளுரைத்து முயற்சியிற் பிறத்தலான் ஒளி சிலையாது என உதாரணங்காட்டிக் கண்ணைக் கொத்தை, காலான் முடவன் என்னும் உதாரணங்களையும் மறுப்பர். அதனை அவர் உரையானறிக. நச்சினர்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார் ஆகிய இருவரும் இக்கருத்தினரோயாவர்.

## 74 ஆம் நூற்பா

அதற்கு வினையுடைமை—ஒன்றற்கு ஒன்று பயன்படுதல். அதற்கு உடம்படுதல்—ஒன்றற்கு ஒரு பொருளை மேற்கொடுப்பதாக உடம்படுதல். அதற்குப் படுபொருள்—ஒன்றற்கு உரிமை உடையவாகப் பொதுவாகிய பொருளைக் கூறு இடப்படுதல். அது ஆகு கிளவி—உருபு ஏற்கும் பொருள் தானேயாய்த் திரிவதோர் பொருண்மை. அதற்கு யாப்புடைமை—ஒன்றற்கு ஒன்று பொருத்தமுடைத்தாதல். அதற்பொருட்டு ஆதல்—ஒரு பொருளினினை மேற்பெறுதல் காரணமாக ஒரு தொழில் நிகழ்தல். நட்பு—ஒன்றற்கு ஒன்று நட்பாதல். பகை—ஒன்றற்கு ஒன்று பகை ஆதல். காதல்—ஒன்றற்கு ஒன்று காதல் உடைத்தாதல். சிறப்பு—ஒன்றற்கு ஒன்று சிறத்தல். இவ்வுரை நச்சினர்க்கினியர் உரையில் கண்டது.

## 75 ஆம் நூற்பா

வண்ணம் முதல் பற்றுவிடுதல் ஈறாக உள்ள இருபத்தெட்டுப் பொருள்களுள், தீர்தல் பற்றுவிடுதலாகிய இரண்டும் நீக்கப் பொருண்மைக்குரிய என்றும், ஏனைய இருபத்தாறும் பொருட்ப் பொருண்மைக்குரியவென்றும் இளம்பூரணர் கூறினர். இங்ஙனம் பொருட்ப் பொருளும் நீக்கப் பொருளுமே ஆசிரியரால் கூறப் பட்டிருத்தலின், எஞ்சிய ஏதுப்பொருளும் எல்லைப்பொருளும் 'அன்ன பிறவும்' என்றதனால் கொள்க என்றனர்.

எனினும் சேனாவரையர் அச்சம், நீக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஏதுப்பொருட்கும், தீர்தல், பற்றுவிடுதல் ஆகிய இரண்டும் நீக்கப் பொருட்கும் உரியவென்றும், இவையொழிந்த இருபத்து நான்கும் பொருட்ப் பொருட்குரியவென்றும் கூறினர். அதுவே பொருத்த முடைத்தாம்.

## 76 ஆம் நூற்பா

இளம்பூரணர் கருத்தின்படி ஆறாம் வேற்றுமையது உருபு அதவும் அகரமுமாம்.

தொல்காப்பியர் கூறிய ஒன்று பல குழீஇய தற்கிழமை, வேறு பல குழீஇய தற்கிழமை, ஒன்றியற் கிழமை, மெய்திரிந்தாய தற்கிழமை என்பனவற்றை நன்னூலார் முறையே ஒன்றன்கூட்டம், பல்வின் சட்டம், பண்பு, திரிபினுக்கம் என்று கூறுவர்.

## 77 ஆம் நூற்பா

கண், கால் முதலியனவெல்லாம் உருபு என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. இதனைச் சேனாவரையர் மறுப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக. நச்சினுர்க்கினியர் இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவுவர். நன்னூலாரும்,

‘கண்கால் கடைவிடை தலைவாய் திசைவயின்

முன்சார் வலமிட மேல்கீழ் புடைமுதல்

பின்பா டனைதேம் உழைவழி உழிபுளி

உன்னகம் புறமில் இடப்பொருள் உருபே”

(பெயரியல்-45)

எனக் கூறுமாறு காண்க.

## 78 ஆம் நூற்பா

பெயரின் இறுதியில் வரும் உருபுகள் விரிந்து வருதலேயன்றி மறைந்தும் வரும். அங்ஙனம் மறைந்த உருபுகளை விரிக்குங்கால் அவ்விறுதியிலிருந்தே விரிக்கப்படும் என்பது இளம்பூரணர் கருத்தாம்.

இந்துப்பாவினைத் “தொகையின் பிரித்து, வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்கும்காலை சுற்றுநின் றியலும்” என மாற்றிப் பொருள் கொண்டனர் இளம்பூரணர்.

இக்கருத்து “ஈறு பெயர்க்காகும்” என்றவிடத்துப் பெறப் படுவதாய் இருக்க, ஈண்டுக் கூறுவானேன் என்னும் வினாவை எழுப்பிக்கொண்டு அவரே விடையும் தருகின்றார். ஈறுபெயர்க் காகும் என்றவிடத்து உருபுகள் பெயரிடத்தில் வருமெனப் பெறப்படுமேயன்றி அவ்வுருபுகள் பெயர் இடத்தில் மறைந்து வருமென்றே, அங்ஙனம் மறைந்து நின்ற உருபுகள் மறைந்த இடத்திலிருந்தே விரியும் என்றே பொருள் படாதாம். ஆதலின் இஃனை வேறுகச் சொல்லவேண்டும் என்பது அவர் கருத்து.

79 ஆம் நூற்பா

வேற்றுமைத் தொகையை விரிக்கின்றபொழுது அவ்வுருபுகள் விரிதலேயன்றி அவ்வுருபிற்குப் பொருந்திய சில சொற்களும் விரிதலுண்டு. இங்ஙனம் அவ்வுருபுகளும் சொற்களும் தொக்கு வருதலையே ‘உருபும் பொருளும் உடன் தொக்கதொகை’ என்பர்.

## உ. வேற்றுமை மயங்கியல்

80 ஆம் நூற்பா

இரண்டாவதற்கு ஓதிய பொருண்மைகளுள் சார்பு என்பதும் ஒன்று. அது கருமச்சார்பும், கருமம் அல்லாச்சார்பும் என இரு வகைப்படும். கருமச்சார்பாவது ஒன்றினை ஒன்று உடலால் பொருத்துவதாகும். கருமம் அல்லாச் சார்பாவது மனத்தால் சார்வதாகும். முன்னையது காட்சிக்குப் புலனாகும். பின்னையது கருத்திற்குப் புலனாகும்.

கருமம் அல்லாச் சார்பிற்கு இரண்டாம் வேற்றுமையேயன்றி ஏழாம் வேற்றுமையும் உரிமை உடைத்து என்பது இந்துப்பாவின் கருத்தாகும்.

81 ஆம் நூற்பா

இந்துப்பா சினைமுதலது மயக்கமுணர்த்துகின்ற அதிகாரத் திடையே உள்ளது. இங்ஙனம் இருப்பதற்குக் காரணம் கன்றல் செலவு என்பனவற்றிற்கு ஐயும் கண்ணும் வரும் என்பது அதிகாரத்தால் பெறுவதற்கேயாம் என்பர் சேனாவரையர்.

84 ஆம் நூற்பா

இந்தூற்பாவினையும் மேலை நூற்பாவினையும் (83) இணைத்தே கன்னுலாரும்,

\*முதலை ஐயுறிற் சினையைக் கண்ணுறும்  
அதுமுதற் காயின் சினைக்கை யாகும்"

(பெயர்-58)

எனக் கூறினர்.

85 ஆம் நூற்பா

முதலும் சினையும் முதலாயது முதலேயாய்ச் சினையாயது சினையேயாய் இப்பொருள்கள் தம்முள் வேறுபட தில்லா : சொல்லு வானது சொற்குறிப்பால் சினைதான் முதலுமாய், முதல்தான் சினைபுமாய் என்பது இளம்பூரணர் கருத்தாய்.

(எ-டு.) “கோட்டது துனியைக் குறைத்தான்” என்புழி இது காலும் சினைபெனக் கருதப்பட்ட கோடு முதலாயிற்று. ‘படையினது யானை’ என்புழி இதுகாலும் முதலெனக் கருதப்பட்ட யானை சினையாயிற்று. இளம்பூரணர் இந்துற்பாவினை ஐயமுறுத்தல் துதலிற்று என்றார். இதனைச் சேனாவசாயர் விளக்குகின்றார். அது வருமாறு :—

“கோட்டது துனியைக் குறைத்தான், கோட்டை துனிக்கட் குறைத்தான், கோட்டை துனியைக் குறைத்தான்” என முதற் கோதப்பட்ட உருபு சினைக்கண்ணும் வந்ததாலென்று ஐயுற்றார்க்குக் கருத்து வகையாற் கோடென்பது ஆண்டு முதலாய் கிற்றலின், முதலிற்கு ஓதிய உருபே முதற்கண் வந்ததென, ஐயம் அகற்றியவாறு.

86 ஆம் நூற்பா

பிண்டப் பெயரும் மேற்கூறிய முதற்சினைப் பெயர்களேயாகும். ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் அம்முதல் சினையினின்றும் பிண்டம் என்பது ஒன்றில்லை என வினங்கும். எனினும் தொன்மையாக வழங்கி வருகின்ற வழக்கினால் பிண்டப் பெயர் என்பதும் தனியே ஒன்று உண்டு போலுமாய் என்பது இளம்பூரணர் தரும் கருத்தாகும்.

ஆயினும் இது பொருள்துவதன்று. ஆசிரியர் முதல், சினை என்றும், பிண்டப் பெயர் என்றும் வேறுவேறு கூறி அப் பிண்டப் பெயரும் முதலும் சினைபுமாய் அவ்வியல்பினின்றும் திரியா என்று கூறினசே யன்றிப், பிண்டப் பெயரும் அதுவேயாய் எனக் கூறினாள். அன்றியும் பிற உரையாசிரியர்களும் பிண்டப் பெயரும் அம்முதற் சினைப் பொருளினின்றும் திரியா எனக்



கூறினரே யன்றிப் பிண்டப் பெயரும் முதற் கிணைப் பொருளும் ஒன்றே எனக் கூறினாஸல்.

எனினும் இளம்பூரணர் காட்டிய உதாரணங்களை நோக்கப் பிண்டப் பெயரும் பிண்டிக்கப்பட்ட பெயரும் என வேறு வேறில்லை; பிண்டப் பெயரே பிண்டித்த பெயருமாம், பிண்டித்த பெயரே பிண்டப் பெயருமாம் என்னும் உரை பெறுதற்கும் இடனாக உள்ளது. (எ - ௫) 'எட்டுப்பை' என்புழி என்னாகிய பிண்டித்த பொருளே பல சேர்வுழிக் குப்பை பெனப் பிண்ட மாயிற்று.

பிண்டம்—பல பொருள் தொகுதி. அதனைப் பிண்டப் பொருள் என்பர். அதன்கண் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் பிண்டித்த பொருள் என்பர்.

இளம்பூரணர் முதற்கிணைப் பொருளை உறுப்பின் கிழமைக்கு உரியதென்றும், பிண்டப் பொருளை உறுப்பின் கிழமை ஒழிந்த ஒன்று பல குழிஇயது, வேறுபல குழிஇயது, ஒன்றியற் கிழமை, மெய்திரிந்தாயது என்ற நான்கு பொருட்கும் உரியதென்றும் கூறுவர். எட்டுப்பை, நெற்குப்பை என்பன ஒன்று பல குழிஇய தற்கும், எட்சாந்து, கோட்டு நூறு என்பன மெய்திரிந்தாயதற்கும் உதாரணமாம். எனினும் பிண்டமென்பதற்குப் பல பொருள் தொகுதி (வேறு பல குழிஇயது) என்றே உரை கண்டனர் சேன வரையரும் நச்சினர்க்கினியரும்.

87 ஆம் நூற்பா

இருபொருளும் ஒரு கிணையைக் கொண்டு முடிகின்றபொழுது அவ்விரு பொருளினும் உயர்ந்த பொருளின்கண் ஒடு உருபை வைத்துச் சொல்லுக என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தி.

(எ - ௫) 'அரசனொடு சேவகர் வந்தார்' என்புழி, சேவகரினும் அரசன் நிலையால் உயர்ந்தமை காண்க. 'நாயொடு நம்பி வந்தான்' என்புழி, நம்பியினும் நாய் உபகாரத்தால் உயர்ந்தமை காண்க.

88 ஆம் நூற்பா

ஏதப் பொருள் "அதன் கிணைப்படுதல் அதனிணைதல்" (வேற். நூற்பா. 11) என்னுமிடத்தா "அதனிணைதல்" என்பதனால் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கும், "புதுமை பழமை ஆக்க மென்ற" (வேற்-13) என்னுமிடத்தா "ஆக்கம்" என்பதனால் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கும் உரியதென வேற்றுமைகளில் கூறப்பட்டது. அதனையே ஏத வென்ற ஒரு பொருளின்கண் ஈருருபு சென்றது ஆகிய மயக்கம் பற்றி ஈண்டும் கூறினர்.

89 ஆம் நூற்பா

“வானோக்கி வாழும்” என்ற தொடரை வாணை நோக்கி வாழும் என விரித்தலே யன்றி, வானான் ஆய உபகாரம் நோக்கி வாழும் எனவும், வானின் ஆய உபகாரம் நோக்கி வாழும் எனவும் மூன்றாவதானும் ஐந்தாவதானும் விரிப்பினும் அமைபும் என்றவாறு.

90 ஆம் நூற்பா

ஆறன் உருபு அஃறிணைக்கே உரியதாகலின் “நம்பியது மகன்” என விரித்தல் இழக்காரும். எனவே நம்பிமகன் என்ற விடத்து நம்பிக்கு மகன் என்றே விரிக்கவேண்டும் என்பதாம்.

91 ஆம் நூற்பா

‘புலிகொல் யாணை’ என்ற தொடரில் கொல் என்பது தொழிற் சொல்லாகும். இத்தொடரை இரண்டாம் வேற்றுமையினும் மூன்றாம் வேற்றுமையினும் வைத்துச் சொல்லலாம் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம்.

இத்தொடரை இரண்டாம் வேற்றுமையில் வைத்து விரித்துச் சொல்லுங்கால் புலியைக் கொன்ற யாணை என விரியும். சண்டுக் கொல் என்பது புலியின் செய்கிறையாய் நின்றது. இதனையே மூன்றாம் வேற்றுமையில் வைத்து விரித்துச் சொல்லுங்கால் புலி யால் கொல்லப்பட்ட யாணை என விரியும். சண்டுக் கொல் என்பது செயப்பாட்டு வினைபாய் நிற்கின்றது. இங்ஙனம் ‘கொல்’ என்னும் சொல்லே செய்கிறைப் பொருளாயும் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளாயும் பொருள்பட்டு நின்றன, அது தடுமாறு தொழிற் சொல்லாகிற்று. அதனொடு தொடர்ந்த பெயர் ‘புலி’ என்பது. அது தடுமாறு தொழிற் பெயராம்.

சேனாவசையர் ‘கொல்’ என்னும் தொழிற் சொல் ஒருகால் ‘புலி’ என்னும் பெயரோடும், ஒருகால் ‘யாணை’ என்னும் பெயரோடும் இயைந்து பொருள் தருதலின் தடுமாறு தொழிற் சொல்லாகிற்று என்பர். அவருக்கும் முன்னின்ற புலி என்ற சொல்லே தடுமாறு தொழிற் பெயர் என்பது கருத்தாகும். நச்சினார்க்கினியரும் இக்கருத்தினையேயாவர்.

92 ஆம் நூற்பா

‘புலிகொல் யாணை’ என்ற தொடரை இரண்டாம் வேற்றுமையிலோ அல்லது மூன்றாம் வேற்றுமையிலோ வைத்து விரித்துச் சொல்லுகின்ற பொழுதே அதன் பொருள் நன்கு விளக்குகின்றது. அவ்வல் வேற்றுமைகளை வைத்து விரியாது ‘புலிகொல் யாணை’ எனத் தொகைபாக கிற்ப்புழி அதன் பொருளை எங்ஙனம் அறிய முடியும் என்பதை விளக்குகின்றது இந்நூற்பா.

இங்ஙனம் வரும் தொடரின் இறுதியில் அதன் பொருளை விளக்கும் ஒரு சொல் வரும். அதனைக் கொண்டு பொருள் விளங்கிக் கொள்ளலாம் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து. அங்ஙனம் பொருள் விளக்க வரும் சொல்லை 'மெய்யறி பணுவல்' என்பர். பணுவல் என்பது ஈண்டுச் சொல்லின்மேற்று.

(எ - டு) 'புலிகொல் யானைக் கோடு வந்தது; புலிகொல் யானை ஒடுகின்றது' என்பவற்றில் முறையே கோடு என்பதும், ஒடுகின்றது என்பதும் மெய்யறி பணுவலாம். இவற்றான் 'கொல்' என்னும் சொல் முறையே செயப்பாட்டுகளைப் பொருளிலும், செய்கினைப் பொருளிலும் வந்தது என்பதை நன்கறிவலாம்.

95 ஆம் நூற்பா

'புலி போற்றிவா' என்புழிப் 'புலியைப் போற்றிவா' எனவும் 'புலியாற் போற்றிவா' எனவும் விரிப்பினும் அமையும். 'புலியைப் போற்றிவா' என்றால் புலியைப் பாதுகாத்துவா என்பது பொருளாம். புலியால் போற்றிவா என்றால் புலியினால் உனக்கு வரும் தீங்கினைப் பாதுகாத்துவா என்பது பொருளாம்.

95 ஆம் நூற்பா

நாகர் பலி என்பதை 'நாகர்க்குப் பலி' என விரித்தலே உன்றி நாகரது பலி என விரிப்பினும் அமையும் என்பதாம். நாகர்க்குக் கொடுத்தலை விரும்பி மேற்கொண்டவழித் திரிபின்றி அஃது அவர்க்கு உடைமையாதலின் கிழமைப் பொருட்கு உரிய உருபால் கூறினும் அமையும் எனச் சேனாவரையர் விளக்கம் காண்பர்.

96 ஆம் நூற்பா

அச்சப் பொருள் "நோக்கலின் அஞ்சலின் சிதைப்பினென்றா" (வேற்-10) என்னுமிடத்து 'அஞ்சல்' என்பதனால் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும், "தன்மை வெம்மை அச்சம் என்றா" (வேற்-13) என்னுமிடத்து 'அச்சம்' என்பதனால் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கும் உரியதென வேற்றுமையியலில் கூறப்பட்டது. அதனையே அச்சம் என்ற ஒரு பொருளின்கண் ஈருருபு சென்றது ஆகியமயக்கம் பற்றி ஈண்டும் கூறினார்.

97 ஆம் நூற்பா

உருபு நின்றாங்கு நிற்ப அதற்கேற்பப் பொருள் கொள்ளுதலும் பொருள் செய்தற்கேற்ப உருபினை மாற்றிக் கொள்ளுதலும் ஆகிய இருநிலைமையும் உண்டு என்பது "உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி" என்பதற்கு விளக்கமாம். எனினும் இக்கருத்து "பாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும்" என்னும் நூற்பாவாலும் பெறப்படுதலால் இவ்விடத்தில் கூறுதல்பொருந்தாதாம்.

98 ஆம் நூற்பா

‘யானையது கோட்டை துளிக்கண் குறைத்தான்’ ‘திணையிற்  
கினியைக் கடியும்’ என்பன உருபு தொடர்ந்தடுக்கலுக்கு உதாரண  
மாகா என்பர் சேனாவரையர். எனினும் நச்சினுர்க்கினியர் சேனா  
வரையரை மறுத்து இவை உதாரணமாகு மென்பர். அவற்றை  
அவரவர் உரைகளான் அறிக.

99 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்கு முழுவடிவாக உரையின்றிச் சில தொடர்களை  
விளக்கும் முகமாகவே உரை காணப்படுகிறது. “ஆறு உருபுகளும்  
அவ்வத் தொடர்க்கண் இறுதியிலும், இடையிலும் விரிந்து நின்றலை  
நீக்கார் ஆசிரியர்” என்பது இந்நூற்பாவிற்கு முழுவடிவான உரை  
யாகும்.

ஆடை சாத்தனது, சாத்தனது ஆடை என ஆறனுருபு இறுதி  
யும் இடையும் வருதலை இளம்பூரணர் ஏற்றனர். எனினும் சேனா  
வரையரும் நச்சினுர்க்கினியரும் சாத்தனது ஆடை என்புழி அது  
என்பது பெயராயும், ஆடை சாத்தனது என்புழி அது என்பது  
வினைக்குறிப்பாயும் வருதலின் ஆறனுருபை இறுதிக்கண் விரித்தல்  
பொருத்தமில்லை என்பர்.

நெறிப்படுத்துதல்-வழக்குப்படுத்துதல். எனவே இறுதியிலும்  
இடையிலும் உருபுகள் விரித்தல் வழக்கிற்குப் பொருந்திய வழியே  
யாம். வழக்கிற்குப் பொருந்தாவழி அவ்வருபுகளை விரித்தல்  
கூடாது என்பதாம். ஆறனுருபை இறுதிக்கண் விரித்தல் வழக்  
கிற்குப் பொருந்தாது.

100 ஆம் நூற்பா

ஓர் உருபு ஓர் உருபினை ஏற்கும் என்றாரேனும் ஆறும் வேற்  
றுமை உருபே பிற உருபை ஏற்றுவரும் என்பதாம். “ஆறன் உருபும்  
ஏற்குமவ் வருபே” (பெய. 36) என நன்னூலாரும் கூறுமாறு  
காண்க.

உருபுதொக வருதல் எனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும் இறு  
திக்கண் ஐயும் கண்ணுமல்லாத ஏனையுருபுகள் தொகா என்பதும்  
இடைக்கண் ஆறுருபும் தொகும் என்பதும் கருத்தாகக்கொள்க.

104 ஆம் நூற்பா

கு ஐ, ஆன் என்பன முறையே நான்கு, இரண்டு, மூன்றும்  
வேற்றுமை யுருபுகளாகும். இவற்றை ஐ, ஆன், கு என முறையிற்  
கூறுது இவ்வமைகூறியதற்கு உரிய காரணத்தைச் சேனாவரையர்  
விளக்குவர். அது வருமாறு:—

குதரமும் ஐகாரமும் சுறுகெட அகரத்தொடு சிவனனுடை  
மைபான் ஐ ஆன் கு என முறையிற் கூறாது கு, ஐ என அவற்றை  
இயைபு வைத்தார். இயைபு வைக்கின்றவர் ஐகாரம் முன் வைக்க  
எனின் முறை அதுவாயினும் செய்யுளின் பம் நோக்கிக் குதரம்  
முன்வைத்தார் என்பது. இவ்வாய்வு பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியது.

இந்துற்பாவினையும் அடுத்த நூற்பாவினையும் இணைத்தே நன்  
ணலாகும்,

“ஐ ஆன் குச் செய்யுட்கு அவ்வும் ஆகும்  
ஆகா அகிறிணைக்கு ஆன் அல் வாதன” (பெயரியல்-61)

எனக் கூறுவாராயினர். ஈண்டு உருபுகள் முறையில் நின்றல் அறிந்து  
இன்புறத்தக்கது.

108 ஆம் நூற்பா

வினைமுதலிய எட்டொடு தோன்றியும் அல்லது அவற்றுள் சில  
குறைந்தும் வருவது வினைச்சொல் என இதுவும் அடுத்த நூற்பாவும்  
கூறுதலின், இவ்விரு நூற்பாக்களும் வினைச்சொல் இலக்கணம்  
உணர்த்தின என்பர் இளம்பூரணர். நன்னலாகும் இக்கருத்தே  
பற்றிச்,

“செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலம்  
செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே” (வினை-1)

எனக் கூறினர்.

வளைந்தான் என்றவழி, வளைதற் றொழிலும், வளைந்த கருத்  
தாவும், வளையப்பட்ட குடமும், வளைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்  
தொழில் நிகழல் காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திசிரி முதலா  
யினவும், வளையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வளைந்ததனானுய  
பயனுமாகிய எட்டும்பற்றி அத்தொழில் நிகழ்தலின் இவை தொழின்  
முதனிலை ஆயிற்று.

இவை வினைச்சொல் இலக்கணமேனும் இவ்வெட்டும் பற்றி  
வேற்றுமை உருபுகள் வருதலின் இவற்றை ஈண்டுக் கூறுவா  
ராயினார். இவ்வெட்டும் பற்றி வேற்றுமை உருபு வருதலை நச்சினர்க்  
கிளியர் விளக்குகிறார். அது வருமாறு:—

“வளைந்தான் என்பதன்கண் செய்வது எழுவாயாயும், வினை  
யும் செயப்படு பொருளும் இரண்டாவதாயும், வினைமுதலும்  
கருவியும் மூன்றாவதாயும் ஒருவன் ஏற்றுக்கொண்ட வழி “இன்ன  
தற்கு இதுபயன்” நான்காவதாயும், நிலமுக்காலமும் ஏழாவதாயுந்  
சேர்த்தன. இன்னும், வளைந்தவன் கொடுத்த குடம் அவன் கை

னின்று நீங்குதல் ஐந்தாவதாயும், அதனை ஒருவன் ஏற்றுக்கொண்ட வழி அஃது அவன் உடைமையாதல் ஆறாவதாயும் சேருமாறு உணர்க. கருவிக்கண் அடங்கும் ஏதுவும் ஐந்தாவதற்கு வரும்."

### 111 ஆம் நூற்பா

ஏறு, குத்து என்பன எறிதலும்குத்துதலுமாகிய தொழிலான் வந்த வடுவினைக் குறித்தலின் இவை ஆகுபெய ராயின.

தொல்காப்பியம், கபிலம் என்பனவற்றை வினைமுதல் உரைக்குங் கிணவிக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர் இளம்பூரணர். இதனைச் சேனாவரையரும் தெய்வச்சிலையாரும் மறுப்பர். அதனை அவரவர் உரைகளான் அறிக.

### 112 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் மூன்று உரை தருகிறார். (1) மேற்கூறிய ஆகுபெயர்கள் ஈறுதிரிந்து வேறுபட்டு வருதலும் உண்டு. அவற்றையும் போற்றுக என்பது. (எ-டு.) தொல்காப்பியனால் செய்யப்பட்ட நூலிற்குத் தொல்காப்பியன் என்றே பெயர் இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றித் தொல்காப்பியம் என்றிருப்பது ஈறு திரிந்ததாயிற்று. (2) மேற்கூறிய ஆகுபெயர்கள் அறுவகை வேற்றுமையோடும் இயைபுடையனவாய்வரும். அதனைப் போற்றிக்கொள்க என்பது. (எ-டு.) தெங்கு தின்றான் என்புழித் தெங்கினது காயைத் தின்றான் என விரிதலின் இஃது ஆறும் வேற்றுமைக்கும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும் இயைபுடைத்தாயிற்று. (3) மேற்கூறிய ஆகுபெயர்கள் தத்தம் பொருள் வயின் தம்மொடு சிவனலும் ஒப்பில் வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டலும் ஆகிய இவ்விதரண்டு இயல்பினை உடைய இவ்வேறுபாட்டினைப் போற்றி உணர்க என்பது.

இம்மூன்று கருத்தினுள் இரண்டாவது கருத்தினை ஈச்சினார்க் கினியரும் தெய்வச்சிலையாரும், மூன்றாவது கருத்தினைச் சேனாவரையரும் தழுவினர்.

### 114 ஆம் நூற்பா

"கிளந்த அல்ல பிற என்னுது, வேறு என்றதனால் ஆகு பெயர்கள் ஈறு திரியும் என்பது காட்டுக" என்ற வுரைப் பகுதி இந் நூற்பாவில் உள்ளது. எனினும் இக்கருத்தினை 113 ஆம் நூற்பாவில் உரையாகக் கூறினமையால் மீண்டும் சுண்டுக் கூறல் பொருத்த மில்லை.

சு. விளிமரபு

117 ஆம் நூற்பா

இந் நூற்பாவிற்கு உரை போந்த கருத்தாகவே உள்ளது. தெளிவான உரை வருமாறு:— சொல்லப்படுவனவாகிய பெயர்களுள் உயர்திணையிடத்து மெய்ப்பொருளைக் கருதின விளிகொள்ளும் உயிர் ஈற்றுப் பெயர் இ உ ஐ ஓ என்னும் இறுதியையுடைய அக் கூற்று நான்கு பெயருமாம் என்றவாறு.

உயர்திணையில் 'ஐ ஆ யாகும்' என்று கூறப்பட்ட விதியை அஃறிணைப் பொருளாகிய முல்லை, நாரை என்பனவும் பெற்று வந்தன. இவ் விதியை அஃறிணை ஏற்பது சிறுபான்மை யாதலின் 'உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் சுட்டிய' என்றதனால் கொள்ளப்பட்டது.

133 ஆம் நூற்பா

இவ்விடத்தில் 3 முதல் 32 ஆம் நூற்பாவரை உயர்திணைப் பெயர்கள் விளியேற்குமாறும், 33 ஆம் நூற்பாவால் விரவுப் பெயர் விளியேற்குமாறும், 34 ஆம் நூற்பாவால் அஃறிணைப் பெயர் விளியேற்குமாறும் கூறப்பட்டன என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. இம்முறைப் படி இந் நூற்பா உயர்திணையதிகாரத்து உள்ளதாகும். இதலேயன்றி அன்னை என்னும் முறைப் பெயரும் (நூற்பா 9), எனகா ஈற்று முறைப்பெயரும் (நூற்பா 30) இவ்வதிகாரத்திலேயே உள்ளன. இங்குக் கூறப்படும் முறைப் பெயர்களோ விரவுப்பெயர்கள் ஆகும். முறைப்பெயர் எல்லாம் விரவுப் பெயர் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. எனவே உயர்திணை அதிகாரத்தில் முறைப் பெயர்கள் விளியேற்குமாறு கூறியது பொருந்தமா? என இளம்பூரணர் ஆராய்கின்றார். அதற்கு அவர் கூறும் அமைதி வருமாறு:—

உயர்திணைப் பெயர்கள் விளியேற்குமாறு (3 முதல் 32 ஆம் நூற்பா வரை) கூறிய ஆசிரியர் விரவுப்பெயர் விளியேற்குமாறு (33 ஆம் நூற்பாவால்) கூறுகின்றார். உயர்திணைப் பெயர்கள் எல்லாம் எவ்வெவ்வாறு விளியேற்றனவோ அவ்வாறே விரவுப் பெயர்களும் விளியேற்கும் என மாட்டெறிந்து அதனை ஒரே நூற்பாவால் (நூற்பா 34) கூறிமுடிக்க இருக்கின்றார் ஆசிரியர். ஆயினும் அன்னை என்னும் முறைப் பெயர் ஆகாரம் பெற்றும், மகன், மகன் என்னும் முறைப் பெயர்கள் ஏகாசம் பெற்றும் விளியேற்பதற் கேற்ப உயர்திணை அதிகாரத்தில் ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. ஆதலின் அம்மாட்டேற்றிற்கு ஏலாத இம் முறைப் பெயர்களை இவ்வுயர்திணை யதிகாரத்திலேயே கூறி, எஞ்சிய விரவுப் பெயர்களை அச் சூத்திரத்தான் (34 ஆம் நூற்பா) மாட்டெறிவாசாயினார் என்றார்.

இவர் கருத்தின்படி விளத்த இடத்தி அன்றினை விரவுப் பெயர் என்பது விரவுப் பெயரையே குறிக்கும். கச்சினூக்கனிபரும் இவர் கூறியவாறே அமைதி கூறினர்.

எனினும் சேனாவகாப் கருத்த வேறுதும். அன்றினைப் பெயரின் வேறுக அன்றினை விரவுப் பெயர் என ஆசிரியர் ஒதுதலின் உயர்தினைப் பெயரின் வேறுக உயர்தினை விரவுப் பெயர் ஒன்றன்று என்பதும் அவர் கருத்தாயிற்று. அம் முறைப்படி இக்குக் கூறப் பட்ட முறைப் பெயர்களைல்லாம் உயர்தினை விரவுப் பெயர்களா ரும். உயர்தினை விரவுப் பெயர்களை உயர்தினைக்கண் அடக்கிக் கூறதல் ஆசிரியர் கருத்தாகலின் உயர்தினை பதிகாரத்த முறைப் பெயர்கள் விளியேற்குமாறு கூறினர் என்பது அவர் தரும் அமைதி யாகும். இனி இளம்பூணர் கருத்தினையும் சேனாவகாப் மறுத் தனர். அது வருமாறு:—

(1) இளம்பூணர் கருத்தே தொல்காப்பியருக்கும் கருத்தாய் இருக்குமாயின், உயர்தினைப் பெயர் விளியேற்குமாறு கூறியதை அடுத்து,

“விளத்த இடத்தி விரவுப் பெயரே  
விளப்பிய பெரிய விளக்குக் காலை”

என்னும் தாற்பா இருக்கவேண்டும். இதனை அடுத்து இம் மாட் டேற்றிற்கு ஏலாத அன்றினை என்னும் பெயர் விளியேற்குமாற்றை,

“முறைப்பெயர் மருங்கினைபெ னிததி  
யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே”

என்றும், இதனை அடுத்து எனகா, எனகா நற்று முறைப் பெயர்கள் விளியேற்கு மாற்றைப்,

“புள்ளி மிததி பேயொடு வருமே”

என்றும் கருங்கிய சொல்லால் விரித்துப் பொருள் விளக்கச் சொல்லியிருப்பர். அவ்வாறு சொல்ல வில்லை.

(2) அன்றியும், உயர்தினைபதிகாரத்து முறைப் பெயர்கள் விளியேற்கு மாற்றிற்கு இளம்பூணர் காரணம் கூறினரோ அன்றித் தான், நீயிர் என்னும் முறைப் பெயர்கள் விளியேலாவென இங் கிடத்தக் கூறியதற்குக் காரணம் கூறவில்லை.

எனவே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு உயர்தினை விரவுப் பெயர் ஒன்று உண்டென்பதும் அதனை உயர்தினை அதிகாரத்தில் அடக்குதல் கருத்தென்பதும் பெற்றும் என்பர்.



## ரு. பெயரியல்

155 ஆம் நூற்பா

பெயர்ச் சொல்லின் இலக்கணமாக வேற்றுமை போத்தினின் தும் அறிவன மூன்று:— (1) பயனிலை கோடல் (2) உருபு ஏற்றல் (3) காலந்தோன்றாமை. இவற்றை முறையே,

“அவற்றன்

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே”

“பொருண்மை சுட்டல் வியக்கொள வருதல்

வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற்கேற்றல்

பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதல்

அன்றி யினைத்தும் பெயர்ப்பய நிலையே”

(வேற்று, 4, 5,)

“கூறிய முறையின் உருபுகில் திரியாது

ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய என்ப”

(வேற்று-8)

“பெயர்கிலைக் கிளவி காலத் தோன்ற

தொழினிலை ஒட்டும் ஒன்றவக் கடையே”

(வேற்று-9)

என்னும் நூற்பாக்களால் அறியலாம்.

156 ஆம் நூற்பா

பெயர்ச்சொல் முதலாகிய நால்வகைச் சொற்களையும் ஒருங்கு ஒதாது, அவற்றது சிறப்பும் சிறப்பின்மையும் கோக்கித் தொல்காப்பியர்தான் இரு நூற்பாக்களாக ஒதிவது பற்றியே இதன் வழி நூலாகிய நன்னூலும், “இயற்சொல் திரிசொல் இயல்பிற் பெயர்வினை எனஇரண்டாகும், இடையுரி அடுத்து நான்குமாம்” எனக் கூறுவதாயிற்று. சங்கரமச்சிவாயரும் இவற்றின் முறைவைப்பினை நன்கு விளக்குவர். அது வருமாறு:—

“இச் சொற்களைப் பெயர் முதலியவாக வைத்தது என்னை யெனின், பெயர்ச்சொல் பொருளை விளக்குதலானும், வினைச்சொல் பொருளது தொழிலை விளக்குதலானும், இடைச்சொல் இவைவன்றி வேற்றுமையுருபு முதலிய வேறொரு சொல்லாப் நிற்பினும் இவற்றிற்கு உறுப்பு ஆவதன்றித் தனித்து இயலாமை யானும், உரிச்சொல் பண்புப்பெயருட் சிலவற்றையே ஒருவாற்றான் வேறு வருக்கப்பட்டதாதலானும், திசைச்சொல் கொடுத் தமிழ் மொழியாயும் அன்னிய மொழியாயும் வருதலானும், வட்சொல் அன்னிய மொழியேயாய் வருதலானும் இம்முறையே வைக்கப்பட்டன வென்க.” பெயர் முதலாய் நான்கு சொற்களையும் ஈண்டுக் கூறித் திசை வட்சொற்களை எச்ச வியலுள் கூறுவர் தொல்காப்பியர். நன்னூலார் அவற்றை ஒருங்கு தொகுத்துக் கூறினர்.

158 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் காணப்படும் உரையனைத்தும் சேனாவரையர் உரையில் சிறிதும் மாறுபட்டிலது.

சேனாவரையர் இந்நூற்பாவில் உரையாசிரியர் உரையாகக் குறிப்பது வருமாறு:— நஞ்சுண்டான் சாம் என்பது ஒருபாற்றூரிய சொல்லாபினும், நஞ்சுண்டார் சாவர், நஞ்சுண்டது சாம், நஞ்சுண்டன சாம் என ஏனைப்பாற்றும் அச்சொல் உரித்தாம் என்பது.

இக்கருத்தினைச் சேனாவரையர் மறுத்திருப்பினும், நச்சினூர்க் கினியர் இதவே பொருத்தமான கருத்து என்று விளக்கிச் சேனாவரையர் உரையை மறுத்துப் போயினர். அவற்றை அவரவர் உரையான் அறிக.

159 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட உயர்திணைப் பெயர்கள் பதினைந்து னர் யான், யாம், நாம் என்பன பாலுணர்த்தாலாம். எனினும் இவற்றையும் “பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயரே” என்றது சொல்லுவான் கருத்தின்வழிச் சென்று இன்ன பால் என அறிய இயலாததின் அன்னவாயின என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். கூறப்பட்ட 15 பெயர்களுள் ஏனைய 13 பெயர்களும் பாலறிய வருதலின் “பாலறி வந்த” என்பது பன்மைபற்றிக் கூறினர் எனினும் அமையும் என்பர் சேனாவரையர். இரண்டில் ஏற்பன கொள்க.

160 ஆம் நூற்பா

ஆண்மையடுத்த மகன் என்னும் பெயர் ஆண்மகன் என்பதாம். பெண்மையடுத்த மகன் என்னும் பெயர் பெண்மகன் என்பதாம். பெண்மை அடுத்த இகரஇறுதி என்பது ‘பெண்டாட்டி’ என்பதாம். பெண்டாட்டி என்பது பெண்மையை ஆளுகின்றவள் எனப் பொருள்படும். இஃது அக்காலத்துப் பெண் பாலை புணர்த்திவந்ததாகும். நம்மூர்த்து வருடம் இகரம்—நம்பி’ என்பது. நம்மூர்த்து வருடம் ஐகரம்—நங்கை என்பது. இவ்விரு சொற்களையும் “நம்மூர்த்து வருடம் இகர ஐகரம்” என்றதால் நம் என்ற பகுதியினடியாக இவ்விரு சொற்களும் பிறக்கும் என்பதாயிற்று. மகன், மகள் என்பன முறைமை சுட்டாத வழியே ஆண்மகன், பெண்மகள் என்ற பொருளை உணர்த்தி நிற்கும். முறைமை சுட்டியவழி அவை விரவுப்பெயர்களாகும். சுட்டு முதலாகிய அன்னுவன், அவ்வானன் இவ்வானன் என்பன. சுட்டு முதலாகிய ஆனுவன், ஆம்மாட்டான் இம்மாட்டான் என்பன. ஒப்பொடு வருடம் வினவியாவன், பொன்னன்னன், பொன்னன்னன் என்பன.

இவையும் உயர்திணைப் பெயர்களே எனினும் மேலேதற் பாகில் கூறப்பட்ட பெயர்கள்போல வழக்கில் பயின்று வாராமை யின் வேறு கூறினார்.

161 ஆம் நூற்பா

பெண்மை அடுத்த மகன் என்பது 'பெண்மகன்' எனவரும். இது பெண்பாளைக் குறிக்கும். இது வழக்கிறந்தது. 'பெய்த மலரோடு பெண்சக்கரவர்த்தி' என ஒட்டக்கத்தர் கூறுதலும் காண்க.

எல்லாரும் எல்லீரும் என்புழிப் படர்க்கைப் பன்மையுணர்த லும் ஆரும், முன்னிலைப் பன்மை உணர்த்தும் ஈரும் உம்மையடுத்து வருதலானும், பெண்மகன் எனப் பால் திரிதலானும் இவற்றை மேலனவற்றோடு ஒருங்கு வையாது வேறுகூறினார் என்பர் சேனாவரையர்.

162 ஆம் நூற்பா

பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப்பெயரில் ஆயர், வேட்டுவர் என்ற பெயர்கள் இருப்பதே பொருத்தமாகும். பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பன சாதிப் பெயர்களாகும்.

'பல்லோர்க் குறித்த' என்று கிசேடித்தலான் பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப்பெயர், பல்லோர்க்குறித்த சினைநிலைப்பெயர், பல்லோர்க்குறித்த திணைநிலைப்பெயர் ஆகிய மூன்று பெயர்களிலும் வரும் ஒருமைப் பெயர்கள் இரண்டுதிணைக்கும் உரியனவாம்.

முறைப்பெயரில் ஒருமைப் பெயராவன: தந்தை, தாய் என்பன. இவை முறைப்பெயராதலின் கிரவுப்பெயராயின.

சினைநிலைப்பெயரில் ஒருமைப் பெயராவன பெருங்காலன், பெருந்தேரளன் என்பன. இவை சினைப்பெயராதலின் கிரவுப் பெயராயின.

திணைநிலைப் பெயர்களில் ஒருமைப் பெயராவன ஆயன், வேட்டுவன் என்பன. ஆயன் என்பது கிரவுப் பெயராதல் எவ்வளம் எனத்தெரிந்திலது. வேட்டுவன்—குளவி. "வேட்டுவனும் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்தக், கூட்டானே மண்போற் குளிர்த்து" (சிவஞானபோதம், 3) என்னும் இடத்து இவ்வழக்குப் பயின்று வந்திருத்தல் காண்க. எனவே இதுவும் கிரவுப்பெயராம். பாம்புகளின் வகைகளில் அந்தணன், அரசன், வணிகன், வேளாளன் என்பனவும் உன எனச் சீவக சிந்தாமணி, பதுமைபார் இலம்பகத்தில் 122 ஆம் பாடலில் இருந்து தெரிகலின்

சாதிப் பெயர்களாகிய பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பனவும் ஒருமை குறித்தவழி விரவுப்பெயராம்.

கூடிவருவழக்கின் ஆடு இயற்பெயர் :— இளஞ்சிறுவர்கள் தம்மில் கூடி விளையாடுகின்றபொழுது தமக்குத் தாமே படைத்திட்டுக்கொள்ளும் பெயர்கள். பட்டிபுத்திரர் - பட்டி என்பவன் புதல்வர். இப்பட்டி என்பவன் உச்சயினி நகரத்து அரசனாகிய விக்ரிமார்க்கன் அமைச்சன். இவன் மதிதூட்டம் துலோடு உடையதாக இருந்ததோடு மக்களால் செயற்கரிய காரியங்களை இயற்றியவன். அவன் மக்கள் எனவே அன்னாரும் அத்தகைய பேராற்றலும், மதிதூட்டமும் செயற்கரிய செய்யும் வன்மையும் உடையார் என்பதற்காக அப்பெயரை வைத்துக்கொண்டு இளஞ்சிறுவர்கள் விளையாடுவர் என்பதாம். இதுபற்றிய விளக்கம் கழகப் பதிப்பில் கண்டது.

பூப்பந்து, கைப்பந்து விளையாடும் சிறுவர்கள் இன்றும் கபிலர், பாணர், சிவாஜி போன்றார் பெயரைத் தம் குழுவினருக்கு இட்டு வழங்குதல் காண்க.

‘இன்றிவர்’ என்பது ‘இத்துணையர்’ என்னும் பொருட்டுப் போலும் என இவர் ஐயுற்றுரைப்பது போலவே சேனாவரையரும் கூறினும், நச்சினூக்கினியரும் தெய்வச்சிலையாரும் இதுவே உரையாக எழுதுதலின் ‘இன்றிவர்’ என்பதற்கு ‘இத்துணையர்’ என்பதே பொருளாம்.

இவையும் உயர்திணைப் பெயர்களே எனினும், நிலம், குடிமுதலிய ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி இப்பெயர்கள் வருதலின் மேலணவற்றோடு ஒருங்கு வையாது வேறு கூறினர்.

164 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் 2 ஆம் அடியில் ‘அவை முதலாகிய’ என்ற சுட்டு, முதலடியில் உள்ள அது, இது, உது என்ற பெயர்களைக் குறிப்பனவாம். 4 ஆம் அடியில் அவை முதலாகிய என்ற சுட்டு 3 ஆம் அடியிலுள்ள அவை, இவை, உவை என்ற பெயர்களைக் குறிப்பனவாம்.

அவை முதலாகிய ஆய்தப் பெயர்களான அஃது, இஃது, உஃது என்பனவற்றிற்கும், அது, இது, உது என்ற பெயர்களுக்கும் பொருளால் வேற்றுமையில்லை. அவை முதலாகிய வகைப் பெயர்களான அவ், இவ், உவ் என்பனவற்றிற்கும் அவை, இவை, உவை என்பனவற்றிற்கும் பொருளால் வேற்றுமையில்லை. இதனையே “சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவைமுதலாகிய வகை நற்றம்

பெயரும், அவையல்லது இன்மையின் இவ்வாறு கூறினர்' என்ற பகுதி விளக்குகின்றது.

165 ஆம் நூற்பா

இந்த நூற்பாவில் கூறப்பட்டனவும் அஃறிணைப் பெயர்களே எனினும் பல்ல முதலியன வழக்கின்கண் பயின்றவாசாமையானும், பல சில என்பன வழக்கின்கண் பயின்றனவாயினும் பல்ல இல்ல உள்ள என்பனவற்றோடு ஒப்புமையுடைய வாகலானும் இவற்றை வேறு கூறினர் என்பர் சேனாவசாயர்.

166 ஆம் நூற்பா

கன்னொடு பொருந்தாத அஃறிணை இயற்பெயர்களைப் பால்பகா அஃறிணைப்பெயர் என நன்னூலார் கூறுவர். இவை 'கள்' என்னும் ஈற்றொடு பொருந்தாத பொழுது ஒருமை, பன்மை என்னும் இரு பாத்கும் பொதுவாம்; அதனொடு பொருந்தியவழி பன்மைச் சொல்லினையே கொண்டுமுடியும். "பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்கள் பார்பொதுமை" (பெயரியல்-24) என நன்னூலாரும் இக் கருத்தினை விளக்கிக் கூறுதல் காண்க.

171 ஆம் நூற்பா

சித்தலைச் சாத்தன் என்னும் பெயரைச் சினைமுதற் பெயருக்கு இளம்பூரணர் உதாரணம் காட்டவே, தலை என்பது சினைபென்பதும், சாத்தன் என்பது முதல் என்பதும் நன்கு விளக்குகின்றது. சித்தலை என்பது சிபையுடைய தலை எனப் பொருள்படும். எனவே சிறர் தவறு கண்டுழி பெல்லாம் தமது தலையில் எழுத்தாணியால் குத்திக் கொள்ளும் இயல்பினர் என்பதும், இங்ஙனம் அவ்வப் பொழு தெல்லாம் குத்திக் கொள்கின்றமையின் தலையில் சிழ் அறுதமை பற்றி இவர் சித்தலைச் சாத்தனர் எனப் பெயர் பெற்றனர் என்பதும், திருக்குறள் என்னும் அரியதொரு நூலைக் கண்டபிறகே அவருக்கு இங்கிலை நீக்கிற்று என்பதும் பழங்கதை. இதனை,

"சித்திரீக் கண்டம் தெரிசுக்குத் தேனனாய்  
மோத்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்—சாத்தி  
மலைக்குத்த மால்யாண வன்னுவர்முப் பாலால்  
தலைக்குத்தத் தீர்வுசாத் தற்கு"

எனத் திருவள்ளுவமூலைச் செய்யுளும் குறிப்பாக விளக்கும். இக் கதையைப்ே இளம்பூரணரும் நம்பினர் எனத் தெரிகிறது. எனினும் வரலாற்றாசிரியர்கள் சித்தலை என்பது ஓர் ஊர் என்றும், அவ்வூரில் வாழ்ந்தமை பற்றி இவர் சித்தலைச் சாத்தனர் எனப்பட்டனர் என்றும் கருதுகின்றனர். இதுவே சிறப்புடைத்தாம்.

அன்னபிறவும் என்ற மிகையால் மக, குழவி என்பனவற்றை விரவுப் பெயரென்று இளம்பூரணர் கூறுகின்றார். எனினும் சேனாவரையர் இவற்றை உயர்திணைப் பெயர் என இளம்பூரணர் கூறினர் என்றும், அவை விரவுப் பெயரேயன்றி உயர்திணைப் பெயரல்ல என்றும் மறுத்துள்ளார். அவர் தம் மறுப்பினை நோக்க மக, குழவி என்பனவற்றை விரவுப் பெயர் எனக் கூறும் இப்பகுதி இந்நூற்பாவில் இல்லாதிருப்பதே நன்றெனத் தெரிகிறது. இங்ஙனம் சேனாவரையர் மறுப்பிற்கேற்ற பகுதி இளம்பூரணர் உரையில் இல்லாதிருப்பது கண்டு இளம்பூரணரும், உரையாசிரியரும் வேறுவர் எனக் கருதுவாரும் உண்டு. எனினும் அது பொருத்தம் இன்று.

179 ஆம் நூற்பா

பெண்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணைப் பெண்மை, அஃறிணைப் பெண்மையையும், ஆண்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணை ஆண்மை, அஃறிணை ஆண்மையையும், ஒருமை சுட்டியபெயர் உயர்திணை ஒருமை, அஃறிணை ஒருமையையும் உணர்த்துதல்போலப் பன்மை சுட்டிய பெயரும் உயர்திணைப் பன்மை, அஃறிணைப் பன்மை ஆகிய இரண்டினையும் உணர்த்துவதே முறையாகும். நன்னூலாரும் 'அவற்றுள், ஒன்றே இருதிணைத் தன்பால் ஏற்கும்' என்னும் நூற்பாவால் இக்கருத்தே கொண்டனர். ஆனால் தொல்காப்பியரோ பன்மை சுட்டிய பெயர் என்பது உயர்திணை ஆண் ஒருமை, பெண் ஒருமை, அஃறிணைப் பன்மை ஆகிய மூன்று பாலையும் உணர்த்தும் எனக் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறுதற்கு உண்மையான காரணம் யாதெனத் தெரிந்திலது.

சிவஞான முனிவர் பன்மை சுட்டிய பெயர் என்பது தன்பால் ஏற்றலோடு (உயர்திணைப் பன்மை, அஃறிணைப் பன்மை) இம்முப்பாலினையும் ஏற்றுவரும் என்றும், 'என்றிப் பாற்கும்' என்னும் உம்மை எச்சவும்மை என்றும் கூறி ஒருவாறு அமைதி கூறினார். ஆனால் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களனைவரும் தன்பால் ஏற்றுவரும் என்னும் கருத்தினைக் கொண்டது ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிய மூன்று பாலையுமே பன்மை சுட்டியபெயர் குறிக்கும் என்றும், என்றிப்பாற்கும் என்னும் உம்மை முற்றும்மை என்றும் கொண்டனர். சேனாவரையர் பன்மையேயன்றி ஒருமையையும் சுட்டுதல் பொருத்தமா என்னும் வினாவைத் தாமே எழுப்பி வடமொழியிலக்கணம் பற்றி ஒருவாறு அமைதியும் கண்டனர். நன்னூலார் கருத்தே பொருத்தமுடையதாகத் தெரிகின்றது.

184 ஆம் நூற்பா

இளம்பூரணர் உரை இந்நூற்பாவிற்கு இல்லை. சேனாவரையர் உரையே உள்ளது. சேனாவரையர் இளம்பூரணர் உரையை எடுத்து

மறுப்பதன் மூலம் இதற்கு இளம்பூரணர் கூறிய உரை வேறாகும் எனத் தெரிகிறது. அவர் கருத்தின்படி இளம்பூரணர் உரை வருமாறு :—எல்லாம் என்னும் சொல் தன்மைப் பன்மைக்கு வரும் பொழுது உயர்திணைக்கு மட்டுமே வரும் என்பது.

இதனால் அஃறிணைத் தன்மைப் பன்மைக்கு அச்சொல் வராதா என்பது விளங்கும் எனக் கருதி இவ்வுரையை மறுத்தனர் சேனாவரையர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

எல்லாம் என்னும் சொல் உயர்திணைக்கண் வருமேயன்றி ஏனைய முன்னிலைப் பன்மைக்கும் படர்க்கைப் பன்மைக்கும் வராதா என்பது சேனாவரையர் தூற்பாகிற்குத் தரும் உரையாகும். நச்சினுர்க்கினியர், தெய்வச்சினியர் இருவரும் இக்கருத்தினையே யாவர்.

188, 189 ஆம் தூற்பா

இவ்விரு தூற்பாவானும் ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பு விளக்கப்படுகின்றது. ஒருவர் என்பது உயர்திணை ஆண், பெண் என்னும் இருபாற்றும் உரியதாய்ப் பலர்பாலுக்குரிய கிணையொடு முடியும் என்பது இவ்விரு தூற்பாவானும் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். இக்கருத்தினையே நன்னூலாரும்,

“ஒருவர் என்பது உயர்இரு பாத்ராய்ப்  
பன்மை வினைகொளும் பாக்இந்து என்ப” (பெய. 32)

என மிக அழகாகக் கூறினார்.

ஒருவர் என்னும் பெயர் உயர்திணைக்குரியதாகும். எனினும் இவ்வினக்கணம் விரவுப் பெயர் இலக்கணம் உணர்த்தும் அதிகாரத்திடைபுள்ளது. இவ்வணம் இருத்தற்குரிய காரணத்தைச் சேனாவரையர் மட்டுமே ஆய்ந்து அமைதி கூறிபுள்ளார். அதுவருமாறு :—இவ்விரு தூற்பாக்களும் ரீயிர், ரீ என்னும் விரவுப் பெயர்களது இலக்கணம் கூறும் அதிகாரத்திடை உள்ளன. ரீயிர், ரீ என்பன இன்ன திணையென அறிய இயலா என்பதை இவ்வினல் 34 ஆம் தூற்பாவானும், அவை இன்ன திணை என அறிய வேண்டின் சொல் வான் குறிப்பின் வழியே நின்று அறிதல் வேண்டும் என்பதை இவ்வினல், 39 ஆம் தூற்பாவானும் அறிகின்றோம். இவ்விரு தூற்பாக்களும் 37, 38 ஆம் தூற்பாக்களாக அவ்விரு தூற்பாக்களிடையே உள்ளன. எனவே இவ்வொருவர் என்பதும் உயர்திணை ஆண், பெண் என்ற இருபாக்களுள் இன்னபால் எனத் தெரிய இயலா என்பதும் இவற்றைச் சொல்லுவான் கருத்தின் வழியே நின்று தெரிதல் வேண்டும் என்பதும் அறிவிப்பதற்காக இவ்விரவுப் பெயர்களிடையே ஒருவர் என்னும் பெயரது இலக்கணத்தை வைத்தார் என்பது. இது மிகவும் பொருத்தம் உடையதாம்.

192 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் இவர் காட்டிய எடுத்துக் காட்டுடன்,

“சமுனி கல்லூர் மெழுகர்க்கென்

இழைமொழிப் பருவரல் செப்பா தோயே”

(சுற்றிணை-70)

என்னும் எடுத்துக் காட்டையும் காட்டினர் சேனாவரைவர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய இருவரும். எனவே செய்யுளில் பெயர்க் கண் ண, ள, ர, ய என்பதன் சுற்றியல் வரும் ஆகாரம் ஓகாரம் ஆகும் என்பது இவ்வெடுத்துக் காட்டுக்களால் நன்கறியலாம். இவ் வீறுகள் வினைக்கண் வரும் பொழுதும் இங்ஙனமே ஆகாரம் ஓகாரம் ஆகும் என்பதை வினையியல் 14, 15 ஆம் நூற்பாக்களால் கூறுவர் ஆசிரியர். இவ்விரிடத்தும் பெற்ற கருத்தினைத் தொகுத்தே நன்னு லாகும்,

“பெயர்வினை யிடத்து னனரய சுற்றயல்

ஆடு வாகலும் செய்யுளுள் உரித்தே”

(பொது-2)

என அழகாகக் கூறுவாராயினர்.

193, 194 ஆம் நூற்பா

கடுவன், முதுமகன் என்பன உயர்திணை ஆண்பாற்றுகரிய எனா விற்திணைக் கொண்டிருப்பினும், பொருளால் குறங்கு என்னும் அஃறிணைப் பொருளையே உணர்த்தலின் இவை விரவுப் பெயராயின. ஆகியும் இவை அஃறிணைப் பொருளையே குறிக்கும். இங்ஙனம் சுற்றான் உயர்திணையையும் பொருளால் அஃறிணையையும் உணர்த் தும் கருப் பொருள்களும் உள என்பதாம். இது 193 ஆம் நூற் பாவின் கருத்தாம்.

இனிச் சொல்லால் அஃறிணையாயும் பொருளால் உயர்திணை யாயும் வரும் கருப் பொருள்களும் சிலவுள என்பது 194 ஆம் நூற் பாவின் கருத்தாகும். காளை, விடலை என்பன சொல்லால் அஃறிணை போன்று இருப்பினும் இவை பாலைநிலத்திற்குரிய மக் களைக் குறித்தலின் இவையும் விரவுப் பெயராயின. எனினும் இவை உயர்திணையே உணர்த்தும் என்பதாம்.

திணையொடு பழகிய பெயர்:— ஒவ்வொரு திணைக்கே உரிமை யுடைய மக்கட் பெயர். தன்னி, விடலை, காளை, மீளி என்பன பாலை நிலத்து மக்கட்கே உரிய பெயர்கள். மெழுகன், ஊரன் என்பன மருத நில மக்கட்கே உரிய பெயர்கள். இங்ஙனமே பிறபிற நிலத்து மக்கட் பெயர்களும் அவ்வத் திணைக்கே உரியவாயிருத் தலின் இவையெல்லாம் திணையொடு பழகிய பெயர்கள் எனப் பட்டன.



கூ. வினையியல்

200 ஆம் நூற்பா

மேல் தன்மைப் பன்மைக்குரிய ஈறுகள் எவ்வெக் காலத்தை உணர்த்தும் என உரையாசிரியர் கூறியது போல, இந்நூற்பாவில் தன்மை ஒருமைக்குரிய ஈறுகள் எவ்வெக் காலத்தை யுணர்த்தும் எனக் கூறிற்றிலர். எனினும் சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர் இருவரும் அதனை விளக்கக் கூறினர். நச்சினூர்க்கினியர் கூறுமாறு :— 'முற்றுக்காரம் காண்கும் பெரும்பான்மையும் எதிர்காலத்தும் சிறுபான்மை ஏனைக் காலத்தும் வரும். என், ஏன் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும். அல் என்பது எதிர்காலம் பற்றி வரும்.'

201 ஆம் நூற்பா

வினை முற்றுக்கள் எல்லாம் பெயர் கொண்டு முடிதலே இயல்பு. இதனை எச்சவியல் 31 ஆம் நூற்பாவால் ஆசிரியர் நன்கு விளக்குவர். வினைமுற்றுக்கள் பெயர் கொண்டு முடியும் பொழுது முற்றென்று பெயர் பெறும்; அவை வினை கொண்டு முடிக்கின்ற பொழுது எச்சம் என்று பெயர் பெறும். இவற்றிற்கு விதி விலக் காசு இருப்பன மூன்று (1) செய்கு, (2) செய்கும், (3) மார். இவை வினை கொண்டு முடியினும் முற்றென்றே பெயர் பெறும். இவற்றுள் செய்கு, மார் என்பனவே தொல்காப்பியரால் எடுத்துக் கூறப்பட்டன. செய்கும் என்பது இளம்பூரணரால் உரையில் கொள்ளப்பட்டது. நன்னூலாரும் இக்கருத்தினை,

‘செய்கென் ஒருமையும் செய்குமென் பன்மையும்

வினையொடு முடியினும் விளப்பிய முற்றே’

(வினை-14)

என்னும் நூற்பாவால் ஏற்றுக் கூறுதல் காண்க.

செய்கு, செய்கும் என்பன வினைகொண்டு முடிதலினும் பெயர் கொண்டு முடிதலே வலியுடைத்தென இளம்பூரணர் கருதினர். ஆனால் சேனாவரையும் நச்சினூர்க்கினியரும் இம் முற்றுக்கள் வினை கொண்டு முடிதலே பெரும்பான்மை என்றும், பெயர் கொண்டு முடிதல் சிறுபான்மை என்றும் கூறினர்.

வினைய முற்றுக்கள் எல்லாம் பெயர் கொண்டு முடியுங்கால் முற்றென்றும், வினை கொண்டு முடியுங்கால் எச்சம் என்றும் பெயர்பெற இவை மட்டும் வினைகொண்டு முடியினும் முற்றே யாதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைச் சேனாவரையர் விளக்க உரைப்பர். அது வருமாறு :— (க) காண்கு வந்தேன் என்பதில் காண்கு என்பது செய்கென் எச்சமாகும். இது காண வந்தேன் என எதிர்காலப் பொருளை உணர்த்தும். இது வினை

முதல் வினையே கொண்டு முடியும். இது வந்தேன் என்னும் வினை கொண்டு முடிந்தமையின் எச்சமாயிற்றெனின், காண வந்தேன் எனச் செய்வெனெச்சமாகவே திரிக்க வேண்டும். காண்கு என்பதைக் காண எனத் திரிப்பதில் காலவழு இல்லையெனும் காண்கு என்பது தன் வினை முதல் வினையே கொண்டு முடியக் 'காண' என்பது தன் வினைமுதல் வினையையும் பிற வினையையும் கொண்டு முடிதலின் வழுவாம். இதனை வேறு வகையாகத் திரித் தற்கும் இயலாது. ஆதலின் இது முற்றென்றே பெயர் பெறும்.

(உ) வினைய முற்றுக்களெல்லாம் பெயர் கொண்டு முடிதல் பெரும்பான்மை யாதலின், வினைகொண்டு முடியின் எச்சமாயிற் றென்றனர். ஆனால் செய்கென் கிளவி முதலியனவோ வினை கொண்டு முடிதலே பெரும்பான்மையாதலின் அதனையே இலக்கண மாகக் கொண்டு முற்றென்று கருதினர்.

(க) அகத்தியனாரும்,

“முற்றுச் சொற்றும் வினையொடு முடியினும்  
முற்றுச்சொ லென்னு முறைமையிற் திரியா”

என துற்பா யாத்ததும் இக்கருத்தினையே வலியுறுத்தும்.

206 ஆம் துற்பா

இந்தாற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் தந்த விளக்கத்தை ஏற்றே கண்ணுலாரும்,

“அம்ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்  
எம்எம் ஒம்இவை படர்க்கை யாரையும்  
உம்மூர் கடதற இருபா வாரையும்  
தன்ஊடு படுக்கும் தன்மைப் பன்மை” (வினையியல்-13)

எனக் கூறுவாராயினர். இவற்றுள் ஒம் என்பது தொல்காப்பியத் துள் இன்றேனும் புதியன புகுதலான் கண்ணுலார் கொண்டார்.

207 ஆம் துற்பா

உயர்தினை வினைக் குறிப்புப் பற்றி இவ்வியலில் 16 முதல் 18 துற்பாக்கள் வரை கூறப்படுகின்றது. யார் என்பதும் வினைக் குறிப்பே ஆகும். ஆதலின் இதனையும் அவ்விடத்தே கூறவேண்டும். எனினும் ஈண்டுக் கூறியதற்குரிய காரணத்தை இளம்பூரணர் விளக்குகின்றார். 16 முதல் 18 வரை உணர்த்தியுள்ள வினைக் குறிப்புக்கள் எல்லாம் ஈறு திரிந்தே பால் உணர்த்துவன. ஆனால் இங்குக் கூறிய யார் என்னும் வினைக் குறிப்போ ஈறு திரியாமலேயே யார் அவன், யார் அவன், யார் அவர் என முப்பாடையும் உணர்த்து

கின்றது. இது இவ் வினைமுற்றிற்குரிய சிறப்பாகும். ஆதலின் வேறு கூறினர் என்பர்.

“யார்என் வினாவனைக் குறிப்புஉயர் முப்பால்” என்பது இதனை பொத்த நன்னூல் சூத்திரம் ஆகும்.

213 ஆம் நூற்பா

கிளவியாக்கத்தான் ன, ள, ர என ஒதிய ஈறுகளை ஈண்டு முறையே அன், ஆன், அன், ஆன், அர், ஆர் எனக் கூறப்பட்டன. ப, மார், ஈ, ஆ, வ, து, று என்பன ஆண்டுக் கூறியவாறே கூறப்பட்டன. இப்பத்தினோடுகளுக்கும் பாணுணர்த்துதல் பற்றி ஆண்டுக் கூறினர்; இடம் உணர்த்துதற் சிறப்புடைமை பற்றி ஈண்டுக் கூறினர்.

இவை பாணுணர்த்துமாற்றை வழக்காத்தற்காகக் கிளவியாக் கத்தில் கூறினர். இவ்விதிகள் இடமுணர்த்துமாற்றை வினைச் சொல் இலக்கணம் உணர்த்துமாற்றான் ஈண்டுக் கூறினர். நன்னூலார் இவற்றைத் தொகுத்து ஒரிடத்திலேயே,

“அன் ஆன் இறுமொழி ஆண்பாற் படர்க்கை”

‘அன் ஆன் இறுமொழி பெண்பாற் படர்க்கை’

‘அர் ஆர் பல்பூர் அகரம்மார் ஈற்ற

பல்லோர் படர்க்கை; மார் வினையொடு முடிமே’

‘துறும்க் குற்றிய லுகர ஈற்ற

ஒன்றன் படர்க்கை; ம்க் குறிப்பி னாகும்’

‘அ.ஆ ஈற்ற பலவின் படர்க்கை

ஆவே எதிர்மறைக் கண்ண தாகும்” (வினையியல், 6 முதல் 10)

எனக் கூறுவாராயினர்.

215 ஆம் நூற்பா

“எவன்என் வினாவனைக் குறிப்புஇழி இருபால்” என்ற நன்னூற் சூத்திரம், இச்சூத்திரத்திற்கு ஒத்த சூத்திரமாகும். எவன் என்பது வினைக்குறிப்பு முற்று; இதுவே படுத்தல் ஒசையால் பெயருமாம் என்றனர் இளம்பூரணர். நச்சினர்க்கினியரும் இவரது உரையையே தழுவினர். சேனாவரையர் மட்டும் வினைக்குறிப்பாய் வரும் எவன் என்பது வேறு; பெயராய் வரும் எவன் என்பது வேறு எனக் கூறினர்.

“கற்றத னுலாய பயனென்கொல் வாலறிவன்

சற்றான் தொழாஅ செளின்”

என்னும் திருக்குறளில் பரிமேலழகரும் எவன் என்னும் வினாப் பெயர் என்னென்றாய் ஈண்டு இன்மை குறித்து நின்றது எனக் கூறினர்.

218 ஆம் நூற்பா

இனி ஒரு காலத்திற்கே ஏற்கும் இகரம் முற்கூறினமையின் உண், தின், கிட, நட, வா, போ என்னும் தொடக்கத்தனவும் கொள்க என்றனர் இளம்பூரணர்.

இதனையே இன்னும் சிறிது விரித்து நச்சினுர்க்கினியர் 'மேல் எச்சவியலுள் பெற்ற முன்னிலைகளுள் மொழிக்கு ஈறும் எனப்பட்ட நட, வா, விரி, ஈ, கொடு, கூ, மே, மை, கை, கொ, போ, வெள என்னும் உயிரீறு பதினென்றும்; உரிஞ், மண், பொருக், திரும், தின், தேய், பார், செல், தெல், தாழ், கொள் என்னும் புள்ளியீறு பதினென்றும்; போக்கு, பாய்ச்சு, ஊட்டு, நடத்த, எழுப்பு, தீற்று, வெஃகு என ஏழுவகையாகிய குற்றியலுகா ஈறு ஒன்றுமாக எழுத்துவகை இருபத்து மூன்றும் எடுத்தலோசையால் முன்னிலை, ஏவல் ஒருமைமுற்றாய் நிற்கும் என்றனர்.

தெய்வச்சிலையாரும், சேனாவரையரும் இவையெல்லாம் ஆய் விசுதி குன்றியன என்பர். இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குதொகுத்தே நன்னூலாரும்,

“ நடவா மடிசி விடுக வேவை

கொப்போ வெளவுரிஞ் உண்பொருக் திருத்தின்

தேய்பார் செல்வல் வாழ்கென் அல்கென்று

எய்திய இருபான் மூன்றும் ஈற்றவும்

செய்யென் ஏவல் வினைப்பகாப் பதமே”

(பதவியல்-10)

எனக் கூறினர்.

221 ஆம் நூற்பா

முன்னிலை வினைக்குரிய ஈறுகளைக் கூறிய ஆசிரியர் வியங்கோளிற்குரிய ஈறுகளைத் தனித்துக் கூறவில்லை. எனினும் ஆசிரியர் உடம்பொடு புணர்த்தலால் ஆங்காங்குக் கூறியுள்ளார் என்பர் சேனாவரையர். அவர் கூறுமாறு:—அஃதேல் வியங்கோள் ஈறு கூறாபிறற்றென்னையெனின் எழுத்தோத்தினுள் “ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்” (எழுத்-210) என அகர ஈற்றுள் எடுத்தலால் பொருந்திய மெய்யூர்த்து அகர ஈறாய் வருதலும், “செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஒம்பல்” (சொல்-13) எனவும், சொல் வரைத் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல் (சொல்-463) எனவும், மறைக்குங் காலை மரீஇயது ஓரால் (சொல்-443) எனவும் உடம்பொடு புணர்த்தலான் அல்லீறாய் வருதலும் ஆல்ஈறாய் வருதலும் பெறுதலின் வியங்கோள் ஈறும் கூறினார் எனவே படும்” என்பது.

இளம்பூரணர் காட்டியுள்ள உதாரணங்களால் ககரம் ஒன்றே வியங்கோள் ஈறுகத் தெரிகிறது.

வியங்கோள் வினை தன்மை முன்னிலைக்கண் சிறுபான்மையும், படர்க்கைக்கண் பெரும்பான்மையும் வரும். எனவே வியங்கோள் முவிடத்தும் வரும் என்பது நன்கு தெரிகிறது. நன்னூலாரும் இக்கருத்தேபற்றி,

“கயவொடு கய்வொற்று நற்ற வியங்கோள்  
இயலும் இடம்பால் எங்கும் என்ப”

(வினை-19)

எனக் கூறினார்.

மன்னுதல் — நிலைத்தல்; மன்னுமை — நிலையாமை. ‘மன்னர்க்கு மன்னுதல் செக்கோன்மை’ என்றும், ‘மன்னு வுலகத்தி மன்னுதல் குறித்தோர்’ எனவும், ‘மன்னுப் பொருளும் அன்ன இயற்றே’ எனவும் பிறுண்டும் எல்லாம் இப்பொருளிலேயே இச்சொல் வழங்குதல் காணலாம். எனவே இந்நூற்பாவிிற்கும், தன்மை முன்னிலை ஆகிய சுரிடத்தும் வியங்கோள் நிலைபெறுதல் விவிலை என்று பிறர் உரை செய்தவாறு செய்தலே நன்றும். இவ்விரிடத்தும் நிலைபெறுதல் இவிலை எனவே, சிறுபான்மை இவ்விரிடத்தும் ஒரோவழி வருதல் உள எனக் கொண்டு உரைப்பதே சூத்திரப்போக்கிற்குப் பொருந்துவதாகும். இளம்பூரணர் உரை இந்நூற்பாவிிற்குப் போர்த் கருத்தாகவே உள்ளது.

223 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட ஒன்பதும் வினையெச்ச வாய்பாடுகளாகும். அடுத்த நூற்பாவில் கூறப்படும் ஆறும் வினையெச்ச ஈழகளாகும். என்ன வினையெச்ச என்பதனாற் கூறப்படும் பான், பாக்கு என்பன வினையெச்ச விருதிகளாம். இவை அவ்வவ்வெச்ச விருதிவரையிவ மொழியையுணர்ந்தி நின்ற குறிப்புச்சொல் என்பர் சங்கர நமச்சிவாயர்.

தொல்காப்பியர் கூறிய ஒன்பது வாய்பாடுகளும் உரையாசிரியர் கூறிய பான், பாக்கும் ஆகிய பதினொன்றுடனும் இங்குத் கூறப்படாத ‘வான்’ என்னும் விருதியையும் கூட்டிப் பன்னிரண்டெனச் சூத்திரம் செய்தார் நன்னூலார்.

செய்தெனெச்சம் முன் வைத்தமைக்கு இரண்டு காரணம் கூறப்படுகின்றது. 1. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு எனக் காலம் முன்றனுள் முதற்கண்ணதாகிய இறந்தகாலம்பற்றி வருவது. 2. பல நற்றதாய் வருவது. உதரம் கடதற ஊர்ந்து நக்கு, உன்கு, வந்து, சென்று எனப் பல நற்றவாய் வருமாறு காண்க.

இங்ஙனம் இவ்வுதரம் வருதலையன்றிக், கடதற ஒழிந்த எனை பெழுத்த ஊர்ந்து எஞ்சி, உரிஞி, ஓடி என்பனவும்; நெடிச் நற்று

முதலிலே முன்னர் ஆய், போய் என்பனவற்றிலுள்ள யகாரமும் உகரத்தின் திரிபே என்பது சேனாவரையர் கருத்து. இங்ஙனம் கொள்வதற்குரிய காரணத்தைச் சேனாவரையர் நன்கு விளக்குவர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

224 ஆம் நூற்பா

மேலை நூற்பாவில் கூறப்பட்ட செய்து, செய்யு, செய்ய என்பன வினைப்பொருளது வினையெச்சமாய் வரின், தமக்குரிய வினைவினையான் முடிதலேயன்றி முதல் வினையான் முடியினும், அச்சினை வினையோடு முடிந்ததனோடு ஒக்கும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

இந்நூற்பாவிற்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் உரை சிறிது விளக்க மின்றி இருத்தலின் அதனை அங்ஙனமே எழுதி விளக்குவாம்.

இளம்பூரணர் உரை :- அவை மூன்றும் ஏற்ற வினைமுதலானே முடியும் எனப்பட்டன : வினைப்பொருளது வினையெச்சமாய்க் காலச் சினைச்சொல் பொருள் திற்ப, அச்சினைப் பொருளது முதல் கொண்டு முடியினும் அமைபும் என்றவாறு.

‘அவை மூன்றும் ஏற்ற வினைமுதலான் முடியும் எனப்பட்டன’ என்பது சென்ற நூற்பாவின் கருத்தினை மீண்டும் வாக்ங்கிக் கூறியதாகும்.

கையிற்று வீழ்த்தான் என்புழிக் கை என்பது வினையாகும். அதனது வினையெச்சம் இற்று என்பதாகும். அஃது இறந்த காலத்தை உணர்த்தலின் காலத்தைக் காட்டியதாகும். இங்ஙனம் இறந்த காலத்தை யுணர்த்தும் செய்து என்னும் எச்சத்தினை ஏற்றதாகிய கை என்னும் வினைச்சொல் தனக்குரிய வினையால் முடிந்தால் வீழ்த்தது என்று முடியும். அங்ஙனமின்றித் தனக்குரிய முதல் வினையால் முடிந்தால் வீழ்த்தான் என்று முடியும். தன்வினையையே கொண்டுமுடிய வேண்டிய செய்தெனெச்சம் வினைச்சொல்லில் வருங்கால், அதன் முதல் வினையோடு முடியினும் வினையோடு முதற்கு ஒற்றுமை யுண்மையால் இழுக்கில்லை என்பது இவ்வுரையின் தெளிந்த கருத்தாகும்.

‘வினைவினை வினையொடும் முதலொடும் செறியும்’

என நன்னூலாரும் இதனை அழகாக விளக்குமாறு காண்க.

227 ஆம் நூற்பா

செய்து, செய்யு, செய்ய என்பன தத்தம் வினைமுதலைக் கொண்டு முடியும், அவையொழிந்த பிற வினையெச்சச் சொற்கள்

எல்லாம் தத்தம் வினைமுதல் வினையானும், அன்றிப் பிறவினை யானும் முடியும் என்பது இந்நூற்பாகின் கருத்தாம்.

‘தாமியல் மருங்கின்’ — என்பதால் வினைமுதல் வினை கொண்டு முடியும் எனக் கூறப்பட்ட அம்முன்று வினையெச்சச் சொற்களும், தொழிற் பெயர் கொண்டு முடிதலும் உளவாம் எனக் கருத்துரைத்தார் இனம்பூரணர். எனினும் இஃது அத்துணைப் பொருத்த முடைத்தன்று.

228 ஆம் நூற்பா

ஒவ்வொரு வினையெச்சமும் ஒவ்வொரு வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிவதே முறை. அவ்வனமன்றி அவ்வெச்சங்கள் அடுக்கி நின்று, அவற்றுள் இறுதிஎச்சம் கொண்டு முடியும் வினைமுற்றையே எஞ்சிய எச்சங்களும் கொண்டு முடிதலும் உண்டு என்பது இந்நூற்பாகின் கருத்தாகும்.

அவ்வெச்சங்கள் அடுக்குங்கால் ஒரினத்து எச்சம் அடுக்கி வருதலும் உண்டு; பல இனத்து எச்சம் அடுக்கிவருதலும் உண்டு. ‘உழுது உண்டு தின்று ஒடிப்பாடி வந்தான்’ என்பதில் செய்தெனெச்சமாகிய ஒரினத்து எச்சமே அடுக்கிவந்தது.

‘உண்டு பருகஉத் தின்குடி வந்தான்’ என்பதில் செய்து, செய்யு என்ற பல இனத்து எச்சம் அடுக்கிவந்தது. இவ்வுதாரணம் சேனாவரையத்தன் கண்டது.

இவ்வனமே பலவருபு தொடர்ந்து அடுக்கி நின்றவழி அவற்றுள் இறுதியுருபு கொண்டு முடியும் சொல்லே ஏனையுருபிற்கும் முடிபாம் என வேற்றுமை மயங்கியலுள் (19) கூறினார் ஆசிரியர்.

இவ்விரு கருத்தினையும் இணைத்தே நன்னூலாகும்,

“உருபுபல அடுக்கினும் வினைவேறு அடுக்கினும்  
ஒருதம்எச்சம் ஈதற முடியும்”.

(பொது - 4)

எனக் கூறுவாராயினர்.

229 ஆம் நூற்பா

செய்யும் என்னும் சொல் முற்றாகவும் வரும்; எச்சமாகவும் வரும்.

இவ்விரு நிலையிலும் அதற்குரிய வேற்றுமை வருமாறு :— (1) முற்றாய் வரும்பொழுது பல்லோர் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஆகிய மூன்றிடத்தும் வாராது. எச்சமாக்கால் அவற்றுடனும் வரும். (2) முற்றாக்கால் நிலன், பொருள், காலம், கருவி,

வினைமுதற்கருவி, வினையென்னும் அதுவகைப் பொருளிலும் வாராத. எச்சமாங்கால் அவற்றுடனும் வரும்; அவற்றுடன் வாராதும் வரும். (3) அவன் உண்ணும் என்னுமிடத்துச் செய்யும் என்னும் சொல் அவன் என்னும் பெயரை முடிக்கவந்தது; ஆதலின் முற்றாயிற்று. அவன் உண்ணும் ஊண் என்ற விடத்துச் செய்யும் என்னும் சொல் ஊண் என்னும் பெயருக்கு அடையாய் இடைநின்றது; ஆதலின் எச்சமாயிற்று. இவ்விடத்து ஊண் என்னும் பெயர், பயனிலை கோடற்கும் உருபேற்றற்கும் பொருத்துவதாகும்.

231 ஆம் நூற்பா

பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் எதிர்மறுத்துச் சொன்னாலும் அவ்வெச்சங்களையாம் என்று கூறிய ஆசிரியர், வினைமுற்றை எதிர்மறுத்துச் சொன்னாலும் வினைமுற்றேயாம் என்று கூறுமைக்கு உரிய காரணத்தை உரையாசிரியர் விளக்குகின்றார். பெயரெச்ச வினையெச்சங்களை வரப்பாடுகளாகக் கூறினர். அவையெல்லாம் உடன்பாட்டிற்குரியனவாயுள்ளன. ஆதலின் இவையெல்லாம் எதிர்மறைக்கண் வருமோ என்றும், வரினும் எச்சமாந்தன்மை யினின்றும் திரியுமோ என்றும் ஐயம் திகழும். அவ்வையத்தினை நீக்குவதற்குப்,

‘பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்  
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா’

எனக் கூறல் இன்றியமையாததாயிற்று. ஆனால் வினைமுற்றுக் கணியோ ஈறுபற்றி உணர்த்தியிருத்தலானும் எதிர்மறையும் ஆண்டே படங்குதலானும் அவற்றை எடுத்துக் கூறவேண்டாத தாயிற்று.

இதனைச் சேனாவரையரும் உண்டிலன், உண்ணுகின்றிலன், உண்ணலன், உண்ணுன் என முற்றுச் சொல்லும் எதிர்மறுத்து கிற்றுகாலின், பொருணிலை திரியாதென அதற்கு ஒதாராயிற் றென்னையெனின், விதி வினைக்கும் எதிர்மறை வினைக்கும் பொதுவாக ஈறுபற்றி ஒதியதல்லது, விதிப்பொருளவாயிவ வரப்பாடுபற்றி ஒதாமையின் ஆண்டுக் கட்டுரையில்கலை என்க என நன்கு விளக்கிக் கூறுவர்.

இனி, நச்சினூர்க் கிளியர்,

“எதிர்மறுத்து மொழியினும் தத்தம் மரபில்  
பொருணிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே” (வேற் - மய - 24)



என்று வேற்றுமை எதிர்மறுத்துவரும் எனவே அவ்வேற்றுமை ஏற்ற சொல் முற்றுச் சொல்லே ஆகலின், முற்றுச்சொற்கும் மறைவரும் என்பது கூறினாராயிற்று என்பர்.

நன்னூலார் பெயசொச்சம், வினைபெச்சம், வினைமுற்று ஆகிய மூன்றும் அடங்க 'வினை' பென்றும், இந்நூற்பாவினையும் மேற்காட்டிய வேற்றுமை மயங்கியல் (24) நூற்பாவினையும் இணைத்து,

“உருபும் வினையும் எதிர்மறுத் துணைப்பினும்  
திரியா தத்தம்சுற் றுருபின் என்ப” (பொதுவியல் - 3)

என்றும் கூறுவாராயினர்.

232 ஆம் நூற்பா

பெயசொச்சமும் வினைபெச்சமும் தாம் தாம் கொண்டு முடியும் பெயர்வினைகளையே ஈண்டு எச்சம் என்கின்றார் ஆசிரியர்.

எச்சச் சொற்களுக்கும் அவற்றைக் கொண்டு முடியும் பெயர்வினைகளுக்குமிடையே பொருத்தும் பிற சொற்கள் வருதலும் உள என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். இதனை நன்னூலார் இடைப் பிறவால் என்பர். இங்ஙனமே உருபுகளும் முற்றுக்களும் தாம் தாம் கொண்டு முடியும் சொற்களுக்கிடையே பொருத்து வனவாய் பிறசொற்கள் இடையே வருதலும் உள; அவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாம். நன்னூலாரும் இவற்றைத் தொகுத்தே,

“உருபு முற்றுந் தெச்சம் கொள்ளும்  
பெயர்வினை இடைப்பிற வாலுமாம் ஏற்பன” (பொது-5)

என அழகாகக் கூறுதல் காண்க.

223 ஆம் நூற்பா

செய்யும் என்னும் பெயசொச்சத்திற்கு ஈற்றயல் உள்ள உகரம் தன்னொடு சேர்ந்த மெய்யொடும் கெடும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

அவ்விடனறிதல் என்றதனால் ஈற்றயல் உகரம் தன்னொடு சேர்ந்த மெய்யொடுங் கெடுதலும் உண்டு. தான்மட்டும் கெடுதலும் உண்டு என்றார் இளம்பூரணர். ஆகிலும் இவ்விதி அவர் காட்டிய உதாரணங்களைக்கொண்டு செய்யும் என்னும் முற்றிற்கேயாதல் தெளியலாம். இதனையே சேனாவசையரும் “செய்யும் என்னும் பெயரொஞ்சு கிளவிக்கு ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெடும் எனவே செய்புமென்னும் முற்றுச்சொற்கு ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெடும்; மெய்யொழித்தும் கெடும்” என நன்கு விளக்கினர். பிற உரையாசிரியர்களும் இங்ஙனமே கொண்டனர்.

இந்நூற்பாவானும் உரையானும் அறிந்த கருத்துக்களையும், “உம் உந்தாகும் இடனுமா ருண்டே” (இடை-44) என்னும் நூற்பாவின் கருத்தையும் இணைத்தே கண்ணுலாரும்,

“செய்யும்என் எச்சந் றயிர்மெய் சேதலும்

செய்யுளுள் உம்உந் தாகலும் முற்றேல்

உயிரும் உயிர்மெய்யும் எதலும் உளவே”

(வினை-22)

எனக் கூறுவாராயினர்.

234 ஆம் நூற்பா

செய்தெனெச்சம் இறந்தகாலத்திற்கு உரியது. அஃது ஏனைய நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய இரு காலங்களுக்கும் உரியதாய் வருதலுமுண்டு என்பது இளம்பூரணர் கருத்தாகும்.

இறந்த காலத்துச் செய்தெனெச்சம் வாராக்காலத்தும் வய்திடனுடைத்தே எனக்கொண்டு கூட்டிப் பொருளுரைக்கப் பட்டுள்ளது.

இவர் கருத்தின்படி வாராக்காலம் என்பது நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் இரு காலத்தையும் குறிக்கும்.

சேனாவரையர், தெய்வச்சிவையர் இருவரும் செய்தென்னும் வினைபெச்சத்தினது இறந்தகாலம் வாராக்காலத்தையும் (எதிர்காலத்தையும்) எய்துமிடமுடைத்து என்றனர். இவர்கள் கருத்தின்படி வாராக்காலம் என்பது எதிர்காலத்தைமட்டுமே குறிக்கும். இவர்கள் இந்நூற்பாவினை ஆற்றொழுக்காகக்கொண்டு பொருளுரைத்துள்ளனர். இறந்தகாலம் சிதையாது எதிர்காலத்தையும் ஏற்கும். எனவே இறப்பில் எதிர்வு என்னும் காலப்பாசுபாட்டை உணர்த்துகின்றது இந்நூற்பா எனலாம். ஆங்கில மொழியிலும் இவ்வாறே இறப்பில் இறப்பு, இறப்பில் நிகழ்வு, இறப்பில் எதிர்வு எனக் காலப் பாசுபாடு செய்திருத்தல் காண்க. இவ்வுரையே பொருத்தமுடைத்து. நச்சினுர்க்கினியர் இவ் விரு கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

இவ்வியலில் இந்நூற்பா முதல் 43 ஆம் நூற்பாவரையில் உள்ளனவும் 46 ஆம் நூற்பாவும் 48, 49 ஆம் நூற்பாக்களும் காலவழு உணர்த்துவன. வினைச்சொல் காலத்தொடு பொருந்தியருதலை இலக்கணமாக உடையது. ஆதலால் இக்கால வழுவினைக் கிளவி யாக்கத்தன் கூறுது ஈண்டுக் கூறுவாராயினர்.

235 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்கு உரிய உரையில் பிழை உள்ளது. மூன்று காலத்திற்கும் உளதாம் இயல்பையுடைய எல்லாப் பொருளையும்,

கிகழ்காலத்திற்கு உரித்தாய் நின்றும் ஏனைக் காலங்களையும் உள்ளடக்கி நிற்கும் கிலைமையினைபுடைய செய்யும் என்னும் சொல்லாற் சொல்லுக என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

“முக்கா வத்தினும் ஒத்தியல் பொருளைச்  
செப்புவர் சிகழும் காலத் தானே” (பொது-32)

என்பது இதனைப் பொத்த நன்னூற் சூத்திரமாகும்.

237 ஆம் நூற்பா

உலகத்தாராற் சிறந்ததென்று மதிக்கப்பட்டதொரு வினை யினை பயனை ஒருவனொடு கூட்டிச் சொல்லுங்கால், அவ்வினை முடியாத கிலைமைக்கண் சொல்லுதலின் அதனை எதிர்காலச் சொல்லாலேயே சொல்லல்வேண்டும். அங்ஙனமன்றி கிகழ்காலச் சொல்லில் சொல்வது வழுவாம். எனினும் அமைக எனக் கால வழு அமைக்கின்றது இந்நூற்பா. அறஞ்செய்தல் சிறந்த வினையில் மிக்கது ஆதல்போலத் தாயைக் கோறலும் நீகினியில் மிக்கது ஆதலின் தாயைக் கோறலும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டு ஆகிறது.

அறஞ்செய்தான் சுவர்க்கம் புகுவான் என்றே சொல்ல வேண்டும். அங்ஙனமின்றிப் ‘புகும்’ என கிகழ்காலச் சொல்லில் சொல்லுதலின் வழுவாகிறது. எனினும் அமைக எனக் காலவழு அமைத்தவாறு.

238 ஆம் நூற்பா

சாத்தன் ஓதல் வேண்டும் என்ற தொடர் சாத்தன் தான் ஓதலை விரும்பும் என்றும், சாத்தன் ஓதாதலைப் பிரிர் விரும்பும் என்றும் இருபொருள்படும். இதனுள் ‘ஓதல் வேண்டும்’ என்பது “இது செயல்வேண்டும்”—என்னும் வாய்பாட்டில் வந்த சொல் லாகும். இஃது ஓதாதற்கு வினை முதலாகியதன் கண்ணும், அவன் ஓதாதலை விரும்பும் அவன் தாய் தந்தையர் கண்ணும் வந்தமை கான்க.

239 ஆம் நூற்பா

வைபாமையை வற்புறுத்துதற்கு வரும் வைதேனோ என் னும் வினாவியுடைய வினைச்சொல், வைதேன் என்ற உடம் பாட்டுப் பொருளை உணர்த்துதலும் உண்டு. உம்மை எதிர் மறைபாக்கலான் வைதிலேன் என்ற எதிர்மறைப் பொருளைபுணர்த்து தலும் உண்டு என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

கிணத்தினாலோ, கவிமயக்கத்தினாலோ முன் தெரியாது ஒருவனை வைதுவிட்டுப் பின் தெளிந்திருந்தபொழுது முன் தான்

வைததைக் கேட்பின் “வைதேதே” என்பான். இச்சொல் தான் வையவில்லை என்பதை வலியுறுத்துதற்குக் கூறப்பட்டது ஆகும். ஆனால் அச்சொல்லே எதிர்மறையாய் ‘நான் வைதருக்கமாட்டேன்’ அல்லது ‘அப்பொழுது வைதருப்பினும் பொறுத்துக்கொள்’ என வைதலை உடம்பட்டுக் கூறுதற்கும் உரித்து என்பதாம்.

நோவுபடும் என உரையில் ஈரிடத்துக் காணப்படுகின்றது. அவை நேர்வுபடும் என்றிருக்கலாம் எனத் தெரிகிறது. அங்ஙனமாயின் முதற்கண் வருமிடத்து உடம்படவும் பெறும் என்றும், அடுத்து வருதற்கண் சொல்லப்படும் என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

#### 240 ஆம் நூற்பா

இயற்கை என்பது இன்னின்னவை இப்படி இருக்கும் என வழக்காற்றால் உரைக்கப்படுவதாகும். தெளிவு என்பது இது நிகழின் இது நிகழும் என நூல்கெறியால் தெளிவதாகும். இவ்விருவகையினும் உணர்ந்த கருத்துக்களைச் சொல்லுமிடத்து எதிர்காலத்தில் வைத்துச் சொல்லவேண்டும். அங்ஙனயின்றி இறப்பிலோ நிகழ்வினோ வைத்துச் சொல்லினும் இழுக்கில்லை என இந்நூற்பா உணர்த்துகின்றது.

எதிர்காலத்துச் செயற்கைச்சொல் என்பது எதிர்காலத்தில் வைத்துச் சொல்லவேண்டிய வினைச்சொல் என்று பொருள்படும்.

‘இக்காடு போகிற கூறை கோட்பட்டான்’—என உதாரணம் காட்டுதலின் ‘இயற்கை என்பது அதன்மேல் தீமை’ என உரை வருத்தனர் இளம்பூரணர். கூறை கோட்படுதல் தீமையாதல் காண்க.

236, 237 ஆம் நூற்பாக்களின் கருத்துக்களையும், இந்நூற்பா யின் கருத்தினையும் இணைத்தே நன்னூலாகும்,

‘வினைவீனும் மிகவினும் தெளிவினும் இயல்பினும்  
பிழையும் பெறுமொக காலமும் ஏற்புழி’

(பொது-33)

எனக் கூறுவாராயினர்.

## எ. இடைபேயல்

244 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்கு முழுமையான உரையில்லை. அது வருமாறு :— இடைச்சொல் என்று சொல்லப்படுவன பெயரும் வினையும் உணர்த்தும் பொருளைச் சார்ந்து நின்று அவற்றையே வெளிப்படுத்துவதற்கும்; தமக்கென வேறொர் பொருளை யுணர்த்தும் இலக்கணம் உடைய வல்ல என்பதாம்.

இடைச்சொல் பெயரொடு நடைபெற்றற்கு உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. “வருகதில் அம்மளம் சேரி சேர” (அகம் 276) என்பது வினையொடு நடைபெற்றதற்கு உதாரணமாகும்.

உண்டான் என்பதில் டகர இடை நிலையும் ஆன் விருதியும் இடைச் சொற்களாகும். இவை வினைச்சொல்லோடு பிரிதலின்றி ஒருங்கிசைத்தலின் அதனது அகத்துறுப்பாயின. ‘அதுமன்’ என்ற விடத்தும், ‘வருகதில்’ என்ற விடத்தும் இடைச்சொற்கள் புறத்துறுப்பாய் நின்றன.

245 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்குக் கருத்துரையும், உரையும் இல்லை. மேற்கூறப்பட்ட இயல்பினை யுடைய இடைச் சொற்கள் ஏழு வகைப்படும். அவையாவன :— (1) சாரியைகள், (2) விருதிகள், (3) வேற்றுமை புரூபுகள், (4) அசைநிலையாகி வருவன, (5) இசை நிறையாகி வருவன, (6) தத்தம் குறிப்பில் பொருள் செங்குவன, (7) உவம உருபுகள்.

இவற்றுள் சாரியைகளை எழுத்ததிகாரத்தம், விருதிகளை வினையியலிலும், வேற்றுமை புரூபுகளை வேற்றுமையியலிலும் ஆசிரியர் கூறினார். உவம உருபுகளை உவம இயலில் கூறுவர். எஞ்சிய அசைநிலை, இசைநிறை, தத்தம் குறிப்பிற் பொருள் செங்குவன ஆகிய மூவகை இடைச் சொற்களையே இவ்வியலில் கூறுகின்றார்.

அசைநிலைக் கிளவிகளை இவ்வியல் 19, 28 முதல் 32 வரை யுள்ள நூற்பாக்களால் உணர்த்தப்படுவதால் ‘மற்றையன முன்னே விரிக்கின்றார்’ என்ற பகுதியில் இதுவும் அடங்குதல் வேண்டும். எனவே ‘கேண்மியர்’ ‘கண்டிகும்’ என்பனவாகிய அசைநிலைக் கிளவிகளை ஈண்டுக் காட்டுதல் வேண்டாததாம்.

இருமொழிகள் தம்முள் புணருகின்ற பொழுது அவற்றின் பொருள் விளங்குதற்குச் சாரியைகள் உதவி செய்வன. (எ - று.) எல்லாவற்றையும், எல்லா நம்மையும் என்பன. எல்லாம் என்பது

இருதிணைக்கும் பொதுவான பெயராகும். வற்று என்ற சாரியை வந்தியை அஃது அஃறிணை என்றும் 'நம்' என்ற சாரியை வந்தியை அது உயர்திணை என்றும் பொருள் விளக்குதலின் அவை புணரியல் நிலையிடைப் பொருள் கிலைக்கு உதவுவன வாயின.

வினைச்சொல்லை முடிக்கு மிடத்துக் காலத்தொடு பொருந்தி வரும் விருதிகளை வினை செயல் மருங்கில் காலமொடு வருகவும் என்று குறிக்கின்றார். இதற்கு விருதிகளையே பொருளாகக் கொண்டனர் இனம்பூரணர். பிற வுரையாசிரியர் எல்லாம் வினைச் சொல்லில் காலத்தைக் காட்டுவனவாகிய இடை நிலைகளையும் பால் உணர்த்துதற் சிறப்புடையனவாய் விருதிகளையும் இத்தொடருக்குப் பொருளாகக் கொண்டனர்.

இசைகிறை அசைகிலை என்பன அவ்வப் பொருளில் வரும் சொற்களை உணர்த்தி கிற்பன.

தத்தம் குறிப்பில் பொருள் செய்துகவாவன : கூறுவார் தாந் தாம் குறித்த குறிப்பினாலே அவாவர் குறித்த பொருளை விளக்கு வனவாம். இவை மிருதியாய் உள்ளன ஆதலின் இவையியலில் அவற் றையே முதற்கண் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

ஒப்பில் வழியால் பொருள் செய்துகவான அன்ன, ஏப்பப், உறழ், ஒப்ப என்பன முதலாகப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட முப்பத்தாறனுள் ஒக்கும் என்பதொழிய ஏனையவாம் என்பர் சேனா வசையர். நாடக வழக்கினால் உய்த்துணரின்னறி உலக வழக்கினால் காட்டப்படுவதோர் ஒப்பின்றி கின்ற ஒப்புமைப் பொருண்மை புணர்த்திவரும் உவம உருபுகள் எனப் பொருள் காண்பர் நச்சினர்க்கெளியர். இவற்றுள் பின்னையதே சிறப்புடைத்தாம்.

246 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்குக் கருத்துரையும் உரையும் இல்லை. மேற் கூறிய இடைச் சொற்கள் தம்மால் சாசப்படும் பெயர் வினையாகிய சொற்களுக்கு முன்னும் பின்னும் வருதலும், தத்தம் ஈது திரிதலும், ஒரிடைச் சொல்லுடன் பிறிதோரிடைச் சொல் சேர்ந்து வருதலும் ஆகிய இயல்பினையுடைய என்பது இந்நூற்பாவிற்குரிய பொரு ளாகும்.

255 ஆம் நூற்பா

விழைவின் கண் வரும் 'தில்' என்பது தன்மை மிடத்திற்கே உரியது. எனவே, ஏனைய காலப் பொருட் கண்ணும் ஒழியிசைப் பொருட் கண்ணும் வரும் 'தில்' என்பது தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் மூன்றிடத்திற்கும் உரித்தாம் என உணர்த்

தினர் இளம்பூரணர். நச்சினர்க்கிரியரும் இடையே தழுவினர். எனினும் சேனாவரையர் இடம் வரையறுத்து ஒதாமையின், விழையின் 'தில்லை' தன்மைக் கண் வருதலும் மேலே பெறப்பட்டதனைப் பின்னும் கூறினர். ஏனையிடத்து வாராது என்பது நியமித்தற்கு என்று கூறினர்.

இங்ஙனம் இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் விழையின்கண் வருதல் நீக்கலாக ஏனைப் பொருளின் கண்ணும் 'தில்' என்பது வருதலை நேர்ந்தாரேனும் உதாரணம் காட்டவில்லை. எனவே இக் கருத்து ஆய்தற் குரியதாம்.

259 ஆம் நூற்பா

மற்றையது என்னும் சொல் ஒருவன் முன்னர்க் கருதப்பட்ட பொருள் ஒழிய அதன் இனப் பொருளைக் கருதி நிற்கும் என்பது இந்நூற்பாவிற்குரிய பொருள் ஆகும்.

இதனை விளக்க இளம்பூரணர் நீண்டதொரு விரிவுரை ஆற்றுகின்றார். அதன் கருத்து வருமாறு:— ஒருவன் தன் ஏவலானனைப் பார்த்துப் பொத்தகம் கொண்டு வா என்றான். அவ் ஏவலாளனே இவன் கருதிய பொத்தகமல்லாத பிறிதொரு பொத்தகத்தைக் கொணர்ந்தான். அதனைக் கண்ட அக்கோமகன் மற்றையது கொணு என்றான். இங்ஙனம் கூறிய 'மற்றையது' என்னும் சொல் தான் கருதியதல்லாத புத்தகத்தை ஒழித்து அதற்கினமா கனமின்றிப் பொத்தகம் கொணர்ந்த ஏவலானனைப் பார்த்து மற்றையது கொணு என்றால் அப்புத்தகத்திற்கு இனமல்லாத பிற பொருள்களைக் கொண்டுவா என்பது பொருளாகாது.

புத்தகம் என்பதிலும் பொத்தகம் என்ற வழக்குச் சிறப்புடைத்து என்பர்.

'மற்றையது என்பது சுட்டியதற்கு இனம்' (இடை-15) என்ற கண்ணுலும் காண்க. மற்றையது என அஃறிணை ஒன்றன் பாலில் வைத்துச் சொல்லப்பட்டதேனும், மற்றையவன், மற்றையவன், மற்றையவர், மற்றையவன் என ஏனை நூற்பாவிற்கும் இச்சொல் உரியது என்பர் பிற உரையாசிரியர்கள். எனவே இச் சொல்லின் முதனிலை மற்றை என்பது ஆகும்.

264 ஆம் நூற்பா

'எல்' என்பதை இடைச் சொல்லாகவே நூலாசிரியரும், இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கிரியர் இருவரும் கருதச் சேனாவரையர் மட்டும் உரிச்சொல் நீர்மைத்து எனக் கருதினர். அவர் கூறு

மாறு :— ‘எல்’ என்பது உரிச்சொல் நீர்மைத்தாயினும் ஆசிரியர் இடைச்சொல்லாக ஒதினமையால் இடைச் சொல்லென்றே கோடும் என்பர். இக்கருத்தினைத் தெய்வச் சிவையார் மறுப்பார் போலக் கூறியதும் ஈண்டு வினைவு கொள்ளுதற்குரியது. “இஃது உரிச்சொல்லன்றோ எனின் அது குறைச் சொல்லாகி நிற்கும். இது குறையின்றி நின்றனின் இடைச்சொல் லாயிற்று” என்பது அவர்தம் உரை.

265 ஆம் நூற்பா

இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவினை மொழி மாற்றிப் பொருள் கொண்டுள்ளார். ‘வினைபொடு முடியும் பலர்க்குரி எழுத்தின் ஆரைக் கிளவி இயற்பெயர் முன்னரே ஆம்’ என்பது அவர் கொள்ளும் மொழி மாற்றாகும் இவர் கருத்தினைச் சொல்லதிகாரத்திற்குக் குறிப்புரை எழுதிய ஆசிரியர் திரு. பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி அவர்கள் விளக்குமாறு :—

‘வினைபொடு முடியும் அர், ஆர், ப என்ற பலர்க்குரிய எழுத்துக்களுள் ஆர் என்னும் கிளவி இயற்பெயர் முன்னர் வருமேயன்றிப் பெயரின் முதனிலை முன்னர் வாரா என்பது இதன் பொருள் ஆகும். அவர் அரசர் என்னுமிடத்து அ, அரசு என்ற முதனிலை முன்னர் ‘அர்’ என்னும் கிளவி வருவது போல ஆர் என்னும் கிளவி வாராது; அரசன், அரசி என்றும் போன்ற பெயரின் முன்னரே வரும்.

சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், தெய்வச்சிவையார் ஆகிய மூவரும் “இயற்பெயர் முன்னர் வரும் ‘ஆர்’ என்னும் இடைச்சொல் ஒருமைப் பொருண்மேல் வரினும் பலர்க்குரித்தாகிய எழுத்தினை யுடைய வினைபொடு முற்றுப்பெறும்” என்று உரை கண்டனர்.

இவர்கள் மூவரும் இயற்பெயர் என்பது இருதினைக்கும் அஃறிணை யிருபாற்கும் உரிய பெயரைக் குறிக்கும் என விளக்கினர்.

266 ஆம் நூற்பா

‘ஆகு வழியறிதல்’ என்பதனால் ‘ஆர்’ என்பது அசைநிலை யாக்கால், உம்மை முன்னரும், உம்மீற்று வினை முன்னருமே பெரும்பான்மையும் வரும் எனக் கொண்டு “பெயரி னாகிய தொகையு மாருள்வே” — “எல்லா ஷயிரொடும் செல்லுமார் முதலே” என்பன வற்றை உதாரணமாகக் காட்டுவர் சேனாவரையரும் நச்சினூர்க்கினியரும்.

267 ஆம் நூற்பா

ஏ, குறை என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒவ்வொன்றும் இசை நிறையாகவும் அசைநிலையாகவும் வரும் என உரை கண்டனர் பிற



வுரையாசிரியர்கள். இளம்பூரணர் மட்டும் ஏ இசைநிறை; குரையாசிரியர் அசை நிலை என நிரணிறையாக உரை கண்டனர். இதனைச் சேனாவரையர் மறுப்பர். அது வருமாறு:—

“அஃதேல், இதனை நிரணிறைப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ இசைநிறை; குரையாசிரியரையென்றால் உரையாசிரியரெனின்:— அற்றன்று; மற்று அந்தில் என்பனபோலப் பொருள் வகையான் வேறுபடுவனவற்றை இரண்டா மென்பதல்லது, சொல்வகையான் இரண்டாகிய சொல்லி இரண்டா மென்றதனால் ஒரு பயனின்மையின், அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. அல்லது உம், ஒவ்வொரு சொல்லும் இசைநிறையும் அசைநிலையும் அடைமையான் அவற்றை யுடன் கூறினரென்னாக்கால் இசைநிறையும் அசைநிலையும் ஒருங்கு மயங்கக் கூறலாயாகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்மை புணர்க் என்பதாகும். ஏனையுரையாசிரியர்கள் கருத்தே பொருத்தமுடைத்தி.

இசைநிறைக்கும் அசைநிலைக்கும் உரிய வேற்றுமையைத் தெய்வச்சிலையார் விளக்குவர். அது வருமாறு:—

“இசை நிறைத்தற் பொருட்டு ஒருசொல்லோடு ஒட்டிவரு வதை இசைநிறை என்றும், ஒரு சொல்லோடு ஒட்டாது தனித்து வருவதை அசைநிலை பென்றும்” வேற்றுமை காண்பர்.

271 ஆம் நூற்பா

‘அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்’ (வினிய-36) என முன்னர்க் கூறியிருத்தலின் ‘அம்ம’ என்பது அசைநிலையாக வரு தலே யன்றிக் கேட்டிக்கும் என்னும் பொருளையும் தரும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

“அம்ம உரையசை சேண்மின் என்றாகும்” (இடையியல், 19) என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

272 ஆம் நூற்பா

சிறிது பொருள் உணர்த்துவனவற்றை உரையசை என்றும், பொருள் உணர்த்தாது சொற்களை அசைத்து நிற்பன வற்றை அசைநிலை என்றும் வேற்றுமை காண்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

275 ஆம் நூற்பா

“ஆக” “ஆகல்” “என்பது” என்னும் மூன்று இடைச்சொற் களும் அசைநிலையாக்கால் இரட்டித்து நிற்கும் என்பது இத் துற் பாவின் கருத்த ஆகும்.

இவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் இரட்டித்து வருங்கால் உடம் படாமைக் கண்ணும் அன்பில் வழியும் வரும் என்றும், பின்னையது

இரட்டித்து வருங்கால் நன்குரைத்தற்கண்ணும், இழித்தற்கண்ணும் வரும் என்றும் கூறுவர் சேனாவரையர்.

‘ஆக ஆக’ ‘ஆகல் ஆகல்’ என்பவற்றிற்குப் பதிலாக இக்காலத்து ‘ஆமாம் ஆமாம்’ என்ற சொற்களும், ‘என்பது என்பது’ என்பவற்றிற்குப் பதிலாக ‘அப்படிச்சொல் அப்படிச்சொல்’ என்ற சொற்களும் இக்காலத்து வழங்குகின்றன என்பர் திரு. பூவராகம் பிள்ளையவர்கள்.

276 ஆம் நூற்பா

இரண்டு மாத்திரையுடையதும் மொழிக்கு ஈறுகாததுமான ‘ஒளகாரம்’ பிரிவிலைசை நிலையாய் இரட்டித்து நிற்குமிடத்தும், அளபெடையின்றித் தானேயாய் வருமிடத்தும் சொல்லுவான் குறிப்பிற்குத் தகப் பொருள் வேறுபடும் என்பது இந் நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

‘ஒளஉ’ என அளபெடுத்து வரும்பொழுது துண்பப் பொருளில் வரும் என்றனர் இளம்பூரணர். ஏனையிரிடத்தும் எப்பொருளில் வரும் எனக் கூறவில்லை. சேனாவரையர் ‘ஒள’ என்பது இம் மூவகையிலும் வருகின்றபொழுது சிறப்பு, மாறுபாடு ஆகிய இரு பொருளிலும் வரும் என்பர்.

ஒளகாரம் மொழிக்கு ஈறுக வருதலின்மையின் “கௌ” அல்லது ‘வௌ’ என்றே உதாரணம் காட்டவேண்டும் என்பர் நச்சினர்க்கினியர். அவர் கூறியது வருமாறு:—

“ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறியதனை ஈண்டும் இறுதியில் உயிரே என்று ‘ஒருதலைமொழி’ என்னும் உத்தியாகக் கூறினமையானும், உரையாசிரியரும், ‘கெட்டெழுத் தேழே ஒரெழுத் தொருமொழி’ என்புழி ஒளகாரத்தினை உதாரணங்காட்டாது, ‘கவலோ டியையின்’ என்பதனால் கௌ, வௌ என உதாரணங் காட்டினமையானும், ஈண்டு, ‘ஆயியல் நிலையும் காலத்தானும் அளபெடை இன்றித் தான் வருகாழியும்’ என்னும் இரண்டற்கும் ஒளஉ, ஒள என்று உயிரையே உதாரணமாகக் காட்டுதல் ‘மாறுகொளக் கூறல்’ ஆம் என்று உணர்க” என்பதாகும்.

277 ஆம் நூற்பா

நன்றே அன்றே என்பன அடுக்கி வருவழி ஒருவனது கருத்துத் தனக்குப் பொருந்தாமையை விளக்கவரும். அன்றே என்பது அடுக்காது வருவழி தெளிவுப்பொருளைக் குறிக்கும். அந்தோ அன்னே என்பன இரங்கற் பொருளைக் குறிக்கும்.

279 ஆம் நூற்பா

எச்சவும்மையொடு எஞ்சுபொருட் கிளவியும் ஒருங்கு வரும். அவற்றுள் எவையேனும் ஒருசொல் உம்மையின்றி வரின் உம்மை யில் சொல்லு முன்னும், உம்மையுடைய சொல்லுப் பின்னும் கூறுதல் மாபு என்பது இந் நூற்பாவின் கருத்து.

செஞ்சொல்—உம்மை யில்லாத சொல். எனவே செவ்வெண் என்பது கருத்து. செவ்வெண் - பெயர் வினைகளில் உம்மைச்சொல் தொக்குவருவது.

‘செவ்வெண் சுற்றதாம் எச்ச வும்மை’ (இடை-3)

என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

280 ஆம் நூற்பா

முற்றும்மைப் பொருளில் வருகின்ற உம்மை அம் முற்றுப் பொருளைத் தாராது எச்சப்பொருளையும் தரும் என்பது இந் நூற் பாவின் கருத்து.

‘முற்றும்மை ஒரோவழி எச்சமும் ஆகும்’ (இடை-7)

என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

ஏற்புழிக் கோடலால் முற்றும்மை எச்சப்பொருள் படுவது எதிர்மறைக் கண்ணேயாம் என்பர் பிற உரையாசிரியர்கள்.

281 ஆம் நூற்பா

செய்யு ளிறுதிக்கண் நின்றிசைக்கும் சுற்றசையேகாரம் ஒசை யொடு பொருந்து மிடத்து ஓளபு ஆகலும் உரித்து என்பது இந் நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

கூற்றுவழின் என்பது செய்யுள் உறுப்போடு பொருத்தக் கூறுதற்கண் எண்ணும் பொருள்படும். இங்குச் செய்யுளுறுப்பு என்பது மாத்திரையொடு பொருந்துதலை.

282 ஆம் நூற்பா

உம்மையால் வரும் எண்ணும், ‘என’வால் வரும் எண்ணும் தத்தம் இறுதிக்கண் தொகைச்சொல் பெற்று வருதலை முறைமை யாகவுடையவல்ல என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து ஆகும். எனவே அவை தொகை பெற்றும் வரும், பெறுதும் வரும் என்பது கருத்தாயிற்று.

நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும் வெனியும் நல்ல என்புழி உம்மை எண் தொகைபெறுது வந்தது. இதனையே இறுதிக்கண் ‘ஆகிய

ஐந்தும் நல்ல' என்பதைக் கூட்டிச் சொல்லின் தொகை பெற்று வந்ததற்கு உதாரணமாகும்.

நிலனை நிரோனத் தியென வளியென வெளியென நல்ல எனின் என என்பது தொகைபெறுது வந்ததாகும். இதனையே, 'ஆகிய ஐந்தும் நல்ல' எனக் கூட்டிச் சொல்லின் அவ்வெண் தொகை பெற்று வந்ததாகும்.

283 ஆம் நூற்பா

இந் நூற்பாவிற்கு கருரை தரப்படுகின்றது. (1) எண்ணைக் குறித்து வரும் இடைச்சொற்கள் எட்டு; அவை உம், ஏ, என, என்று, எனு, என்றா, செவ்வெண், ஒடு என்பன. ஒரு தொடர்க்கண் இவற்றுள் யாதேனும் ஒன்று தொடங்கி வருங்கால் இடையே ஏகார எண் வந்ததாயினும், அத்தொடர் முழுவதும் ஏகார எண் களில் வந்தது என்றே பெயர்பெறும் என்பது.

(2) ஒரு தொடர்க்கண் மேற்கண்ட எட்டனுள் ஏதேனும் ஒன்று தொடங்கி வருங்கால் ஏகார எண் இடை வந்ததாயினும் தொடங்கிய எண்ணிலேயே அத்தொடர் பெயர்பெறும் என்பது.

(எ - டு.) 'தோற்றம் இசையே நாற்றம் சுவையே உறலொடு ஆங்கைம் புலனை மொழிப.'

இத்தொடரில் தொடங்கி வருகின்ற எண் செவ்வெண் ஆகும். இசையே, சுவையே என ஏகார வெண் இடை வந்தன. எனினும் முதற் கருத்தின்படி இத்தொடர் முழுவதும் ஏகாரவெண் என்றே பெயர்பெறும்.

அடுத்த கருத்தின்படி ஏகார எண் இடை வந்ததாயினும் தொடங்கிய எண் செவ்வெண் ஆதலின், இத்தொடர் முழுவதும் செவ்வெண் என்றே பெயர்பெறும் என்பது.

இவ்விரண்டாம் கருத்தினைச் சேனாவரையர் மறுப்பர். அதனை அவர் உரையான் அறிக.

284 ஆம் நூற்பா

எனவும் என்பதன்கண் உன்ன 'உம்' தொக்கு 'என' எனவரும் இடைச் சொல்லும், ஆகாரத்தை இறுதியிலே பெற்றுவரும் 'என்றா' என்னும் இடைச்சொல்லும் எண்ணுமிடத்து வரும் என்பது இந் நூற்பாவின் கருத்து.

285 ஆம் நூற்பா

மேற்கூறிய எனு, என்றா என்பனவற்றான் வரும் எண்ணுச் சொற்களின் இறுதியும், இடைச்சொல்லான் அன்றிப் பெயரான்

எண்ணப்படும் செவ்வெண்ணின் இறுதியும் ஏகாரத்தால் வரும் எண்ணுச்சொற்களின் இறுதியும் யாதானும் ஒரிடத்து வரினும் தொகையின்றி நடவா என்பது இந்தாற்பாபின் கருத்தாகும்.

எண்ணிடைச் சொற்கள் எட்டனுள் இந்நான்கும் தொகை பெற்றேவரும்; 'உம்,' 'என' என்பன தொகை பெற்றும் பெருதும் வரும்; எஞ்சிய 'என்று' 'ஒடு' என்பன பற்றி ஆசிரியர் ஒன்றும் கூறவில்லை. எனினும் நன்னூலார் அவையும் தொகை பெற்றும் பெருதும் வரும் என்றே வரையறை செய்தனர்.

'பெயர்ச்செவ் வெண் ஏ என்று எஞ்வேண்  
கான்கும் தொகைபெறும்; உம்மைஎன்று எனஒடு  
இந்நான்கு எண்ணும்அஃ தின்றியும் இயலும்' (இடை-9)

என்பது அவர் குத்திரம்.

287 ஆம் நூற்பா

பொதுவகையால் 'உம்' உந்தாகும் என்றாரேனும் பெயரெச் சத்திற்கு ஈறுப 'உம்' ஈறே உந்தாகத் திரியும் என்பது பிற உரை யாசிரியர்கள் கருத்து. அதுவும் செய்யுட் கண்ணேயாம். இளம்பூர ணரும் இக்கருத்தினரே என்பதை அவர் காட்டிய உதாரணத்தாலும் எட்டுவகைப்பட்ட உம்மையுள் ஒருமை எனப்படாது, வினைசெய் மருங்கில் காலமொடு வந்த உம்மையேயாகும் எனக் கூறுதலானும் நன்கறியலாம்.

288 ஆம் நூற்பா

எண்ணிடைச் சொற்கள் மேற்கூறிய முறையில் பெயரொடு வருதலேயன்றி வினையொடுவரினும் தத்தம் நிலையின்றும் திரியா; அவற்றொடு வருங்கால் அவற்றவற்றியல்பு ஆராயவேண்டும் என்பது இந்நூற்பாபின் கருத்தாகும்.

முற்றுச்செவ்வெண் தொகை பெற்று வந்ததற்கு இளம்பூரணர் காட்டிய உதாரணத்தைச் சேனுவலையர் மறுப்பர். எனினும் சேனுவலையர் கருத்தினை மறுத்து இளம்பூரணர் கருத்தே வலியுடைத்து என காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர். இதன் திறம் எல்லாம் அவரவர் உரை நோக்கி அறிக.

"வினையொடு வரினும்என் இனைய ஏற்பன்" (இடை-10)  
என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

289 ஆம் நூற்பா

என்று, என, ஒடு என்பன எண்ணப்பொருள் தொறும் கிற்றலேயன்றி, ஒரிடத்து வின்றும் பிரிந்து, எண்ணப் பொருள் தொறும் பொருள்ததனுண்டு என்பது இந்நூற்பாபின் கருத்தாகும்.

290 ஆம் நூற்பா

இதுகாறும் கூறப்பட்ட இடைச்சொற்களுக்கு இச்சொல்லிற்று இப்பொருள் என வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவாயினும் அச்சொற்களின் முன்னும் பின்னும் நின்ற வினையொடும் பெயரொடும் இணைத்துநோக்க அச்சொற்கள் முற்கூறிய பொருளிலன்றி வேறு பொருளில் வருமாயினும் அவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்க என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

## ௮. உரியியல்

292 ஆம் நூற்பா

உரிச்சொல்லை விரித்துரைக்குமிடத்து இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருட்குரியதாயும், பெயர், வினை ஆகிய இரண்டினையும் சார்ந்து தம் பொருளையுணர்த்துவதாயும் வரும். அது ஒரு சொல் பலபொருட்கு உரிமைப்பட்டும், பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமைப்பட்டும் வரும். வழக்கில் பயிலாத உரிச்சொற்களுக்குப் பயின்ற உரிச்சொற்களைக்கொண்டு பொருளுணர்த்தவே எவ்வகைப்பட்ட உரிச்சொற்களும் வெவ்வேறு பொருளுடையன என்பது நன்கு வினங்கும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

‘இடைச்சொற் றினவியும் உரிச்சொற் றினவியும்

அவற்றவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப’

என்னும் நூற்பாவால் உரிச்சொல் பெயரும் வினையும் சார்ந்து வருதல் பெறப்படுதலின் அதனை மீண்டும் கூறவேண்டாம் எனில், அற்றன்று; நிரல்கிறை வாய்பாட்டால் இடைச்சொல் பெயர் சார்ந்தும் உரிச்சொல் வினை சார்ந்தும் வருதலும் அச்சுத்திரத்திற்குப் பொருளாகக் கூறலாம். ஆதலால் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் தனித்தனியே பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வருதலை இந்நூற்பாவால் கூறவேண்டும் என்பதாம். இங்ஙனமே,

‘இடையெனப் படுப பெயரொடும் வினையொடும்

ஈடைபெற் றியலும் தமக்கியல் பிவவே’

என்னும் நூற்பாவால் இடைச்சொல் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்துவரும் என்று கூறப்பட்டது.

298 ஆம் நூற்பா

ஏ—பெற்று. பெற்று—பெருக்கம். ஈது அக்காலத்துப் பயின்றதபோலும் என்பர் சேனாவரையர். ஈச்சினர்க்கினியர் பெற்றம்—பெருக்கம்; அடுக்குதலுமாம் என்று உரை கூறினர்.

தெய்வச்சிஷ்யர் ஏ—பெற்றுதல்; அஃது இக்காலத்துப் பற்றுதல் எனவரும் என்றனர். இளம்பூரணர் பெற்றுதல் என்பதற்கு உரை கூறிற்றிலர். எனினும் பெற்றிய கல்லடுக்கம் என உதாரணத்தை விளக்குதலால் 'பெருகிய மலை' அல்லது 'அடுக்கிய மலை' என்றே அவரும் கருதினார் ஆவார்.

இவ்வணம் உரை தருவதில் வேறுபடினும் உதாரணம் காட்டுதலில் அனைவரும் ஒன்றுபட்டனர்.

312 ஆம் நூற்பா

தீர்தல், தீர்த்தல் என்பன விடுதல் என்னும் பொருள்படும். இவை முறையே தன்னினைவிலும், பிறனினையிலும் வரும் என்பதை இளம்பூரணர் காட்டிய உதாரணங்களால் அறியலாம். இதுவே சேனாவரையர் நீங்கலாக ஏனையுரையாசிரியர்களுக்கும் கருத்தாகும். இதவே பொருத்தம் உடையதாகும். எனினும் இக்கருத்தினைச் சேனாவரையர் மறப்பர். அதனை அவர் உரையானறிக.

354 ஆம் நூற்பா

'இலம்பாடு' என்பதில் 'இலம்' என்பதே உரிச்சொல் என்பர் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர் ஆகிய மூவரும். இலம்பாடு என்பதே உரிச்சொல் என்பர் தெய்வச்சிஷ்யர்.

இலம் என்னும் உரிச்சொல் பெரும்பான்மையும் பாடு என்னும் தொழில்பற்றியல்லது வாராயையின் இலம்பாடு என்றார் என்பர் சேனாவரையர்.

இதுபற்றி நச்சினர்க்கினியர் கூறுவதாவது: இலம் என்னும் சொல் ஒருகால் முற்றுச் சொல்லாயும் ஒருகால் உரிச்சொல்லாயும் வரும். 'இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை' (தொல். எழுத். புன்னிமயன்-21) என கிளைமொழி வருமொழிசெய்து முன்னர் ஆசிரியர் புணர்த்தமையின் இலம்பாடு என்பது ஒருசொல் அன்று.

383 ஆம் நூற்பா

இதுகாறும் கூறப்பட்ட உரிச்சொற்களுக்கு இவை இவை 'பொருள்' என ஆசிரியரால் கூறப்பட்டதாயினும் அவ்வவ் வுரிச் சொற்களுக்கு முன்னும் பின்னும் இயைந்த சொற்களைக்கொண்டு அவ்விடத்திற்குப் பொருத்தம் பொருளையே கொள்ளவேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

385 ஆம் நூற்பா

ஒருவன் உலகில் பயிலாத உரிச்சொற்களுக்குப் பொருள் கூறின் உலகில் பயின்ற சொற்களைக்கொண்டே பொருள் உணர்த்த

வேண்டும். அங்ஙனம் பொருள் உணர்த்தவந்த சொற்கும் பொருள் தெரியாது வினாவுவானாயின் அவ்வினா எல்லையின்றிச் செல்லுமாதலால், பொருளுக்குப் பொருள் கூறல் தகாது என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

386 ஆம் நூற்பா

ஓர் உரிச்சொல்லிற்குப் பொருள் உணர்த்தவேண்டுமென்பது அச்சொல் வினங்காத பொழுதன்றோ? கூறப்பட்ட உரிச்சொல் சிற்கே பொருளுணரும் வன்மை கேட்பானுக்கு இருக்குமாயின், அச்சொல்லிற்குப் பிறசொற்கள் கொணர்ந்து பொருள் விரிக்க வேண்டாம் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

எனினும் பிற உரையாசிரியர்கள் எல்லாம் எவ்வளவு நூற் பொருளையேனும் ஆசிரியனுக்கு உணர்த்தும் திறமையிருப்பின் அதனை நன்கு உணர்த்திவிடலாம் எனப் பொருள் காண்பர்.

387 ஆம் நூற்பா

பொருள் உணர்வார் உணர்த்தற்கு வாயில் சொற்களே ஆம். அவ்வாற்றான் உணராதவர்க்கு அவர் வலித்தாமாற்றால் (பொருள் விளக்குமாற்றால்) எத்திறம் உணர்த்தின் அவர் உணர்வரோ அத்திறமாகப் பொருளுணர்த்தவேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம்.

பரவுதல் என்ற சொல்லை விளக்குதற்கு முதற்நான் வழத்துதல் என்று பொருள் கூறுக. அவ்வழத்துதல் என்பதற்கும் பொருள் விளங்காதாயின் தெய்வத் திருவுருவின் முன்னர்ச் சில மலர் தூவிக் காட்டி இதுதான் வழத்துதற்குப் பொருள் என உணர்த்துக என்பர் இளம்பூரணர். இங்ஙனம் விளக்கிக் காட்டியிருப்பது பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியதாகும்.

இத்தகைய பயிற்றுமுறைகள் நம் பண்டைத்தமிழ் வல்லார் அனைவருக்கும் இயல்பாகவே அமைந்தனவாகும்.

இக்காலத்தாம் ஆசிரியப் பயிற்றுமுறையில் செய்முறைப் பயிற்சி மூலம் விளக்குதல் வேண்டும் என்றும், கரும்பலகை, படங்கள் முதலிய துணைக்கருவிகளைக் காட்டி விளக்குதல் வேண்டும் என்றும் கூறுதல் காண்க. எவ்வாற்றாலும் மாணவர்கள் விளக்கிக் கொள்ளுமாற்றால் பாடல்கற்பித்தலும் அவர்கள் விளக்கிக் கொண்டதல் யாமிலாக அவர்களுக்கு ஏற்படும் அகமலர்ச்சியும் முகமலர்ச்சியும் நண்டு இன்புறுதலும் நல்லாசிரியர்களின் இயல்பும் மாண்பும் ஆகும்.



உரிச்சொற்களுக்குப் பொருளுணர்த்தும் முகமாகத் தொன் காப்பியரும் இளம்பூரணரும் கூறிய இவ்வருமைக் குறிப்புக்கள் ஆசிரியர் பவிர்து முறைக்குப் பெரிதும் துணை ஆகும். “கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து, அவன் உளங்கொளக் கோட்டில் மனத்திற் றால் கொடுத்தல் என்ப” என்ற நன்னூலார் கூற்றும் மறக்கப் போமோ ?

388 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாகிற்குரிய உரை நன்கு விளக்கவில்லை. அவ்வுரிச் சொற்களுக்கெல்லாம் இவையிவை பொருள் என முன் கூறப்பட்ட தேனும் அவ்வப்பொருட்டும் அவை உரியவாதற்குக் காரணம் இவையென விளக்கத் தோன்று; அவை ஆசிரியர்க்கே புலப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

“பொருளொடு சொற்கையு இயற்கை ஆகலான் அவ் வியற்கையாகிய இயைபாற் சொற்பொருளுணர்த்துமென்ப ஒரு சாரார். ஒரு சாரார் பிற காரணத்தா ணுணர்த்துமென்ப. அவற்றுண் மெய்மையாகிய காரணம் ஆசிரியர்க்குப் புலனாவ தல்லது நம்மனோர்க்குப் புலனாகாமையின், மொழிப் பொருட் காரணமில்லை யென்னுது விழிப்பத்தோன்று என்றார். அக்காரணம் பொதுவகையான் ஒன்றாயினும் சொற்றொறு முன்மையிற் சிறப்பு வகையாற் பலவாம்; அதனான் விழிப்பத் தோன்றுவெனப் பன்மை யாற் கூறினர். உரிச்சொற்பற்றி யோதினாரேனும், ஏனைச்சொற் பொருட்டு மிஃதொக்கும்” என்ற சேனாவரையர் விளக்கமும் சண்டறியத்தக்கது.

389 ஆம் நூற்பா

இதற்குரிய உரை நன்கு விளக்கவில்லை. எனினும் முதலிலே யும் இறுதிலிலேயுமாக எழுத்துக்கள் பிரிந்து வேறு வேறு பொரு ளுணர்த்துதல் உரிச்சொற்களிடத்து இல்லை என்பது இந்நூற்பா வின் கருத்து. இவை ஈறு திரிந்தும் பிரிதவன் நிலைபெற்றும் வருதலுமுண்டு என இளம்பூரணர் கூறுகின்றார்.

390 ஆம் நூற்பா

உலகத்தில் உள்ள சொற்களையும் அவற்றுக்குரிய பொருள் களையும் இவையென அறிந்து வரையறுத்தற்கு இயலாமையின், இதுகாறும் கூறப்பட்ட உரிச்சொற்களையன்றி வேறு பிற உரிச் சொற்கள் வருமாயினும் அவற்றையும் உரிச்சொற்கோதிய இலக் கணத்தான் இயைபுபடுத்தி ஏற்றுக்கொள்க என்பது இந்நூற்பா வின் கருத்தாகும்.

அ. எச்சவியல்

391 ஆம் நூற்பா

பத்துவகை எச்சங்களும் இவ்வியலில் உணர்த்தப்படுவதால் 'எச்சவியல்' ஆயிற்று என்பாரும் உளர். பலபொருட்டொருதிக்கு ஒன்றனால் பெயர் கொடுக்குங்கால் தலைமையும் பன்மையும் பற்றிக் கொடுப்பினல்லது பிறிதாறின்மையானும், தலைமையும் பன்மையும் எச்சத்திற்கு இன்மையானும் அது பொருந்தாதென மறுத்தனர் சேனாவரையர்.

இவ்வியாக்கம் முதல் உரியியல் இறுதியாக எட்டுவகை இயற்களிலும் உணர்த்துதற்கு இடனில்லாது எஞ்சியின்ற இலக்கணங்களை இவ்வியல் கூறுகின்றது: ஆதலின் எச்சவியல் ஆயிற்று என்பர் சேனாவரையர். இதுவே பொருத்தமுடையது.

திரிசொல் என்பது செந்தமிழ் நாட்டை அடுத்து இருக்கும் பன்னிரண்டு நிலங்களிலும், அவற்றை யடுத்து நிற்கும் பன்னிரண்டு நிலங்களிலும் வழங்கும் சொற்களாகும். அடைபென்பது செந்தமிழ் நாட்டை அடுத்து நிற்கும் பன்னிரண்டு நிலங்களைக் குறிக்கும். அவற்றை இவ்வியல் 4 ஆம் நூற்பாவின் உரையில் காண்க.

புடை என்பது அப்பன்னிரண்டு நிலங்களையும் குறித்து இருக்கும் நிலங்களாகும். அவை யாவன:- சிங்கனம், பழந்திவு, கொல்லம், கூபம், கொங்கனம், துள, குடகு, கருகடம், கூடம், வடுகு, தெலுங்கு, கலிங்கம் என்பன. இவை நச்சினர்க்கினியர் உரையில் கண்டவை.

392 ஆம் நூற்பா

இயற் சொல்லாவது செந்தமிழ் நிலத்து வழங்கி வருவன வாசிப் பிறகிலத்தும் தமக்குரிய பொருளைத் திரியாமல் வழங்கும் இயல்பினதாகும்.

'செந்தமிழாகித் திரியாது யார்க்கும்

தம்பொருள் விளக்கும் தன்மைய இயற்சொல்' (பெயரியல் 14);

என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

செந்தமிழ் நிலத்திற்கு இவர் கூறும் எல்லையையே சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர், மயிலைநாதர், பாப்பருங்கலக் காரிகை உரைகாரர் அனைவரும் தழுவினர். இவர்கள் கூறிய எல்லைக்குட்பட்ட நாடு சோழநாடேயாகும். இதுபற்றியே,

‘என்ற வானன் மலர் திரு வருளால்  
செந்தமிழ் மகிமை சிவனிய செய்த  
அடியவர் கூட்டமும் ஆதிச் சங்கமும்  
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்  
சைவமா தவரும் தழைத்தினி திருக்கும்  
மைவறு சோழ வளகா டென்ப’

என்ற பாடலும் எழுந்தது.

இதனை மறுத்துச் சங்கராநமச்சிவாயர் பாண்டி நாடே  
செந்தமிழ் நிலமெனக் கூறி அதற்கொரு பாடலும் காட்டு  
வாராயினார்.

இவ்விரு கூற்றுமே செந்தமிழ் நிலத்தின் முழுவடிவிகளைக்  
காட்டுவதாக இல்லை. பனம்பாணார் கூறியவாறு ‘வடவேங்கடம்  
தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூடும் நல்லுலகமே’ செந்தமிழ் நிலம்  
என்றல் பொருந்துவதாகும்.

393 ஆம் ஞாற்பா

அவ்வியற் சொல்லைத் திரிக்குங்கால், தம் எழுத்துச் சிறிது  
கிற்பத் திரிப்பனவும், அவ்வியற்சொல் தம்மையே பிற சொல்  
கொணர்ந்து முழுவதும் திரிப்பனவும் என இருவகைப்படும்.

கிள்ளை, மஞ்சளா என்பன முறையே கிளி, மயில் என்பன  
வற்றின் முதல்எழுத்துக்கள் கிற்ப வனைய திரிந்தன. இவை ஒருகூறு  
கிற்ப ஒருகூறு திரிந்தன. உந்தி, அடுக்கல் என்பன முறையே  
கொப்பூழ், மலை என்பனவற்றினின்றும் முழுவதும் வேறுபடத்  
திரிந்தன.

இங்ஙனம் இயற்சொல்லினின்றும் சிறிது திரிந்தும், அல்லது  
முழுவதும் திரிந்தும் வருதலின் திரிசொல்லயிற்பெனத்  
தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் கூறச் சங்கர நமச்சி  
வாயர் மட்டும் வேறு கூறுவர். அது வருமாறு :-

“சண்டு இயற்சொல் திரிசொல் என்றது அவற்றின்  
எழுத்துக்கள் திரியாமையும் திரிந்தமையும் கருதியன்று;  
வானரத்தின் முகம் தன்னியல்பாய் இருந்ததேனும் நார்முகச்  
செவ்விக்கு மறுதலைப்பட்டமை கருதி வலிமுகம் எனப்பட்டது  
போலக் கல்லியேதுவானன்றி இயல்பாகத் தம்பொருளையுணர  
கின்றனின் இயற்சொல் என்றும், அவ்வியல்பிற்கு மறுதலைப்பட்டுக்  
கல்லியேதுவால் தம்பொருளை யுணரகின்றனின் திரிசொல் என்றும்  
கூறப்பட்டது என்க” என்பது.

‘ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் லாகியும்  
பலபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்  
அரிதுணர் பொருளன திரிசொல் வாகும்’ (பெயரியல் - 15)

என்பது இதனை யொத்த நன்னூற் குத்திரமாகும்.

395, 396 ஆம் நூற்பா

தமிழ் வடமொழி என்னும் இருமொழிக்கும் பொதுவாகிய  
எழுத்துக்களால் ஆகிய சொற்களும், வடமொழிக்குே உரிய சிறப்  
பெழுத்துக்களால் இயன்ற வடசொற்கள் சிதைந்து வழங்கி  
வருவனவும் செய்யுட்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்பது  
இவ்விரு நூற்பாக்களின் கருத்தாம்.

‘பொதுவெழுத் தானும் சிறப்பெழுத் தானும்  
ஈடுவெழுத் தானும் இயைவன வடசொல்’ (பெயரியல் - 17)

என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

395 ஆம் நூற்பா உரையில் சேனாவரையர், ‘வடசொல்லோடு  
ஒக்கும் தமிழ்ச்சொல் என்றால் உரையாசிரியரெனின்’  
என்று கூறி அதற்கு மறுப்பும் கூறிப்போவர். இங்ஙனம் அவர்  
மறுத்தற்குரிய கருத்து ஈண்டுக் காணப்படவில்லை. எனினும்  
இவ்விடம் முதல்தூற்பாவில் ‘வடசொல் என்பது ஆரியச் சொற்  
போலும் சொல்; அவையுன்னர் விரித்துரைப்ப’ என இனம்  
பூணர் கூறுகிறார். அதுபோல இம்மறுப்புரை எழுந்தது எனக்  
கருதலாம்.

397 ஆம் நூற்பா

இதிகாரம் கூறிய நால்வகைச் சொற்களையும் செய்யுட்கண்  
ஏற்றுச் செய்யும்பொழுது மெல்லொற்றை வல்லொற்று ஆக்க  
வேண்டும் வழி வல்லொற்றாக ஆக்குத்தலும், வல்லொற்றை மெல்  
லொற்றாக ஆக்க வேண்டும் வழி மெல்லொற்றாக ஆக்குத்தலும்,  
சந்திரிசம்புதற்கு ஒரு சொல்லை விரிக்க வேண்டும் வழி விரித்தலும்,  
சந்தம் உனதாதற்கு ஒரு சொல்லைத் தொகுக்க வேண்டும் வழித்  
தொகுத்தலும், குற்றெழுத்தினை நீட்டவேண்டும் வழி நீட்டலும்,  
நெட்டெழுத்தினைக் குறுக்க வேண்டும்வழிக் குறுக்கலும், ஆகிய  
ஆறுவகை விகாரமும் செய்யுளின்பம் பெறச் செய்வார் நாட்டுதலை  
வலியாக உடையது என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

நாட்டல் - ஒருவன் செய்யுளின்பத்திற்காக நாட்டல் என்னும்  
பொருள்படும்.

#### 400 ஆம் நூற்பா

சண்ணம் - பொடி. இது பொடிபோல முடிக்கும் சொல்லும், முடிக்கப்படும் சொல்லும் என்சிரிலும் சிதறிக்கிடப்ப இப்பொருள் கோள் அமைந்திருத்தலின் சுண்ணப் பொருள்கோள் ஆயிற்று. இஃது ஒவ்வொரு அடியிலும் நான்கு நான்கு சீராக நடிக்கண் வரும் என்சிற்களில் வரும்.

#### 402 ஆம் நூற்பா

‘சற்றடி இறுசீர் எருத்துவயின்’ என்பதற்கு சற்றடியின் இறுதிச்சீர் சற்றயம் சீர்க்கண் திரிதல் என உரை கண்டனர் இளம்பூரணர். இதனை ‘அஞ்சுவல் யான்’ என இறுதிச்சீர் சற்றயச் சீர் வயின் சென்று திரித்தது என்று உதாரணம் காட்டினாரானல் உரையாசிரியர் எனின், யான் அஞ்சுவல் என நின்றாற்கு சிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாது என மறுத்தனர் சேனாவரையர். தெய்வச்சிவையாரும் சற்றடியது இறுதிச்சீர் சற்றயலடியிற் சென்று திரிதலும் உண்டு என்றே உரை கண்டனர். இதுவே பொருத்தமுடையது.

#### 404 ஆம் நூற்பா

தமன், எமன் என்பன தம்+அன்=தமன், எம்+அன்=எமன் எனப் பிரித்தற்கிபல்வனபோல் தேன்றனின் இவற்றை இருசொல் என்றோ, இம்முதல்களையெனப் பொருள்தரும் என்றோ கருதற்கு; இவை பிரிப்பப் பிரியா ஒரு சொல்லேயாம். இவற்றைப் பிரித்தவழிப் பொருள் தருவதும் இல்லையாம் என்பது கருத்து.

தமன், எமன் என்பனவற்றைத் தம்+அன், எம்+அன் எனப் பிரிப்பின் முதனிலை பொருளுணர்த்தாது ஆகலானும், தாம்+அன், யாம்+அன் எனப் பிரிப்பின் ஒருமைக்கும், தான்+அன், யான்+அன் எனப் பிரிப்பின் பன்மைக்கும் ஏனா ஆகலானும் இவற்றைப் பிரிப்பப் பிரியா என்றனர் சேனாவரையர்.

தமன், எமன் என்பனவற்றில் ‘தம்’, ‘தம்’ என்னும் முதனிலைகளே பொருளுணர்த்தப் பின்வரும் ‘அன்’ என்பது பொருளுணர்த்தாது இடைச்சொல்லாய் வருதல் பற்றிப் பிரிப்பப் பிரியா என்றார் கச்சினர்க்கினியர்.

#### 405 ஆம் நூற்பா

பாதானும் ஒருபொருள் குறித்தற்காக அடுக்கி வருவதனைப் பொருளொடு புணர்த்தலின்கண் வந்த அடுக்கு என்பர். இது ளிரையு, துணியு, உடம்பாடு, ஒருதொழில் பலகால் நிகழ்தல் ஆகிய பொருள் வேறுபாட்டின்கண் வரும் என்பர் சேனாவரையரும்

நச்சினூர்க்கினியரும். விரைவு, வெருளி, உவகை, அச்சம் அவளம் ஆகிய ஐந்து பொருள்களிலும் வருமென்பர் நன்னூல் உரையாசிரியர்கள்.

‘பாம்பு பாம்பு’ ‘கன்னர் கன்னர்’ என்பன அச்சம் பற்றி வந்தன. ‘படை படை’ என்பது துணிவு பற்றி வந்தது. ‘நித்தி’ என்பது விரைவு பற்றி வந்தது.

406 ஆம் நூற்பா

வேற்றுமையுருபும், உவம உருபும், உம்மையும், வினைச் சொல்லீறும், பண்புச் சொல்லீறும் இத்தொகைச் சொற்கள் அல்லாததோர் ஈறும் தொகுதின் தொகையாயிற்று என்பது இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கினியர் ஆகிய இருவரது கருத்தாகும். இவர்கள் கருத்தின்படி தொகுதல் என்பது மறைத்து நிற்பல் எனப் பொருள்படும்.

அதுவகைப் பொருள் மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத் தம்முள் இயைதலின் தொகையாயிற்று என்பது சேனாவரையர், தெய்வச்சிவையர் ஆகிய இருவரது கருத்தாகும். இவர்கள் கருத்தின்படி தொகுதல் என்பது இயைதல், சேர்தல் (இரண்டு சொற்கள் பிரிவின்றி இயைதல்) எனப் பொருள்படும்.

நன்னூலார் இவ்விரு கருத்தினையும் ஏற்று,

‘பெயரொடு பெயரும் வினையும் வேற்றுமை  
முதலிய பொருளின் அவற்றின் உருவிடை  
ஒழிய இரண்டு முதலாம் தொடர்ந்த ஒரு  
மொழிபோல் கடப்பன தொகைநிலைத் தொடர்ச்சொல்’

(பொதுவியல்-10)

எனத் தொகைச் சொற்கு இலக்கணம் கூறுவாராயினர்.

இனி இத்தொகைகள் ஆறும் வேற்றுமை முதலாக அன்மொழி ஈறாக இருப்பதற்குக் காரணம் கூறுகின்றார் இளம்பூரணர். வேற்றுமை எண் வகைப்பட்டு விரிந்து நிற்பதின் அதனை முதற்கண் கூறினார். அன்மொழித் தொகை இவ்வைவ்ந்தொகை மேலும் வருதலின் அதனை இறுதிக்கண் கூறினார் என்பர்.

408 ஆம் நூற்பா

‘அடி நடு’ என்பது துடியை ஒக்கும் நடுவெனப் பொருள் விரிதலின் உவமத்தொகை யாகுமோர் உருபுத் தொகை யாகுமோர் என்று ஐயுற்றார்க்கு அதன் திறம் வன்னர்வாய்க் கேட்டுணர்க என்றனர் இளம்பூரணர்.

சொல்லுவார் கருத்தின்படி அத்தொகை பெயர் பெறும் என்பர் சேனாவரையர்.

‘உவமத்தொகை விரிபுங்காலத்து இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்படவும் விரித்தலானும், ‘காப்பின் ஒப்பின்’ என இரண்டாவதன்கண் ஒப்பாதலானும், உவமத்தொகை என்ப தொன்றில்லை, இவையும் வேற்றுமைத் தொகையாம் எனின், ‘மழையன்ன வண்கை’ என்றவழி இரண்டாம் உருபு விரியாமலும் தான் நின்று உவமிக்கப்படும் பொருளைக் காட்டுதலின் இவ்வாறு வரும் சொற்களை நோக்கி உவமத் தொகை என்றார் என்பர் தெய்வச்சிவையார்.

இங்ஙனம் எல்லாம் இவர்கள்கூற நச்சினூர்க்கினியர் மட்டுமே தம்புலமை தோன்ற, அஃது உவமத் தொகையே ஆகும் என்றும் அவ்வழி இரண்டன் உருபு விரித்தற்குக் காரணம் இதுவென்றும் விளக்கிப் போர்தார். அது வருமாறு:—

‘இங்ஙனம் வேற்றுமை உருபும், உவம உருபும் விரித்துழி வேற்றுமைத்தொகையென்று கோடுமோ? உவமத்தொகை யென்று கோடுமோ? எனின் ஆசிரியர் தாம் மேற்கூறும் உவம உருபுகளில் சில இரண்டாவதற்கு முடிபாம் என்பது உணர்த்து தற்கு உவம உருபிற்கெல்லாம் பொதுவாய் வழக்கு வாசகமாய் நிற்கும் ‘ஒப்பு’ என்னும் உருபினைக் ‘காப்பின் ஒப்பின்’ என எடுத்து ஒதினாகலின் அவ்விரண்டாவது அவ்வவம உருபுகளால் முடிந்து நின்றுழி உவமத் தொடர்மொழி ஒப்புமைப் பொருளே தந்து நின்றலின் உவமத்தொகை என்றே கோடும்’ என்பர். இளம்பூரணர் ‘இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது’ என உரைத்திருப்பதும், இக்கருத்தினையே குறித்தல் காண்க. இதுவே பொருத்த முடையதாம்.

409 ஆம் நூற்பா

இந்தநூலில் முற்று, பெயரெச்சம், வினைபெச்சம் ஆகிய மூன்றும் அடங்க ‘வினை’ என்று பொதுப்படக் கூறினாலும், ஈண்டைக்கு ஏற்பது பெயரெச்சமேயாம். ‘கொல்லும் யாளை’ ‘கொல்கின்ற யாளை’ ‘கொன்ற யாளை’ என்பனவற்றுள் கொல் என்பது மட்டுமே நின்று யாளை என்பதனோடு சேர்ந்து ‘கொல் யாளை’ என நின்றது. இங்ஙனம் பெயரெச்சத்துள் ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு தொகுதலின் இதுவும் தொகையிலக்கணத்தில் பிழைபா ததாயிற்று. இதனை இளம்பூரணர் அடுத்த நூற்பாவில் நன்கு விளக்குகின்றார்.

இங்ஙனம் கொல்லும், கொல்கின்ற, கொன்ற என்பனவற்றில் கொல் என்பதும்ட்டுமே கிற்கக் காலத்தைக் காட்டும் இடைநிலைகள் மறைத்து நின்றனின் 'காலம் கார்த் பெய்சொச்சம் வினைத்தொகை' என நன்னூலாரும் கூறுவாராயினர். இதுவே நச்சினுரக்கினியர், தெய்வச்சிலையார் ஆகிய இருவருக்கும் கருத்தாகும்.

எனினும் சேனாவரையர் 'கொல்' என்ற முதனிலையும் 'யானை' என்ற பெயரும் சேர்த்தே 'கொல் யானை' என ஆயிற்று என்றும், பெய்சொச்சம் தின்று தொகுதலே வினைத்தொகை என்னும் இளம் பூரணர் கருத்துப் பொருந்தாது என்றும் கூறுவர். எனினும் அது பொருத்தமின்று. இளம்பூரணர் முதலியோர் கருத்தே பொருந்துவதாகும்.

#### 413 ஆம் நூற்பா

மேற்கூறிய அறுவகைத் தொகைச் சொற்களும் முன்மொழியில் பொருள் சிறப்பதும், பின்மொழியில் பொருள் சிறப்பதும், இருமொழியிலும் பொருள் சிறப்பதும், அவ்விரு மொழியிலும் அன்றிப் பிறமொழியில் பொருள் சிறப்பதும் என நான்கு வகை யாகப் பகுத்துரைப்பர்.

'முன்மொழி பின்மொழி பன்மொழி புறமொழி  
எனான கிடத்தும் சிறக்கும் தொகைப் பொருள்' (பொ.த-18)

என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

காலமுன், இடமுன் என்பன ஒன்றற்கு ஒன்று மாறிவரும். 'வேங்கைபூ' என்னும் தொடரில் முதலில் சொல்லப்படும் சொல் 'வேங்கை' என்பதாகும்; அடுத்துச் சொல்லப்படும் சொல் 'பூ' என்பதாகும். இவ்வகையால் 'வேங்கை' என்பது காலவகையால் முன்மொழியாகும்; 'பூ' என்பது பின்மொழியாகும். இத் தொடரே 'நறிது' என்னும் சொல்லோடு இயையும் பொழுது அவ் விடவகையால் 'பூ' என்பது முன்மொழியாகும்; 'வேங்கை' என்பது பின்மொழியாகும். இங்ஙனம் நறிது என்னும் சொல்லோடு இயையும் பொழுது 'பூ' என்பதே பொருள் சிறத்தற்குரியது ஆதலின் 'பூ' என்னும் (இடமுன்) முன்மொழிக்கண் பொருள் சிறத்தது என்றனர் உரையாசிரியர்.

உம்மை இருமொழியினும் பொருள் சிறந்த நிற்கும். அன் மொழித் தொகை இருமொழியினுமன்றிப் புறமொழியில் பொருள் சிறந்த நிற்கும். எனைய நான்கும் ஏற்றவாறு முன்மொழியினும் பின்மொழியினும் பொருள் சிறந்த நிற்கும்.



414 ஆம் நூற்பா

அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் ஒரு மொழிபோல் நடக்கும் இயல்பின என்பதே இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

‘அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமை யியல்பாம்’ என்று உரைப்பதற்கு நூற்பாவில் யாதொரு இயைபு மில்லை. இதனைச் சேனாவரையரும் ‘பெயரினாகிய தொகையுமாருளவே’ (வேற்றுமையியல்-6) என்றும் நூற்பாவில் எடுத்து மறுத்துள்ளனர்.

‘யானையதுகோடு’ என உருபு இடை விரியின் பிளவு பட்டும், ‘யானைக் கோடு’ எனத் தொக்கதேல் பிளவு படாதும் தொடரு மாதலின் ‘ஒரு சொல் நடைய’ என்றார்.

‘ஒருமொழிபோல் நடப்பன தொகைகளைத் தொடர்ச்சொல்’ என்ற நன்னூலும் காண்க.

423 ஆம் நூற்பா

மேற் சொல்லப்பட்ட முற்றுச் சொற்கள் எத்துனை அடுக்கி வரினும் இறுதியில் பெயரையே கொண்டு முடியும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

‘பொதுவியல்பு ஆறையும் தோற்றிப் பொருட்பெயர் முதலறு பெயரலறு ஏற்பில முந்தே’

என நன்னூலாரும் கூறுதல் காண்க.

‘தத்தம் கிளவி அடுக்கி வரினும்’ எனப் பொதுவகையால் கூறினானும் ஒருபாற் சொல்லே அடுக்கி வருதலும் ஒருகாலச் சொல்லே அடுக்கி வருதலும் கருத்தாகக் கொள்க.

‘உண்டான் சாத்தன்’ எனப் பெயர் முன் அடுத்து வருவதை வினைமுற்றுத் தொடர் என்பர். சாத்தன் உண்டான் எனப் பெயர் பின் அடுத்து வருவதை எழுவாய்த் தொடர் என்பர். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட முன், பின் என்பன இடவகையால் வந்தன வாகும்.

முற்றுச் சொல்லிற்கு முன்னே பின்னே எப்படியும் பெயரடுத்து வரவேண்டும் என்பார் ‘எத்திறத் தானும்’ என்றார் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து.

‘என்மனார் புலவர்’ ‘முப்பஃதென்ப’ எனப் பெயர் வெளிப் பட்டும் வெளிப்படாதும் வரினும் பெயரே முடிபாம் என்றற்கு ‘எத்திறத்தானும்’ என்றார் என்பர் சேனாவரையரும் ரச்சினர்க் கினியரும்.

425 ஆம் நூற்பா

‘அவனே கொண்டான்’ ‘அவனே கொண்டான்’ என்பனவற்றி லுள்ள ஏகர ஓகாரங்கள் பிரிதிலைக்கண் வந்தன. இவை ‘அவனே’ எனப் பிரிக்கப் பட்டானையே கொண்டு முடியும் என இளம் பூரணரும், ‘பிறர் கொண்டிலர்’ என்பதைக் கொண்டு முடியும் எனச் சேனாவரையரும், ‘கொண்டான்’ என்பதைக் கொண்டு முடியும் என நச்சினூர்க்கினியரும் கூறுவர்.

‘அவனே கொண்டான்’ என்பதில் பிறரினின்றும் ‘அவன்’ என்பான் பிரிக்கப்படுதலின் ஆண்டு வந்த ஏகாரம் பிரிதிலை ஏகாரம் ஆகிறது. எனினும் இக்கருத்தினைச் சேனாவரையர் மறுப்பர்; அதனை அவர் உரையானறிக.

426 ஆம் நூற்பா

‘வினையெச்சத்திற்கு முடிபு வினையியலில் 31, 33 ஆம் நூற் பாக்களில் கூறியிருக்க ஈண்டும் முடிபு கூறவேண்டிய தென்னை?’ என்பதற்கு இளம்பூரணர் இருகாரணம் தருகின்றார். (1) ‘முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின்’ என்றும், ‘வினையெச்சம் வினை முதலானும்’ என்றும் கூறியகிடத்து, வினைமுதல் என்பது பெயர் வினை முதலையும் குறிக்கும்; வினை முதனிலையும் குறிக்கும். ஆதலின் அவ் வினையெச்சங்கள் வினையையே கொண்டு முடியும் என்பதைத் தனித்துக் கூறவேண்டும். (2) அன்றையும் வினையெச்சம் வினைக் குறிப்போடும் வரும் என்பதும் ஆண்டுப் பெறப்படாத ஒன்றும் ஆதலின் வினையெச்சத்திற்கு வினையும் குறிப்பும் முடிபாய் என ஈண்டுக் கூறினார் என்பர்.

சேனாவரையரும் வினையியல் 34 ஆம் நூற்பாவில், “அஃதேதல் வினையெச்சம் வினையொடு முடிதல் ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையான் எச்சவியலுள் ‘குறிப்பு முடிபாரும்’ எனவமையும், வினையுமெனல் வேண்டாவெனில், ‘குறிப்பும்’ என்னும் உம்மையால் தழுவப்படுவது சேய்த்தாகலின் தெற்றென விளங்காமையானும், வினைமுதல் என்பது பெயர்க்கும் வினைக்கும் பொதுவாகலானும் வினையுமெனல் வேண்டும் என்பது” என இவ்வுரையைத் தழுவி உரைத்தமை காண்க.

நச்சினூர்க்கினியர், எச்சவியலுள் கூறப்படுகின்ற இம்முடிபுகிதி பொதுவிதி பென்றும், வினையியலுள் இன்ன இன்ன வினையெச்ச வரப்பாடுகள் இவ்விவ்வாறு முடியும் எனக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அனை சிறப்புகிதி என்றும் கூறுவர். அது மிகவும் பொருத்த முடையதாய்த் தெரிகின்றது.

427 ஆம் நூற்பா

‘திலனும் பொருளும் காவமும் கருவியும்  
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட  
அவ்வறு பொருட்கு மோன்ன வுரிமைய  
செய்யும் செய்த என்னும் சொல்லே’

என்னும் வினையியல் 35 ஆம் நூற்பாவிலேயே பெயரெச்சம் பெயர் கொண்டு முடியும் என்று கூறியிருக்க ஈண்டும் முடிபு கூறவேண்டு வது என்னை என்பதை இளம்பூரணர் விளக்குகின்றார். மேற்கூறிய வினைமுதற் கிளவி என்பது பெயர்வினைமுதலையும் குறிக்கலாம். வினை வினைமுதலையும் குறிக்கலாம். இங்ஙனமே ‘வினை’ என்பதும் வினைப் பெயரையும் குறிக்கலாம், வினைச் சொல்லையும் குறிக்கலாம். எனவே பெயரெச்சம் பெயர்கொண்டு முடியும் என்பது இவற்றால் தெற்றென விளங்காது. ஆதலின் ஈண்டுத் தனித்துக் கூறவேண்டும் என்பது.

வினைமுதற் கிளவி என்பது வினை செய்தற்குரியவனைக் (கருத்தாவைக்) குறிக்கும். வினைப்பெயர் என்பது வினைக்குரிய பொருளைக் குறிக்கும். ‘அவன் உண்ணும் ஊண்’ என்பதில் ஊண் என்பது உண்டல் வினைக்குரிய பொருளாகும்.

428 ஆம் நூற்பா

ஒழிந்து தின்ற சொற்பொருளைத் தமக்கு எச்சமாகக் கொண்டு முடிவது ஒழியிசை எச்சம் ஆகும். ஒழியிசை—ஒழிந்த சொல். ‘கூரியதோர் வாண்மன்’ என்புழி ‘மன்’ என்னும் சொல் இவ்வாள் கூரியதன்று என்னும் ஒழிந்த சொற்பொருளையும், ‘வருக தில் கொண்கன்’ என்புழித் தில் என்னும் சொல் வந்தால் இன்னது செய்வேன் என்னும் ஒழிந்த சொற்பொருளையும் குறிக்கும். இதுவே பொருந்திய உரையாகும்.

432 ஆம் நூற்பா

எனவென் எச்சம் வினையொடு முடியும் எனப் பொது வகையால் கூறினாலேனும் வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு என்னும் நான்கு பொருளில் வரும் எனவென்பதே வினையொடு முடிதற்கு ஏற்கும். என், பெயர் பற்றிவரும் எனவென்பது வினையொடு முடிதற்கு ஏற்காதென உரைப்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

சேனாவரையர் இங்ஙனம் விளக்கிக் கூற்றிலேனும் அவரது உதாரணங்களால் நச்சினர்க்கினியர் கருதியவாறே அவரும் கருதினர் எனத் தெரிகிறது. ‘என்று’ என்பதற்கும் இவ்விதி ஒக்கும் என உதாரணம் காட்டுவர் நச்சினர்க்கினியர்.

434 ஆம் நூற்பா

எனவென்பது வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, எண், பெயர் என அறுவகைப் பொருளில் வரும் என மேல் இடையியல் 10 ஆம் நூற்பாவால் கூறப்பட்டது. அவற்றுள் குறிப்புப்பற்றியும் இசைப்பற்றியும் வருதற்கு முறையே 'விண்ணென விசைத்தது', 'ஒல்லென ஒலித்தது' என உதாரணம் காட்டினர். அவ்விசைப்படையும் சண்டு முறையே குறிப்பெச்சம் என்றும் இசையெச்சம் என்றும் கூறினர் இளம்பூரணர்.

எளிதும் இவற்றை எனவென் எச்சத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டினமையின் குறிப்பெச்சத்திற்கும் இசையெச்சத்திற்கும் வேறு உதாரணம் காட்ட வேண்டுமென்பர் சேனாவரையரும் நச்சினுர்க்கினியரும். அவர்கள் இவ்விருவகை எச்சத்திற்கும் உதாரணம் காட்டுவதில் வேறுபடுவர். அவற்றை அவரவர் உரைகளான் அறிக.

'என வென்பதின் கண் குறிப்பெச்சமும் இசையெச்சமும் அடங்கச் சொல்லெச்சம் அடங்காதது ஏன்?' என்பதற்கு விளக்கம் தருகின்றார் இளம்பூரணர். 'எனவெ வெச்சம் வினை யொடு முடிமே' என இவ்வியலில் (44) கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே அது வினையொன்று முடியும். சொல்லெச்சமோ 'சொல்' என்னும் சொல் எஞ்சிவருவதாகும். எனவென் எச்சம் வினை யொன்று முடிந்த பின்னர், சொல் என்னும் சொல் எஞ்சி நிற்பது இயலாது ஆகலான் சொல்லெச்சம் ஆண்டு அடங்காததாயிற்று.

'என்று' என்பது சொல்லெச்சத்தோடு பொருந்தி வரும் என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்.

435 ஆம் நூற்பா

'சொல்' என்னும் சொல் எஞ்சிநிற்பதே சொல்லெச்சம் என்றும், யாதானும் ஒருசொல் எஞ்சி நிற்பதே சொல்லெச்சம் என்றும் இருவகையாக இலக்கணம் கூறுவர். இவற்றுள் முன்னையதன் கருத்தினர் இளம்பூரணர்.

இந் நூற்பாவில் முன்னும் பின்னும் என்பது சொல் லென்னும் சொல் கொணர்ந்து கூட்டுவதன் முன்னும் பின்னும் எனப் பொருள்படும்.

'பசித்தேன், பழஞ்சோறு தாவென நின்றான்' என்புழிச் சொல் லென்னும் சொல் கொணர்ந்து கூட்டவில்லை யேனும் அது சொல் லெச்சமாம். அது 'தாவெனச் சொல்லி நின்றான்' என விரியும்.

‘பசித்தேன் பழஞ்சோறு, தாவெனச் சொல்லி சின்றுன்’ எனச் சொல் என்னும் சொல் கொணர்ந்து கூட்டியிருப்பின் அதுவும் சொல்லெச்சமாம். இது சொல் என்னும் சொல் கொணர்ந்து கூட்டிய பின் வந்த சொல்லெச்சமாகும்.

இக் கருத்தினை மறுப்பர் சேனாவரையர். அவருக்கும் பரிமேலழகருக்கும் ‘யாதேனும் ஒரு சொல் எஞ்சி நிற்பினும் அது சொல்லெச்சம் ஆம்’ என்பது கருத்தி.

‘பிரவிப் பெருங்கடல் நீந்தவர் நீந்தார்

இறைவ னடிசேரா தார்’

என்னும் குறளில் ‘சேர்ந்தார்’ என்பது சொல்லெச்சம் எனப் பரிமேலழகரும் உரைத்தமை காண்க.

433 ஆம் நூற்பா

‘இது தருதியும் வழக்கும் என்பதனுட் கூறப்படாது ஒழிந்து நின்றதோர் மாபு வழக்காத் தல் றதலிற்று’ என்று கூறிய உரை யாசிரியர் ஆண்டுக் காட்டிய ‘கான்மேல் நீர்பெய்த வருதம்’ என்ற உதாரணத்தையே ஈண்டும் காட்டினர். எனவே அவர் இங்குக் கூறப்பட்ட அவையல் கிளவியையே ஆண்டு இடக்காடக்கல் எனத் தருதியுள் ஒன்றாக அடக்கிக் காட்டினார் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இங்ஙனம் ஒன்றினையே இருகால் கூறல் வேண்டாமையின் இது பொருத்தாது என மறுப்பர் சேனாவரையர்.

சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர் இருவரும் தருதிக்குச் ‘செத்தாரைத் தஞ்சினர்’ என்றல், ‘ஒலையைத் திருமுகம்’ என்றல் ஆகிய உதாரணங்களைக் காட்டி, அவையல் கிளவிக்குக், ‘கான்மேல் நீர்பெய்த வருதம்’ என்பதை உதாரணமாகக் காட்டினர். அன்றியும் இடக்காடக்கலுக்கும் அவையல் கிளவிக்கும் உள்ள வேற்றுமையையும் நன்கு விளக்கினர். அவ்வேறு பாட்டினைச் சேனாவரையர் விளக்குமாறு:—

‘அவையல் கிளவி’ ‘தருதியும் வழக்கும்’ என்புழித் தருதியாய் அடங்குமெனின்? செத்தாரைத் தஞ்சினர் என்றல் முதலாயினவன்றோ தருதியாவன; ஆண்டுச் செத்தார் என்பது இலக்கணமாகலின் அதனாலும் வழங்கப்படும்; தகவு நோக்கிச் சொல்லுங்கால் தஞ்சினர் என்றிஞ் சொல்லப்படும்; ஈண்டு அவையல் கிளவியாற் கிளத்தல் வழுவாதலின் மறைந்த வாய் பாட்டானே கிளக்கப்படும். அதனால் ஆண்டடங்கா வென்பது. இவ்விருவாறு கருத்தே பொருத்தமுடையதாம்.

442 ஆம் ஐத்பா

‘கொடு’ என்பது படர்க்கைச் சொல்லாம். அது தன்னைப் பிறன் போலக் கூறுமிடத்துத் தன்மை இடத்திற்கு உரியவாய் வருதலும் உண்டு என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

இதற்கு இரண்டு விதமாய்ப் பொருளுரைப்பர் இளம்பூரணர்: (1) உயர்ந்தோன் இழிந்தோனை இரக்குங்கால் தமன் ஒருவனைக் காட்டி இவற்குக் கொடு எனத் தன்னைப் பிறன் போலக் கூறி இரப்பதும் உண்டு என்பது. சண்டுக் ‘கொடு’ என்பது ‘இவற்கு’ என்னும் படர்க்கைச் சொல்லோடு இயைதலின் வருவற்றது போலத் தோன்றினும் தன்னோடு ஒருங்கு நிற்கும் தமன் ஒருவனையே சண்டு ‘இவன்’ என்கின்றனானதின் ‘கொடு’ என்பது தன்மை இடத்திற்கு வந்தது என்பது அவர் கருத்தி. (2) தன்னைப் பிறன்போல் கூறும் குறிப்பில் ‘இவனுக்குக் கொடு’ என்பாளேல் ஆண்டும் கொடுவென்பது தன்மையிடத்திற்கு வந்த தெனக் கருதக என்பதாம். (3) இனி உம்மைவாலும் ஒரு பொருள் காண்பர். ஓர் ஆடவன் தன் மனையாளைப் பார்த்துத் தனக்கு உணவிடுக என்னது தன்னையே பிறன்போலக் கருதுமாறு ‘இவற்கு உணவிடுக’ என்பானாயின் அவ்வழிக் கொடுவென்னும் படர்க்கைச் சொல் தன்மையிடத்திற்கு வந்ததாம் என்பது. சண்டுக் கணவன் மனைவியைப் பார்த்துக் கொடு என்கின்றனானதின் இச்சொல் இரவின்னினி யன்றியிற்று.

‘கொடுவென்கினி உயர்ந்தோன் மேற்றே’ என்பதற்கிணங்க ‘உயர்ந்தோன் இழிந்தோனை இரக்குங்கால்’ எனத்தொடங்கி உரை செய்தனர் இளம்பூரணர். ‘திருவேறு தெள்ளியராதலும் வேறு, ஆதலின் உயர்ந்தோன் மாட்டு வறுமையும் இழிந்தோன் மாட்டுச் செல்வமும் இருத்தலில் வியப்பில்லை. அந்நிலையில் உயர்ந்தோன் இழிந்தோனை இரத்தலும் உண்டு. ‘பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உன்’ என்பதும் காண்க.

இளம்பூரணர் கூறிய முதற் கருத்தையும் அவர் உம்மைக்குக் கொண்ட கருத்தையும் நச்சினர்க்கினியர் அப்படியே தழுவினர். இளம்பூரணர் கூறிய முதற்கருத்தை மட்டும் தெய்வச்சிலையார் தழுவினர். எனினும் இம்முதற் கருத்தை மறுப்பர் சேனாவகையர். அதனையும் நச்சினர்க்கினியர் மறுத்து இளம்பூரணர் கருத்தே வலி யுடையது என நாட்டுவர். இத்திறமெல்லாம் அவரவர் உரை கொண்டு அறிக.

443 ஆம் ஐத்பா

இந்நூற்பாவின் உரையில், ‘இவை மேற்குறப்பட்ட இலக்கணத்தினையன்றி யாகாமையிலுள் என்றவாறு’ என உள்ளது.

இதன் கருத்து நன்கு விளக்கவில்லை. இவை மேற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தினை இன்றியமைமாயமையில் (இன்றியமைமாயமை புடையனவல்ல) என்றிருப்பின் பொருள்வதாகும்.

பெயர்நிலைக்கிளவி, சினைநிலைக்கிளவி, தொன்னெறி மொழி, மெய்நிலைமயக்கு, மந்திரப்பொருள் ஆகிய இவை மேற்கூறப்பட்ட நியதிப்பட்டு வருவன அல்ல; வழங்கியவாறே கொள்ளப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

பெயர்நிலைக்கிளவியின் ஆகுநாள்:—ஒருதினைப் பெயர் மற்றொரு தினைப் பெயர்க்கு ஆகிவருவது. நம்பி என்னும் உயர்தினைப் பெயர் 'யானை' என்னும் அஃறிணைப் பெயரைக் குறிப்பது போல்வன இதற்கு உதாரணமாகும்.

சேனாவரையரும் இக்கருத்தினையே தழுவினர். எனினும் நச்சினர்க்கினியர் இஃது ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக்கிளவியின் அடங்கும் என மறுத்து வேறு உதாரணம் காட்டினர்.

சினை நிலைக் கிளவியின் ஆகுநாள்:—இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் ஒருங்கு வருவழி சிறப்புப் பெயர் முன்னும் இயற்பெயர் பின்னும் வரவேண்டும் என நியமித்தாற்போலச் சிறப்புப்பெயரும் சினைப்பெயரும் ஒருங்கு வருவழி அந்நியமயின்றி வரும் என்பது.

ஏனையோர்க்கு எல்லாம் 'நிசைநிலைக் கிளவியின் ஆகுநாவும், என்பது பாடமாதலால் இவ்வுரையை எவரும் ஏற்றிலர்,' நச்சினர்க்கினியர் இது 'சிறப்பினைய பெயர்நிலைக் கிளவியும்' என்பதன்கண் அடங்கும் என மறுப்பர்.

தொன்னெறி மொழியின் ஆகுநாள்:—இதற்கு முற்றுச்சொல் என உரை கூறினர் இளம்பூரணர். இங்ஙனம் உரைத்தற்கு என்ன இயைபோ அறிவோம். இதற்குரிய அடிக்குறிப்பைக் காண்க. அது வலிபுடையதாயின் முதுசொல்லின்கண் இயைபெல்லன இசைந்தாற்போல் வருவது என்பது இத்தொடருக்குக் கருத்தாகும். இதற்கு இரு உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டினையும் நச்சினர்க்கினியர் தமதுரையில் நன்கு விளக்குகின்றார். அது வருமாறு:—முதுமொழி பொருள் உடையனவும் பொருள் இல்லனவும் என இருவகைப்படும். 'யாட்டுனான் இன்னுரை தாரான்' என்றது இடையன் எழுத்தொடு புணரது பொருள் அறிவுறுக்கும் மொழியைக் கூறுதல் அன்றி, எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும்மொழியைக் கூறான் என்னும் பொருள் தந்து நின்றது. யாற்றுச்செத்தஎருமை ஈர்த்தல் இவ்வூர்க் குயவர்க்குக் கடன் என்பது குயவன் சுன்னியின் எழுந்த புனையான் ஆம்மேகந்தந்த நீரான் எருமை சாதலின், அதனை யிழுத்தல் குயவர்க்குக் கடனாயிற்று என

ஒரு காரணம் உள்ளது போலக் கூறுகின்றது. உண்மைப் பொருளன்றி ஒருவன் இயைபின்மிக் கூறிய சொற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுதலின் இது பொருள் உணர்த்தாததாயிற்று.

இத்தொடர் பற்றி எழுந்த கதை பின்வருமாறு:—“வாணிகச் சாத்தொடு சென்றானெருவன், அச்சாத்தினின்றும் பிரிந்து ஒரு பட்டினத்துட் சென்று பலவெருமைகளைப் பொருள் கொடுத்தேற்றுத் தங்காடுசேறற்கு ஒருப்பட்டப் பலப்பலகாவதங்கடந்து ஒரு கான்யாற்றடைகரையை பண்பி அவ்வெருமைகளை நீரருந்தச் செய்து அயர்வுபிரித்துப் பின்னர் அவ்வாற்றைக் கடக்கு மமையத்துக், காலமல்லாத காலத்துச் சேய்மைக்கண் பெய்த மழையான் பொருக் கென வெண்ணீர்தோன்றி அவ்வெருமைகளை அடித்துக்கொண்டு ஓர் ஊர்ப்புறத் தொதுக்கி விட்டது. அதனை புணர்ந்த அவ் வூரவர் அவைகளை ஈர்த்துக்கொணர்ந்து கரை சேர்த்தற்குப் பலரை வேண்டியும் காற்றம் மிகுதியாக விருந்தமையின், ஒருவரும் உடன் பட்டிலர். இதனை புணர்ந்த பெரியாரொருவர் ‘இவ்வனமாய் செயல் நேரிடின், இச் செயலை இன்னவாறு செய்து முடித்தல்வேண்டுமென நம்பூர் அடங்கலி லிருக்கும்; அதனைக் கணக்கனை யழைத்துக் கேட்பின் உண்மை வெளியாம்’ என உரைத்தனர். அவ்வாறே கணக்கனை அழைத்துக் கேட்க அவன் அடங்கலை எடுத்துவந்து ‘கண்ணுரிதுக் கழறுகின்றேன்’ எனக்கூறித் தம்மில்லிற் சென்று தனக்கு ஆண்டுதோறும் நன்கொடையாகக் கொடுக்கும் பொருளை அவ்வாண்டிற் சொடாத அவ்வூர்க்குயவரை யொறுத்தற்குத் தக்க வமையமிதுவே பெனக் கருதிக்,

‘காட் டெருமுட்டை பொறுக்கி  
மட்கவஞ் சட்ட புகையான்  
மேற்கே மேகத் தோன்றி  
யின்னி விடித்து மழைபொழிந்து  
யாற்றில் நீத்தம் பெருகி  
யடித்துக் கொள்ளும் எருமைகளை  
ஈர்த்துக் கொணர்ந்து கரையேற்றல்  
இவ்வூர்க் குயவர்க் கென்றுக் கடனே’

என்று ஒரு பழைய ஓலையில் வரைந்து அவ்வடங்கலோடு சேர்த்துக் கட்டி அவ்வூரவர் முன் கொணர்ந்து கட்டை யளித்ததுப் பல ஏடுகளைத் தள்ளிப் படித்துக் காட்டினன். அதனைக் கேட்ட பெரியார் பலரும் குயவன் ஈன்றியினெழுந்த புகையானுய மேகத்தந்த நீரான் எருமை சாசலின், இவ்வூர்க் குயவரே இவை களைக் கரையேற்றல் முறையென முடிவுசெய்தனர்” என்பதாம்.



மேய்ந்தினை மயக்கின் ஆஅருந்:—இதற்குக் கூறப்பட்ட பொருள் வெளிப்படையாகவுள்ளது.

மந்திரப் பொருள் வயின் ஆஅருந்:—நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையாற் கிளந்த மறை மொழிகளே மந்திரங்கள் எனப்படுவன. அவை பொருளால் இயைபில்லன் போலத் தோன்றினும் அவையும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்பது கருத்து. உதாரணம்;

“நிரதரு சுவாகா கன்று கொண்டு  
கறவையும் வத்திக்க சுவாகா”

இஃது ஒரு சுவாகாத்தின் பகுதியாயிருத்தலின் பொருள் விளக்கம் பெறவில்லை; எனினும் உள்ள பகுதிக்குப் பொருள் வருமாறு:—கண்டுக் கொண்டு என்பது ‘கொன்று’ என்று இருக்க வேண்டும். கன்றை இறக்கச் செய்து, மாட்டையும் பால் கறக்காமல் வற்றச் செய்க என மூன்று முறை சொல்லி ‘சுவாகா’ எனப் பழியையும் ‘செருப்பிலிடுக’ என்பது இதன் பொருள். இது நிலைமையக்கும் மந்திரம். இதனைக் காட்டல் அத்துனைச் சிறப்பன்று. சேனாவரையரும் நச்சினர்க்கினியரும் இதற்கு உதாரணம் மந்திரனால் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க என்றனர். தெய்வச்சிவையார் திருவைந் தெழுத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட பாடலையும், குழுவின் வந்த குறி நிலை வழக்கையும் இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர்.

444 ஆம் நூற்பா

செய்யாய் என்னும் முன்னிலை எதிர்மறைச்சொல் செய்ய மாட்டாய் என்னும் எதிர்மறைப் பொருள் தருதலன்றிச் ‘செய்வாயாக’ என்னும் உடன்பாட்டுப் பொருளையும் தருமென்பது இளம்பூரணர் கருத்து.

சேனாவரையர் இதனை மறுத்துச் செய்யாய் என்பது ஆய் விருதி ருன்றிச் செய் என நிற்றலும் உண்டு என்றனர். எனினும் நச்சினர்க்கினியர் சேனாவரையரை மறுத்து இளம்பூரணர் கருத்தே வலிபுடையது என நாட்டினர். இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும் கூறிய கருத்தே பொருத்த முடையதாகும்.

தெய்வச் சிவையார் இவ்விரு சாரார் கருத்தினையும் ஏற்றனர். இத்திறமெல்லாம் அவரவர் உரையில் கண்டு கொள்க.

445 ஆம் நூற்பா

“சென்றி பெருமகிற் தகைக்குகர் யாரே” (அசம்-சக)

“அட்டி லோலை தொட்டனை சின்மே” (நம்-உ00)

என்னும் பாடற்பகுதிகள் தலைவன் வெளியிடத்து உறவு கொள்ள அதனால் எழுந்த கூற்றுக்கள் ஆகும். புறத்து+உறவு=புறத்தறவு அது வெளியிடத்து உறவு என்னும் பொருள்படும்.

446 ஆம் நூற்பா

இந்தூற்பாவிற்கு கருரை தரப்படுகின்றன. அழான், புழான் முதலிய சொற்கள் ஆசிரியர் காலத்துத் தோன்றியிருந்தன. அவை காலப்போக்கில் இறந்தபட்டன. எனினும் இவை அக்காலத்துத் தோன்றியிருந்தன என்று கருதி வழக்கில் மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது முதலாவது. ஆசிரியர் காலத்துத் தோன்றாது அவ்வக் காலத்துச் சில சொற்கள் தோன்றி வழங்கு மாயின் இவை ஆசிரியரால் கூறப்பட்டவைல்ல என நீக்குதலும் சூகசன என்பது இரண்டாம் உரை.

இவ்விரு கருத்துக்களையும் 'பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும் வழுவல் கால வகையி னானே' என நன்னுலாரும் நன்கு எடுத்து விளக்குவாராயினர்.

இவற்றுள் பின்னைய கருத்து நூற்பாவிற்கு இடைய உரை செய்ய இயலுகின்றது. முன்னைய கருத்து நூற்பாவிற்கு இடைய உரை செய்ய இயலவில்லை. ஆதலின் முன்னைய கருத்தினைச் சேனாவரையரும் நச்சினர்க்கெனியரும் 'ஒன்றென முடித்தலால்' கொண்டனர். பின்னைய உரை நூற்பாவிற்கு இடைய வருமாறு :—

காலத்துப் படினே—அவ்வக்காலத்துத் தோன்றிச் சான்றோர் கனால் வழங்கப்பட்டு வருமாயின், கடியோல் இல்லை—இவை ஆசிரியர் காலத்து வந்தன வல்ல என்று கடியப்படும் சொற்கள் இல்லை. எனவே அவற்றை ஏற்றுக்கொள்க என்பது கருத்து.

448 ஆம் நூற்பா

பெயர்ப் பொருளைச் செயப்படுபொருள் முதலாக வேற்றுமை செய்தலின் வேற்றுமை என்பது காரணக் குறியாயிற்று. அங்ஙனம் வேற்றுமை செய்வன உருபுகளாம். அவ்வுருபுகளே யன்றி 'மன்' 'தில்' முதலாய இடைச்சொற்களும் பெயர்களைகளை வேறுபடுத்தி நின்றலின் அவையும் வேற்றுமைச்சொல் என்று பெயர் பெறும் என்பது இந்தூற்பாவின் கருத்து.

'அதுகொல் தோழி காம நோயே' என்புழி அது என்ற பெயரைக் 'கொல்' என்னும் இடைச்சொல் சேர்ந்து 'அதுகொ' எனப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தி நின்றல் காண்க. 'வருகதில் அம்மசம் சேரி சேர்' என்புழி வருக என்னும் வினைச்சொல்லைத் 'தில்' என்னும் இடைச்சொல் சேர்ந்து வந்தக்கால் இன்னது செய்வேன் என வினைப்பொருளை வேறுபடுத்தி நின்றல் காண்க.

தெய்வச்சிலையாரும் இக்கருத்தினரேயாவர். எனினும் இக் கருத்தினை நச்சினூர்க்கினியர் மறுப்பர். அம் மறுப்பு வருமாறு:— இனி இடைச்சொற்கள் எல்லாம் தாம் அடைந்த பெயர் வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நின்றனின் வேற்றுமைச்சொல் என்று சொல்லப்படும் என்று பொருள் கூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின், அவை வேறுபாடு செய்தல் அவ்வோத்திற் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருளால் ஆண்டுப் பெறப்படுதலின் சண்டுக் கூறல், கூறியது கூறலாம் ஆகலின் அது பொருந்தாது என்க.

449 ஆம் நூற்பா

உரிச் சொற்களும் மேற் கூறியவாறு போல பெயர்வினைகளைச் சார்ந்து பொருள் வேறுபட்டு வரும்; ஆகலின் இவையுமே வேற்றுமைச் சொல் என்று பெயர் பெறும் என்பது இந்நூற் பாவின் கருத்து.

‘கடிமலர்’ என்புழிக் கடி என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு விரைவு, அச்சம் முதலிய பல பொருள்கள் உளவேனும், சண்டு மலர் என்னும் பெயரை அடுத்து நின்றனின் வாசனையுடைய மலர் என்றே பொருள்படும். இங்ஙனம் பெயரை அடுத்துத் தம் பொருள் இதுவென வேறுபடுத்திக் காட்டலின் உரிச்சொற்களும் வேற்றுமைச் சொல் எனப்பட்டன.

இடைச் சொல்லும் உரிச் சொல்லும் வேற்றுமைச் சொல் லாதலில் ஒக்குமேனும், அவை பெயர் பெறும் அமைப்பில் வேற்றுமையுண்டு. இடைச்சொல் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து அவற்றின் பொருளை வேறுபடுக்கும்; உரிச் சொல் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து தம் பொருள் வேறுபட நிற்கும். எனவே வேற்றுமை என்பது பிறவற்றின் பொருளை வேறுபடுத்து வதாய், தம் பொருள் வேறுபட நிற்பதுமாகிய இருவகையிலக் கணத்தை யுடையது என்பது பெற்றும். இதனையே ‘இருதலையாக அவற்றை வேற்றுமைச் சொல் என்றவாறு’ என்ற வாக்கியம் விளக்குகின்றது.

450 ஆம் நூற்பா

வினையெச்சம் முற் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த தன்றி வேறுபல இலக்கணங்களையும் உடைய என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

குறி - இலக்கணம். அஃது அப்பொருளாதால், ‘உன்றிறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனெனக், கொன்றும் என்ப குறியறிந் தோரே’ என்பதாலும் அறியலாம்.

ஈ ண் டு வினைபெச்சத்திற்குரிய\* இலக்கணமாகக் காட்டப் படுவன மூன்றும். அவற்றுள் முன்னைய இரண்டினையும் உரை யாகவும், பின்னையதைப் 'பிற' என்ற மிகையாலும் கொள்ளினார். (1) ஓர் எச்சம் பிறிதோர் எச்சமாகத் திரிந்து நின்றலும் உண்டு. (2) ஓர் எச்சம் எச்சமாய் தன்மையினின்றும் திரிந்து முற்று வாய்பாட்டால் நிற்பதும் உண்டு. (3) சில வினை பெச்சங்கள் தத்தம் வடிவினின்றும் ரூன்றி வருதலும் உண்டு.

(எ - டு) (1) ஓராயிது பட்டுவந்தான், கோழி கூவிப் பொழுது புலர்ந்தது என்பன, இவை முறையே 'பட' என்றும், 'கூவ' என்றும் செயவெனெச்சமாய் நிற்கற்பாலன 'பட்டு' என்றும், 'கூவி' என்றும் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்து நின்றன. இவை செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்து நின்றன வேனும் செய வெனெச்சமாகவே கொள்ளல் வேண்டும். மேற்காட்டிய (பட்டு, கூவி) இரண்டு எச்சங்களும் வினைமுதல் வினையல்லாப் பிற வினைபுடன் முடிந்துள்ளன. செய்தெனெச்சமாயின் வினைமுதல் வினையையேகொண்டு முடியும். எனவே இவை செய்தெனெச்ச மாகத் திரிந்து நிற்பினும் செயவெனெச்சமென்றே கொள்ள வேண்டும் என்பதாம். செயவெனெச்சம் வினைமுதல் வினை கொண்டும் முடியும்; பிறவினை கொண்டும் முடியும். இங்ஙன மாதலை வினையியல் 31, 33 ஆம் நூற்பாக்களால் காணலாம்.

(2) 'மோயினன் உயிர்த்தகாலை' என்புழி மோந்து என்னும் வினைபெச்சம் 'மோயினன்' என முற்றாய்த் திரிந்தது. எனினும் இதனை எச்சம் என்றே கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனம் எச்சம் முற்றாய்த் திரியுமேல் அதனை வினைபெச்ச முற்று என்பர். பதிற்றுப் பத்தின் பழைய உரைகாரரும் இக்கருத்தினரேயாவர். (3) 'வாரி வளங்குன்றிக்கால்' என்புழிக் குன்றியக்கால் என்பது குன்றிக்கால் எனக் குறைந்து நின்றது.

ஓராயிது பட்டு வந்தான், மோயினன் உயிர்த்தகாலை, என்ற தொடர்களுக்குப் பொருள் காண்பதில் இளம்பூரணரும் சேனாவரையும் ஒன்றுபடினும் இலக்கணம் கூறுவதில் வேறுபடுவர். 'பட' என்னும் செயவெனெச்சமே 'பட்டு' என்னும் செய் தெனெச்சமாய்த் திரிந்து நின்றது என்றும், 'மோந்து' என்னும் வினைபெச்சமே 'மோயினன்' என முற்றாய்த் திரிந்து நின்றது என்றும் இளம்பூரணர் கூறுவர். பட்டு என்னும் செய்தெனெச்சத் தையே 'பட' என்னும் செயவெனெச்சமாய்த் திரித்துப் பொருள் கூறவேண்டும் என்றும், மோயினன் என்னும் முற்றையே மோந்து என்னும் எச்சமாகத் திரித்துப் பொருள் கூறவேண்டும் என்றும் கூறுவர் சேனாவரையர். இங்ஙனம் முற்று எச்சமாய்த்

திரிதலை முற்றெச்சம் என்பர். நன்னூலாரும் “வினை முற்றே வினை எச்சமாகலும்” எனக் கூறுதல் காண்க.

இளம்பூரணரின் இவ்விரு கருத்தினையும் மறுப்பர் சேனாவரையர். நச்சினூர்க்கினியர் முன்னைய கருத்தில் சேனாவரையர் கருத்தைத் தழுவியும், பின்னைய கருத்தில் இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவியும் உரைப்பர். இத்திற மெல்லாம் அவரவர் உரைகொண்டு அறிக.

451 ஆம் நூற்பா :

வழக்கிடத்து ஒரு பொருளைச் சொல்லும்பொழுது இயைபில்லாத இரண்டு சொற்கள் உடனிற்கச் சொல்லுதலும் உண்டு. எனினும் அவை அமையும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

(எ - டு) ‘இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது’ என்புழி ‘சிறிது’ ‘பெரிது’ என்ற முரணுடைய சொற்கள் ஒரு தொடர்க்கண் வந்தன எனினும் அவை ஒன்றனை ஒன்று மறுக்காது, இந்நாழியினும் இந்நாழி மிகப்பெரிதன்று; சிறிதளவே பெரியது என்னும் பொருளைத் தந்து அமைந்தவாறும் காண்க. நாழி - முகத்திற கருவி.

சேனாவரையர் இக் கருத்தினையே தழுவினர். எனினும் நச்சினூர்க்கினியர் இவர்கள் கருத்தினை மறுத்துரைப்பர். அதனை அவர் உரையானறிக.

452 ஆம் நூற்பா

இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் கூறிய உரையையே சேனாவரையும், தெய்வச்சிலையாரும் தழுவினர். எனினும் இவர்கள் கருத்தினை மறுத்து நச்சினூர்க்கினியர் வேறுரை கூறுவர். அதனை அவர் உரையானறிக.

453 ஆம் நூற்பா

ஒரு பொருள் மேல் வரும் இரு சொற்கள் பிரிவின்றி நின்றன வரையப்படா என்பது இந்நூற்பாவிற்குப் பொருள் ஆகும். எனவே இளம்பூரணர் கருத்தின்படி ‘பிரிவின்றி’ என்பதற்குப் பொருள் பொருளால் பிரிவின்றி என்பதாகும். ‘வையைக் கிறைவன்’ என முதல் வரியினும், கூடலார் கோ என மூன்றாம் வரியினும் உள்ளன பாண்டியன் என்ற ஒரு பொருளையே குறித்தனின் இவை பொருளால் பிரிவின்றி நின்றனவாம். இவ்வனம் ஒருபொருள் குறித்த இரு சொற்கள் ஒருபாடலில் வருதல் வழுவேனும் அமைக என மரபுவழிக் காத்தவாறு.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யின் உரையாசிரியரான சாமுண்டிதேவ நாயகரும் இக்கருத்தினையாவர். இதனைப் 'படை வழக்கு' என்ற துறையிலமைந்த,

"துன்னரும் துப்பின் தொடுகழுவார் குழந்திருப்பத்  
தன்னம் ஒவ்வான் என் கைத்தான் - மன்னறநு  
மண்ணகமோ வைகின்று மாலை செடுங்குடைச்சீழ்  
விண்ணாமும் வேண்டுங்கொல் வேந்து"

என்னும் பாடற்கு அவர் தந்த இலக்கணக் குறிப்பால் நன்கறியலாம்.

வையைக் கிறைவன் என்று தொடங்கும் பாடலில், 'வையைக் கிறைவன்' என்பதும், 'கூடலார்கோ' என்பதும் பாண்டியனையே தெளிவாக உணர்த்துதல் போலக் 'கொய்தளிர் த்தண்டலை' என்று தொடங்கும் பாடலில் 'கூத்தப் பெருஞ் சேர்த்தன்' என்பதும், 'காலேக வண்ணன்' என்பதும் ஒருபொருளையே தெளிவாக உணர்த்தாமையின் இன்னொரு அமையா என உரைத்தார் இளம்பூரணர்.

காலேக வண்ணம் - கலவைச் சார்து. அதனைப் பூசியவன் காலேக வண்ணன். எனவே அச்சொல் சார்து பூசினார் அனைவரையும் குறிக்குமாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பால் கூத்தப் பெருஞ் சேர்த்தனையே வரைந்து உணர்த்துதலின் இப்பாடல் அமைவுடையதே யாகும் எனக் கூறி இளம்பூரணரை மறுப்பர் சேனாவரையர்.

சேனாவரையரும் தெய்வச்சிலையாரும் பொருள் வேறுபாடின்றி ஒருபொருள்மேல் வரும் இரண்டு சொல் பரிமின்றித் தொடர்ந்து வரின் அவற்றைக் கடியார் என்று இந்நூற்பாகிற்குப் பொருள் உரைத்து 'நிவந்தோங்கு பெருமலை' என்ற தொடரை உதாரணமாகக் காட்டினர். 'ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ' என்னும் நூற்பாவால் நன்னூலாரும் இக்கருத்தினையே தழுவினர். என அறியலாம். நச்சினர்க்கினியர் இக்கருத்தினை 'உய்த்துக் கொண்டுணர்தல்' என்னும் உத்தியால் ஏற்று, நூற்பாகிற்குச் சிலேடை வகையான் வந்த இலக்கியங்கள் உதாரணமாகுமாறு பொருள் உரைப்பர். இத்திறமெல்லாம் அவரவர் உரை கொண்டு அறிக.

இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் ஒருங்கு வருங்கால் அவற்றை எம் முறையில் வைத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்பது 'இயற்பெயர்க்கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்' (கிளவி - 38) என்னும் நூற்பாகிலும், சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் ஒருங்கு வருங்கால் அவற்றை எம் முறையில் வைத்துச் சொல்ல



